SERIE FENOMEN
BESTSELLER #1 NEW YORK *TIMES*

SHERRY L

WOODS

Portul dragostei

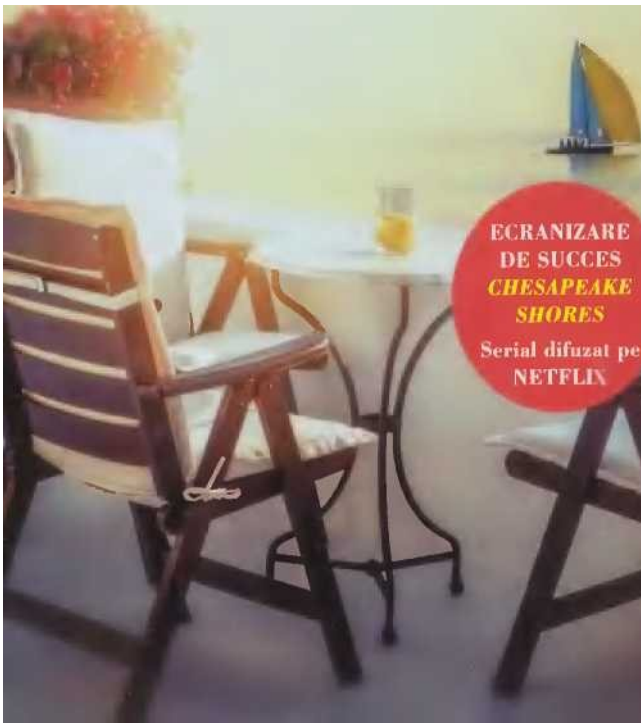

SHERRYL WOODS

Portul dragostei

Harbor *Lights*
Sherryl Woods
Copyright © 2009 Sherryl Woods
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parţial în orice formă.
Ediţie publicată prin înţelegere cu Harlequin Books S.A.
Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi
întâmplările sunt fie produsul imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viaţă sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Portul *dragostei*
Sherryl Woods

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
WOODS, SHERRYL
Portul dragostei / Sherryl Woods; trad.: Andreea

821.1
11

Şeler – Bucureşti: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-4652-1
I. Şeler, Andreea (trad.)

SHERRYL WOODS
Portul dragostei

Traducere din limba engleză
Andreea Şeler

LITERA*1
2019

prolog

Fostul medic militar Kevin O'Brien văzuse la viaţa lui o groază de lupte, violenţă şi moarte. Făcuse două misiuni în Irak înainte de a fi lăsat la vatră, în urmă cu câteva luni. În cadrul activităţii din care îşi câştiga traiul acum, ca medic în Arlington, în Virginia, fusese la o mulţime de accidente, tratase victime cu plăgi prin împuşcare şi se deplasase la locuinţe unde se raportaseră conflicte domestice şi unde certurile luaseră o turnură urâtă. Dar nimic din toate acestea nu îl pregătise din punct de vedere emoţional pentru o zi întreagă cu un copil bolnav – copilul lui bolnav.

îşi petrecuse noaptea mergând încolo şi încoace prin casa lui din Virginia de Nord, cu băieţelul lui de unsprezece luni suferind în braţe, cu capul pe umărul lui. Din când în când, Davy ţipa şi scâncea, umplându-l pe Kevin de frustrare şi nelinişte, mereu gata-gata să o sune pe bunica lui din Chesapeake Shores pentru a-i cere sfatul... sau poate să se urce la volanul camionetei şi să se ducă glonţ la ea. Buni ar fi fost încântată să preia ea îngrijirea copilaşului.

Exact în momentele acestea Kevin îi ducea dorul soţiei lui cel mai mult. Putea să se descurce cu tot ce implica îngrijirea de zi cu zi şi mesele, ba chiar şi cu aspectele medicale – analgezice pentru bebeluşi, picături de urechi şi restul –, dar Georgia avea talentul de a-l

calma pe micuţ doar vorbindu-i pe un ton liniştitor. Era aproape sigur că Davy nu plângea niciodată atât de tare – ca şi cum i s-ar fi frânt inimioara – când era în braţele mamei lui.

Din păcate, Georgia mai avea alte şase luni din misiunea curentă ca medic în Irak. Având un bebeluş, ar fi putut să fie scutită de restul misiunii în străinătate,

dar refuzase. Ţinuse morţiş să se ducă acolo unde credea că militarii şi ţara ei aveau cea mai mare nevoie de serviciile sale. Dacă se ţinea de promisiune – iar Kevin avea îndoieli serioase că o va face –, aceasta avea să fie ultima ei misiune înainte ca şi ea să fie lăsată la vatră. După aceea, aveau de gând să se mute în Maryland, să fie aproape de familia lui Kevin, care locuia în Chesa- peake Shores, orăşelul liniştit de pe coastă, pe care tatăl lui îl construise.

Oricât de speriat fusese Kevin de ideea de a rămâne acasă, singur cu un copilaş de nici un an, înţelegea devotamentul Georgiei faţă de îndatoririle pe care le avea. Nu era singura mamă care luase decizia dificilă de a-şi lăsa familia acasă şi de a lucra în cadrul armatei. În plus, chiar acest devotament faţă de misiunea ei fusese unul dintre lucrurile pe care le admirase cel mai mult la ea, când se întâlniseră, colegi fiind la un spital din Zona Verde din Bagdad, teoretic cel mai sigur loc din ţara aceea răscolită de război.

Kevin se opri din deplasarea sa pentru a se uita la o fotografie de la nunta lor, înrămată şi pusă pe poliţa şemineului. Fusese, în fond, singura ocazie când o văzuse pe Georgia purtând în public altceva decât uniforma de medic. Nu-şi revenise mult timp din uluirea produsă de cât de frumoasă era în rochia aceea albă şi simplă, cu părul ei auriu neobişnuit de buclat, cu un zâmbet atât de luminos că îl durea inima de dorul ei.

Aproape că nici nu contase că se cununaseră printr-o ceremonie grăbită la aeroportul din Baltimore, pentru că tatăl ei, preot în Texas,

sosise cu avionul cu doar câteva minute înainte pentru a le consfinţi uniunea. Mama ei sosise şi ea odată cu el. Georgia îi jurase că pentru ea nu conta că nu aveau să aibă parte de ceremonia extravagantă la care visau majoritatea fetelor. Pentru ea, fusese suficient să-i aibă alături pe părinţii ei când îşi uniseră destinele.

Singura rudă a lui Kevin care fusese prezentă la slujba aceea scurtă fusese tatăl lui, pentru că voise ca restul familiei să o cunoască pe Georgia acasă, pe malul golfului Chesapeake, nu pe fugă, într-o încăpere fără personalitate, la aeroport. Fusese mustrat de toată lumea pentru această decizie, mai ales de surorile lui.

Acum luă fotografia de la nuntă şi o ridică în faţa ochilor lui Davy, aşa cum făcea aproape zilnic.

-Vezi femeia asta frumoasă, puştiule? Asta e mama ta. Ştiu că eşti trist fără ea, dar să ştii că mă străduiesc cât pot. Şi unchiul tău Connor vine în vizită mâine să ne instaleze o cameră de luat vederi, aşa că o să putem să vorbim cu ea şi să o vedem pe computer. O să fie aproape ca şi cum ar fi aici, cu noi.

Davy sughiţă, cu ochii mari şi lucitori, plini de lacrimile nevărsate.

- Mama, rosti, întinzându-se către fotografie.

Kevin îi zâmbi afectuos.

- Exact. E mama ta. E o frumuseţe, amice. Cea mai dulce femeie din toată lumea. Şi bătăioasă, în plus, şi curajoasă. O, Doamne, chiar are o voinţă foarte puternică. O să ne tot ţină în alertă când s-o întoarce acasă.

Davy scânci, după care îşi lipi capul de umărul lui Kevin. Acesta îi putea simţi respiraţia micuţului pe pielea gâtului, caldă şi uşoară. Poate că avea să adoarmă în sfârşit. Poate că amândoi aveau să aibă parte în sfârşit de odihna de care aveau atâta nevoie.

Acest gând plăcut abia i se înfiripase în minte când se auzi soneria, făcându-l pe Davy să se trezească cu o tresărire. Plânsul reîncepu, moment în care Kevin mormăi o înjurătură abia audibilă şi porni spre uşă.

Când o deschise, vederea a doi bărbaţi sumbri, îmbră- caţi în uniforme îl făcu să facă instinctiv un pas înapoi, clă- tinându-se. Ştia de ce veniseră la uşa lui. O, Doamne, ştia!

-Nu.

Doar atât putu îngăima, cu Davy suspinând şi propria inimă pe punctul de a se frânge.

- Domnule, ne pare rău să vă informăm că...

Kevin îl întrerupse pe vorbitor.

-Nu, repetă mai impunător. Trebuie să...

Aruncă o privire în jur, nemaiştiind sigur ce trebuia să facă. Ceva, orice, pentru a-i împiedica să spună ceea ce rudele oricărui soldat se temeau atât că aveau să audă.

- Băiatul meu, articulă într-un final. Lăsaţi-mă să îl pun jos, vă rog.

Cei doi soldaţi îl priviră plini de compasiune.

- Bineînţeles, domnule.

Işi duse băieţelul în camera lui, dar ajuns acolo îşi dădu seama că nu putea să îl lase din braţe. Avea nevoie de căldura trupuşorului lui, de contactul cu o altă fiinţă, ca să se pregătească pentru ce urma. Avea nevoie de ceva care să îi aducă aminte că, indiferent ce se întâmpla, trebuia să păstreze situaţia sub

control. Băiatul lui avea nevoie de el. Din momentul acesta, el şi Davy aveau să fie o echipă, doar ei doi.

Asta pentru că, deşi nu auzise nici două vorbe legate, ştia: Georgia murise. Cum şi când aproape că nu conta, pe el îl interesa doar acel adevăr, cu finalitatea sa decisivă: mama lui Davy – soţia lui Kevin – nu avea să se mai întoarcă niciodată. Viaţa lor mult prea scurtă ca familie luase sfârşit, practic, înainte să fi început cu adevărat.

capitolul 1

Treisprezece luni mai târziu

Kevin aruncă o privire pe fereastra camerei sale din copilărie. Curtea care cobora lin către golful Chesa- peake era împodobită cu baloane. Stive de cadouri aşteptau pe o masă de picnic, lângă un tort decorat cu maşinuţe de jucărie, preferatele lui Davy. Toţi membrii clanului O'Brien se adunaseră să sărbătorească ziua de naştere a fiului său, care împlinea doi ani, dar Kevin abia reuşi să-şi adune energia necesară pentru a se da jos din pat. În ciuda hotărârii sale de a fi puternic de dragul lui Davy, fusese practic o epavă de când murise Georgia, neputând să se ocupe de nimic, incapabil să ia chiar şi cele mai simple decizii în viaţa sa.

Luase trei, totuşi. Renunţase la slujba de medic, vân- duse casa din oraş, care era plină de amintiri ale căsniciei sale mult prea scurte, şi se mutase înapoi acasă. Cel puţin aici ştia că avea o mulţime de oameni cărora le-ar face mare plăcere să aibă grijă de fiul lui cât timp el se lămurea ce să facă mai departe. Chiar trebuia să facă asta... zilele astea.

Cineva bătu cu putere la uşa camerei sale – după sunet, probabil fratele lui mai mic.

-Mişcă-ţi fundul şi hai jos! strigă tare Connor. începe petrecerea!

Dacă ar fi avut de ales, Kevin s-ar fi băgat înapoi în pat şi şi-ar fi tras perna peste cap, pentru a nu auzi hohotele de râs de afară. Dar

n-avea să facă una ca asta, totuşi. în primul rând, chiar dacă nimic altceva din viaţa lui nu avea nici o noimă, fiul lui era cea mai importantă persoană din ea. Kevin nu l-ar fi dezamăgit pentru nimic în lume. în al doilea, fie buni, fie tatăl lui aveau

să se înfiinţeze la uşa lui după Connor, iar amândoi aveau puterea de a-l face să se ruşineze într-atât încât să se poarte cum se cuvenea în această ocazie.

-Vin acum, îl asigură pe Connor.

Făcu duş într-un timp-record, îşi trase pe el o pereche de jeanşi şi un tricou, după care îşi băgă picioarele într-o pereche de tenişi vechi şi coborî la parter. În bucătărie era doar sora lui cea mai mică, Jess. Aceasta îl măsură din creştet până în tălpi, după care dădu negativ din cap.

- Eşti praf, conchise ea cu voce tare.

-Am făcut duş. Hainele astea sunt curate, protestă el. -Ţi-ai pierdut aparatul de ras? Şi poate şi pieptenul?

- Da' cin' te crezi? mormăi el. Arbitrul eleganţei?

- Eu doar le zic lucrurilor pe nume, frăţioare. Toţi ceilalţi s-au pus la patru ace pentru petrecere. Aniversarea de doi ani a unui copil e foarte importantă.

-Tu chiar crezi că lui Davy o să-i pese dacă m-am bărbierit sau nu? întrebă Kevin, trecându-şi palma peste maxilarul ţepos.

Se bărbierise ieri – sau alaltăieri, cumva? Nu putea să-şi aducă aminte. De cele mai multe ori, zilele se succedau pe lângă el, ca într-o ceaţă.

- Nu, lui Davy n-o să îi pese azi, dar o să arăţi ca un vagabond în fotografii. Asta-i amintirea pe care vrei să o poarte cu el pe tot parcursul vieţii? Anul trecut, era şi normal să arăţi neîngrijit de ziua lui. A fost la doar câteva săptămâni după ce Georgia...

-Nu-i rosti numele! izbucni el tăios.

-Cineva trebuie să o facă, răspunse ea,

privindu-l direct în ochi, fără să dea înapoi. Ai iubit-o, Kev. înţeleg. Suferi şi eşti furios că nu mai e printre noi, dar nu poţi să te prefaci că nu a existat. A fost mama băieţelului vostru. Ce-ai de gând, să-l obligi să-şi trăiască toată viaţa cu ideea că orice subiect despre mama lui e unul tabu? Şi bunicii lui? Te-aştepţi ca nici ei să nu pomenească numele fiicei lor?

- Eu nu pot să vorbesc despre ea. Nu încă.

Ştia că era ceva iraţional, dar cumva avea impresia că, dacă nu vorbea despre Georgia sau despre moartea ei, ar fi ca şi cum aceasta n-ar fi fost ceva real. Soţia lui ar fi în continuare undeva departe, în celălalt capăt de lume, salvând vieţi. Şi ar fi fost în continuare posibil să intre într-o bună zi pe uşă şi înapoi în viaţa lui.

- Şi-atunci când? întrebă Jess, fără să-l slăbească din ochi.

Dacă nu ar fi fost atât de iritat, poate că i-ar fi admirat perseverenţa. Pentru o femeie care rar se întâmpla să se ţină mult timp de ceva, Jess chiar pusese piciorul în prag în chestiunea asta. Ce noroc avea şi el!

-Ce vrei să-ţi spun? izbucni el iarăşi. O zi? O lună? Al naibii să fiu dacă ştiu când o să fiu pregătit. Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, simţi usturimea lacrimilor care îi umpluseră ochii. Detesta semnele de slăbiciune aproape la fel de mult cât îl irita conversaţia aceasta. Las-o moartă, bine?

Bineînţeles că ea nu se lăsă convinsă.

-Stai jos! îi porunci, fără să-l menajeze nici un pic.

Lui Kevin nu îi plăcea că Jess răsturnase echilibrul relaţiei lor. Sora lui mai mică venise

mereu la el pentru a cere sfaturi. Acum era evident că avea de gând să îi dea ea unele. Ca şi Georgia, odată ce se pornea, Jess avea să-i spună exact ce gândea, fie că voia cineva să o asculte sau nu. Din câte se părea, exact asta avea să se întâmple şi acum. Kevin se aşeză, în mare parte pentru că era prea nesigur pe picioare încât să mai stea drept şi pentru că Jess îi trântise pe masă o cană cu cafea, de care el avea nevoie extrem de tare, care să acompanieze cuvintele pe care avea de gând să le reverse asupra lui.

Jess trase un scaun mai aproape şi se aşeză pe el, astfel că genunchii ei aproape că se atingeau de ai lui. Işi puse palma peste una dintre mâinile lui. Acest gest compătimitor aproape că-l făcu să-şi piardă autocontrolul.

- Ascultă-mă bine, Kev. Trebuie neapărat să pleci din casa asta.

Spaima îl străpunse instantaneu.

- De ce? A zis buni ceva? E prea mult pentru ea să aibă grijă de Davy? Ea şi tata vor să mă mut de aici?

Jess îşi dădu ochii peste cap.

- Ştii bine că nu e cazul, răspunse ea, pierzându-şi răbdarea. Eşti acasă la tine. Nu ziceam că ar trebui să te muţi. Ziceam doar că ar trebui să-ţi construieşti o viaţă a ta. Ochii ei, aţintiţi asupra alor lui, erau plini de compasiune. Ştiu că o să ţi se pară că sunt nemiloasă, dar cineva trebuie să-ţi spună asta. Georgia a murit. Tu, nu. Şi Davy are nevoie de tatăl lui, de tatăl lui adevărat, nu de o umbră care se plimbă toată ziua de colo-colo, năuc.

Kevin se încruntă la ea.

-Nu m-am luat de băut, dacă într-acolo baţi.

-Nimeni n-a zis aşa ceva. Uite ce e, îţi spun toate astea acum, înainte ca toţi ceilalţi să apuce să te încolţească. Ştii bine că o vor face. Sigur. Oamenii din familia noastră nu pot să-şi ţină părerile doar pentru ei nici morţi. Mare minune că toţi ne-am înfrânat până acum.

în ciuda stării de spirit proaste, Kevin schiţă un zâmbet.

- Cu asta ai dreptate.

- Promiţi că măcar o să te gândeşti la ce ţi-am spus? Dacă da, discut eu cu ceilalţi şi o să-i ţin la distanţă. Abby, mama-cloşcă, de-abia aşteaptă să-ţi administreze o doză de dragoste necruţătoare, cum numai ea ştie. E foarte îngrijorată că nu ai ieşit din pasa asta proastă.

Având în vedere că ar fi făcut aproape orice să nu cumva să se trezească înconjurat de toată grija aceea bine intenţionată, mai ales din partea surorii lui celei mai mari, Kevin dădu aprobator din cap.

- E o singură problemă.

- Mhmm?

- Nu am nici cea mai vagă idee ce să fac cu viaţa mea.

- Eşti medic, îi reaminti ea imediat. Sunt posturi libere chiar aici, în oraş. Am verificat eu.

Kevin dădu negativ din cap.

- Nu, n-o să mă mai ocup niciodată cu aşa ceva.

În mintea lui, cariera medicală era împletită cu Geor- gia şi cu moartea ei într-o misiune, într-o piaţă din Bagdad, după declanşarea unui dispozitiv exploziv care se soldase cu uciderea şi rănirea mai multor civili nevino- vaţi. Ea şi echipa ei ajunseseră la faţa locului fix la timp

pentru detonarea celei de-a doua bombe. Kevin era conştient că reacţia lui, că refuzul lui de a-şi folosi educaţia de medic nu avea o bază raţională, dar pe de altă parte viaţa lui nu prea avea fundamente raţionale în ultima vreme.

- Eşti sigur că asta vrei? întrebă Jess.
- Sută la sută.

Expresia ei se însenină.

-Atunci să ştii că am o idee mai bună.

Lui Kevin nu îi plăcu deloc sclipirea din ochii ei. Jess avusese mereu talentul de a se băga în bucluc. Ii veneau mereu idei fulgerătoare. Partea cu ducerea lor până la capăt era hiba la ea. Sau fusese, oricum, până ce deschisese hanul Eagle Point. Acest proiect părea că îi captase întreaga atenţie. După un început ezitant, pusese afacerea pe roate, ba chiar o transformase într-un succes.

- Ce idee ai? întrebă el, circumspect.

- Un vas de închiriat pentru pescuit, răspunse ea imediat, după care continuă precipitat, înainte ca el să se opună instantaneu. Ai putea să închiriezi un loc în portul Harbor Lights. Hai, Kev, măcar ia în considerare ide- ea asta. În copilărie stăteai pe apă cam jumătate din zi. Mereu ai zis că ieşitul pe mare te calmează, chiar dacă n-ai venit acasă nici măcar cu vreun peşte de stâncă sau vreo cobe de Atlantic. Şi, bineînţeles, pentru că nu-ţi păsa nici cât negru sub unghie de pescuit propriu-zis, peştii efectiv îţi săreau în barcă.

-Vrei să mă fac marinar? întrebă Kevin, nevenindu-i să creadă.

Era o viaţă grea, epuizantă, mai ales ţinând cont de efectele dezastruoase ale agriculturii şi ale activităţii oamenilor asupra peştilor,

crabilor şi stridiilor din apele golfului, asta fără să ţină cont de ce efect avusese creşterea enormă a preţului carburantului asupra profiturilor.

- Nu chiar. Vreau să scoţi oamenii în larg pe vasul tău, să pescuiască.

Kevin îi aruncă o privire circumspectă.

- Singurul vas pe care îl am acum abia dacă e suficient de mare pentru mine şi un pasager, şi de cele mai multe ori sunt nevoit să vâslesc la întoarcere, pentru că motorul e în piuneze.

- Şi tocmai de aceea o să cheltuieşti o parte din banii din fondul fiduciar care stau degeaba în bancă pe un vas mai mare şi pe care să poţi să te bazezi. Tata a înfiinţat fondurile acelea ca să putem să ne cumpărăm case sau să ne pornim cine ştie ce afaceri. Ştiu sigur că nu te-ai atins de banii dintr-al tău, aşa că ai acolo lichidităţile pentru investiţia iniţială, Kev.

- Şi crezi că aş putea să-mi fac o carieră adevărată din asta? întrebă el, sceptic.

-Nu de acelaşi calibru ca salvarea vieţilor, răspunse ea, cu subînţeles. Dar clienţii mei mă întreabă aproape zilnic dacă nu ştiu pe cineva care ar putea să îi scoată în larg, la pescuit. În oraş nu avem pe nimeni care să se ocupe cu aşa ceva. Din când în când, mai reuşesc să îl conving pe George Jenkins să mai iasă cu câte unul prin golf, dar şi o scoică este mai pricepută la conversaţie decât el.

Mintea lui Kevin se întoarse la zilele lungi şi lenevoase pe care el şi Connor le petrecuseră în copilărie pe apele golfului. Erau unele dintre cele mai frumoase din toată viaţa lui. Nu dăduse nici o ceapă degerată pe pescuit, exact cum spusese şi Jess, dar îi plăcuse liniştea şi

calmul pe care i-l dădea ieşitul cu barca. Bineînţeles, dacă aceasta ar fi fost plină de străini, liniştea ar fi fost distrusă. Şi totuşi, nici el nu ştia cum, ideea prinse rădăcini.

Jess se uită la el plină de speranţă.

-Te mai gândeşti?

Erau o mie de aspecte practice care trebuiau luate în considerare, dar ideea era promiţătoare. Ar trebui să ia cursuri pentru a-şi lua licenţa de căpitan, de exemplu, şi asta l-ar obliga să mai iasă din casă. Poate că ar fi de ajuns ca să-i facă pe toţi să nu mai stea cu ochii pe el.

Dădu încet din cap.

- Mă mai gândesc.

- Bine! Acum hai să mergem afară să-ţi răsfăţăm copilul! spuse Jess, trăgându-l de pe scaun. Să vezi câte cadouri a strâns! Avem o grămadă mare-mare. Davy nu înţelege încă pe deplin că sunt ale lui, aşa că ar trebui să fie distractiv.

Kevin nu mai avusese parte de distracţie de ceva timp, dar când îl văzu pe Davy alergând de colo-colo pe picioruşele lui grăsuţe, cu buzele brăzdate de dâre de glazură de ciocolată, nu putu să nu se simtă un pic mai vesel. Iar când copilaşul îşi zări tatăl şi chipul îi fu luminat de un zâmbet, Kevin simţi pentru o fracţiune de secundă o bucurie pură. Era zâmbetul Georgiei, la fel de luminos şi de senin ca ea.

Pentru prima oară de la moartea soţiei sale, tristeţea se ridică şi Kevin se simţi din nou încrezător.

În ciuda promisiunii făcute lui Jess, mai petrecu alte două săptămâni închis în casă, petrecându-şi zilele cu Davy şi serile ascunzându-se în camera lui, departe de privirile compătimitoare ale lui buni şi iritarea crescândă a tatălui său. În mod clar, Mick i-ar

fi spus vreo două, Kevin îşi dădea seama, dar din câte se părea o interdicţie dată de buni îi ţinea buzele pecetluite. Se îndoia că această stare de fapt avea să mai dureze mult.

Spre surprinderea lui, buni fu cea care rupse tăcerea. Veni să stea cu el pe verandă într-o seară, în amurg, îi oferi un pahar cu ceai cu gheaţă şi o farfurie cu fursecurile lui preferate, cu stafide, după care îi spuse:

-Trebuie să stăm puţin de vorbă.

- Despre ce? întrebă Kevin, mai temător decât fusese atunci când Jess îl anunţase acelaşi lucru.

Priceperea lui Jess la discuţiile incomode, fără ocolişuri se datora faptului că învăţase de la o maestră în această artă – bunica lor. Nell O'Brien îşi luase asupra ei sarcina creşterii lor după ce mama şi tatăl lor divorţaseră. Avea o inimă de aur şi o limbă ascuţită.

- Despre cum lâncezeşti în casă cât e ziulica de lungă, îi răspunse acum. Nu-ţi face bine şi, în mod clar, nu-i face deloc bine nici băiatului. Copiii au nevoie să-şi lărgească orizonturile, să aibă contact cu alţi copii.

Auzind asta, Kevin se încruntă.

- Verişoarele lui sunt pe aici tot timpul.

- Caitlyn şi Carrie au aproape opt ani, şi chiar dacă le place la nebunie să se joace cu Davy, să ştii că el are nevoie să fie în contact cu copilaşi de vârsta lui. Ii adresă o privire pătrunzătoare. Trebuie să râdă, Kevin. Când te-ai pus la mintea lui ultima oară, să vă hârjoniţi pe jos, să-l faci să chicotească?

- Mie mi se pare că de-asta se ocupă tata.

Adevărul era că Mick părea să se distreze de minune jucându-se astfel cu nepotul lui.

-Tatăl copilului ar trebui să o facă, nu bunicul. Când l-ai dus ultima oară pe Davy în oraş, să îi iei o îngheţată?

-Tocmai l-ai dus tu, ieri, îi reaminti Kevin.

Buni se uită necruţător la el, aproape de capătul răbdării.

- Asta te-am întrebat eu? Eu vreau să ştiu când l-ai dus tu.

- Eu nu l-am dus niciodată, recunoscu el. Dar nu înţeleg de ce e aşa un capăt de ţară.

Davy primeşte o groază de atenţie în familia noastră. De-aia m-am şi mutat înapoi în Chesapeake Shores.

- Ca să-l creştem noi în locul tău? întrebă femeia.

întrebarea era acidă, deşi tonul cu care fusese rostită era unul blând.

-Nu, bineînţeles că nu, răspunse el tăios, după care îi păru rău că folosise un asemenea ton şi scoase un oftat. Poate.

- Kevin, ştim cu toţii că suferi după Georgia, şi nu există lucru pe lumea asta pe care nu l-am face ca să te ajutăm, dar trebuie să reîncepi să trăieşti. Trebuie să-i oferi lui Davy o viaţă mai normală. Ştiu că a vorbit Jess cu tine despre asta, aşa că am aşteptat, dar nu dai nici un semn că ţi-ai schimba purtarea. Nu pot să mai stau cu mâinile în sân, ştiind clar că te înşeli şi pe tine, şi pe Davy. E pur şi simplu o greşeală. Eşti un tânăr în putere, cu toată viaţa înainte. Nu o irosi, că o să ajungi să îţi pară rău.

Oricât nu-i plăcea să recunoască acest lucru, Kevin era conştient că buni avea dreptate. Problema era că pur şi simplu nu avea habar ce ar fi putut să facă în acest sens, fiind plin de emoţii contradictorii. II înfuria războiul care o răpise pe mama copilului său, lăsându-l părinte singur. Era chinuit de vinovăţie că nu încercase mai mult să o facă pe Georgia să se răzgândească în privinţa încă unei misiuni în Irak, chiar şi după ce aproape toţi cei din familie se rugaseră de el să o facă. Şi jelea moartea unei femei tinere şi strălucite, care nu avea să-şi vadă fiul crescând, care nu avea să fie alături de el în prima zi de şcoală, la

absolvirea facultăţii şi în ziua nunţii.

În cele din urmă, îşi înălţă capul şi o privi în ochi pe bunica lui.

- Buni, habar nu am ce să fac. Am unele zile în care simplul fapt că am reuşit să mă dau jos din pat îmi pare o victorie răsunătoare.

Bătrâna dădu din cap, cu un aer atotcunoscător.

-Aşa m-am simţit şi eu când a murit bunicul tău. Sunt sigură că aşa s-a simţit şi Mick când mama voastră l-a lăsat singur, să vă crească pe toţi. Ştii cum a gestionat lucrurile.

- Plecând la muncă ori de câte ori i se ivea ocazia, răspunse Kevin cu amărăciune.

- Şi crezi că să stai aici şi să te ascunzi în camera ta e o soluţie mai bună pentru copil? îl întrebă ea.

Aceste cuvinte rostite blând îl izbiră ca o palmă.

- Dar eu...

Buni se întinse şi îi acoperi mâna cu ale ei înainte ca el să poată să spună că ce făcea el era diferit.

- Mick n-a vrut să vă rănească în vreun fel, Kevin, rosti buni. Se descurca şi el în singurul mod pe care îl ştia. Ca şi tine. Dar amândoi sunteţi în stare de mai mult de-atât. Mick a cam întârziat cu încercările de a se revanşa pentru perioadele de absenţă. Nu vreau ca tu să aştepţi până ce Davy o să se facă mare pentru a îndrepta situaţia asta.

- De unde să încep? întrebă el, sincer dezorientat.

Să se lanseze într-o carieră de căpitan de barcă de pescuit pentru turişti era o idee atrăgătoare, dar era prea mult pentru el. Ar fi

putut să implice obligativitatea de a fi politicos cu străinii, şi nu prea se credea în stare de aşa ceva. Nu încă. Uite numai ce repede îşi pierdea răbdarea cu cei la care chiar ţinea!

Buni îi strânse uşor mâna.

- Pas cu pas. Mâine vreau să ieşi din casă. Prima oară, du-te în oraş cât Davy îşi face somnul de după-amiază. Ia prânzul la Sally's. Intră în florăria lui Bree. Fă-i o vizită lui Jess la han şi ajut-o la una-alta vreo două ore. Nu contează. Doar să faci în fiecare zi câte ceva care să reprezinte un pas înainte. Şi-apoi alţii şi alţii.

Când o auzi prezentându-i lucrurile aşa, când văzu că nu îi cerea să se transforme peste noapte sau să se arunce cu capul înainte într-o carieră cu totul şi cu totul nouă, cum îl sfătuise Jess, planul părea posibil de pus în practică. Ba chiar rezonabil.

- Pot să fac asta, spuse el, într-un final.

- Ei, bineînţeles că poţi, rosti buni, încurajator.

Gândurile i se duseră la toţi anii aceia în care buni fusese lăsată practic singură, cu el, fraţii şi surorile lui, în timp ce mama lor îşi croia o viaţă nouă în New York, iar Mick călătorea prin lumea largă, în interes profesional.

- Buni, tu ai avut vreodată îndoieli după ce te-ai mutat aici, ca să-l ajuţi pe tata să aibă grijă de noi?

Femeia izbucni în râs.

- Nu am avut timp de îndoieli, nu cu voi cinci care-mi scoteaţi peri albi. În plus, am avut avantajul că îi crescusem înainte pe tatăl şi pe unchii tăi. Deja ştiam una-alta despre cu

ce se mănâncă.

-Am fost în zone de război. Am lucrat ca medic. Nimic din ce-am făcut până acum nu a fost uşor sau previzibil. Dădu negativ din cap. Şi totuşi, în ciuda a tot, sunt zile în care gândul de a-l creşte pe Davy de unul singur mă sperie de moarte.

- Dar nu mai eşti singur acum, nu? îi reaminti ea, cu blândeţe. Nici unul dintre noi n-o să te lase la greu când vine vorba de asta. Doar că nu vrem să te vedem că ratezi ocazia de a fi un părinte cum ştiu că îţi doreşti să fii, în sufletul tău.

- Cum de-ai ajuns să fii atât de deşteaptă? o tachină el, simţindu-şi inima mai uşoară decât fusese de mult, mult timp.

- De-a lungul anilor, prinzi tot felul de chestii, uneori nici ţie nu-ţi vine să crezi, rosti ea, ridicându-se în picioare. Se aplecă şi îşi apăsă buzele de obrazul lui preţ de o secundă. Te iubesc, Kevin. Să nu uiţi niciodată asta.

- De parcă m-ai lăsa, mormăi el.

Buni chicoti, amuzată.

- Da, de parcă... Să nu te culci prea târziu.

- Mulţumesc, buni, şi pentru fursecuri, şi pentru discuţia asta.

Bătrâna îi făcu cu ochiul.

-Nu se poate una fără alta.

Aşa era, constată Kevin, când buni îl lăsă singur. Discuţiile serioase cu buni fuseseră mereu însoţite de fursecuri proaspăt scoase din cuptor – cu ovăz şi stafide pentru el, cu fulgi de ciocolată pentru surorile lui şi cu unt de arahide pentru Connor. Sfaturile fuseseră mai uşor de asimilat graţie lor. Exact cum se întâmplase în seara asta.

Un pas înainte, îşi reaminti. Exact asta aşteptase.

Cel mai probabil, îşi spuse el mohorât, nici nu era în stare să facă mai mult de un pas.

Aparatul de cappuccino era o enigmă totală. Dacă ar fi avut bani de aruncat pe fereastră, Shanna l-ar fi zvârlit cât-colo, să se facă bucăţi. Dar succesul noii ei afaceri depindea de vândut cafea şi ceai la fel de mult pe cât de vinderea de cărţi şi jocuri. Şi avea mare-mare nevoie ca această afacere să aibă succes.

Băgase şi ultimul bănuţ pe care îl avea în Jocuri de Cuvinte. Spera să combine dragostea ei pentru lectură şi jocurile de masă, ca Scrabble, Clue, Sequence şi Mono- poly cu nevoia ei obsesivă de doze frecvente de cafeină şi să le transforme în ceva ce ar putea să o ajută să-şi pună din nou viaţa în ordine.

Alesese Chesapeake Shores pentru că era o staţiune de coastă, nu o metropolă copleşitoare. Când mai fusese aici, fusese atrasă de seninătatea locului, de atitudinea prietenoasă a locuitorilor. Remarcase absenţa oricărei afaceri asemănătoare cu cea pe care voia ea să o deschidă. Cine ar veni la plajă fără să vrea şi o carte bună? Sau câteva jocuri şi puzzle-uri, care să îi menţină pe copii ocupaţi?

Probabil că avea să fie nevoie să se intereseze şi în ceea ce privea jocurile electronice portabile, însă nu numai că tehnologia respectivă era mai scumpă decât îşi putea permite, dar reprezenta şi un mister absolut pentru ea. Cum să vândă ceva ce nu putea descrie şi explica în faţa clienţilor? Bineînţeles, cam jumătate dintre adolescenţii

din oraş ar fi putut să-i explice ei cum stătea treaba cu ele.

Deşi ideea de a pune bazele unei afaceri noi era înfricoşătoare, o şi entuziasma. îi plăcuse la nebunie să-şi comande articolele pe care avea să le pună la vânzare. Acum avea o groază de marfă, mare parte încă în cutii, şi o mulţime de idei, mâzgălite pe bileţele autoadezive lipite pe frigiderul din cămăruţa din spate a librăriei, sau pe masa de lucru uzată pe care o luase pe mai nimic de la un magazin cu articole la mâna a doua.

Dar acum avea nevoie, mai mult decât orice, de o doză de cafeină. Din păcate, aparatul acela idiot nu coopera. Nu putea nici măcar să desluşească instrucţiunile, care păreau să fie în toate limbile, mai puţin în engleza de zi cu zi. Adevărul era că identifica pe ici, pe colo cuvinte englezeşti, dar la cum erau puse unele lângă altele, nu aveau absolut nici un sens.

Din moment ce aparatul de cappuccino era prea scump pentru a putea fi înlocuit, luă cea mai urâtă cană pe care o văzuse vreodată – un cadou în glumă de la prietena ei cea mai bună, la despărţire – şi o aruncă în cealaltă parte a camerei. Evident, aceasta nu se făcu bucăţi, cum îşi dorea cu ardoare Shanna. În loc de asta, fu surprinsă de un bărbat speriat care tocmai deschisese uşa dinspre stradă.

Shanna era pe punctul de a se scuza, dar respectivul cerceta fascinat cana portocalie de o urâţenie extremă. Când îşi ridică ochii şi dădu de privirea ei, în ochii lui de un albastru-închis apăru o scăpărare slabă, dar imposibil de trecut cu vederea. Aceasta dispăru iute, dar întrezărirea ei pentru o fracţiune de secundă îi

făcu inima să tresară.

- Cana asta e oribilă, dar chiar crezi că astaţi dă dreptul să-i curmi existenţa nefericită? întrebă el, pe un ton lejer.

- De fapt, ţinta mea era aparatul de făcut cafea. Cana n-a fost decât un substitut mai ieftin.

- Instrucţiuni de toată jena şi o nevoie acută de cafeină, dădu el verdictul. E o combinaţie periculoasă. Sally's e puţin mai încolo. Ce-ai zice să-ţi fac cinste cu o cafea înainte să încerci să faci fărâme altceva?

Stânjenită, Shanna dădu negativ din cap.

- Cred că pot să mă controlez până-i dau de cap.

Bărbatul şovăi, cu un aer ciudat de ambivalent, după care intră de-a dreptul în încăpere.

- Măcar lasă-mă să arunc o privire peste instrucţiunile alea, se oferi el. Poate o să am mai mult noroc. Numele meu e Kevin O'Brien, apropo. Soră-mea e proprietara florăriei de alături. Ai idee pe unde-o fi? Pe uşă scrie că e închis.

Shanna ridică din umeri.

- Habar n-am. N-am cunoscut pe absolut nimeni din împrejurimi. M-am concentrat total asupra pregătirilor pentru deschidere. Pe mine mă cheamă Shanna Carlyle.

-Mă mir că Bree nu s-a înfiinţat aici, să te bată la cap ca să afle ce planuri ai. Se mândreşte că ştie tot ce mişcă în oraşul ăsta.

-Toate astea s-au întâmplat destul de repede, răspunse Shanna. Era o listă de aşteptare cu persoane care erau interesate de spaţii comerciale pe Main Street. Am primit un

telefon că ocupantul anterior voia să se mute într-un spaţiu mai mare şi că puteam prelua contractul de închiriere de aici. Asta a fost acum două săptămâni, şi acum iată-mă aici!

Vorbea cam mult, dar ceva legat de bărbatul acesta o făcea să se simtă la fel de emoţionată ca o adolescentă discutând pentru prima oară cu puştiul sexy abia transferat în liceul ei.

-Ai făcut toate astea în două săptămâni? spuse el, cu o uimire nedisimulată în timp ce studia stratul proaspăt de vopsea de pe pereţi şi multele teancuri de cutii de carton.

Ea îl măsură circumspectă. încăperea era într-o totală dezorganizare. Şi totuşi, arăta de parcă era posibil ca aici să se întâmple ceva în curând.

-Făcusem deja multă muncă de cercetare, ştiam ce fel de mărfuri voiam să am la vânzare şi de unde să le iau. Nu trebuia decât să îmi evaluez solvabilitatea, care slavă Domnului e bună, şi să dau câteva telefoane la furnizori. Ridică din umeri. În plus, nu-mi puteam permite un timp de inactivitate mare după ce am semnat contractul de închiriere. Trebuie să am încasări dacă vreau să mă ţin la zi cu chiria spaţiului şi a apartamentului de la etaj.

Kevin cercetă încăperea şi teancurile de cutii.

- Care e data la care ţi-ai propus să deschizi?
- De sâmbătă într-o săptămână.

Pe chipul lui apăru o expresie sceptică.

-Atunci ai nevoie de ajutor.

- Nu-mi permit să angajez pe nimeni care să mă ajute.

Din nou, remarcă o uşoară ezitare, ca şi cum

bărbatul din faţa ei era convins că avea să îşi dea palme pentru ceea ce avea să spună mai departe.

-Atunci pică bine că nu am nevoie să fiu plătit, rosti el într-un final, cu mâinile îndesate în buzunare, cu o expresie fadă. Am ceva timp de pierdut cât o aştept pe Bree. Te ajut bucuros.

Shanna încremeni. Spaima omului care trăise într-un oraş mare năvăli instantaneu. Kevin O'Brien era în mod clar intrigant. Şi probabil destul de inofensiv, dacă sora lui era proprietara florăriei de lângă magazinul ei. Auzise numele O'Brien prin oraş, ştia că, de fapt, un bărbat pe nume Mick O'Brien fusese arhitectul care proiectase şi construise Chesapeake Shores. Femeia cu care discutase la compania de administrare fusese şi ea tot din familia O'Brien.

- Ia zi, faci parte din *acea* familie O'Brien? îl întrebă. Am citit câte ceva despre Mick şi am făcut cunoştinţă cu Susie.

-Tatăl şi verişoara mea, îi răspunse el.

Era liniştitor să afle asta, dar, cu toate astea, obiceiurile adânc înrădăcinate o făceau să continue să fie precaută.

- Mulţumesc pentru oferta de a mă ajuta, dar probabil că ar trebui să fac eu totul. Trebuie să pun la punct amplasamentul tuturor mărfurilor astea pe parcurs. Şi, după cum vezi, rafturile nu sunt încă instalate. Abia mâine le primesc.

Nu păru prea dezamăgit de refuzul ei. Adevărul era că i se apăru aproape uşurat.

- Bine atunci, nu cafea la Sally's, nu ajutor aici, rosti el cu lejeritate. Dar aparatul de

cappuccino? Vrei să-mi încerc norocul cu el?

Nedorind să pară nepoliticoasă, într-un final, Shanna dădu aprobator din cap.

- Sigur. Dacă poţi să-l faci să meargă, primul lucru pe care-o să-l cumperi de-aici e din partea casei.

-N-ar trebui să te oferi să dai cărţi pe gratis, o mustră el în timp ce studia instrucţiunile, după care trecu în revistă uneltele pe care Shanna le scosese până ce o găsi pe cea pe care o voia. Deşi fiul meu o să fie încântat. Cărţile cu poze sunt printre preferatele lui. Sunt convins că o să fim clienţi fideli.

Inima ei se poticni pentru o clipită. N-ar fi putut să îşi dea seama dacă ce simţise fusese dezamăgire sau încântare. Kevin era un bărbat atrăgător, în fond, dar ei îi plăceau la nebunie copiii. Spera că librăria ei avea să atragă un număr cât mai mare.

-Ai un fiu?

Kevin dădu din cap.

- Davy. Are doi ani.

- Ei bine, tu şi soţia ta va trebui să-l aduceţi aici de cum o să deschid. Am comandat o varietate foarte mare de cărţi cu poze.

Pentru o clipă, Kevin îi păru încremenit în timp, aproape ca şi cum n-ar fi respirat. O secundă mai târziu, acesta expiră încet şi se încruntă, concentrându-se asupra aparatului de cappuccino.

Shanna îşi dădu seama instantaneu că spusese ceva greşit, dar nu-şi putea da seama ce ar fi putut să fie. Poate pentru că adusese vorba de soţia lui. Poate că erau divorţaţi, dar în cazul ăsta copilul nu ar fi fost în grija ei? Din ce spunea el, se părea că băieţelul locuia cu

tatăl lui.

Apoi îşi aminti. Când venise prima dată în Chesapeake Shores, într-un sejur care avusese loc în urmă cu un an, când îşi revenea după căsnicia ei foarte complicată şi făcută zob, se cazase la han. Şi acesta era condus de o membră a familiei O'Brien. Iar toţi cei de acolo erau foarte agitaţi pentru că fratele patroanei rămăsese văduv, soţia lui fiind ucisă în Irak, şi că tocmai se întorsese acasă cu fiul lui. Inima i se strânsese dureros când auzise, nu doar pentru că bărbatul îşi pierduse soţia, ci pentru băieţelul care avea să crească fără mamă.

Şi bărbatul acela era Kevin – sigur era el! Se simţea îngrozitor, dar habar nu avea cum să se scuze, mai ales că menţionarea nevinovată a soţiei lui declanşase o reacţie atât de intensă. Poate că era mai bine să treacă peste acest moment.

Chiar când ea dezbătea în minte care ar fi fost cea mai bună tactică, bărbatul se ridică în picioare.

-Unde e cea mai apropiată priză?

Shanna arătă către o măsuţă pe care o instalase ca loc temporar al aparatului. Paharele din spumă poliuretani- că, pachetele cu cafea premium şi restul celor trebuincioase fuseseră deja aşezate pe ea.

În câteva minute, Kevin deja pusese aparatul în funcţiune, iar aroma bogată a cafelei începuse să se împrăştie prin încăpere.

- Lapte? întrebă el.
- În frigiderul din spate. II aduc eu.

Când se întoarse cu laptele, Kevin îl transformă cu mare îndemânare într-o spumă perfectă, o turnă peste o ceaşcă de cafea

parfumată şi i-o întinse.

- Poftim, îi zise cu un zâmbet larg. Totul e pregătit.

- Iţi rămân veşnic recunoscătoare, răspunse ea, cu maximă sinceritate. Cafeaua asta e grozavă! îi întâlni privirea şi îl întrebă, mânată de un impuls: Ce faci de sâmbătă într-o săptămână? Dacă te ocupi tu de aparatul ăsta, nu numai că o să-l las pe băieţelul tău să-şi aleagă orice carte din librărie, dar o să te şi plătesc. Nu pot să-mi permit încă să angajez pe cineva, chiar şi cu jumătate de normă, dar în mod clar pot să te plătesc pentru o zi doar ca să le faci cafea clienţilor.

Expresia lui se întunecă, de parcă această ofertă l-ar fi jignit.

- Dacă sunt prin zonă, te ajut, dar nu vreau banii tăi.

- Lucrezi, te plătesc, spuse Shanna, neştiind nici ea de ce insista atât de mult să fie o chestiune de afaceri. Din ce aflase, cei din familia O'Brien nu aveau nevoie de suma modestă pe care-şi putea ea permite s-o ofere. Totuşi, să plătească pentru tot era o chestiune de mândrie pentru ea. Acuzaţiile foştilor socri că fusese o profitoare erau încă destul de proaspete, şi rănile nu apucaseră să se vindece. Nu voia să-şi înceapă viaţa în Chesapeake Shores simţindu-se îndatorată nimănui.

- Hai să lăsăm discuţia asta până atunci, să vedem dacă o să fiu prin zonă.

Shanna îl cercetă curioasă.

-Ai probleme cu angajamentele?

- Ceva de genul, răspunse el, evaziv. Ţinem legătura. Mi-a făcut plăcere să te cunosc,

Shanna.

- Şi mie, Kevin.

Totuşi, când el se retrase, Shanna avu senzaţia extrem de bizară că tot nu ştia mai nimic despre el, în afară de numele pe care îl purta şi deducţia ei că el era cel care îşi pierduse soţia într-un război care se desfăşura de cealaltă parte a lumii. Faptul că i se părea fascinant era probabil un semn clar că ar fi trebuit să fie recunoscătoare că plecase. Sufletele rănite erau o investiţie periculoasă. Ea învăţase asta pe propria piele. Să încerce să mai salveze unul ar fi fost o idee monumental de proastă.

capitolul 2

Era trecut de şase, iar Shanna încă mai desfăcea cutii şi aranja cărţi după categoriile pe care le stabilise pe un plan al magazinului. Avea de gând să fie pregătită pentru când aveau să fie instalate rafturile. Furnizorul îi promisese că aveau să fie livrate a doua zi dimineaţă, până în ora nouă.

Când telefonul mobil începu să sune, îl înşfăcă şi răspunse fără să verifice apelantul, ceva ce nu mai făcuse de la divorţ. Evitarea apelurilor de la fostul ei soţ devenise un mod de viaţă. De data aceasta, slavă Domnului, această acţiune impulsivă nu o costă.

- Cum merge afacerea cu cărţi? întrebă Laurie.

Shanna schiţă un zâmbet auzind glasul celei mai bune prietene ale ei.

- O să te anunţ când o să o vând pe prima.
- Ei, dacă e prea devreme să răspunzi la întrebarea asta, atunci spune-mi ce faci. Tot mai eşti încântată că te-ai mutat la dracu'n praznic? Cum poţi să rezişti chiar şi o singură zi când eşti la zeci de kilometri depărtare de cea mai apropiată cafenea artizanală?
- Pentru că îmi deschid una proprie, răspunse Shanna, lăsându-se pe podea şi sprijinindu-se de perete. Pentru prima oară în ziua aceea, se simţea relaxată. Discuţiile cu Laurie, care fusese alături de ea prin chinul reprezentat de căsătoria şi divorţul ei, reuşeau mereu să o aducă cu picioarele pe pământ şi să o înveselească.
- Şi, să fie clar, chiar sunt fericită, adăugă ea, teatral. Asta e cel mai bun lucru pe care l-

am făcut pentru mine însămi de foarte mult timp încoace.

-Ai întâlnit pe cineva interesant până acum?

Shanna se crispă, auzind acest refren repetat adesea.

- Ce-i cu obsesia asta a ta pentru viaţa mea mondenă? întrebă, iritată instantaneu. Nu am divorţat decât de un an, şi a fost unul dificil. Tu ar trebui să ştii asta mai bine decât oricine. Nu mă grăbesc deloc să intru în vreo relaţie nouă.

-Vai, vai! răspunse Laurie. Ce atitudine defensivă! Asta sigur înseamnă că ai întâlnit vreun bărbat atrăgător. Hai, zi tot!

Shanna scoase un oftat, cu o imagine nedorită a extrem de atrăgătorului Kevin O'Brien blocată în minte.

- Nu-i nimic de spus, insistă ea.

O întâlnire de zece, poate cincisprezece minute nu merita menţionată, deşi avea îndoieli serioase că Laurie ar fi fost de aceeaşi părere. Recent logodită, Laurie credea că toţi oamenii ar trebui să-şi trăiască viaţa în doi.

- Ei, asta-i mare păcat, decretă Laurie. Presupun că va trebui să te aud turuind despre marfa pe care ai adus-o, în loc.

-O să mă înfrânez, doar de data asta, îi promise Shanna. Spune-mi tu despre Drew. Cum merg planurile pentru nuntă?

Din ce aflase ultima oară, evenimentul avea să fie opulent şi extravagant, nunta pe care o visa orice fetiţă. Bineînţeles, în urmă cu câteva săptămâni, avea să aibă loc pe o plajă din Hawaii, la apus. Totul părea să evolueze într-un ritm ameţitor care i se potrivea lui Laurie, dar care ar fi iritat-o fizic pe Shanna.

- De fapt, ăsta e unul din motivele pentru

care te-am sunat, zise Laurie. Nu mi-ai spus că hanul la care ai stat anul trecut a fost de-a dreptul minunat şi că se fac şi nunţi acolo?

- Hanul Eagle Point? întrebă Shanna, surprinsă. Aici, în Chesapeake Shores?

- Exact! confirmă Laurie. Nu-mi aduceam aminte cum se numeşte nici să mă împuşti. Ce-ai zice dacă am face nunta acolo, un eveniment restrâns şi intim?

- Mi-ar plăcea la nebunie, bineînţeles, Hanul e fermecător, mâncarea e extraordinară şi împrejurimile sunt spectaculoase, dar credeam că vrei ceva cu foarte mulţi invitaţi, luxos şi extravagant.

-Am aflat cât costă o nuntă cu foarte mulţi invitaţi, luxoasă şi extravagantă, recunoscu Laurie, spăşită. Drew a făcut o criză de nervi. A zis că, dacă e să cheltuim atât de mult pe nuntă, o să avem nouăzeci de ani până vom avea destui bani să ne luăm o casă.

- Bine punctat, confirmă Shanna. Nici luxul, nici banii mulţi nu garantează fericirea. Eu, una, sunt o mărturie vie pentru asta.

- Deci ar fi în regulă dacă aş veni într-o vizită scurtă, poate peste două weekenduri, ca să văd hanul ăsta, poate să discut cu patroana despre costuri şi date disponibile?

-Atunci e şi inaugurarea librăriei mele, îi reaminti Shanna. N-o să am nici o clipă liberă.

- Ei, atunci împuşc doi iepuri dintr-un foc, răspunse Laurie, bucuroasă. Şi e o sincronizare impecabilă din partea mea, dacă-mi dai voie să mă laud puţin. Pot să îţi dau o mână de ajutor la inaugurare. O să fiu omul tău de bază pentru orice detalii de ultim moment. Poţi să mă trimiţi după gheaţă sau să mă pui să

şterg praful de pe rafturi. Ştii bine cât de mult îţi place să faci pe şefa cu mine. O să fii în al nouălea cer.

- Eşti sigură că vii să vezi hanul? o întrebă Shanna. Sau te roade curiozitatea să vezi viaţa asta nouă a mea, ca să îi conferi aprobarea ta? Ştiu că nu ai fost încântată că m-am aruncat cu capul înainte în asta fără să te consult şi pe tine.

- Ei, trebuie să recunoşti, ai luat decizia asta efectiv peste noapte. Nu-ţi stă în fire să faci aşa ceva. Ai o personalitate cu multe faţete, Shanna, dar impulsivitatea nu se numără printre ele. îmi fac griji pentru tine.

- Mă gândeam la asta de un an întreg, îi reaminti Shanna. Nu a fost nicidecum o chestie impulsivă. Nu ai de ce să îţi faci griji.

- Da, cred... cedă Laurie. Dar o să mă simt mai bine dacă văd cu ochii mei locul ăla şi că ţi se potriveşte. *Ce* zici? Pot să vin să te ajut să-ţi sărbătoreşti marea inaugurare?

Deşi abia avea să aibă timp să-şi tragă sufletul în weekendul acela, Shannei îi era imposibil să reziste ofertei de ajutor sau unei şanse de a-i arăta plină de mândrie Chesapeake Shores prietenei sale. Işi dădea seama că îşi dorea binecuvântarea lui Laurie. În ciuda câtorva momente trecătoare de nestatornicie atunci când era vorba de nunta ei, Laurie era la fel de echilibrată ca orice altă persoană.

- Absolut. Chiar vreau să vii. N-ar fi acelaşi lucru fără tine, îi răspunse Shanna, chiar în acelaşi timp în care imaginea lui Kevin O'Brien şi promisiunea sa de a o ajuta apăru şi dispăru în mintea ei.

Nu prea putea să se bazeze pe el, nu? Bineînţeles, dacă era să îşi facă apariţia, Laurie ar fi identificat interesul Shannei în persoana lui în nici două secunde şi avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să îl încurajeze. Mai mult, subtilitatea nu era punctul ei forte. Ei bine, trebuia să-şi asume acest risc. Te rog, vino aici, Laurie.

- De-abia aştept! răspunse aceasta, entuziasmată.

Chiar atunci clopoţelul de deasupra uşii, lăsat acolo de chiriaşul anterior, anunţă că uşa librăriei se deschise. O femeie frumoasă, cu ceea ce ajunsese să-şi dea seama că erau ochii strălucitori şi azurii ai celor din familia O'Brien, băgă capul pe uşă. Shanna îi făcu semn din mână să intre.

- Laurie, trebuie să închid. Cineva tocmai a intrat. Fă-ţi aranjamentele necesare şi dă-mi de veste când ajungi, bine?

-Aşa fac. Te iubesc, puştoaico. Ne vedem curând!

Shanna apăsă pe butonul de încheiere a apelului, după care se răsuci către femeia care se plimba prin magazin fără nici o jenă şi se uita la obiectele din jur.

- Bună. Pot să te ajut cu ceva?

-Sunt Bree O'Brien, de alături, anunţă ea, întorcân- du-se către Shanna. Bree Collins, de fapt. Mişcă spăşită din cap. Nu mă pot obişnui cu ideea că sunt măritată. Mă tem că o să-i creez lui Jake – soţul meu – un fel de complex pentru că nu-mi aduc aminte niciodată să folosesc numele lui. Oricum, voiam doar să-ţi urez bun venit pe Main Street. Zâmbetul i se lărgi. Şi să arunc o privire prin jur, ca să am ce

să le spun tuturor celor care pun întrebări. Un magazin nou e o veste importantă pe-aici. În fiecare zi am cel puţin vreo şase clienţi în plus doar pentru că sunt curioşi.

Shannei îi plăcu instinctiv sinceritatea lui Bree.

- Ei bine, poţi să le spui că o să fie o librărie şi magazin de jocuri cu o cafenea micuţă, nimic care să reprezinte o ameninţare pentru Sally's. Ai grijă să afle asta. Doar cafea şi ceai, poate şi câteva prăjituri, dacă reuşesc să găsesc o patiserie de unde să mă aprovizionez.

-Sună grozav. Exact de ce aveam nevoie în oraş, un loc unde să te uiţi după cărţi şi să te relaxezi la o cafea. Expresia îi deveni gânditoare. Ştii ceva, ai putea vorbi cu sora mea, Jess, la han. Are un patiser grozav în personal. Poate reuşeşti să stabileşti ceva. Doar să ţii minte că Sally are monopolul pe croasanţi. încercăm să nu ne călcăm pe bombeuri, în materie de afaceri, pe-aici.

-Absolut. Am înţeles, rosti Shanna. Eşti binevenită să arunci o privire în jur, dacă poţi să te strecori pe după teancurile de cărţi. Vin şi rafturile mâine-dimineaţă, aşa că sper că podeaua va fi liberă până mâine la ora asta şi locul ăsta o să înceapă să arate aşa cum mi l-am închipuit eu.

Cumva, Bree reuşi să ajungă direct la secţiunea cărţilor de grădinărit şi aranjare a florilor. Le luă pe rând, aproape gângurind de entuziasmul trezit de fiecare.

-Te superi dacă-mi pun deoparte un teanc? întrebă. Sunt aici trei cărţi pe care trebuie neapărat să le iau.

-Te rog. O să le pun înapoi cu numele tău pe

ele. Se hotărî că momentul prezent putea fi unul foarte bun pentru a obţine răspunsuri la întrebările sale despre
Kevin. Apropo, fratele tău Kevin a trecut pe aici mai devreme. A reuşit să dea de tine?

Bree păru surprinsă.

- Kevin a fost pe aici?

Shanna îi răspunse printr-o mişcare afirmativă din cap.

- Şi a fost politicos? întrebă cealaltă femeie, îngrijorată.
- Bineînţeles. De ce?
- Scuze... N-ar fi trebuit să mă exprim aşa. Ai crede că e... nu ştiu, imprevizibil sau ceva de genul. Doar că trece printr-o perioadă grea. În ultima vreme e cam retras.
- De ce? întrebă Shanna, iar în secunda următoare îi veni să îşi dea o palmă. îmi cer scuze... Sunt prea băgăcioasă.

-Nu-i nici o problemă. Cei mai mulţi dintre cei de prin partea locului ştiu, şi sunt destul de înţelegători în ceea ce priveşte nevoia lui de singurătate şi stările pe care le are. Soţia lui a murit acum ceva timp şi... cred că aş putea să spun că s-a rătăcit puţin.

-Aşa se explică, spuse Shanna. Din întâmplare, am zis ceva de soţia lui şi s-a blocat imediat. Mă gândeam eu că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

-A murit în Irak. Intr-unui din atentatele alea cu bombe artizanale. Vestea aproape că l-a omorât şi pe el. Dacă n-ar fi fost băieţelul lui... Bree ridică din umeri. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-ar fi avut pe Davy. Nu are decât doi ani, deci tot are nevoie de foarte multă atenţie. Măcar aşa, Kevin e conştient că

nu se poate ascunde într-un colţ, cu gândurile lui negre.

Acum, că deducţiile ei fuseseră confirmate, Shanna simţi un nou val de compătimire. Erau două persoane care aveau nevoie de îngrijire, una dintre ele practic un bebeluş, cealaltă un bărbat în toată firea care trecuse prin cel mai cumplit lucru pentru el. Era genul de situaţie care o atrăgea ca un magnet. Din nou, îşi impuse să se îndepărteze totuşi de ea.

Şi totuşi, când se gândea la ochii trişti ai lui Kevin şi ce schimbare se trezise în ei în puţinele dăţi în care zâmbise, îşi dădea seama instinctual că nu avea să poată să se înfrâneze, nu dacă omul acela avea să-i dea o şansă, cât de mică. Poate că era pierdut şi avea nevoie de afecţiune, dar ea avea în suflet un gol pe care încercase să-l umple ani la rând. O făcuse să iubească profund, dar nu înţelept. Ba chiar deloc înţelept.

Kevin stătea pe un şezlong de lemn în curte, cu picioarele goale cocoţate pe un taburet şi o bere în mână, privindu-l pe Davy cum se juca cu maşinuţele sale. Slavă Domnului că era genul de copil care, chiar şi la doi ani, putea să se simtă bine singur, cel puţin pentru perioade scurte de timp. Aşteptau împreună amurgul şi sosirea licuricilor, care reprezentau o sursă inepuizabilă de fascinaţie pentru Davy. După aceea, aveau să intre în casă, Davy avea să aibă parte de o baie rapidă şi de o poveste înainte de culcare, iar apoi, în sfârşit, Kevin va avea restul serii liber, doar el şi gândurile lui.

După cum spusese Charles Dickens despre cu totul altceva în prima frază din *Poveste*

despre două oraşe, „era cel mai frumos timp, era şi cel mai crunt”. Acele câteva ore înainte ca somnul să pună stăpânire pe el erau adesea pline de amintiri, unele frumoase, da, dar dureroase tocmai din acest motiv.

- Hei, Davy, ia uite ce am prins! strigă Bree de undeva din spatele lui.

Davy îşi ridică privirea de la maşinuţe, chiţăi de veselie şi o luă la sănătoasa către mătuşa lui, care avea doi licurici într-un borcan cu găuri făcute în capac. Dacă nu se înşela Kevin, acela era probabil acelaşi borcan pe care îl foloseau ei în copilărie să prindă licurici în serile aidoma acesteia – umede, cu aerul gros şi plin de promisiunea unei furtuni. Valurile cu piscuri albe clocoteau deja în golf şi frunzele din coroanele unora dintre copacii bătrâni şi enormi erau întoarse pe dos de briza din ce în ce mai puternică.

Cu mânuţa lui Davy într-a ei, Bree veni lângă el, lă- sându-se pe iarbă şi aşezând borcanul în aşa fel încât Davy să îl poată supraveghea, cu fruntea plină de cute de concentrare.

-Văd fulgere în depărtare, comentă ea, cu privirea îndreptată către golf. De căldură, cel mai probabil.

- Poate, rosti Kevin.

- Dar, pe de altă parte, s-ar putea să vină furtuna în- tr-un ceas, două, continuă ea, evident hotărâtă să continue această conversaţie lejeră. Sper că vine. Ne-ar prinde bine o ploaie bună.

Kevin nu răspunse, ci doar rămase în aşteptare, circumspect. Rareori se întâmpla ca Bree să vină în vizită fără vreun motiv anume, acum că se măritase. Avea lucruri mai bune de

făcut serile decât să stea cu el şi să flecărească despre vreme. De obicei, dacă nu se lăsa angrenat în vorbărie, sora lui ajungea într-un final la adevăratul ei scop.

Totuşi, în seara asta strategia lui nu părea a da roade. Bree stătea pur şi simplu lângă el, privind peste apă, aparent mulţumită şi senină. Dar el ştia că nu era cazul. Ca şi el, trăgea de timp.

- De ce nu eşti acasă la tine, cu Jake? o întrebă Kevin într-un final, sperând să amâne abordarea motivului vizitei ei îmboldind-o către ceea ce era subiectul ei preferat, noul ei soţ.

- Doamna Finch a avut o urgenţă cu liliacul, răspunse ea cu un surâs.

Obsesia doamnei Finch cu liliecii era legendară. Aproape că-l scotea din minţi pe Jake insistând an de an să supervizeze personal mulcirea şi tunderea plantelor, de care se ocupa el, dar era una dintre cele mai bune cliente ale firmei sale de amenajat grădini, aşa că, atunci când îl chema, se ducea fără întârziere.

Kevin zâmbi larg.

- Ce bine că s-a dus el şi eu pot să stau liniştit.

Bree izbucni în râs.

-A, da! Uitasem că tu îi tundeai peluza când erai puştan.

- Doar îl ajutam pe Jake, ca să termine mai devreme şi să mergem după fete, o corectă el.

-Tu şi soţul meu alergaţi împreună după fete? întrebă sora lui, fixându-l printre pleoapele îngustate. Nu-mi aduc aminte aşa ceva…

-Vai! răspunse Kevin, încercând să-şi încarce

tonul cu o notă de regret.

Dar nu prea îi reuşi. Dacă tocmai îl băgase pe Jake în gura lupului, asta era! Poate aşa, Bree nu avea să mai stea numai cu ochii pe el.

Totuşi, din ce se părea, sora lui era cum nu se putea mai capabilă să facă mai multe lucruri în acelaşi timp, căci îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui.

-Azi am cunoscut-o pe Shanna, rosti ea, inocenţa întruchipată. Mi-a spus că m-ai căutat.

-Aşa e.

-Ai avut vreun motiv anume?

-Am zis că s-ar putea să mă duc până în oraş şi buni s-a trezit imediat că ar vrea câteva flori, să completeze un buchet.

Solicitarea lui buni fusese o minciună sfruntată, amândoi o ştiuseră dintru început.

- Dar n-ai mai luat florile, răspunse Bree, cu un aer confuz.

- Pentru că cele din grădina ei sunt aproape toate înflorite, spuse Kevin. Ştiu să recunosc o manevră de manipulare când mi se arată. Voia doar să se asigure că mă ţin de cuvânt şi mai ies din casă. E cea mai recentă misiune existenţială pe care şi-a asumat-o.

Bree schiţă un zâmbet larg.

- Nu-i nici pe jumate atât de machiavelică pe cât îi place să se creadă.

-Nici n-a fost vreodată, zise Kevin, aşteptând ca sora lui să abordeze subiectul principal.

-Am auzit că ai stat ceva timp la librărie, spuse Bree într-un final, pe un ton extrem de lejer.

El ridică din umeri.

-Te aşteptam pe tine. Shanna avea probleme

cu aparatul de cappuccino, aşa că m-am oferit să i-l instalez eu. E ca acela pe care-l aveam acasă. Nimic deosebit, în nici un caz ceva care să te facă să vii într-un suflet aici şi să-mi pui toate întrebările astea.

Bree ridică din sprâncene.

-Nu mi-a zis că ai ajutat-o.

- După cum am spus, n-a fost nimic deosebit. Baţi undeva cu întrebările astea?

-Nu chiar, răspunse ea, lăsându-se uşor pe spate şi lă- sându-se într-o tăcere împărtăşită suficient cât să-i inducă un fals sentiment de siguranţă, după care îl întrebă: Cum ţi s-a părut?

- Cine? Shanna?

Bree dădu ochii peste cap, exasperată.

- Nu despre ea vorbeam?

Kevin o privi senin.

-Acum câteva secunde discutam despre buni.

- Ei, hai. Ştiu bine ce părere ai despre bunica. Da, de Shanna, netotule. E frumuşică.

- N-am remarcat.

Era o minciună. Observase că obrajii i se îmbujorau uşor, că părul ei avea tendinţa să se cârlionţeze haotic, că abia dacă îi ajungea până la bărbie. Dar mai văzuse şi altceva privind-o: pericolul. Era vulnerabilă şi avea nevoie de sprijin, şi asta nu pentru că nu putuse să-şi pună aparatul de cappuccino în funcţiune. Era vorba de altceva, ceva ce identificase în profunzimea ochilor ei. Nu putea să aibă de-a face cu cineva care avea nevoie de sprijin. Abia dacă reuşea să se descurce cu propria viaţă, în ultima vreme.

- Ei, e frumuşică, să ştii, rosti Bree. Şi n-are soţ sau iubit. Cel puţin n-am văzut să poarte

verighetă sau vreun inel de logodnă, şi n-a zis nimic de nici un soţ.

-Ţie ţi se pare că cei mai mulţi dintre oamenii pe care-i cunoşti îţi înşiră imediat povestea vieţii lor?

- Bineînţeles că nu! Iţi spun şi eu ce am observat, atâta tot.

Kevin se strâmbă la sora lui.

- Sper că nu ai de gând să începi să te joci de-a peţi- toarea acum, nu e cazul, îi spuse pe un ton care, spera el, avea să curme orice idei de genul acesta.

-Nimeni din familia noastră nu vede cu ochi buni amestecatul în treburile altora, spuse Bree, cu o expresie pioasă.

- Ei, asta nu pare să-i împiedice să se ocupe cu sârg de asta, replică el acru. înainte să-ţi intre nu-ştiu-ce idei în cap, nu uita că sunt atât de departe de a-mi dori o femeie în viaţa mea că aş putea la fel de bine să mă mut într-o mănăstire.

- Ceea ce-ar fi mare păcat, dacă e să mă întrebi pe mine.

- Ei, nu te-am întrebat, nu?

- Hai, fii serios, Kevin, îl abordă ea cu duhul blândeţii. Trăieşte-ţi viaţa! Nu trebuie să te însori cu ea. Nici măcar să fiţi iubiţi. Invit-o la o cafea, ajut-o să-şi organizeze marfa în librărie, ceva să ai şi tu din nou contact cu o altă persoană.

-Cu tine, Jess, Abby, buni şi tata mereu cu ochii pe mine, am atins şi chiar depăşit nivelul suportabil de contacte cu alte persoane, mormăi el.

- Familia nu se pune la socoteală. Trebuie să interac- ţionezi cu cineva din afară.

- Las-o moartă, Bree. Lasă-mă în *pace.*

Se ridică de pe şezlong, după care se aplecă să îl salte pe Davy în picioare.

- Hai la băiţă, puştiule.

-Nu! Mai vreau'rici! protestă Davy, prinzându-se strâns de borcanul lui.

- Doi sunt de ajuns, îi spuse Kevin. E o pradă pe cinste. Mulţumeşte-i tuşei Bree şi spune-i noapte bună.

Conştiincios, Davy îi zâmbi mătuşii sale.

- Pa, Bwee.

-Noapte bună, gândăceL Ii zâmbi larg lui Kevin. Noapte bună, pacoste!

Acesta izbucni în râs.

- Râde ciob de oală spartă!

Breé îl ajunse din urmă şi traversară peluza împreună.

- Shanna zice că rafturile îi vor fi livrate mâine la prima oră, zise ea lejer.

- Şi ce dacă?

Bree se ridică pe vârfuri şi îi dădu un pupic pe obraz.

-Mă gândeam că poate e o informaţie interesantă pentru tine.

Kevin se abţinu să reacţioneze. Şi mâine, dacă avea un dram de minte, avea să găsească cine ştie ce pretext să fie în orice altă parte decât pe Main Street. Nu numai că nu voia să se lase atras în viaţa Shannei, dar nu voia să o încurajeze pe sora lui nici cât negru sub unghie în planurile ei matrimoniale cusute cu aţă albă.

Mick era sătul până peste cap să-şi vadă fiul pierzând vremea prin casă. De luni întregi îşi înfrâna dorinţa de a-i spune vreo două. Se gândise că era nevoie de ceva timp să-şi revină

de pe urma pierderii soţiei sale. Poate cam tot atât de cât era nevoie să-ţi revii de pe urma unei perioade petrecute într-o zonă în război, în ciuda asigurărilor lui Kevin că lăsase totul în urmă când fusese lăsat la vatră. Acesta avusese destule coşmaruri sub acoperişul acestei case ca să se trădeze că nu era aşa, deşi Mick era convins că fiul lui avea impresia că nimeni nu ştia de ele.

Mick ascultase părerile tuturor că fiul lui avea nevoie de timp, dar acum era convins că timpul ăsta se terminase. Un bărbat de treizeci de ani avea nevoie de un scop în viaţă, un motiv pentru care să se ridice din pat dimineaţa, ceva dincolo de un copilaş de doi ani de care trebuia să aibă grijă. Şi avea de gând să facă în aşa fel încât Kevin să se pună în mişcare să-şi găsească această nouă direcţie în viaţă.

II găsi pe plajă, privind în larg în timp ce Davy construia un castel de nisip strâmb lângă el. Structura stângace îi iritã imediat ochiul de arhitect, dar alungă imediat dorinţa de a se aşeza şi a-şi învăţa nepotul cum să construiască o structură care să poată să reziste primului asalt al unui val. Această plimbare pe plajă nu avea ca scop să-i ofere nepotului său nişte lecţii de inginerie pe care acesta nu era pregătit să le înţeleagă.

- Bunicu'! rosti David, ridicându-şi ochii la el, plin de bucurie. Joacă-te cu mine, bine?

- Poate mai târziu, flăcăiaş, îi răspunse Mick. îşi îndreptă privirea asupra lui Kevin. Ai ceva planuri azi?

Kevin dădu negativ din cap.

- Bine. Deci poţi să vii cu mine.

-Unde? întrebă suspicios Kevin.

-Mă ocup de unul dintre ansamblurile din proiectul Habitat pentru Umanitate. Aş avea nevoie de ceva ajutor.

Kevin îşi trase ochelarii de soare în jos pe nas şi îl măsură sceptic pe Mick.

- Zău? Faci muncă de voluntariat?

- Da, fac voluntariat, răspunse Mick, pe punctul de a-şi pierde răbdarea. A fost ideea bunicii tale, şi a fost una bună, să ştii.

- Şi cum rămâne cu compania ta?

- Se poate descurca de la sine în ultima vreme.

La început, această descoperire nu îi plăcuse deloc. Mereu se considerase indispensabil, dar acum învăţase să aprecieze avantajele pe care le prezenta să aibă mai mult timp liber. Petrecea mare parte din acest timp în New York, cu fosta lui soţie. Restul îl devota construirii acestor case pentru Habitat pentru Umanitate. Cei de acolo fuseseră încântaţi să aibă pe cineva cu priceperea şi experienţa lui la faţa locului. Având experienţa gestionării şantierelor, putea să supervizeze mai multe locuri odată şi să menţină lucrările în derulare în toate dintre ele. În plus, avea cunoştinţe în domeniu prin tot Mary- landul şi nu se codea să forţeze mâna cuiva să obţină câteva ore de muncă gratis a vreunor tâmplari, electricieni şi instalatori calificaţi.

- Bine, hai să zicem că înghit găluşca cu această nouă identitate generoasă şi caritabilă a ta, spuse Kevin, pe un ton sec. Unde anume ţi se pare că m-aş încadra şi eu? M-ai izgonit efectiv de pe cam toate şantierele pe care ai lucrat vreodată. După cum ţi-a făcut atât de

multă plăcere să subliniezi, nu mă pricep absolut deloc la construcţii. Cred că o dată sau de două ori ai zis chiar că sunt o ruşine. Zâmbi larg. Şi aveai dreptate.

Spre marele necaz al lui Mick, Kevin nu minţea în această privinţă. Fusese o zi tristă pentru el când îşi dăduse seama că nici unul dintre fiii lui nu ştia să ţină ciocanul în mână şi, mai grav, nici nu le păsa de asta. Nu erau în stare nici măcar să zugrăvească o cameră fără să o facă harcea-parcea.

Şi totuşi, acum spuse cu optimism:

- Nu eşti prea mare ca să înveţi. O mulţime de voluntari nu au deloc experienţă în domeniul ăsta.

- Dar n-o să fie jenant când fiul marelui arhitect Mick O'Brien o să înalţe un zid care se va prăbuşi imediat?

Fără să vrea, Mick se trezi chicotind.

-Ai dreptate. Îşi cercetă fiul cu o încruntare plină de îngrijorare. Ia zi, ce-ai de gând să faci cu viaţa ta?

- Azi? Mă gândisem că mai stau aici un timp cu Davy, după care poate să fac nişte comisioane.

Mick abia dacă reuşi să-şi alunge iritarea din ton.

- Ştii bine că nu te întreb doar de azi. Ce planuri ai pe termen lung, Kevin?

- Habar n-am, răspunse acesta succint şi fără nici o remuşcare.

- Sunt posturi libere de medic aici, în oraş, spuse Mick.

-Mi s-a mai spus, recunoscu fiul lui. Dar nu mă interesează.

- Şi-atunci ce te interesează? întrebă Mick,

pierzân- du-şi răbdarea, după care i-ar fi venit să-şi muşte limba.

Işi jurase că o să încerce să creeze o punte de comunicare cu fiul lui, nu să distrugă perioada aceasta rară de pace dintre ei.

Auzindu-l ridicând tonul, Davy ridică ochii la el, cu bărbia tremurându-i fragil şi ochii umplându-i-se cu lacrimi. Această imagine îi dădu un junghi în inimă lui Mick. Se aplecă şi îşi luă nepotul în braţe.

- Hei, uriaşule, tu ce zici? Vrei să vii cu bunicu' azi?

Kevin se încruntă la auzul acestor cuvinte.

- Nu poţi să laşi un copilaş de doi ani să alerge încolo şi încoace pe un şantier, obiectă el.

-Nu stau acolo decât o oră, două, să verific câteva lucruri. Am pe undeva o cască de protecţie care e tocmai măsura lor. N-o să-l scap din ochi. Ai putea să vii cu noi, dacă-ţi faci griji pentru el.

- Bună încercare, tată, dar în ciuda impresiei pe care ţi-am lăsat-o mai devreme, oricare a fost asta, chiar am lucruri de făcut.

- Cum ar fi? insistă Mick.

Această întrebare simplă păru să-l blocheze pe Kevin. În mod clar, avea nevoie de timp să inventeze un pretext.

- Mă duc în oraş, rosti el într-un final.

- Ca să?

- Ce contează de ce mă duc? Nu cumva scopul e să-l scoatem din casă pe bietul, deprimatul Kevin?

Se ridică şi se îndepărtă.

Mick se ridică şi el, uitându-se lung după el, şi lăsă să-i scape un oftat.

- Taţi a plecat pa-pa, rosti Davy cu tristeţe.

Mick îşi îmbrăţişă nepotul.

-Nu-i nimic, amice. Plecăm şi noi pa-pa, şi ceva îmi spune că o să ne distrăm mai bine.

Şi adevărul era că această idee îi sfârteca inima.

capitolul 3

În ciuda hotărârii sale din ziua anterioară, Kevin se trezi că ajunsese pe Main Street, în faţa librăriei. Ajunsese aici doar pentru că era atât de supărat pe tatăl lui şi ar fi putut să treacă foarte bine pe lângă ea, dar sora lui alese exact acel moment pentru a ieşi din Florăria de pe Corso, florăria pe care o deschisese de mai mult de un an.

- Ca să vezi cine-a venit pe aici! îl întâmpină veselă. Deci ai venit s-o ajuţi pe Shanna, până la urmă. Bravo!

-Poate că am venit să te ajut pe tine, mormăi el, stânjenit că fusese prins în zonă după ce se bătuse atât cu pumnul în piept că avea să stea departe de femeia aceea nou-venită în oraş. O fixă, plin de anxietate, vrând să-şi dea seama dacă sora lui avea să creadă că venise să o vadă pe ea.

Bree îl studie cu o expresie evaluatoare.

- Bine, rosti ea într-un final, ca şi cum i-ar fi luat cuvintele la propriu. Ce te gândeai să faci?

-Aş putea să livrez flori, se oferi el, dintr-un impuls, agăţându-se de primul lucru care-i venise în minte cu disperarea unui om în pericol să se înece.

-Ai putea, răspunse ea, cu amabilitate, dar deja am pe cineva angajat pentru asta. Părea a se strădui din răsputeri să-şi reprime zâmbetul.

- Poate că florăria ar trebui măturată. Aş putea să mă ocup eu.

Acum, Bree izbucni de-a dreptul în râs.

- Eşti jalnic, frate-miu. Intră şi ajut-o pe Shanna. Ea e cea care ar avea nevoie de ajutorul tău azi. Jucând rolul bunului samaritean pentru nou-venita în oraş o să te facă să te simţi mai bine. Cine ştie? S-ar putea chiar să te distrezi.

Probabil că avea dreptate. Buni le spusese mereu că să oferi ajutor altcuiva era cel mai bun mod de a uita de propriile probleme. Işi studie sora printre pleoapele îngustate.

- Doar dacă nu spui nimănui despre asta, începu el negocierea. O s-o fac dacă promiţi că n-o să mă dai în fapt faţă de Jess, Abby şi buni, să faci din ţânţar armăsar sau să tot faci aluzii că sunt interesat de Shanna.

- N-ai zis nimic de tata, remarcă ea. Lui pot să îi spun?

- De fapt, el cam ştie, recunoscu el, spăşit. Nu chiar că aş ajuta-o pe Shanna, dar că aveam să vin în oraş cu un motiv clar. M-am folosit de asta ca să mă fofilez de la a mă duce cu el pe un şantier.

Bree se holba la el, uluită.

-Tata voia să te duci pe un şantier cu el? Serios?

Văzându-i reacţia, Kevin izbucni în râs.

- Da, şi pe mine m-a şocat. Evident, îşi doreşte cu disperare să mă scoată din casă. Redeveni serios. Ia zi, batem palma? Dacă o ajut pe Shanna, o să-ţi ţii gura? Pur şi simplu nu am nevoie de bătăi de cap.

- Ce bătăi de cap? întrebă ea, cu o expresie perfect inocentă.

Kevin îşi dădu ochii peste cap.

- Ştim amândoi că Abby şi restul ar năvăli aici în grabă maximă ca să o vadă pe Shanna. Oricât de ho- tărâţi ar fi, chipurile, să nu-mi facă lipeala cu nimeni, s-ar dezice de asta imediat. Dacă Shanna iese bine la inspecţie, ar încerca să mi-o bage pe gât oriunde m-aş duce şi orice aş face.

-Şi-ar fi aşa de îngrozitor?

- Dar ţie cât din amestecul lor ţi-a plăcut?

Zâmbetul ei se lărgi.

-Ai dreptate. Batem palma. N-o să suflu nici un cuvinţel.

- Şi n-o să bagi capul pe uşă la fiecare două secunde să vezi ce se întâmplă acolo, adăugă el.

- De ce? Ţi-e teamă că o să vă prind sărutându-vă pe ascuns, printre rafturile cu cărţi?

Kevin se întoarse imediat cu spatele la ea.

-Gata! Eu am plecat.

Bree îl prinse înainte să apuce să facă şase paşi înapoi spre camioneta lui.

- îmi pare rău, zise ea. Tonul îi era serios, dar în ochi i se zărea în continuare o sclipire jucăuşă. Pur şi simplu nu pot să nu te tachinez. Eşti aşa drăguţ când te ambalezi aşa!

- Câţi ani avem? Treisprezece?

Bree ridică o palmă.

- O să fiu cuminte. Promit. Hai, du-te! E o faptă bună, Kevin, nu un angajament pe viaţă.

Acesta şovăi, după care se întoarse către librărie. Ii aruncă o ultimă privire de avertisment surorii sale, după care apăsă pe clanţă şi intră.

O găsi pe Shanna aşezată pe podea, chiar în

mijlocul încăperii, cu o şurubelniţă în mână şi lacrimi scurgân- du-i-se pe obraji. Era înconjurată de grămezi de rafturi neasamblate.

- O-oo! lăsă să-i scape Kevin, recunoscând imediat problema.

Shanna îşi şterse iritată lacrimile, după care se uită la el cu o expresie înciudată.

-Am crezut că vor fi livrate asamblate. Când curierul a descărcat teancul ăsta imens de cutii şi apoi a plecat, mai-mai că m-am repezit la el cu un ciocan. L-am implorat să rămână. I-am oferit bani. A fost de-a dreptul jalnic. Ba chiar i-am oferit cărţi gratis pe viaţă dacă-mi asamblează piesele astea, dar el pur şi simplu mi-a făcut cu mâna şi a ieşit pe uşă. Ce fel de relaţii cu clienţii sunt astea? Aş suna să mă plâng, dar nu am timpul necesar. Trebuie să asamblez astea. Se opri din turuit şi îi adresă un zâmbet înlăcrimat. Ţi-am spus până acum că mă bucur tare, tare să te văd, mai ales dacă ai habar cum să asamblezi drăciile astea?

Kevin voia să fie eroul de care avea nevoie ea, dar vederea tuturor acelor bucăţi de lemn, punguliţele cu şuruburi, cuie şi alte piese de metal necunoscute îl făcu să vrea să înjure şi el până rămânea fără suflare. Dacă tatăl lui Kevin ar fi auzit despre situaţia în care sfârşise fiul lui în ziua respectivă, ar fi râs cu lacrimi.

Şi totuşi, Shanna părea atât de disperată încât trebuia să o ajute cumva. Mai cercetă o dată materialele. Cât de greu putea să fie?

-Ai instrucţiuni? întrebă într-un final, resemnat că avea să încerce să monteze el rafturile.

Shanna îi întinse o foaie pe care era o

schemă.

Kevin se uită la ea.

- Bine, pare destul de uşor, zise imediat, prefăcându-se sigur pe el.

Shanna se încruntă auzindu-l.

- Zău? Schiţele alea au vreo logică pentru tine?

Kevin luă în calcul să mintă pentru a o linişti, după care ridică pur şi simplu din umeri.

- Nu chiar, dar suntem două persoane inteligente, în toată firea. Sigur îi dăm noi de cap. Dacă nu, am un as în mânecă.

-Da?

-Tata, răspunse el lapidar.

Poate că s-ar simţi umilit să îl cheme pe Mick, dar ca să se asigure că rafturile acestea nu aveau să se dărâme peste ea de cum avea să pună primele volume pe ele, s-ar putea să fie necesar.

-Asamblarea unor rafturi nu e ceva cam simplu pentru abilităţile lui? întrebă ea. E arhitect, nu? Un arhitect foarte cunoscut?

- E, dar o să vadă în asta o faptă bună, răspunse Kevin. Pare să fie deschis la tot felul de oportunităţi neobişnuite în ultima vreme.

Shanna îi cercetă expresia.

- E ceva amărăciune în vorbele astea.

- Poate, doar un pic, răspunse el. Dar asta-i altă poveste, pentru altă zi. Tu ia schiţa şi spune-mi ce trebuie să fac. Eu mă ocup de asamblat.

-Mie-mi convine, zise ea.

O oră mai târziu, aveau cadrul primelor rafturi gata şi partea din spate bătută în cuie.

Ba chiar părea relativ solid. Kevin îl ridică în poziţie verticală şi îl împinse uşor, doar ca să se asigure. Cadrul rămase pe loc, neclintit.

-Nu-i rău deloc, murmură el.

- E grozav, rosti Shanna.

Kevin izbucni în râs văzându-i entuziasmul.

- Hai să nu ne lăsăm luaţi de val. Unde vrei să-l punem?

Când îl aşezară unde voia ea, începură să instaleze rafturile mobile.

- Perfect, decretă Shanna, după care ochii li se întâlniră. Nu mai avem decât cincisprezece de asamblat.

Kevin înghiţi cu greu.

- Cincisprezece?

Shanna dădu afirmativ din cap, cu o expresie cu care parcă se scuza.

-Nu trebuie să mă ajuţi cu toate. Cred că am învăţat cum se face uitându-mă la tine. Şi cele pentru cărţile pentru copii sunt mai mici. Cred că mă descurc cu ele, cred.

Acest „cred” fu cuvântul care îl făcu să rămână acolo. Se resemnă că avea să fie o zi foarte lungă.

-Tot sunt aici. Am putea să le terminăm, sau măcar să facem cât se poate de multe azi.

Şi, cât timp se concentrau asupra rafturilor, nu prea aveau timp de flecăreală personală, nu era timp ca privirea lui să zăbovească pe rotunjimile line ale corpului ei şi pe picioarele frumos modelate lăsate la vedere de o pereche de pantaloni scurţi. Nu erau mai mult decât vreo câteva secunde pentru acel fior rapid de trădare care îl străbătea când simţea într-adevăr o scânteie de interes pentru femeia aceasta care nu era Georgia.

Acest gând era atât de deranjant încât Kevin se ridică dintr-odată.

-Totuşi, cred că mai întâi ne-ar trebui ceva mâncare de prânz. Dau o fugă până la Sally's, să iau ceva. Vrei ceva anume?

Shanna păru surprinsă, dar îşi reveni imediat.

- Da, sigur, un sendviş cu ton cu pâine integrală ar fi minunat. Poate şi nişte cartofi prăjiţi. Se uită în ochii lui. Dar eu plătesc. Stai să-mi iau poşeta.

- Plătesc eu, spuse Kevin, dar ea se întorsese deja şi pornise către camera din spate.

Kevin rămase pe loc, uitându-se după ea. În clipa aceea, îşi dădu seama pentru prima oară că şi ea era la fel de sperioasă ca şi el, poate chiar şi mai şi. Dacă să o privească îi incita aprecierea de mascul, atunci acest semn de vulnerabilitate îl intriga într-un mod care era mult mai înspăimântător. Una era să fie aici, ajutând o nou-venită în oraş şi cu totul altceva să îşi permită să fie fascinat de ea. Bree şi-ar fi frecat mâinile, mulţumită că avusese dreptate, până la sfârşitul sfârşitului dacă ar fi aflat că planul ei ar putea da roade.

Shanna recunoscuse panica din ochii lui Kevin de mai devreme. Era destul de sigură că era corespondentă celei pe care o simţea şi ea. După acel moment unic de conştientizare ameţitoare, avusese grijă ca mai departe să îi evite privirea şi să menţină conversaţia la un nivel impersonal.

Bineînţeles, subiectul asamblării rafturilor nu era unul inepuizabil, ba chiar dimpotrivă,

mai ales că, după un timp, manevrele deveniseră aproape o rutină. O tăcere stânjenită se instalase între ei. Shanna habar nu avea cum să facă să o întrerupă fără a se aventura pe câmpul minat care era viaţa lui în ultima perioadă.

Işi dădu seama că, dacă nu putea purta o conversaţie cu un bărbat care-şi petrecea câteva ore bune din ziua lui ajutând-o să-şi asambleze rafturile, s-ar putea ca acesta să nu fie un semn bun în privinţa abilităţilor ei de a lega conversaţii lejere cu care să-i atragă pe clienţi. Iar asta îi dădu un motiv cu totul şi cu totul diferit de a intra în panică.

Trebuia să înceteze să stea acolo, prefăcându-se a-l ajuta, când era evident că el nu mai avea nevoie ca ea să citească instrucţiunile. Trebuia să se concentreze pe o altă sarcină.

Ridicându-se în picioare, anunţă fixând cu privirea un punct din aer aflat undeva după urechea lui stângă:

- O să încep să aranjez cărţile cât tu termini aici, dacă nu te deranjează.

Revin nici măcar nu îşi ridică privirea de la ce făcea.

- Bună idee. Pot să termin rafturile astea care au mai rămas şi singur.

Shanna alese să înceapă cu secţiunea pentru copii, care se afla cât mai departe posibil de Revin, fără să părăsească totuşi încăperea. Transportul de cărţi cu poze sosise pe la jumătatea dimineţii, aşa că începu să le despacheteze, cu ochii luminându-i-se în timp ce studia ilustraţiile colorate ale fiecăreia înainte de a o aşeza pe raft.

Scotea exclamaţii încântate la vederea fiecăreia şi se trezi, la un moment dat, că o umbră se proiectă pe paginile volumului pe care îl avea în mâini. Işi ridică privirea şi dădu de Revin, care îi zâmbea larg.

- O să te mişti foarte încet dacă te opreşti să citeşti fiecare carte, îi spuse.

- Dar nu fac aşa ceva! protestă ea, după care scoase un chicotit amuzat. Bine, mă uit prin fiecare. Artiştii care ilustrează cărţile astea sunt geniali.

- Deci de-asta tot scoteai exclamaţiile alea încântate, zise el. Speram că poate te retrăseseşi aici ca să frunzăreşti cine ştie ce carte erotică.

Shanna roşi violent.

- În nici un caz n-aş ţine aşa ceva în apropierea secţiunii pentru copii.

- E bine de ştiut. O cercetă cu un interes evident. Ce fel de cărţi ai de gând să pui la vânzare, pe lângă cele cu poze, pentru copii?

-Mă gândesc că oamenii veniţi la plajă vor dori să scape de realitatea de zi cu zi, aşa că în mare parte cărţi de succes, cu suspans, romane de dragoste, dar şi ceva lucrări de non-ficţiune, cărţi de bucate, de grădinărit şi ghiduri regionale. Dacă oamenii vor începe să întrebe de cărţi pe care nu le am, o să le comand special pentru ei. Cred că relaţiile cu clienţii sunt critice, dacă e ca librăria mea să aibă succes.

Kevin se ghemui lângă ea şi aruncă o privire la câteva dintre cărţile împrăştiate în jurul ei.

- Lui Davy o să-i placă la nebunie să vină aici, zise el.

- Alege o carte şi du-i-o acasă, îl încurajă ea.

Iţi datorez măcar atât pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat azi.

-Nu, refuză el sec. Orice cărţi o să iau de-aici vor fi plătite. Asta e afacerea ta, şi e una pe care abia acum o pui pe picioare. În câteva luni, într-un an, dacă e să-mi oferi ceva gratis, accept bucuros.

- Bine, o să ţin minte asta. La prima aniversare a librăriei, poţi să-ţi alegi orice carte din librărie.

Kevin acceptă cu o mişcare din cap.

-Aşa-i bine. Revenind la oile noastre, ce-ai zice de o pauză? M-a luat foamea iar şi am tot muncit de ore bune. O să mă întorc dimineaţă ca să termin. Intre timp, ce-ar fi să mergem la Sally’s sau la unul dintre localurile de pe Shore Road, să mâncăm ceva?

Shanna aruncă o privire la ceasul pe care îl purta la mână şi fu dezamăgită să descopere că era trecut de şapte.

- Habar nu aveam cât de târziu e, protestă ea. N-ar trebui să te întorci acasă, la băiatul tău?

-Am sunat acasă şi l-au culcat deja, a adormit instantaneu. A avut o zi ocupată cu tata, din câte se pare.

-Are mare noroc să fie înconjurat de atâtea rude, rosti ea, neputând să-şi elimine nota nostalgică din glas. Nu putea să nu se gândească la un alt băieţel a cărui viaţă nu era nici pe departe atât de idilică. Pentru că acea direcţie de gândire era plină de disperare, se ridică în picioare cu o mişcare hotărâtă şi se duse în camera din spate, să îşi ia poşeta. O să iau masa cu tine cu o singură condiţie, îi spuse lui Kevin. Mă laşi pe mine să plătesc. Şi nu

accept nici o negociere.

- În cazul ăsta, ar trebui să insist să mergem la Brady's. E cel mai scump restaurant din oraş, lângă han.

Expresia Shannei se însenină.

- Nici nu mă gândisem la han! Hai să mergem acolo. Am fost cazată acolo anul trecut şi mâncarea e grozavă.

- Nu prea cred, rosti Kevin sec.

- Dacă e vorba de preţ, nu-ţi face probleme. Şi cred că suntem îmbrăcaţi adecvat. Atmosfera este destul de relaxată.

- Nu e vorba de preţuri sau de hainele noastre, spuse el. Sora mea cea mai mică e patroană acolo.

-A, da, spuse ea. Jess, nu? Mi s-a părut foarte simpatică. Se încruntă când îi remarcă expresia. De ce reprezintă asta o problemă?

- Din câte se pare, tu nu ai fraţi sau surori, zise el mohorât.

-Nu, dar... Glasul i se stinse când începu să înţeleagă. Se amestecă în viaţa ta!

- Da, se amestecă, confirmă el. Deja am pus-o pe Bree să jure că n-o să scoată nici o vorbă despre faptul că te ajut azi. Dacă ne arătăm feţele la han, Jess va interpreta lucrurile cum vrea ea, şi dintr-odată Abby o să apară şi ea, să-şi dea cu părerea. Ea e cea mai sâcâitoare dintre toate. E cea mai mare şi a preluat rolul de cloşcă atunci când mama şi tata au divorţat. Are impresia că asta îi dă dreptul să aibă o părere despre aproape orice aspect al vieţilor noastre. Kevin scoase un oftat teatral. Singurul care nu cred că ar intra în horă e frate-meu, Connor, dar asta doar pentru că e în Baltimore şi n-o să audă nimic despre asta decât mâine-

poimâine. Lucrează de mai puţin de un an la un birou de avocatură mare, aşa că abia dacă are un minut, două să-şi tragă sufletul, cu atât mai puţin să plece urechea la bârfele din familie.

Deşi înţelegea problema, Shannei toate acestea i se păreau mai degrabă minunate. Având în vedere că ea nu avusese fraţi sau surori şi că părinţii ei muriseră în urmă cu câţiva ani, tânjise mereu după o familie mare şi unită, exact ca aceea pe care i-o descria Kevin. Acesta era unul dintre motivele, îşi dădea seama ea acum, pentru care îşi dorise atât de mult să se mărite cu Greg Ha- milton. Nu avusese nici o legătură cu averea lui sau cu statutul privilegiat al familiei lui în societatea din Philadelphia. Greg era un tată singur, care avea custodie exclusivă a fiului lui, iar Shanna avusese instantaneu o familie completă. Acest lucru eclipsase toate celelalte semnale de alarmă că decizia pe care o luase fusese una extrem de proastă.

-Am auzit că bistroul franţuzesc de după colţ e chiar bun, o îmboldi Kevin. Ce-ai zice să mergem acolo, în loc de han? Te rog. Fă-ţi milă de mine şi nu implica familia mea în vieţile noastre.

- Sigur, răspunse ea, deşi nu fără o fărâmă de dezamăgire. E o alegere logică. E aproape şi o să pot să mă întorc aici, să mai fac una-alta înainte să mă duc la culcare.

Kevin păru atât de profund uşurat, că Shanna se bucură imediat că acceptase.

Spre surprinderea ei, se trezi adăugând:

- Cu o condiţie.
- Care? întrebă el, dintr-odată suspicios.

- Să-mi spui mai multe lucruri despre familia ta.

- De ce? întrebă Kevin, evident uluit de solicitarea ei.

- Eu sunt singură la părinţi şi sufăr de ceea ce eu numesc Sindromul *Căsuţa din preerie.* Idealizez familiile numeroase. Mereu îmi închipui nişte reuniuni grozave de sărbători, fraţi şi surori tachinându-se, dar sprijinindu-se la greu, orice-ar fi. Aşa e şi în familia ta?

- Da, răspunse el, după care îi adresă o privire strâmbă. Totuşi, nu e mereu o binecuvântare, cum, din câte-mi dau seama, ţi se pare ţie.

-Vreau să-mi povesteşti şi despre asta, zise ea, entuziastă, ieşind prima din librărie şi încuind uşa în urma lor.

- O să te plictisesc de moarte, o avertiză el în timp ce porniră cu paşi lejeri pe stradă şi cotiră pe drumul paralel cu plaja. De-a lungul lui se aflau mai multe cafenele cu mese pe trotuar, toate aglomerate. De cealaltă parte a străzii, cupluri şi familii se plimbau pe plajă.

- N-o să mă plictiseşti, îi declară ea, cu convingere în glas.

Chiar dacă poveştile lui aveau să se dovedească neinteresante, intuiţia îi spunea Shannei că aveau să i se pară fascinante, pentru că aveau să-i ofere informaţii despre cum era Kevin O'Brien ca om. Sau poate cum fusese înainte ca viaţa să îi fie întoarsă cu fundul în sus de tragedia care-l lovise.

-Nu-mi place asta, îi spuse Megan O'Brien lui Mick. Nu-mi place deloc.

În timpul uneia dintre conversaţiile lor

telefonice din aproape fiecare seară, Mick îi vorbise despre apatia continuă a lui Kevin. Văzuse şi ea cât de pierdut era într-una dintre vizitele ei în Chesapeake Shores, dar îi găsise scuze, ca toţi ceilalţi. Totuşi, era clar că situaţia se prelungise destul. Oamenii puteau jeli în felul şi în ritmul lor, dar mai devreme sau mai târziu venea vremea să îşi vadă de viaţă, mai ales când în ecuaţie se afla şi un copil.

-Ai încercat să discuţi serios cu el? îl întrebă ea pe Mick.

- Bineînţeles că da, răspunse Mick. Am încercat să-l fac să vină cu mine de dimineaţă, doar ca să-i ofer o ocupaţie. M-a refuzat direct, după care a luat-o din loc imediat. Nu l-am mai văzut de-atunci.

- Ah, Mick, nu crezi că s-a apucat de băut, nu?

- În nici un caz, răspunse Mick imediat. Nu l-am văzut bând mai mult de o bere sau două seara de când s-a mutat înapoi acasă şi abia dacă pleacă de-aici, aşa că sunt convins că mi-aş da seama.

- Ei, trebuie făcut ceva. Nu poate continua aşa, zise ea.

- Cam toată lumea zice acelaşi lucru pe aici, dar nici unul dintre noi nu a reuşit să propună şi un plan de acţiune.

-Vin acolo, anunţă Megan. Ajung vineri.

- Nu că nu m-ar bucura orice ocazie de a te avea aici, răspunse Mick, dar ce crezi că o să obţii tu de la el, când noi n-am reuşit să-l clintim?

- Sunt mama lui. Sigur găsesc eu o cale să îl fac să înţeleagă, chiar dacă să mă aibă aproape

nu o să reuşească să facă altceva decât să îl enerveze. Măcar aşa ar da şi el dovadă de *vreo* emoţie.

- Meggie, eşti sigură? întrebă Mick, îngrijorat. Nu a fost prea receptiv în timpul ultimelor tale vizite.

-Asta pentru că m-am fofilat încolo şi încoace, ca toţi ceilalţi, încercând să nu îl sufocăm. E supărat pe mine. O ştim cu toţii. Am plecat, iar el ţi-a luat partea ţie, şi e genul de om care ţine ranchiună, ca mai toţi din neamul O'Brien. E timpul să lăsăm asta în urmă. Ii place sau nu, sunt *mama* lui şi o *să-l fac* să asculte ce am de spus.

Mick chicoti.

- Sunt impresionat de hotărârea ta şi sunt de acord că ar trebui să lase trecutul în urmă, dar s-ar putea să nu fie cel mai bun moment să încerci să creezi o punte de comunicare cu el, o avertiză el. Deja are o groază de lucruri care-i dau bătăi de cap.

- De când dai tu vreo importanţă alegerii unui moment anume?

Mick hohoti uşor.

- Da, niciodată n-am făcut-o. Doar că nu vreau să-ţi calce în picioare sentimentele.

- Mă descurc, îl asigură ea. Merit orice-ar avea Kevin de spus. Şi, poate că dacă-şi exprimă toate furia asta pe care o simte faţă de mine, o să defuleze şi ceva dintre sentimentele pe care le are în legătură cu Georgia. Unde e acum?

- Habar n-am, recunoscu Mick. După cum ţi-am spus, a plecat de dimineaţă îmbufnat, şi mama zice că nu l-a mai văzut de atunci.

-Şi Davy? întrebă Megan, nevenindu-i să

creadă. Doar nu şi-a pus coada pe spinare şi a lăsat-o pe Nell să aibă grijă de el, nu? Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, sesiză ipocrizia vorbelor ei, din moment ce chiar asta făcuse ea în urmă cu mulţi ani, o lăsase pe mama lui Mick să îi crească urmaşii. Nu fusese ceva intenţionat, dar aşa se întâmplase, până la urmă, când planurile ei de a-i lua cu ea la New York fuseseră abandonate dintr-o serie de motive diverse, despre care acum ştia că nu fuseseră decât nişte pretexte şubrede.

- Nu, e foarte responsabil când vine vorba de fiul lui. Ştia că Davy era cu mine. A sunat mai devreme să verifice dacă era bine, dar când mama i-a spus că Davy dormea deja, Kevin i-a spus că o să ajungă acasă în câteva ore.

- Poate că petrece timp cu una dintre fete, sugeră ea. Sau cu Jake. Erau prieteni buni cândva.

- Poate, rosti Mick, dar tonul îi era plin de îndoieli. În ultima vreme nu prea a fost în starea necesară pentru socializare, totuşi. Jake a trecut pe-aici de mai multe ori, a sugerat să iasă într-o seară ca băieţii, dar Kevin l-a refuzat. Cred că e pe undeva, de unul singur, cufundat în gândurile lui negre.

-Atâtea ore? întrebă ea, din ce în ce mai îngrijorată. Era mereu un copilaş sociabil, nu un singuratic. Situaţia e chiar gravă, Mick. îmi fac o mie şi una de griji.

- Crezi că ar trebui să mă duc să îl caut? Aş putea să fac un tur de oraş cu maşina.

- O să se înfurie la culme dacă o să creadă că-l verifici, spuse Megan. Dar, pe de altă partea, m-aş mai linişti dacă aş şti măcar că nu

e într-un pericol real.

-Atunci mă duc chiar acum, zise Mick imediat.

Această reacţie imediată o surprinse. Existase o vreme în care Mick n-ar fi vrut să se implice în orice fel de situaţii complicate şi încărcate emoţional. Se concentrase aproape exclusiv asupra carierei lui. Familia lui se aflase mereu pe locul doi, la mare distanţă de locul întâi. Acesta fusese motivul pentru care, într-un final, îl părăsise.

Toate acestea fuseseră demult, îşi reaminti ea cu un efort conştient. în ultima vreme, Mick îi dovedise în repetate rânduri că îşi schimbase priorităţile, că punea familia pe primul loc. începuse să vadă în el din ce în ce mai mult bărbatul afectuos cu care se măritase. Iar faptul că era la fel de atent ca atunci când o curta contribuia la asta.

- Mă suni când o să-l găseşti? îl întrebă acum. Indiferent de cât de târziu o să fie asta.

-Ţe sun, promise el.

- între timp, eu o să fac aranjamentele necesare să-mi iau biletele de avion pentru weekendul ăsta, zise ea. Chiar dacă mă respinge din nou, măcar Kevin o să ştie că îmi pasă îndeajuns de mult cât să fiu alături de el.

- Cât timp eşti pregătită sufleteşte ca lucrurile să nu meargă bine, spuse Mick.

- Nimeni n-a zis că drumul spre împăcare e lipsit de denivelări şi de pericole, îi aminti ea. încă mai am de lămurit o mulţime de lucruri cu fiecare dintre copiii noştri.

- Ca şi mine, recunoscu Mick.

- Ideea e să nu renunţăm. Acum du-te şi găseşte-l pe băiatul nostru, Mick. Asigură-te că

nu este în vreun pericol.

- Nu mai e un băiat, îi reaminti Mick.

- Nu-mi pasă de câţi ani are, când suferă e tot băieţelul meu, răspunse ea, cu înfocare. Şi-o să vreau mereu să fac orice ca să-i alin durerea.

Megan nu avea cum să nu se întrebe, totuşi, dacă de data asta misiunea aceasta nu avea să fie peste puterile ei.

capitolul 4

Shanna se încruntă când o decapotabilă Mus- tang clasică trecu pe Shore Road pentru a patra oară. Deşi încerca oarecum să îşi mascheze interesul, era evident că şoferul, un bărbat mai în vârstă, îi studia pe ea şi pe Kevin la fiecare trecere. Era indubitabil că se uita la ei, pentru că erau singurii clienţi rămaşi în tot localul. Stăteau la masă, cu cafelele în faţă, de ceva timp. Kevin nu remarcase comportamentul suspect al bărbatului în vârstă pentru că stătea cu spatele spre stradă. Când zări din nou maşina, Shanna îi atinse mâna lui Kevin.

- Uită-te în spate, îi spuse într-o şoaptă tensionată. Ne urmăreşte cineva. Iniţial am crezut că mi se pare, dar a apărut iar. Cred că e a cincea oară când a intrat pe stradă şi de fiecare dată a încetinit chiar în dreptul nostru.

Kevin se uită la ea cu o expresie goală.

- Poftim? Cine? Se întoarse, aruncă o privire la maşina care se apropia de ei şi scoase un geamăt exasperat. Se întoarse din nou spre ea, cu o expresie stânjenită. Ah, e tata.

- Tatăl tău?

Shanna se uită din nou la bărbatul din maşină şi sesiză asemănarea: acelaşi maxilar pătrăţos, acelaşi păr negru, bogat, deşi al acestuia avea câteva fire albe, iar cel ai lui Kevin era tuns scurt, într-un fel care-i ţinea sub control tendinţa naturală de a se ondula. Dacă ar fi putut să-i vadă de la această distanţă, Shanna ar fi putut paria că ochii bărbatului aceluia aveau aceeaşi nuanţă de albastru intens. Privirea i se întoarse la Kevin, cu o expresie nedumerită.

- De ce crezi că se tot învârte prin zonă?

-Nu ştiu sigur, dar dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aş zice că mă spionează.

Shanna se holbă la el, după care ochii i se duseră din nou spre stradă, observând că, într-adevăr, maşina încetinise într-atât încât abia se ţâra pe asfalt. Şoferul îşi ridică palma, într-un gest de salut relaxat, după care coti brusc la stânga, într-un spaţiu de parcare cu taxă aflat de cealaltă parte a drumului.

- Poate că te caută pentru că s-a întâmplat ceva rău acasă, lansă ea o teorie.

Kevin dădu negativ din cap şi arătă către telefonul mobil de pe masă.

- El şi bunică-mea ştiu clar cum să dea de mine.

- Ei bine, în mod sigur vine încoace, aşa că evident te căuta.

- Cu atât mai rău, rosti Kevin mohorât. Se ridică şi îşi întâmpină tatăl înainte ca acesta să ajungă la masă. Tată...

Shanna se uită cum Mick O'Brien îl bătu prieteneşte pe spate, ca şi cum această întâlnire ar fi fost total întâmplătoare.

- Ei, băiete, nu mă aşteptam să dau de tine

aici. Aruncă o privire către Shanna. Şi cu domnişoara asta drăguţă...

Kevin îşi dădu teatral ochii peste cap.

-Tată, ţi-o prezint pe Shanna Carlyle. O să deschidă o librărie lângă florăria lui Bree. Mai devreme am ajutat-o puţin în magazin.

- Bravo, rosti Mick, trăgând un scaun de la cea mai apropiată masă către a lor. Cred că o să beau şi eu o cafea cu voi, dacă nu vă deranjează. Apoi, ca şi cum ar fi fost o idee care-i veni abia atunci, adăugă: Asta dacă nu cumva întrerup ceva...

Cu o expresie resemnată, Kevin se aşeză din nou la masă.

- Nu ne întrerupi.
- Ei, numai bine atunci.

Le zâmbi radios, ca şi cum i-ar fi binecuvântat.

Shanna avu nevoie de toată stăpânirea ei de sine pentru a nu râde de dorinţa nedisimulată a lui Mick O'Brien de a-şi da seama ce se întâmpla între ei doi. Dacă bietul Kevin nu ar fi fost atât de evident de stânjenit că fusese descoperit în compania ei, probabil că s-ar fi lăsat în voia hohotelor de râs. Nu i se întâmplase ca cineva să-i supravegheze atât de evident întâlnirile de dinainte să plece de acasă la facultate, iar pe atunci fusese vorba de tatăl ei.

- Domnule O'Brien, mă bucur foarte mult să vă cunosc, rosti ea când Kevin se refugie într-o tăcere încăpăţânată. M-am îndrăgostit de oraşul ăsta anul trecut, când am venit într-un sejur. Sunt foarte încântată că am reuşit în sfârşit să fac rost de un spaţiu unde să-mi deschid librăria.

- Eşti exact genul de persoană tânără şi energică de care are nevoie oraşul ăsta, răspunse Mick. Cu tine acolo, Main Street o să-şi păstreze atmosfera interesantă, exact cum mă gândeam să fie.

Se opri cât să comande o cafea fără cafeină de la chel- neriţa tânără şi veselă care se tot plimbase prin jur, fi- xându-l fascinată pe Kevin toată seara. Când aceasta se retrase, o întrebă pe Shanna:

- Cum v-aţi cunoscut tu şi fiul meu?
- Tată!

Mick clipi, surprins de reacţia lui Kevin.

-Ce e? E o întrebare firească. Ii făcu cu ochiul chel- neriţei care sosise cu cafeaua. Mulţumesc, Mary. Apoi, îşi concentră atenţia asupra Shannei. Deci cum v-aţi cunoscut?

- O căuta pe Bree ieri şi a intrat în magazinul meu. Azi a venit din nou şi a văzut că eram efectiv îngropată într-o grămadă de rafturi neasamblate. S-a oferit să-mi dea o mână de ajutor.

Shanna observă cu surprindere expresia de dezamăgire care trecu peste trăsăturile bărbatului mai în vârstă.

- Kevin a montat rafturile? o întrebă, cu îngrijorare în glas.

-Da.

- Şi sunt încă în picioare?

Shanna se încruntă, neînţelegându-i reacţia.

- Păi... da, bineînţeles că sunt. De ce să nu mai fie? întrebă, indignată în numele lui Kevin.

-Tata nu e chiar un admirator al priceperii mele de a construi lucruri, îi spuse Kevin.

-Tu cu gura ta mi-ai zis de dimineaţă că nu ai aşa ceva, îi aminti Mick. Nu e vreo noutate.

- Ei bine, s-a descurcat de minune cu rafturile mele, insistă Shanna. Puteţi să le verificaţi personal.

Mick se replie, evident înciudat că îşi vorbise de rău băiatul în faţa ei.

-Nu-i nevoie. Cred că eram doar surprins, atâta tot.

- Dintr-o mie şi unul de motive, sunt convins, adăugă mohorât Kevin. Tată, e totul în regulă acasă? Davy nu e bolnav, nu?

- Nu, nu. Am plecat la o plimbare cu maşina. Ştii că-mi place să scot Mustangul din garaj din când în când, când e o seară frumoasă.

- Şi pentru asta a trebuit să faci mai multe ture prin jurul bistroului? întrebă Kevin.

Auzind asta, Mick se îmbujoră efectiv.

- Mi s-a părut că te-am văzut aici, dar iniţial nu am fost sigur. Apoi am avut ceva probleme să găsesc un loc de parcare.

Kevin se uită teatral în stânga şi în dreapta, de-a lungul străzii mărginite de o mulţime de locuri de parcare libere.

- Zău? Acum sunt o grămadă.
- Ei bine, acum zece minute nu erau, îi răspunse Mick, luând o ultimă înghiţitură de cafea şi apoi ridi- cându-se în picioare. Mi-a făcut plăcere, Shanna. Să mă anunţi dacă mai ai nevoie de ajutor să-ţi pregăteşti magazinul de deschidere. Sunt mai mult decât dispus să îţi dau o mână de ajutor.
- Mulţumesc, dar cred că situaţia e sub control acum, rosti ea.
- Ne vedem acasă, Kevin, i se adresă Mick fiului său, după care se întoarse şi plecă.

Lângă ea, Kevin expiră aerul pe care evident

îl tot ţinuse în piept.

- Am avut câteva clipe în care chiar am crezut că o să-mi spună să nu stau până prea târziu, mormăi el. Ţie ţi se pare că arăt ca şi cum aş avea şaisprezece ani?

- Mie mi s-a părut drăguţ. Evident, era curios ce se întâmplă între noi.

- Lucru pe care o să-l trâmbiţeze în cele patru zări, spuse Kevin, cu o expresie mohorâtă. Ar fi trebuit să încui uşa librăriei când m-ai văzut că mă apropii. Te-ai fi scutit de o groază de bătaie de cap.

- Dar n-aş fi avut rafturile montate, îi aminti ea. Şi pentru asta merită să ai de-a face cu câţiva băgăcioşi.

-Vedem noi ce mai zici într-o zi, două, îi spuse el, pe un ton prevestitor de rău. Dacă mai eşti la fel de senină.

Shanna îl cercetă preţ de câteva clipe, după care se aventură să îi pună întrebarea care o preocupase mare parte din zi.

- Cum de ai timp să mă ajuţi? Ai un program de lucru flexibil sau cum?

încruntarea, pe care învăţase să o recunoască drept o reacţie imediată atunci când se apropia un pic cam prea mult de un punct sensibil, reapăru.

- Mi-am luat ceva timp liber.

Acest răspuns era foarte grăitor, dar în acelaşi timp nu o lămurea deloc.

-Concediu? întrebă Shanna. Sau eşti între locuri de muncă?

încruntarea lui deveni şi mai pronunţată.

-Ai vreun motiv pentru care eşti atât de curioasă despre traiectoria mea profesională? întrebă el, iritat.

Shanna se retrase imediat. În *mod clar* atinsese un punct sensibil.

- îmi pare rău dacă mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbe oala. Uneori, curiozitatea preia controlul şi mi-o ia gura pe dinainte.

Auzind-o scuzându-se, Kevin oftă.

-Nu, eu sunt cel care ar trebui să se scuze. Doar că sunt iritabil pentru că rudele mele m-au tot bătut la cap să mă întorc la muncă. Nu pentru că aş trăi pe spinarea lor. Am bani şi îmi plătesc partea din cheltuielile casei. Au impresia că plutesc fără nici o direcţie.

- Şi-aşa stau lucrurile? întrebă ea înainte să apuce să se controleze. Scuze, iar am comis-o.

De data aceasta, Kevin nu se simţi jignit. în loc de asta, ridică pur şi simplu din umeri.

-Da. Plutesc în voia sorţii. înainte să plec în străinătate, am fost medic. în Irak m-am ocupat de acelaşi lucru, dar în cadrul armatei. Aşa am cunoscut-o pe...

Trase aer adânc în piept.

Shanna rămase tăcută şi aşteptă, simţind că se chinuia să găsească vorbele potrivite să termine povestea.

-Aşa ne-am cunoscut eu şi Georgia, rosti într-un final, cu glasul încărcat de un fior de emoţie. Când m-am întors, m-am angajat la o unitate de urgenţe din Virgi- nia, cât ea era încartiruită la Fort Belvoir. Apoi, ea a plecat în străinătate din nou. La şase luni după plecare... atunci şi-a pierdut viaţa. Mi-am dat demisia şi m-am mutat înapoi acasă.

- Cp toate studiile pe care le ai, sunt convinsă...

Kevin o întrerupse.

-Niciodată. Nu vreau să mai fac niciodată aşa

ceva. Nu pot să-ţi explic de ce, dar nu vreau.

- Şi-atunci ce o să faci?

Kevin îi aruncă o privire circumspectă.

-Asta-i întrebarea de un milion de dolari. Se ridică brusc. Uite ce e, e târziu. Trebuie să ajung acasă. Te conduc înapoi la librărie.

- E chiar după colţ, protestă Shanna. Mă descurc singură.

El îi adresă o privire plină de nerăbdare.

- Şi camioneta mea e tot după colţ. Te conduc până la uşă.

Shanna se dădu bătută.

- Mulţumesc, îi zise. Un minut, să-mi iau o cafea la pachet şi să plătesc consumaţia.

El făcu ochii mari.

-Ai de gând să stai trează toată noaptea muncind?

Shanna izbucni în râs.

- O să iau o cafea decofeinizată, dar parcă nu pot să fac nimic fără o cafea.

- Poate că ar trebui să te gândeşti mai degrabă să dormi în loc să forţezi nota. O să vin mâine-dimineaţă la prima oră să te ajut din nou. O să fie toate gate până mâine-seară.

- Nu pot să-ţi cer să mai petreci încă o zi înconjurat de rafturi şi cutii.

-Nu mi-ai cerut-o. M-am oferit eu. În plus, consideră că-mi faci o favoare. Dacă o să fiu cu tine, n-o să fiu asaltat de întrebări şi priviri îngrijorate acasă.

- Deci, de fapt, eu sunt cea care face o faptă bună?

- Ceva de genul ăsta, da.

- În cazul ăsta, ne vedem mâine.

-Tu pune de cafea, să arăţi că ai învăţat să te descurci cu aparatul ăla al tău, iar eu o să aduc

nişte biscuiţi fă- cuţi de buni. Mereu face biscuiţi vinerea dimineaţa.

- Ei, asta chiar e o ofertă în faţa căreia nu pot să rezist, spuse ea, luându-şi restul şi paharul de carton cu cafea de la chelneriţă, care îi mulţumi politicoasă, deşi privirea ei nu se desprinse nici o clipă de faţa lui Kevin.

-Noapte bună, Kevin, rosti Mary, cu răsuflarea tăiată. Te mai aşteptăm pe la noi!

-Noapte bună, răspunse el distras, evident deloc conştient de interesul nedisimulat pe care i-l arăta chelneriţă.

- Cred că ai o admiratoare, rosti Shanna când se puseră în mişcare.

Kevin se uită la ea, nedumerit.

- Cine? Văzând în ce direcţie îi arăta, aruncă o privire peste umăr. Mary? E o puştoaică!

- E suficient de mare, răspunse Shanna, deşi era vag uşurată că bărbatul de lângă ea nu împărtăşea interesul fetei.

Câteva minute mai târziu, în faţa librăriei, Kevin îi spuse:

- O să aştept până ce intri şi încui uşa. Tot cred că ar fi fost mai bine dacă te conduceam până la etaj, la uşa apartamentului. Nu-mi place să te ştiu singură-cuc acolo, la ora asta târzie.

- în primul rând, nu e atât de târziu, e abia zece. în al doilea, Chesapeake Shores e un oraş foarte sigur. Aşa scrie în toate broşurile pentru turişti.

- Chiar crezi că cei de la Camera de Comerţ locală ar da sfară în ţară dacă am avea un val de infracţionalitate dintr-odată?

Shanna izbucni în râs.

- Probabil că nu, dar toţi pe care i-am întrebat, inclusiv şeful poliţiei din oraş, mi-au confirmat că aşa e.

-Ai vorbit cu şeful poliţiei?

- Bineînţeles. Voiam să ştiu dacă am nevoie de un sistem de alarmă.

- Foarte inteligent din partea ta.

- Doar pentru că mă pierd cu firea când vine vorba de asamblarea câtorva rafturi nu înseamnă că nu mi-am făcut munca de cercetare, răspunse ea, zburlin- du-se la ceea ce interpretă a fi o notă de condescendenţă în tonul lui.

- Hei, nu voiam să sugerez că te-ai lansat în afacerea asta cu ochii închişi. Doar te lăudam pentru prevedere, atâta tot.

Shanna tresări.

-îmi pare rău. Scepticismul celei mai bune prietene ale mele faţă de toată chestia asta m-a făcut să fiu un pic cam ţâfnoasă.

-Ţi-a zis că afacerea cu librăria e o greşeală?

- E de părere că e o adevărată nebunie, de fapt. Dar vine să vadă totul cu ochii ei săptămâna viitoare. Am de gând să-i demonstrez că se înşală.

- Bravo. Ii ţinu uşa deschisă, ca să poată intra, după care o sfătui: Să încui imediat.

Shanna îi adresă o privire zdrobitoare care-l făcu să facă un pas înapoi, cu mâinile ridicate, ca şi cum s-ar fi predat.

- Era doar o sugestie! se apără.

- E pe primul loc pe lista mea de priorităţi, îl asigură ea, închizând uşa, după care o încuie într-un mod cât mai zgomotos şi teatral.

Kevin îi mai făcu o dată cu mâna, după care porni pe stradă către camioneta lui. Ea se uită

lung după el, cercetând cu mirare senzaţia de dezamăgire care o străbătu când acesta ieşi din câmpul ei vizual. Pentru o clipă, o înţelese pe biata Mary de la restaurant. Ce era cu ea? Se aşteptase oare ca el să intre, să o ridice în braţe şi să o sufoce cu sărutări pasionale? Bineînţeles că nu. Dar un pupic amical pe obraz ar fi fost plăcut, îşi zise ea cu regret.

Totuşi, de îndată ce acest gând i se formă în minte, îşi aminti că în nici un caz nu putea avea asemenea idei despre Kevin O'Brien. Avea atâtea bagaje emoţionale că l-ar fi costat o avere dacă ar fi vrut să călătorească cu avionul. Lucru valabil şi pentru ea. Era o combinaţie letală. Trebuia să nu uite asta.

Dar adevărul era că acest lucru era din ce în ce mai greu de făcut.

Spre marele regret al lui Kevin, tatăl lui stătea la masa din bucătărie când intră şi el acolo, de dimineaţă. Aroma suavă a biscuiţilor făcuţi de bunica lui mai devreme plutea în aer. Pe blatul de bucătărie se afla un vas ermetic, plin cu biscuiţii care deveniseră o tradiţie în familia lor.

-Te-ai trezit devreme, comentă Kevin în timp ce-şi umplea o ceaşcă cu cafea. Te duci iar pe şantierul celor de la Habitat în dimineaţa asta?

- Nu. Trezitul devreme e un obicei de care e greu să te dezveţi. Mă gândeam să mă duc pe la han mai târziu. Jess are câteva treburi care trebuie făcute.

Kevin ridică dintr-o sprânceană.

- Şi te lasă pe tine să te ocupi de ele?
- Ba chiar m-a rugat să mă ocup de ele,

răspunse Mick, evident încântat de acest lucru. În funcţie de cât timp îmi iau, mă gândeam ca după aia să mă duc în oraş, să văd ce mai face Bree.

- Zău? rosti Kevin, cu un scepticism deloc disimulat. Ţi-a zis şi ea de cine ştie ce treburi, cumva?

Tatăl lui se uită urât la el.

- Nu mai poate omul să-şi viziteze fata?

- Bineînţeles, dacă doar ăsta e scopul tău. Eşti sigur că nu eşti mai interesat să cercetezi librăria cea nouă, poate chiar să verifici dacă îmi petrec timpul pe-acolo şi azi?

Mick îi adresă o privire aparent senină.

-Aş putea să fac şi asta, dacă tot sunt prin zonă.

- Eşti atât de previzibil! îl acuză Kevin. Nu e nimic între mine şi Shanna.

-Nici n-am zis că ar fi, dar chiar mi-ar plăcea să văd rafturile alea pe care le-ai asamblat. Mi se pare o datorie civică.

Auzind asta, Kevin nu se putu să se abţină să nu chicotească.

- Cred că sunt destul de sigure, dar chiar n-ar strica să le mai verifice şi altcineva.

Mick îi aruncă o privire speculativă.

-Ţi-am spus că vine maică-ta în oraş în seara asta?

Auzind una ca asta, Kevin încremeni.

- De ce?

- Eu şi ea avem ceva planuri, dacă vrei să ştii, rosti Mick, deşi răspunsul lui nu fu foarte convingător.

-Ai sunat-o şi i-ai spus de mine, nu? îl întrebă Kevin direct. De ce-ai făcut aşa ceva, tată? Nu

crezi că am şi-aşa destule rude cu ochii pe mine? Nu am nevoie să mai vină şi mama să-şi dea cu părerea. Nu are nici un drept.

-Nu totul se învârte în jurul tău, replică Mick. Eu şi mama ta încercăm să ne reparăm relaţia. Vorbim seară de seară. încerc să o atrag aici cât mai des cu putinţă.

- Deci n-a apucat-o brusc cheful să fie mamă, aşa cum n-a mai fost de acum peste cincisprezece ani? întrebă el, plin de scepticism.

Mick se înroşi la faţă, plin de furie.

- N-a încetat nici o clipă să fie mama voastră, îi spuse lui Kevin. A încetat să mai fie soţia mea. Amândoi am luat nişte hotărâri deplorabile atunci, iar voi, copiii, aţi suferit din cauza lor. Asta e în egală măsură şi vina mea, nu doar a ei.

-Nu tu ai fost cel care a ales să-şi dea întâlniri cât eraţi în continuare căsătoriţi, răspunse Kevin, la fel de înfocat.

Pumnul lui Mick căzu puternic pe masă.

- La naiba, nu a avut o aventură, Kevin! Ştii bine asta.

- Poate nu, dar a fost văzută prin tot oraşul în compania altui bărbat în timp ce tu erai plecat cu munca. Cum să o mai respect după aşa ceva?

- îi dai încă o şansă, ca şi mine, răspunse Mick. Fiecare dintre noi a făcut greşeli, Kevin. Mama ta, eu, chiar şi tu, cred. Tot ce putem spera ulterior e că vom putea să ne revanşăm şi să fim iertaţi.

Mintea lui Kevin se duse la greşelile pe care le făcuse cu Georgia, nu trădând-o, ci lăsând-o să se întoarcă în Irak fără să lupte împotriva

acestei decizii. Cum putea să se revanşeze pentru asta? Cum putea să fie iertat vreodată, când ea nu mai era? Spre regretul său, începea să înţeleagă la ce se referea tatăl lui, dar nu era pregătit să treacă peste trecut, nici peste propriile greşeli şi nici peste ale mamei lui.

- Cred că o să mă interesez dacă pot să stau la Bree şi la Jake în weekendul ăsta, spuse Kevin.

- Bree şi Jake sunt practic încă în luna de miere, se împotrivi Mick. Nu au nevoie să te aibă pe tine şi pe Davy în jur. Şi Abby şi Trace petrec şi aşa prea puţin timp împreună, în caz că asta era următoarea ta idee să scapi de aici.

-Atunci o să-mi iau o cameră la han, spuse Kevin.

-Jess are hanul complet ocupat. Mi-a spus asta chiar ea, aseară.

Kevin se resemnă cu ideea de a rămâne aici. Oricum, fuga era o laşitate. De ce să plece el, în fond? Casa aceasta era în aceeaşi măsură căminul lui pe cât era cel al mamei lui. Ba într-o măsură mai mare, chiar.

-Tată, chiar crezi că tu şi mama o să vă împăcaţi?

- Ba chiar mă bazez pe asta, răspunse Mick fără nici o urmă de şovăială. Pentru mine_n-a existat niciodată vreo altă femeie, Kevin. Niciodată. îi aruncă o privire cu subînţeles. Şi nici pentru ea nu a existat vreun alt bărbat, în caz că ai vrea să-ţi dai tu cu părerea despre asta.

-Tu chiar crezi asta, nu? întrebă Kevin, întrebându-se cum de putea un bărbat atât de inteligent ca tatăl lui putea să fie atât de credul.

-Ştiu asta, îi preciză Mick. Şi dacă tu te-ai detaşa un pic de propria durere provocată de plecarea de-acasă a mamei voastre, dacă ai privi situaţia de atunci în ansamblu, ai şti-o şi tu. Faptul că s-a văzut cu bărbatul ăla n-a avut nici o importanţă. A fost un apel disperat, dar eu eram prea mândru ca să înţeleg asta. Am reacţionat la fel ca şi tine, judecând-o fără să mă întreb nici măcar o secundă dacă nu cumva eu eram de vină că ea avusese nevoie de un pic de atenţie din partea altcuiva.

- Deci adulterul e în regulă, dacă se simţea neglijată?

Chiar când rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama că amărăciunea din spatele lor nu avea decât o legătură vagă cu mama lui. Săptămâni întregi înainte ca Georgia să moară, îşi făcuse griji şi gânduri dacă Georgia îi era fidelă. Ştia cum era să fii acolo, ştia cât de greu era să înfrunţi pericolul de unul singur. Nu avusese absolut nici o dovadă care să-i susţină suspiciunile, dar de fiecare dată în care aceasta menţiona în treacăt numele altui soldat, gelozia lui devenea şi mai profundă. Dacă cele mai grave temeri ale sale ar fi fost confirmate, nu era sigur cum ar fi putut să gestioneze lucrurile. Nu aşa, asta-i sigur. Comportamentul mamei lui din urmă cu atâţia ani îi împietrise inima în privinţa infidelităţii, indiferent de pretextele din spatele ei.

-Nu-mi vine să cred că eşti omul care să întoarcă pur şi simplu şi celălalt obraz, tată, îi spuse.

-Mama ta nu m-a înşelat niciodată, repetă apăsat Mick. Poate că s-a gândit la asta, poate că m-a făcut şi pe mine să cred că ar fi făcut-o,

dar n-a făcut-o propriu-zis. Cred asta cu fiecare celulă a corpului meu. Se uită direct în ochii lui Kevin. Şi, chiar dacă a făcut-o, totul e în trecut. Mergem mai departe, ne căutăm drumul unul spre celălalt din nou. Asta vrem amândoi şi, dacă nu poţi să accepţi asta, pur şi simplu nu ne sta în cale.

- Deci nu vă pasă ce cred eu – ce credem fiecare, de fapt – despre împăcarea asta?

- Ba ne pasă, răspunse Mick. Dar nu o să fie factorul decisiv. Sunteţi adulţi acum, nu nişte copilaşi. Părerile voastre contează, sigur că da, dar sunteţi suficient de mari încât să înţelegeţi că dragostea e ceea ce contează cu adevărat în viaţa asta şi că nu ar trebui să lăsăm nimic să se interpună în calea ei.

- Ţi-ai lăsat cariera să se interpună, îi reaminti Kevin.

- Şi am fost un prost şi jumătate, răspunse Mick fără nici o ezitare. Asta-i învăţătura pe care ţi-o transmit acum şi aici. Dacă ai norocul de a iubi pe cineva, fă din asta prioritatea absolută.

Schimbarea tardivă care intervenise în mentalitatea tatălui lui era greu de acceptat, dar măcar existau ceva dovezi care să o susţină.

- De-asta ţi-ai redus programul de muncă, de-asta te-ai apucat de voluntariat?

-Da.

Kevin încerca să înţeleagă această schimbare de optică.

- Şi nu ţi se pare că îţi sacrifici identitatea?

-Am suficiente dovezi ale identităţii mele ca arhitect, presărate peste tot în ţara asta, spuse Mick. Identitatea care contează e cât de bine

m-am descurcat ca soţ şi tată. Iar asta e într-o continuă evoluţie.

Kevin se uită în ochii tatălui lui şi identifică în ei o seninătate pe care nu-şi amintea să o mai fi văzut înainte în ei. Era împăcat cu alegerile pe care le făcea în ultima vreme. Kevin ar fi dat orice să obţină şi el o fărâmă de pace în ultima vreme. Nu credea că avea să o găsească în muncă, în ciuda direcţiei în care parcă toţi îl împingeau. Cât despre dragoste, ce îi adusese vreodată, în afară de o inimă făcută fărâme?

Pe la jumătatea după-amiezii, Shanna deja nu mai putea rezista. În ciuda ocaziilor în care o întrebase unde voia să pună una-alta, Kevin nu îi spusese nici două vorbe toată dimineaţa şi doar vreo cinci-şase de la prânz încoace. Tăcerea o scotea încet din minţi.

Umplu două ceşti cu cafea, spumă laptele şi îl adăugă peste a ei, după care se duse în colţul în care Kevin sorta cărţile din secţiunea de nonficţiune pe categorii.

-A venit vremea să luăm o pauză, anunţă, întinzân- du-i ceaşca de cafea.

Kevin o acceptă cu o lipsă de entuziasm evidentă şi o măsură din priviri circumspect.

-Ce e?

-Asta vreau să ştiu şi eu, zise ea. De-abia dacă ai scos două vorbe toată ziua. S-a întâmplat ceva? E totul bine cu fiul tău?

- Davy e la soră-mea, se joacă cu verişoarele lui. Abby are o guvernantă care îi supraveghează pe perioada verii.

- Bine, răspunse ea. Atunci, dacă nu îţi faci griji pentru el, ce te frământă?

Kevin se lăsă pe spate, sprijinindu-se de un fotoliu cu perne umflate pe care Shanna îl aşezase în mijlocul încăperii. Peste tot erau poziţionate şi altele, foarte asemănătoare. Cele mai multe fuseseră cumpărate din magazine de mobilă la mâna a doua, dar toate fuseseră îmbrăcate cu huse noi. Intr-un final, privirea lui Kevin o întâlni pe a ei.

- De ce trebuie să mă frământe ceva? întrebă el, iritat. Tu n-ai niciodată zile în care pur şi simplu nu ai mare lucru de spus?

- Ba da, răspunse ea imediat. De obicei când mă frământă ceva.

Buzele lui reacţionară curbându-se uşor.

-Bine, m-ai prins cu asta. Uite ce e, nu e nimic pentru care să-ţi faci griji. Starea mea nu are nici o legătură cu tine.

- Eşti aici, aşa că mă afectează şi pe mine, îl anunţă ea.

-Aş putea să plec...

- Ei, acum spui prostii, răspunse ea, iritată. Nu vreau să pleci. Vreau să vorbeşti cu mine.

- Shanna, îţi mulţumesc pentru grijă. Chiar o apre- ciez, zău, dar nu poţi să încerci să-mi rezolvi problemele. Crede-mă, au mai încercat şi alţii şi au eşuat lamentabil.

- Deci eşti un caz grav, asta e?

Din nou, buzele lui tresăriră a zâmbet.

- Ceva de genul.

- Ştii ceva? Eu chiar mă pricep să ascult problemele oamenilor, zise ea, neştiind nici ea de ce era atât de hotărâtă să afle motivul din spatele stării lui proaste. Nici măcar n-ar trebui să-ţi dau vreun sfat, deşi asta s-ar putea să-mi pună serios la încercare puterea voinţei.

Auzind asta, Kevin izbucni în râs, ceea ce era

un progres considerabil, oarecum. Shanna îi zâmbi larg.

- Aşa-i mai bine.

- Putem să considerăm că ţi-ai atins scopul? întrebă el, plin de speranţă.

-Momentan. Râsul chiar este cel mai bun leac, nu crezi?

În momentul acesta, Kevin îi adresă o privire sumbră.

- Dac-ar fi aşa uşor... murmură, punându-şi ceaşca jos şi ridicându-se. O să termin cu cărţile astea acum.

Shanna îl privi cum se reapucă de treabă, excluzând-o hotărât din această discuţie.

- Ai putea să arunci o privire prin câteva dintre cărţile alea despre gândirea pozitivă, îi strigă, întorcându-se şi ea la partea de librărie unde lucra.

Spre încântarea ei, Kevin izbucni din nou în râs.

Poate, îşi zise ea, dacă se tot străduia să-l facă să râdă, în ciuda stărilor sale întunecate, în timp avea să fie mai uşor. Poate că nu avea să-i pună pe fugă toţi demonii, dar putea fi un început.

Acest gând o făcu să ofteze. Ajunsese din nou în aceeaşi situaţie, încercând să salveze un suflet rănit. Gândurile i se duseră la fostul ei soţ. Se străduise din toate puterile să-l salveze de propria persoană, convinsă că putea să schimbe lucrurile pentru el şi fiul lui, dar într-un final alcoolul avusese câştig de cauză.

Durase foarte mult timp, dar acum îşi dădea seama că lupta aceasta nu fusese nicicând una corectă.

capitolul 5

Acum, că terminase toată munca fizică la librăria Shannei, Kevin avea nevoie de un pretext ca să lipsească de acasă peste weekend, astfel încât să evite să se întâlnească cu mama lui. În ciuda disponibilităţii tatălui lui de a lăsa trecutul în trecut, Kevin nu-şi dorea să se împace cu femeia care îi părăsise. II şoca şi acum că surorile sale păreau a se mai îmbuna în privinţa ei, mai ales Jess, care suferise cel mai mult în absenţa ei.

Vineri seară, asigurat fiind că Davy era mai mult decât bine-venit să-şi petreacă noaptea la Abby, îl sunase pe Jake şi planificase o ieşire ca între bărbaţi cu el, Will şi Mack. Faptul că toţi acceptară rapid această propunere de ultim moment reprezenta unul dintre puţinele avantaje pe care le prezenta îngrijorarea tuturor în privinţa lui. Bree îşi dăduse rapid acordul ca Jake să iasă cu ei. Din câte se părea, interpreta invitaţia lansată lui Jake drept un semn că fratele ei era în sfârşit pe drumul cel bun.

Kevin se întreba ce-ar fi crezut dacă ar fi ştiut cât de puţin vorbise toată seara. Jake şi Mack umpluseră intervalele de tăcere care apăruseră în conversaţii, iar Will îl tot evaluase din priviri.

Era unul dintre riscurile pe care le implica prietenia cu un psiholog, deşi Will era un băiat de treabă şi aştepta să i se solicite sfaturile de orice fel înainte de a se pronunţa. Dacă ar fi avut o dispoziţie mai bună, pe Kevin l-ar fi bufnit râsul gândindu-se de câte ori îl prinsese pe Will practic muşcându-şi limba ca să nu zică

nimic.

Din moment ce Kevin trăsese de o singură bere mare parte din seară şi se întorsese acasă devreme, sâmbătă se trezi chiar după ivirea zorilor şi porni spre casa lui Abby, o jumătate de oră mai târziu. Era destul de încrezător că avea să fi plecat de mult până când avea să se trezească cineva. Nu-şi făcuse un plan pentru restul zilei, dar în mod clar nu avea să şi-o petreacă aici, aşteptând ca mama lui să se năpustească asupra sa cu sfaturi sau încercări de alinare.

Din păcate, tocmai coborâse prima treaptă a scării de la verandă când o zări pe mama lui traversând peluza, evident întorcându-se dintr-o plimbare pe plajă la răsărit. II întâmpină cu un zâmbet nesigur.

- Ce devreme te-ai trezit! i se adresă ea, pe un ton voit vesel. Te duci undeva?

- La Abby. Trebuie să îl iau pe Davy.

Era pe punctul de a trece pe lângă ea, însă Megan îl fixă cu o privire pătrunzătoare care îl făcu să se oprească.

- Deci nu sperai să mă eviţi, din nou, şi în dimineaţa asta? îl întrebă lejer.

Kevin se înroşi, trădându-şi vinovăţia.

- Şi ce dacă aş fi sperat? rosti pe un ton defensiv.

- N-am crezut niciodată că ai fi^vreun laş, răspunse ea, pe un ton înşelător de blând. În mod clar, nimeni din casa asta nu te-a educat aşa, nici tatăl tău, nici Nell sau...

Kevin o întrerupse înainte să îşi adauge numele în această înşiruire.

- Măcar recunoaşte că tata şi buni sunt cei

care m-au educat.

Această înţepătură nu păru să o umilească aşa cum fusese intenţia lui. În loc de asta, Megan continuă să îl fixeze neabătută cu privirea.

- Bineînţeles că recunosc asta, Kevin, deşi, dacă este să fim amândoi sinceri şi să vorbim direct, am avut şi eu o contribuţie la educaţia ta până în adolescenţă. Abia atunci a intervenit Nell.

Kevin era pe punctul de a spune ceva, dar din câte se părea mama lui nu terminase, pentru că îl reduse la tăcere cu o privire impunătoare, după care adăugă:

- Şi deşi sunt destul de sigură că tu crezi chiar contrariul, n-am vrut ca lucrurile să iasă aşa.

- A, zău? Atunci ai plecat la New York doar pentru un weekend şi te-ai rătăcit? Poate te-a lovit amnezia?

Megan oftă şi îi făcu semn către plajă.

- Hai să facem o plimbare, Kevin. Am putea foarte bine să lămurim lucrurile chiar acum. Cearta asta se tot pregăteşte de ani buni.

Avea dreptate. Această înfruntare chiar era inevitabilă. Acumulase o grămadă de lucruri pe care să i le spună, dar acum, că i se ivise ocazia, îi venea greu să se exprime.

- Tu tocmai te întorci de la o plimbare, iar eu trebuie să ajung la Abby, protestă, dar îşi putu da seama din privirea ei neabătută că nu avea de gând să cedeze. Poate că era mai bine să termine odată cu asta, să îi spună că nu putea să facă sau să zică nimic care să compenseze întru câtva trecutul. Adevărul era că, într-un fel, o admira pentru că nu renunţa.

Dacă ar fi fost în locul ei, nu era atât de sigur că ar fi fost atât de puternic. Trecutul recent în mod clar arăta chiar contrariul. Se descurca groaznic atunci când venea vorba de înfruntat adevărurile dure.

- Nu sunt atât de bătrână ca să nu pot rezista la o a doua plimbare pe plajă, iar la Abby probabil că micuţii sunt încă în pat, răspunse ea, privindu-l amuzată. Mai ai şi alte pretexte?

- Nici unul, recunoscu el şi se întoarse către plajă.

Parcurse lăţimea peluzei cu paşi alerţi, după care coborî treptele fără să încetinească. Să alerge după el, dacă voia să-i vorbească.

Spre surprinderea lui, ea chiar ţinu pasul cu el, în ciuda faptului că era mai scundă cu peste zece centimetri şi cu mulţi ani mai în vârstă decât el. Când îşi întoarse privirea către ea, mama lui îi oferi un zâmbet uşor.

- În New York oamenii merg foarte mult pe jos, îi spuse cu o ridicare din umeri. Poţi să mergi cât poţi tu de repede. Pot să ţin pasul.

Nodul din pieptul lui păru să se mai relaxeze un pic văzând-o atât de hotărâtă şi de sfidătoare. Dintr-odată, îşi aminti că pentru ea era o chestiune de mândrie că putea să ţină pasul cu el şi cu Connor. Cu Mick plecat atât de des, ea fusese cea care le organizase chiar şi excursii cu cortul din când în când pentru ei doi, sau mergea cu ei în plimbări lungi prin natură. Poate că arătase ciudat, cu părul perfect aranjat şi ţinutele ei şic, dar nu se plânsese niciodată şi ţinuse pasul cu ei în orice.

Pentru că nu voia să zăbovească asupra

amintirilor plăcute şi pentru că întrebarea aceasta îl măcinase de mai mult de cincisprezece ani, o rosti într-un final:

- De ce-ai făcut-o, mama? Ştiu de ce l-ai părăsit pe tata, darxle ce şi pe noi?

Oricât se strădui, nu reuşi să evite durerea care ieşi la iveală în acea simplă întrebare.

- Ah, Kevin, n-am vrut să vă părăsesc pe nici unul dintre voi, rosti ea, ridicând mâna să îi mângâie maxilarul, dar retrăgându-şi-o înainte să îl atingă efectiv. Expresia îi deveni tristă. Nici măcar pe tatăl vostru.

Ce dracu' spunea acolo? se întrebă Kevin. Plecase. Ce se aşteptase să se întâmple? Şi, dintr-odată, începu să înţeleagă.

- Te-ai aşteptat ca tata să vină într-un suflet după tine? o întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Ea dădu o dată din cap, în semn de negaţie, după care scoase un oftat din străfundul sufletului.

- Bine, poate iniţial exact asta am sperat, dar îl ştiam pe tatăl vostru îndeajuns încât să nu mă aştept la aşa ceva.

Intr-un mod ciudat, Kevin era uşurat că mama lui nu fusese atât de ruptă de realitate.

- Şi-atunci ce te-ai aşteptat să se întâmple?

- Să am copiii cu mine în New York.

Rosti aceste cuvinte cu o nostalgie profundă care îl ului, mai ales că ştia că era vorba de o minciună.

- Ei, hai, protestă el. N-ai vrut niciodată asta. Te-am auzit spunându-i tatei nu doar o singură dată că nu ai vrut niciodată să fii o mamă singură. Şi-acum ai vrea să cred că asta s-a schimbat doar pentru că ai divorţat de el? Te-a apucat dintr-odată dorinţa arzătoare de a

ne creşte singură?

Ea păru afectată de această întrebare, după care dădu din nou negativ din cap.

- Uneori încă mă mai uimeşte cât de multe lucruri aţi auzit, având în vedere că eu şi tatăl vostru am încercat atât de mult ca discuţiile noastre să rămână doar între noi. Aţi auzit îndeajuns pentru a suferi, dar nu suficient cât să înţelegeţi.

- Hai, mamă, ce era aşa greu de înţeles? După mine, a fost totul foarte clar.

- De fapt, ceea ce încercam să îi explic tatălui tău era că noi convenisem să fim parteneri în mariajul nostru, că dacă nu era acasă ca să preia şi el o parte din responsabilităţile părinteşti, era ca şi cum aş fi fost o mamă singură. Măcar aşa aş fi ştiut că totul depindea numai de mine.

Kevin ştia că încerca să nuanţeze situaţia, dar nu era sigur dacă era convins de sinceritatea ei.

- Care-i diferenţa?

-Să-ţi dau un exemplu, răspunse ea imediat. Iţi aduci aminte ce se întâmpla imediat ce venea tatăl tău acasă dintr-o călătorie de afaceri?

Kevin încercă să îşi aducă aminte, dar nu identifică nimic deosebit. Dădu negativ din cap.

-Atunci o să-ţi reamintesc eu. Tu sau Connor sau una dintre surorile tale îl întâmpina la uşă cu o listă de un cot cu toate lucrurile pe care voiaţi să le faceţi, şi eu nu vă lăsasem. Mick zicea automat da, subminându-mi hotărârea fără să ştie vreunul dintre detaliile relevante. Ii plăcea la nebunie să fie personajul pozitiv,

ceea ce mă forţa pe mine să fiu părintele nesuferit care impunea mereu disciplina. Şi-apoi el şi eu sfârşeam certându-ne din cauza asta.

Deşi nu îi plăcea deloc s-o recunoască, Kevin îşi amintea cum profitau de perioadele de absenţă ale lui Mick. Intr-un fel, ştiuseră dintotdeauna că vinovăţia tatălui lor că lipsise atât de mult de lângă ei îl făcea să nu poată să le refuze nimic. Ştiuseră şi că Megan nu s-ar fi opus hotărârilor lui.

- De fapt, ce zici tu e că ar fi fost mai simplu dacă tu ai fi avut cuvântul decisiv în orice chestiune, concluziona el.
- Cam aşa.
- N-ai fi putut pur şi simplu să-i spui tatei să nu se bage în chestiunile astea până nu aveaţi ocazia să le discutaţi pe îndelete? N-ar fi fost mai logic decât să divorţezi de el?

Auzind asta, Megan schiţă un zâmbet.

- Discutăm despre tatăl tău aici. L-ai văzut tu vreodată să nu se bage în ceva? În plus, ştii bine că divorţul a avut mai multe cauze decât doar asta.
- Eu tot cred că răstălmăceşti ce s-a întâmplat atunci, zise el cu amărăciune. E uşor să spui acum că ai vrut să ne iei la tine. Cum aş putea eu să te contrazic în asta, cu ce dovezi?

Această remarcă stârni o scăpărare fugară de suferinţă în ochii ei, dar apoi Megan spuse:

- Nu vrei să spui, de fapt, ce dovezi o să aduc eu că spun adevărul? Bine, înţeleg poziţia ta. Iţi aduci aminte prima mea vizită aici, după ce am plecat?

Kevin dădu negativ din cap. Se străduise să lipsească pe cât de mult posibil de acasă ori de

câte ori ştia că venea. Fusese atât de furios pe atunci! Iar buni şi Mick îi toleraseră acest comportament şi acceptaseră orice pretext oferit. încercaseră să-l convingă cu duhul blândeţii să rămână pe acasă, dar ori de câte ori se fofilase, cedaseră în faţa lui.

- Ai petrecut sfârşitul de săptămână cu Jake, îi reaminti ea. Intr-o excursie cu cortul. Lăsă aceste cuvinte să-şi facă efectul în memoria lui, după care întrebă: Dar când am venit a doua oară?

Kevin încercă din nou să îşi amintească, dar fără să obţină ceva anume.

- Cum poţi să te-aştepţi să-mi aduc aminte ceva de-acum atât de mult timp?

- Pari să-ţi aduci aminte foarte clar că v-aş fi abandonat.

- Păi bineînţeles, pentru că exact asta ai făcut.

Privindu-l fix, Megan răspunse:

- Ba nu, Kevin, nu asta am făcut, nu aşa cum sugerezi tu, oricum. Am venit aici, în repetate rânduri. Eraţi toţi atât de furioşi... şi cine v-ar fi putut învinovăţi? Dar eu am tot venit. V-am tot rugat pe toţi să veniţi la New York. Teoretic, aveam custodie comună cu tatăl vostru. Eu şi Mick căzuserăm de acord. îmi plătea lunar o sumă suficient de mare ca pensie de întreţinere şi pensie alimentară ca să-mi pot permite o casă suficient de mare pentru noi toţi. Apartamentul meu avea mai multe dormitoare goale, gândite pentru voi. Alesesem şi şcolile la care să mergeţi. Intreab-o pe Abby dacă nu mă crezi. Când s-a mutat la New York, a venit în vizită la mine, a văzut camera pe care o decorasem special pentru

tine şi Connor cu tot felul de afişe sportive, cel pentru Bree şi Abby care avea şi un computer, plus o cameră de vis pentru o fetiţă, pe care o aranjasem pentru Jess.

Uluit, Kevin se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

- De ce ai făcut toate astea şi nu ne-ai luat niciodată cu tine?

- Pentru că eram convinsă că v-aţi fi simţit îngrozitor dacă v-aş fi luat de aici. A fost o decizie greşită, asta e clar, dar am făcut ceea ce mi s-a părut că era cel mai bun lucru pentru voi, la momentul respectiv. Aveaţi prieteni aici. Aveaţi rude aici. În New York, în condiţiile în care eu lucram, aţi fi petrecut prea mult timp singuri, într-un loc străin, chiar dacă mi-aş fi luat o menajeră. Şi, pe lângă toate astea, mai toţi abia dacă schimbaţi două vorbe cu mine. Intr-un final, a trebuit să accept faptul că voi toţi voiaţi să locuiţi aici, şi nu cu mine. Intr-un final, am renunţat la apartamentul ăla ridicol de scump şi mi-am luat unul pe care puteam să mi-l permit fără vreun ajutor din partea tatălui vostru.

Kevin detesta imaginea care-i apăruse în minte, cu mama lui stând singură-cuc în apartamentul acela mare şi gol. Pentru o clipă, inima i se umplu de compasiune, dar nu trecu mai mult decât o secundă până să se împietrească din nou. Avusese ani şi ani pentru a-şi perfecţiona furia şi nici o clipă în care să accepte cealaltă parte a poveştii.

Din câte se părea, mama lui nu se aştepta la un răspuns sau măcar o reacţie, pentru că îşi continuă monologul, fiecare cuvânt reprezentând o lovitură în zidul de apărare pe

care Kevin îl înălţase în jurul lui.

- Drept consecinţă, m-am resemnat să fiu intrusa, zise ea. M-am resemnat să vin periodic aici în nişte vizite stânjenitoare, încercând să sparg puţin câte puţin învelişul vostru de furie. Ii adresă o privire mâhnită. Fiecare dintre voi, copiii, aţi moştenit din plin genele încăpăţânării din familia O'Brien. Nici unul dintre voi nu mi-a acordat vreodată circumstanţe atenuante.

- Chiar te-ai aşteptat la altceva?

- Am sperat că, în timp, o s-o faceţi. De-asta nici n-am încetat niciodată să încerc.

Această conversaţie îl făcea să privească trecutul din- tr-o perspectivă diferită, să vadă perioada aceea din viaţa lui într-o lumină cu totul nouă. Poate că mama lui nu fusese chiar monstrul în care o transformase el în mintea lui.

Megan se uită la el, cu o expresie gânditoare.

-Acum, că am răspuns la întrebările tale, eşti dispus să-mi răspunzi şi mie la una?

Kevin ridică din umeri.

- Cred că da.

De data aceasta, când întinse mâna să-i atingă obrazul, mâna nu i se mai retrase în ultimul moment.

- îmi spui, te rog, de ce suferi atât de mult?

Kevin se holbă la ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

- Mi-a murit soţia! Cum te-ai fi aşteptat să mă simt?

- Ah, Kevin, recunosc o persoană în doliu când o văd, dar nu asta văd la tine, nu întru totul, oricum.

- Crezi că ştii cum e să jeleşti pierderea cuiva?

Megan nu ezită nici o clipă.

-Am jelit pierderea voastră, a copiilor mei, în fiecare zi din ultimii cincisprezece ani.

-Nu e acelaşi lucru. Ai fi putut să ne ai din nou în viaţa ta. Tot ce trebuia să faci era să te muţi înapoi acasă, sau măcar înapoi în Chesapeake Shores. Eu nu pot să fac nimic – nimic! – ca să o am din nou pe Geor- gia lângă mine.

îndurerat, Kevin văzu în ochii ei ceva ce îl sperie, o înţelegere clară a tuturor emoţiilor care erau în inima lui.

- Dacă ai avea o baghetă magică şi-ai putea să o aduci înapoi, ai face-o?
- Bineînţeles, zise el imediat, uluit că mama lui chiar îi pusese această întrebare ridicolă.

Megan flutură din mână, ca şi cum ar fi respins răspunsul lui.

- Nu mă refer doar să o ai aici teafără şi nevătămată, preciză ea. Bineînţeles, toţi vrem asta. Mă refeream să o ai aici, cu tine.

Kevin îi răspunse cu ceva întârziere de data aceasta, deşi răspunsul fu din nou acelaşi:

- Bineînţeles.
- Dragule, ezitarea asta mică spune multe, răspunse ea.
- Ce? întrebă el, poruncitor. Ce spune? Chiar voia să afle, pentru că, oricât şi-ar fi stors creierii, nu putea să înţeleagă toate emoţiile contradictorii care-i devastau inima zi de zi.
- Gândeşte-te bine, spuse ea. Când o să găseşti răspunsul, cred că o să fii în sfârşit pregătit să mergi mai departe şi să îţi vezi de

viaţa ta.

- Dacă ştii atât de multe, spune-mi tu, zise Kevin. Abia dacă se putea abţine să o implore. Avea senzaţia că avea dreptate, că dacă ar fi ştiut răspunsul, ar fi putut depăşi aceste zile nesfârşite de ceaţă.

- Nu e treaba mea să-ţi servesc răspunsuri, răspunse ea, după care înălţă din umeri. Şi s-ar putea să fi înţeles eu lucrurile greşit, oricum. Dar dacă vrei vreodată să discuţi lucrurile pe îndelete, sunt aici să te ascult.

Pierzându-şi răbdarea, Kevin izbucni:

- Ba nu, o să te întorci în New York. Ca de obicei.

Da data aceasta, când Kevin se îndepărtă cu paşi hotă- râţi, mama lui nici nu încercă să ţină pasul cu el. II lăsă să se îndepărteze. Uluitor, acest lucru îl răni aproape la fel de mult ca atunci când mama lui îi părăsise.

Laurie ajunse în oraş joi să vadă librăria Shannei şi se pronunţă imediat că era grozavă.

- îmi place la nebunie verdele pal al pereţilor şi marginea albă, rosti ea, stând în cadrul uşii. Şi modelul viu colorat, de vacanţă pe litoral, de pe husele fotoliilor arată fabulos! Toată librăria e intimă şi plăcută, parcă te îmbie să intri. Nu numai că amestecul de cărţi şi jocuri este perfect, dar şi miroase a cafea, iar scaunele şi măsuţele din partea aia a librăriei sunt fermecătoare. Cum să nu-ţi doreşti să vii aici, să stai de vorbă cu o prietenă sau să participi la o întâlnire a unui club de lectură? Ai de gând să pui bazele unui club de lectură, nu?

- Sigur că da, răspunse Shanna. La

inaugurare o să deschid o listă de înscrieri. îmi place la nebunie ideea ca mai multe femei să se întâlnească aici ca să discute despre cărţi.

Laurie continua să se plimbe cu paşi lenţi prin librărie, cercetând încăperea mai îndeaproape.

-Nici că-mi vine în minte vreun lucru care să poată face locul ăsta mai reuşit, spuse, după care adăugă, cu un zâmbet larg: Aşa, acum hai să închiriem hanul pentru nunta mea.

Shanna o privi amuzată pe prietena ei.

- Ce s-a întâmplat cu vizita pentru a mă ajuta să mă pregătesc pentru marea mea inaugurare?

-Nu ai nevoie de ajutorul meu, răspunse Laurie, cu veselie. Sinceră să fiu, sunt un pic supărată că aşa stau lucrurile, dar din moment ce tu nu eşti, putem să ne concentrăm asupra mea. Asta-i mereu activitatea mea favorită.

- Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, aş crede că eşti o fiinţă total egocentristă, îi spuse Shanna, luându-şi poşeta şi pregătindu-se să o ducă pe Laurie la han, ca să vadă dacă se potrivea nevoilor lor.

Din fericire, anticipase exact această evoluţie a evenimentelor şi muncise cu şi mai mult sârg pentru a face progrese pentru inaugurare, aşa că putea să petreacă vreo câteva ore concentrându-se asupra nunţii.

-Am stabilit o întâlnire cu proprietara, o anunţă Shanna. O să facem un tur, să vedem totul şi să luăm prânzul, după care o să discutăm un pic cu Jess.

- Eşti un înger! rosti Laurie, îmbrăţişând-o. Ştiam că pot să mă bazez pe tine. Şi, după ce facem asta, poţi să te bazezi şi tu pe mine sută

la sută să te ajut cu orice vrei. O să fac şi fursecuri, dacă de-asta ai nevoie.

- De fapt, având în vedere cât te pricepi la gătit, cred că probabil e mai bine că am comandat mâncarea pentru inaugurare să-mi fie livrată de la han. Dacă tot ne vedem cu Jess, o să stabilesc cu ea detaliile legate de asta.

-Atunci n-o să ne concentrăm doar asupra mea! protestă Laurie, îmbufnându-se dramatic.

Shanna izbucni în râs.

- îmi pare rău, drăguţo, dar nu eşti buricul pământului, cel puţin nu săptămâna asta. Când o să ne mai apropiem de data nunţii, jur că o să-mi concentrez atenţia doar asupra ta.

Laurie îşi puse centura de siguranţă, după care reuşi să se întoarcă spre Shanna şi să îşi îndoaie piciorul sub ea.

-Aşa, acum povesteşte-mi despre bărbaţii din oraşul ăsta.

- N-am mai discutat despre asta? În plus, tu eşti logodită. N-ar trebui să te gândeşti deloc la alţi bărbaţi.

- Nu pentru *mine.* Pentru *tine.* Şi nu am mai discutat despre asta de când tu ţi-ai găsit pe cineva, spuse Laurie, pe un ton confidenţial.

Shanna o privi surprinsă.

- Ce te face să spui una ca asta?

-Ai o anumită strălucire în obraji şi ochii îţi scânteiază. Nu arătai aşa când ai plecat din Philadelphia.

- Poate că asta s-a întâmplat pentru că în fiecare dimineaţă mă plimb pe plajă. Sau poate pentru că sunt entuziasmată de inaugurarea de poimâine.

- Mie-mi place mai mult motivul meu, spuse Laurie, neabătută. Cine este? Cum îl cheamă? Cum v-aţi cunoscut?

- N-o să spun nimic despre asta, răspunse Shanna. Şi uite că am ajuns la han. Nu-i aşa că s-a potrivit de minune?

Laurie încercă să o intimideze privind-o în ochi, după care cedă.

- Să ştii că o să-ţi pun din nou întrebările astea, o avertiză. Acum iau doar o pauză.

- E bine şi-aşa, deocamdată, spuse Shanna, uşurată.

Bineînţeles, nu o ajută deloc că, o oră mai târziu, când Jess se aşează la masa lor din restaurantul hanului, primele cuvinte care ieşiră de pe buzele acesteia fură:

- Ia spune, ce se întâmplă cu tine şi fratele meu?

Ochii lui Laurie se luminară dintr-odată, chiar când Shanna scoase un oftat exasperat. Laurie se întoarse uşor către Jess.

-Shanna se vede cu fratele tău?

-Nu! rosti Shanna, apăsat. Kevin m-a ajutat la librărie de câteva ori. Nimic important.

Jess dădu negativ din cap.

- Pentru noi toţi, să ştii că e ceva important. Soţia lui Kevin a murit în Irak acum un an şi ceva, îi explică ea lui Laurie. De-atunci, în afară de îngrijirea fiului lui şi de discuţiile cu familia când nu a avut încotro, a dus o viaţă de izolare. Nu că vreo jumătate dintre femeile din oraş nu ar fi încercat să se facă remarcate, dar el a rămas în lumea lui, asta cel puţin până la intrarea în scenă a Shannei.

Aceasta identifică exact momentul în care adevărata semnificaţie a cuvintelor lui Jess fu percepută de Laurie. Bucuria din ochii ei se mai stinse, fiind înlocuită de îngrijorare.

- înţeleg, zise ea, privind-o pe Shanna cu o încruntare plină de grijă. Era clar că vorbele

lui Jess spulberaseră entuziasmul trezit de această nouă relaţie.

- Hai să discutăm despre datele disponibile pentru nuntă, spuse Shanna, cu subînţeles. Am un milion de detalii de ultim moment de pus la punct la librărie, aşa că nu avem prea mult timp.

- Bineînţeles, spuse Jess imediat, deschizându-şi agenda pe care o folosea pentru programarea evenimentelor.

În timp ce ea şi Laurie discutau despre detaliile nunţii, Shanna se lăsă pe spătarul scaunului, încercând să-şi facă planul despre cum să îi explice prietenei ei celei mai bune că nu avea de gând să sară din lacul unei relaţii dezastruoase în puţul alteia.

Drumul cu maşina înapoi la librărie fu parcurs într-o tăcere stânjenitoare. Shanna precizase din capul locului că orice discuţie despre Kevin O'Brien era exclusă. Din moment ce acesta era singurul subiect care o preocupa în momentul de faţă pe Laurie, din câte se părea aceasta nu mai avea nimic altceva de spus. Iar asta îi convenea Shannei de minune.

După ce parcă pe aleea din spatele librăriei, Shanna spuse:

-Ce-ar fi să te duci la etaj, să te instalezi? Poţi să tragi un pui de somn cât termin eu de sortat cutiile cu marfă.

- Pot să te ajut şi eu cu asta, propuse Laurie.

-Nu chiar. Doar eu pot să-mi dau seama ce lucrări ar trebui expuse şi care puse în spate. Vreau să ţin anumite volume pentru zilele de după inaugurare, pentru eventualitatea în care lucrurile merg foarte bine şi clienţii îmi golesc

rafturile. Zâmbi larg, adăugând: Tare bine-ar fi să am eu norocul ăsta, nu?

- Librăria o să aibă un succes nebun, spuse Laurie cu un entuziasm nedisimulat. Mi-e clar de acum. Ai un talent pentru activitatea asta. Din câte se pare, toţi anii aceia în care ai fost contabilă ţi-au înăbuşit latura asta creativă a personalităţii tale.

Shanna nu prea avea cum să conteste asta. Postul de contabilă autorizată fusese unul sigur, dar plictisitor. Ironia sorţii fusese că îl cunoscuse pe Greg pe când lucra la corporaţia deţinută de familia lui. Acesta o încurajase să-şi dea demisia după nuntă, iar ea fusese extrem de dornică să scape de această carieră plictisitoare. Nu se întorsese la activitatea de contabilă decât după divorţ, şi nu fusese mai fericită nici la a doua încercare, deşi mediul de lucru fusese unul nou, cu colegi care chiar îi fuseseră simpatici.

-Măcar ştiu exact cum să pun bazele unui sistem de evidenţă contabilă şi să lucrez cu foile de calcul, zise ea într-un final. Studiile făcute şi experienţa acumulată nu au fost chiar o pierdere totală de vreme.

Descuie uşa din spate a librăriei, iar Laurie o urmă înăuntru. Shanna luă cheia de rezervă de la apartament din seiful de mici dimensiuni pe care avusese grijă să şi-l ia şi i-o întinse, însă Laurie nu se clinti. în loc de asta, îşi turnă o ceaşcă din cafeaua rămasă în cafetieră şi o băgă în cuptorul cu microunde, pentru a o reîncălzi.

-Trebuie să discutăm, proclamă ea, uitându-se fix la Shanna peste marginea cănii.

-Nu şi dacă subiectul este Kevin O'Brien,

răspunse Shanna pe un ton ferm. Nu e nimic de discutat despre el.

- Suflet rănit. Are un băieţel. Aş zice că sunt cel puţin două lucruri pe care trebuie să le lămurim.

Chiar dacă făcuse aceste conexiuni şi ea, Shanna rămase de neclintit.

-Nu e un al doilea Greg. Ai auzit şi tu expresia... cine s-a ars cu ciorba, suflă şi în iaurt. Ei, eu suflu de două-trei ori. în nici un caz nu am ce căuta în situaţia asta. Nu că bărbatul acesta ar fi ca Greg. în primul rând, nu bea.

- Ai dovezi?

- Dovezi nu, dar a fost pe-aici suficient de mult că sigur aş fi remarcat vreun semn dacă ar fi fost cazul.

-Când tu şi Greg eraţi doar iubiţi, nu le-ai observat, deşi semnele fuseseră chiar în faţa ta în tot acest timp.

Shanna lăsă să-i scape un oftat. Nu putea să o contrazică.

-Aşa e, însă acum... crede-mă, aş observa.

-Aş vrea să cred că aşa e, spuse Laurie. Dar te cunosc, Shanna. Ai cea mai mare şi mai generoasă inimă din toată lumea.

- La cum prezinţi tu lucrurile, zici c-aş fi cine ştie ce fraieră care se lasă dusă de nas de orice poveste lacrimogenă.

-Nicidecum, dar eu ştiu un lucru despre tine pe care foarte puţini îl cunosc.

-Oo?

- îţi doreşti extrem, extrem de mult să faci parte din- tr-o familie. Ştiu că la Greg te-a atras în mare parte... în fine, persoana lui. Adăugând în ecuaţie fiul lui şi familia aceea

impresionantă, chiar dacă foarte disfuncţională, gata, n-ai mai avut nici o şansă. Am impresia că acelaşi lucru se întâmplă şi acum.

-Te înşeli.

-Câte persoane sunt în clanul ăsta O'Brien? Presupun că destul de multe. Am cunoscut-o pe Jess. Ai zis ceva de femeia cu florăria de lângă. Şi ea e tot din familia O'Brien, din câte-mi aduc aminte. Mai sunt şi alţii?

- Mai e o soră, dar nu am cunoscut-o, recunoscu ea. Şi încă un frate.

- Părinţi?

-Tatăl lui e arhitectul care a proiectat oraşul. Nu mi-e foarte clar unde e mama lor. Şi mai e bunica.

-Alţii? insistă Laurie.

- Bine, da, vărul lui e agentul care mi-a închiriat spaţiul de-aici, şi unchiul lui administrează toate spaţiile. Ridică din umeri. Mai sunt şi alţii, cred. La Sally's, cineva a zis că Chesapeake Shores mai e numit şi „oraşul O'Brienilor" – pentru că sunt atât de mulţi aici sau pentru că Mick l-a proiectat. Nu sunt sigură care dintre ele.

Laurie dădu aprobator din cap, triumfătoare.

-Oricum, nu mai e nevoie să adaug nimic. Familie mare, bărbat care suferă, un băieţel care are nevoie de o mamă şi tu. Parcă e mâna destinului. Ii adresă o privire cu subînţeles. Sau un dezastru iminent.

- Crezi că eu nu-mi dau seama de asta? izbucni Shan- na, pierzându-şi răbdarea. Şi tocmai de aceea îţi tot spun că nu e nimic între mine şi Kevin. Şi nici nu o să fie.

Laurie deschise gura să îi răspundă, după

care se mulţumi să scoată un oftat.

- Presupun că o să pot să văd asta cu ochii mei destul de curând.

- Adică?

- Din clipa în care o să intre în librărie sâmbătă, o să-mi dau seama.

Shanna se întoarse în aşa fel încât să ascundă expresia tristă care, ştia bine, apăruse pe faţa ei. Aşa era. Când venea vorba de bărbaţi, femei şi atracţie, Laurie putea să descifreze o situaţie într-o clipită. Şi singurul mod de a evita asta ar fi fost să îl sune pe Kevin şi să îl avertizeze să stea cât mai departe de ea.

În secunda în care Laurie se retrase şi se duse la etaj, exact asta şi făcu Shanna. Din păcate, apelul îi fu di- recţionat către mesageria vocală. Deşi încercă să explice într-un mesaj că n-ar fi fost o idee bună să îşi facă apariţia la librărie sâmbătă, avea totuşi o bănuială că vorbele ei nu fură prea logice.

- Sună-mă, adăugă la final. E important. Nemaiamin- tindu-şi nici măcar dacă se prezentase la începutul apelului,, adăugă: Apropo, Shanna sunt. Sună-mă, bine?

închise telefonul, aproape regretând faptul că îl sunase. Probabil că exagera proporţiile întregii situaţii. Pe de altă parte, după modul în care tatăl lui încercase să le investigheze relaţia cu o seară înainte, Kevin sigur avea să înţeleagă grijile ei despre prietena ei băgăcioasă, dar bine intenţionată. De asemenea, probabil că şi el avea să vrea să se ferească de ea ca de ciumă.

capitolul 6

- De ce nu eşti îmbrăcat? întrebă autoritar buni sâmbătă dimineaţa, măsurându-l dezaprobator pe Kevin.

Acesta se uită la ţinuta lui absolut respectabilă, formată din pantaloni scurţi şi un tricou. Tricoul nu era nici măcar şifonat.

- Dar sunt îmbrăcat.

- Nu ca să mergi în oraş, la inaugurarea librăriei, răspunse ea. E o ocazie specială. Aş fi crezut că o să vrei să arăţi bine.

Kevin se străduise foarte tare să nu se gândească la acest eveniment. Din păcate, Bree nu putuse să se abţină să presare sugestii cât putea de des, ba chiar şi câteva reamintiri explicite. Shanna chiar îl sunase cât el fusese la pescuit – sau, mai precis, plutind fără vreo direcţie anume în barca lui cea veche. îi lăsase un mesaj complicat despre inaugurare, care nu prea avea nici cap, nici coadă. Aproape că păruse un avertisment să nu vină la inaugurare, ceea ce, sincer să fie, era mai mult decât încântat să facă. Ceilalţi membri ai familiei lui păreau să aibă alte idei, însă.

-Tu te duci, nu? o întrebă el pe bunica lui. Poţi să-l iei şi pe Davy.

Ea se strâmbă la el.

- Da, aş putea, consimţi ea. Dar nu o s-o fac.

Kevin se uită lung la ea, surprins. Nell nu refuzase niciodată vreo ocazie de a se bucura exclusiv de compania strănepoţilor ei.

- De ce nu?

-Pentru că trebui să-şi aleagă nişte cărţi cu tatăl lui, răspunse ea. Cititul e o activitate comună a voastră. Şi ai zis chiar tu că proprietara librăriei ţi-a promis o carte cu poze

gratuită pentru Davy pentru că ai ajutat-o cu aparatul de cafea şi cu rafturile.

- N-o să accept nici o carte gratis de la Shanna, spuse Kevin. Să pui pe picioare o afacere e un lucru greu. Nu trebuie să dea nimic pe gratis celor care o ajută.

Maxilarul lui buni se încordă a încăpăţânare.

- Ei bine, accepţi sau nu cartea, faci cum vrei, dar de dus te duci. Davy e deja îmbrăcat de oraş şi de-abia aşteaptă. Abby vine şi ea cu Carrie şi Caitlyn. O să ne vedem cu ele acolo.

Kevin tocmai voia să profite de această ocazie şi să propună să-l trimită pe Davy cu Abby, dar o privire necruţătoare a bunicii lui îl făcu să nu mai scoată nici o vorbă. Era clar că nu avea să fie de acord nici cu acest plan.

Ca la un semn, fiul lui intră cu paşi legănaţi în cameră, târând ursuleţul lui Winnie-de-Pluş, ferfeniţit.

- Poveste, tati? Vreau una nouă.

Kevin oftă.

- Bine, amice. O să-ţi găsim nişte poveşti noi. Lasă-mă un minut.

Buni îi aruncă o privire triumfătoare.

- Ştiam eu că eşti om de înţeles.

înţelegerea nu avea nici o legătură, îşi spuse Kevin cu amărăciune. Ceea ce îl făcuse să accepte fusese faptul că se uitase în ochii fiului lui şi îşi dăduse seama ce umbră de dezamăgire avea să apară în ei dacă refuza să se ducă. Pentru un copilaş care abia făcuse doi ani, Davy avea o capacitate uluitoare de a-i face pe cei din jur să se simtă vinovaţi. Din câte se părea, era o trăsătură moştenită de la străbunica lui.

-Ne vedem la maşină, îi spuse buni, pe un

ton plin de tensiune.

Aşteptă până ce ea şi Davy ieşiră, după care începu să caute prin dulap ceva potrivit de îmbrăcat. Avea o abundenţă de opţiuni, din moment ce rar se întâmpla să-şi poarte aşa-numitele sale haine bune. Cămăşile îi erau călcate, iar pantalonii îi erau aşezaţi ordonat pe umeraşe acoperite cu folie, exact aşa cum fuseseră luaţi de la curăţătorie. Inşfăcă două umeraşe la întâmplare.

I se părea ridicol să-şi schimbe hainele doar pentru a se duce la inaugurarea unei librării într-o staţiune pe litoral ca Chesapeake Shores, dar îşi puse conştiincios o pereche de pantaloni de doc fără nici o cută şi o cămaşă cu mânecă lungă. Deşi nu-şi puse şosete, îşi trase în picioare nişte mocasini aproape noi, în loc de tenişii uzaţi pe care-i purta de obicei.

Tot mormăind proteste doar pentru sine, aproape că ieşise pe uşa dormitorului când se opri şi îşi dădu cu câteva picături de aftershave. Probabil că era o greşeală. De cum aveau să-l miroasă, Bree, Abby şi buni aveau să înceapă să facă planuri de nuntă. Nu era nevoie de cine ştie ce să le facă să intre într-o frenezie plină de speranţă.

Buni avea să fie încântată, pentru că era extrem de îngrijorată în privinţa lui. Bree avea să tragă tot felul de concluzii pripite, pentru că vedea totul prin lentilele roz ale propriului mariaj. Abby era pur şi simplu ca o cloşcă. În plus, propria ei nuntă cu Trace avea să aibă loc în câteva luni, dacă apuca să o planifice. Nici ea, nici Trace nu păreau să se grăbească, spre tristeţea lui buni şi iritarea lui Mick.

Data trecută când Mick fusese la Abby,

aceasta avea un teanc uriaş de reviste de nunţi pe masa din bucătărie, aduse de diferiţi membri ai familiei, nişte reamintiri deloc subtile că trebuia să se apuce de treabă. Kevin putea să prevadă cum acele reviste ar fi putut apărea dintr-odată în camera lui. Acest simplu gând îl făcu să se cutremure.

Şi mai era şi Jess. Cum de uitase de ea? Se ocupa de mâncarea pentru evenimentul de azi. Şi ea avea să fie în misiune, urmărind cu maximă atenţie să vadă dacă existau ceva scântei de atracţie între el şi Shanna. Dacă zărea aşa ceva, avea să-şi aducă şi ea contribuţia la a le face să se transforme în flăcări. Se simţise total exclusă când hotărâse să se cunune cu Georgia departe de casă, doar în prezenţa lui Mick. Avea să facă tot ce putea ca să compenseze această lipsă băgându-şi nasul în relaţia cu Shanna.

Ei bine, puteau să observe, să jubileze, să comploteze şi să ţească intrigi după pofta inimii. Nu avea să fie nimic de remarcat. Avea să aibă el grijă de asta.

Ziua aceasta se reducea la a-i cumpăra fiului lui câteva cărţi cu poze noi, nimic mai mult. Faptul că imaginea proprietarei librăriei îi apăruse în minte de mai multe ori cât plutise fără direcţie pe vasul lui cel vechi nu avea nici o însemnătate. Absolut nici una.

Fu nevoit să parcheze tocmai după colţ, pe Shore Road. Absolut toate locurile de parcare de pe Main Street erau ocupate şi, spre uluirea lui, în faţa librăriei se formase o coadă, în aşteptarea orei de deschidere. Oare oamenii din Chesapeake Shores simţeau într-atât lipsa unor lucruri noi şi interesante? Nu era ca şi

cum Shanna l-ar fi avut ca invitat la inaugurare pe James Patterson sau pe scriitoarea aceea extrem de cunoscută din Maryland – cum o chema? A, da, Nora Roberts, ca să dea autografe.

- Ei, uită-te şi tu! rosti buni, radiind de încântare. Librăria o să fie efectiv invadată azi. Ce întâmpinare minunată pentru cineva care abia s-a mutat aici!

Kevin, însă, nu putea să se gândească decât la cât de puţin se pricepea Shanna să umble cu aparatul acela de cafea al ei.

-Buni, ai putea să-l duci tu pe Davy la librărie? o imploră.

- Doar nu te întorci din drum acum şi te duci acasă! îi spuse ea, supărată. N-o să te las.

- Da, am priceput asta, recunoscu el, spăşit. Ideea e că Shanna are un aparat de cappuccino nou şi nu se pricepe prea bine să îl folosească. Mai ţii minte că ţi-am spus de el? Evident, o să fie prea ocupată ca să-şi mai bată capul şi cu asta, la câtă lume a venit. I-am spus că o să îi dau o mână de ajutor dacă o să fiu prin zonă.

Expresia lui buni se înseninâ imediat.

-A, da, cum să nu? Ne vedem înăuntru. Văd că Abby şi fetele sunt chiar în faţă. Mergem la ele şi stăm la coadă.

Sclipirea din ochii ei îl îngrijoră pe Kevin, dar se consolă cu ideea că promisiunile trebuiau respectate şi că nu se punea problema să o dezamăgească pe Shanna când era clar că o aştepta o situaţie cu adevărat haotică.

Evitând privirile curioase ale celor care stăteau deja la coadă, se duse în spate şi bătu la uşa librăriei. O femeie pe care nu o cunoştea

îi deschise, după care îl studie din cap până în picioare cu un interes nedisimulat.

- Eşti Kevin O'Brien, conchise după o clipă.

El clipi, nedumerit cum de putea fi atât de sigură.

- De unde ştii asta?

-Am ghicit şi uite că am avut noroc, răspunse ea, zâmbindu-i radios într-un fel care-l nedumeri. Sora ta, Jess, şi Shanna sunt în faţă. Mi-au spus că le încurc. Probabil că şi tu o să le încurci, aşa că mai bine stai aici, să ne cunoaştem mai bine. Bătu uşor cu palma şezutul unui taburet, după care se aşeză pe cel de lângă el. Eu sunt Laurie, cea mai bună prietenă a Shannei. Am venit din Pennsylvania ca să o ajut cu inaugurarea.

Kevin aruncă o privire dornică spre partea din faţă a librăriei, dar luă loc, aşa cum i se spusese. Făcu un efort să găsească ceva de spus, pentru a face conversaţie, după cum era necesar în situaţia în care se trezise.

- Shanna zicea că o să vii, spuse într-un final.
- Zău? Voi doi vă spuneţi multe lucruri din ce vi se întâmplă?

Ceva din tonul ei îl făcu instantaneu să fie circumspect.

- Cum ar fi?
- Secrete intime?

Kevin zâmbi larg, amuzat de sugestia bătătoare la ochi din spatele cuvintelor ei.

- Nu ştiu. Ceva de genul „am nevoie de şurubelniţa în cruce" intră în categoria asta?

Laurie păru dezamăgită.

- În nici un caz.

-Atunci nu, îmi pare rău, nu ne împărtăşim

secrete intime.

Bine, era o minciună sfruntată, dar Kevin avea impresia clară că era cazul să fie cât mai discret. Auzind-o pe Laurie, era convins că era aproape la fel de băgăcioasă precum cei din familia O'Brien.

- Păcat, rosti ea, cu un regret evident, pentru că pun pariu că tu ai unele de-a dreptul fascinante.

- Ei bine, ai pierde. Viaţa mea e toată la vedere şi e destul de plictisitoare, să ştii.

-Asta o să hotărăsc eu, după ce o să ajung să te cunosc un pic mai bine, spuse ea.

Auzindu-i tonul hotărât, Kevin se încruntă.

- Şi cât ai de gând să rămâi pe-aici?

- Doar până mâine, recunoscu ea. Dar o să mai vin, Kevin O'Brien. Poţi să fii sigur de asta.

- E un avertisment?

-Ai instincte foarte bune, răspunse ea. îmi place asta.

Kevin se încruntă din nou la ea.

- Poate ar trebui să-ţi formulezi clar avertismentul ăsta, până la urmă, pentru că nu prea înţeleg de ce simţi tu nevoia să lansezi unul.

Din câte se părea, Laurie era foarte dornică să îi spună tot, dar Shanna intră grăbită în camera din spate, dădu cu ochii de ei şi se albi la faţă.

- Kevin, nu... nu credeam că o să vii azi.

Sprâncenele lui Laurie se înălţată.

- L-ai sunat şi i-ai spus să nu vină, nu?

Shanna tresări la auzul acestei acuzaţii, după care bărbia i se înălţă imediat.

-Adevărul e că da, răspunse, după care ochii i se aţintiră asupra lui. De ce nu m-ai ascultat?

Kevin îşi dădu seama abia acum care era adevăratul înţeles al acelui mesaj criptic.

- Din cauza ei m-ai sunat? o întrebă.

Shanna dădu afirmativ din cap.

- în locul tău, aş lua-o la sănătoasa.

-Şi unde să mă ascund? întrebă el. Bunică-mea e afară, cu Davy, şi se aşteaptă să mă vadă ocupându-mă de aparatul de cappuccino. Sora mea, Abby, e şi ea acolo, cu ea şi fetele ei. Şi, din câte am înţeles, Jess e deja aici. Poate că o să fie stânjenitor să rămân aici şi să-i ţin piept prietenei tale, dar retragerea deja nu mai e o opţiune viabilă.

Laurie se uita de la unul la celălalt.

- Ei, ce interesant! rosti ea. Un cavaler călare pe un cal alb, dispus să se sacrifice pentru binele suprem.

Kevin tocmai se pregătea să îi spună că bidiviul lui era cam şchiop, dar Shanna interveni.

-Singurii cavaleri din librăria asta sunt în cărţile de poveşti pentru copii, replică ea. Lasă-l în pace!

Fără să vrea, Kevin chicoti amuzat.

- Mă duc să văd cum stăm cu cafeaua, bine?

- Te rog, răspunse Shanna.

Când ieşi din încăpere, o putu auzi şoptindu-i ceva lui Laurie, pe un ton tensionat. Cumva, avea o bănuială că nu o ruga să îl ajute cu cafeaua. Dacă ar fi fost să-şi dea cu presupusul, ar fi zis că o trimitea tocmai până în Baltimore să aducă ceva greu de găsit, dar vital pentru inaugurarea de azi. Probabil că doar aşa ar fi putut să o împiedice pe prietena ei să-i pună toate întrebările care, evident, o

frământau. Din punctul de vedere al lui Kevin, ar fi fost mai bine dacă ar fi trimis-o până în Siberia.

Se întoarse şi dădu de Jess, care stătea în calea lui, zâmbindu-i radios.

- Ei, ce chipeş eşti! Te-ai pus la patru ace ca să o impresionezi pe Shanna?

- M-am pus la patru ace pentru că m-a obligat buni, zise el, după care hohoti uşor, dându-şi seama cât de ridicol părea acest lucru. Chiar era jalnic dacă-şi lăsa viaţa condusă de nişte femei.

Acest lucru, mai mult decât orice se întâmplase în ultima vreme, arăta că venise de mult vremea să-şi pună viaţa în ordine. Altfel avea să-şi piardă orice fărâmă de respect de sine, orice legătură cu bărbatul plin de testosteron care fusese cândva. Lucrase în armată, pentru numele lui Dumnezeu! Petrecuse o groază de timp în zone de război. Era un dur, ce naiba! Poate că era cazul să-şi tot amintească asta.

Se uită pe după umărul lui Jess şi văzu că de-a lungul peretelui din zona de cafenea fuseseră aşezate mai multe mese. Acestea erau încărcate cu aperitive ispititoare şi fursecuri.

- Frumos bufet, remarcă el.

- Iar tu n-ai voie să te atingi de nimic decât după ce clienţii vor fi văzut ce frumos e totul, îl avertiză ea. Genul ăsta de eveniment e o publicitate foarte bună pentru serviciile de catering pe care le oferim la han. Pun pariu că o să mă ocup de vreo cinci-şase petreceri după ce clienţii vor vedea mâncarea de aici.

- Bravo ţie! Ezită o clipă, după care o întrebă: Jess, cum ţi-ai dat seama că

administrarea hanului e cariera perfectă pentru tine?

-Adică după toate slujbele pe care le-am avut câte o zi, două şi mi-am dat demisia?

Kevin dădu afirmativ din cap.

- Când am văzut pancarta cu „De vânzare" pe clădire, mi-am adus aminte cât de mult o iubeam şi cât de mult îmi dorisem să fie a mea, chiar şi când eram mică. Pur şi simplu mi-am dat seama cu o siguranţă clară că exact asta aşteptam. II studie, cu un aer gânditor. De ce mă întrebi? Ţi-a rămas în minte ce ţi-am zis, despre barca de pescuit?
- Da, cel puţin aşa cred, că de-aia te-ntreb.
- Tot nu eşti sigur că e ce-ţi trebuie ţie?
- Nu sunt deloc sigur că există pe lumea asta *ceva* care să fie ce-mi trebuie mie, recunoscu el. Dar trebuie să fac ceva şi vreau să fiu la fel de încântat de meseria mea cum eşti tu când e vorba de han. Bree are florăria şi scrisul. Abby e pasionată de toate chestiunile alea financiare şi de Wall Street. Lui Connor îi place la nebunie să fie avocat. Eu n-am nimic care să-mi placă atât, nu de când...
- Nu de când ai exclus să mai lucrezi vreodată ca medic, completă ea. Ai fost în Harbor Lights? Poate că, dacă ai petrece ceva timp pe-acolo, să te uiţi la vasele de vânzare din port, lucrurile vor începe să se lege de la sine.
- Bună idee, zise el.

Era încă unul din acei paşi pe care buni îl tot îndemnase să îi facă. încă un pas înainte. Nu trebuia să cumpere neapărat o ambarcaţiune. Trebuia doar să se uite la ce era disponibil. Poate să iasă cu vreo câteva în larg, să vadă

cum se simţeau, după care să se înscrie la cursul pentru a deveni căpitan autorizat. Chiar şi după ce avea să-l termine şi să obţină brevetul, tot nu trebuia neapărat să se lanseze în afaceri.

- Mulţumesc, Jess, îi spuse, dându-i un pupic rapid pe obraz. Acum dă-mi voie să-mi iau în primire postul de la aparatul de cappuccino, pentru că am impresia că în câteva minute se deschide librăria.

Sora lui îl strânse tare în braţe.

- Să ştii că eu cred că e minunat că ai venit să ajuţi.

- Nu-nseamnă nimic, rosti el, pe un ton defensiv.

Jess îi zâmbi larg.

- Am zis eu altceva?

- Nu, dar... Se întrerupse în plin avânt. Protestele nu ar fi făcut altceva decât să o convingă că aşa stăteau lucrurile, pe ea şi pe restul familiei. Era mai bine să lase lucrurile aşa şi să se ţină cât mai departe atât de rudele lui, cât şi de Shanna pentru tot restul zilei.

Shanna nu se aşteptase să vină atât de multă lume. Librăria era atât de aglomerată şi vânzările mergeau atât de bine că abia reuşise să plece de la casa de marcat de când descuiase uşa din faţă, la ora zece dimineaţa. Măcar asta nu-i oferise nici măcar o clipită să îşi facă griji despre ce ar fi putut să facă Laurie cu Kevin. O avertizase să îl lase în pace, dar nici un avertisment, oricât de sever, n-o oprise niciodată pe prietena ei din a face exact ce poftea, mai ales când îşi făcea griji.

Şi Laurie chiar îşi făcea, ba chiar mai multe acum, că-l cunoscuse pe Kevin. Avusese o

mulţime de lucruri de spus de cum acesta ieşise din camera din spate. Singurul lucru care o salvase pe Shanna de la a asculta fiecare dintre grijile ei fusese sosirea lui Jess chiar la ţanc, anunţând că mâncarea fusese aranjată şi că se făcuse ora zece. După aceea, totul se desfăşurase într-un fel de ceaţă.

Din câte se părea, toţi oamenii din Chesapeake Shores suferiseră o lipsă acută de lectură. Teancuri de cărţi broşate şi de volume pentru copii îşi luaseră zborul pe uşă. Ba chiar vânduse şi toate seturile premium de Scrabble, cele pe care Ie aşezase pe o măsuţă. Şi puzzle-urile se vindeau foarte bine. La prima vedere, oamenilor acestora care trăiau într-o vară perpetuă le plăcea să aibă o rezervă de jocuri de genul acesta pentru zilele ploioase şi vizitele nepoţilor.

Bree fusese prima clientă de la coadă. Ii adusese un aranjament floral uriaş pentru inaugurare, după care insistă să-şi plătească volumele pe care şi le rezervase.

-Vreau să fiu prima ta clientă, îi spusese. îmi pare rău că sunt aşa în grabă, dar nu pot să o las pe Jenny singură în florărie tocmai într-o sâmbătă, nu cu mulţimea asta pe care-ai atras-o în oraş azi. Mi-era teamă că n-o să apuc să trec pe-aici mai târziu. Inaugurarea ta e evenimentul cel mai important de pe Main Street azi, dar o să mă aleg şi eu cu o grămadă de clienţi care vor dori să vorbească despre tine.

Râzând, Shanna îi marcase cărţile dorite, simţind deja că ziua începea sub auspicii bune. Nu se aşteptase nici o clipă la această susţinere copleşitoare şi la vânzările care

urmaseră.

Era pe la jumătatea după-amiezii când apucă, într-un final, să tragă aer adânc în piept şi să-şi permită să arunce o privire tihnită în jur. În librărie erau şi acum mai mulţi clienţi care se uitau la cărţile expuse pe rafturi, dar surpriza o reprezenta să-l vadă pe Kevin cum reum- plea aparatul de cappuccino. Se aşteptase să fi dispărut de mult, fie din plictiseală, fie din cauza hărţuielilor lui Laurie. Se duse la el.

-Aş zice că prima zi a fost un succes, îi zise acesta când o văzu. Felicitări!

- Iar eu aş zice că meriţi omagii pentru că ai rămas prin zonă, răspunse ea. Cred că eşti epuizat.

- Ei, este chiar uşor. Tot ce trebuie să fac e să mă asigur că aparatul are tot ce-i trebuie şi că sunt pahare pe măsuţă.

-Şi să ţii femeile la distanţă, îl tachină ea. Am văzut destul de multe învârtindu-se pe aici şi, crede-mă, nu de cafea erau aşa fascinate.

Kevin efectiv se înroşi când auzi această remarcă.

- Este un oraş mic. Cele mai multe erau foste colege de şcoală.

- Şi cu care ai fost la întâlniri? întrebă Shanna.

- Cu câteva, da, recunoscu el.

Shanna nu reuşi să se abţină să nu insiste pe acest subiect pe care îl deschisese.

- Şi câte dintre ele şi-au exprimat dorinţa de a relua relaţia de unde-aţi lăsat-o?

Kevin chicoti amuzat.

- N-am ţinut socoteala. Ochii i se îngustară.

Mai că pari geloasă. Oare ce-ar spune prietena ta despre una ca asta?

Shanna se cutremură.

-Nici nu vreau să mă gândesc. Iţi rămân datoare, după interogatoriul demn de Inchiziţie la care te-a supus. îmi pare tare rău că a fost aşa, dar îşi face griji pentru mine.

- Există vreun motiv pentru care simte nevoia asta?

- E-o poveste lungă, răspunse ea. Şi nu avem timp de ea azi. Le-am cunoscut mai devreme pe sora ta, Abby, şi pe fetele ei. Sunt o adevărată provocare, nu?

- Habar nu ai, confirmă Kevin.

- Fiul tău mai e pe aici?

-Ai o groază de cărţi. Mă îndoiesc că o să vrea vreodată să mai plece, spuse el. Dar cred că buni l-a dus alături cât să mănânce de prânz, dar s-au întors acum câteva minute. Arătă undeva în spatele ei.

Shanna se întoarse, recunoscând imediat copilaşul cu păr închis la culoare cuibărit lângă o femeie cu părul alb şi cercetând fascinat o carte de-ale lui Eric Carie. Cumpăraseră mai multe volume mai devreme – cărţi poliţiste şi un album nou cu fotografii din Irlanda pentru ea şi cărţi cu poze pentru el. Shanna zâmbi încântată când îşi dădu seama la ce carte se uitau acum.

-Se uită la cartea despre licurici, îl informă şi pe Kevin. E una dintre preferatele mele. Are chiar şi luminiţe pe pagini. Ai văzut-o?

- De vreo treizeci de ori până acum, spuse el. Intr-un final, buni a preluat misiunea. Şovăi o clipă, după care zise, cu o lipsă de entuziasm

evidentă: Probabil că ar trebui să faceţi cunoştinţă – tu şi bunica, adică.

-Am vorbit mai devreme, când a cumpărat cărţile, dar nu prea am apucat să stăm un pic de vorbă.

-S-ar putea să fie mai bine să lăsăm lucrurile aşa, zise el, pe un ton sumbru.

Shanna îl cercetă, curioasă.

- Este vreun motiv pentru care nu vrei să vorbesc cu ea?

- O să-l înţelegi şi tu destul de repede, răspunse el pe acelaşi ton serios, după care se puse în mişcare către cei doi. Buni, dânsa e Shanna Carlyle. Shanna, aceştia sunt bunica mea, Nell O'Brien, şi băiatul meu, Davy.

Shanna strânse cu căldură mâna bunicii lui.

- Ştiu că ne-am cunoscut mai devreme, doamnă O'Brien, dar mă bucur că avem ocazia să schimbăm două vorbe când lucrurile s-au mai liniştit.

-Te rog, spune-mi Nell, răspunse bătrânica. Mie şi lui Davy ne place la nebunie librăria ta, sunt convinsă că o să ne vezi pe-aici foarte des.

Shanna îngenunche lângă Davy, care studia în continuare fascinat cartea pe care o avea în mâini.

- Mă bucur foarte tare că ai putut să vii azi, Davy. Arătă către carte. Ceva-mi spune că-ţi plac licuricii.

Davy o privi timid.

-Ahăă.

- Ştii ce cred? Că această carte despre ei e magică.

Davy dădu solemn din cap, după care se întoarse cartea cu coperta în sus, să facă luminiţele să scapere.

- ’Rici, articulă el fericit.

Inima Shannei se topi de drag.

- Ei, cred că ţi-ai ales cartea preferată azi, conchise ea. O să poţi să te uiţi pe ea în fiecare seară.
- Respectiv de trei-patru ori pe săptămână, mormăi Kevin din spatele ei. Mulţumim.

Shanna îşi ridică privirea spre el şi îi zâmbi larg.

- Ei, e o carte magică.

Remarcă atunci că bunica lui urmărea acest schimb de replici cu o scânteiere speculativă în ochi. Abia atunci îşi dădu seama ea de ce Kevin ezitase atât ca ele să se cunoască oficial. Din câte se părea, femeia nu se dădea în lături să facă pe peţitoarea, chiar şi după ce el arătase clar că nu era interesat de aşa ceva. Surprinsese cam aceleaşi priviri şi din partea surorilor lui azi. Dacă era să adauge la asta comportamentul tatălui lui din urmă cu câteva seri, îşi putea da seama foarte bine de ce Kevin nu mai suporta amestecul lor în viaţa lui.

Se ridică în picioare, retrăgându-se atât de repede că aproape că dădu peste o măsuţă joasă aflată în faţa fotoliului. Kevin o prinse de braţ şi o ajută să-şi recapete echilibrul, cu o scăpărare de amuzament în privire. Shanna avea o bănuială că, dacă ar fi fost singuri, i-ar fi subliniat că o avertizase că aşa stăteau lucrurile.

-Ar cam trebui să mă întorc la casă, zise ea. Mulţumesc din nou că aţi venit, sper să ne mai vedem în curând.

- A, cred că poţi să te bazezi pe asta, răspunse doamna O’Brien, cu o scânteie jucăuşă în ochi, care îi sugera că următoarea

vizită ar fi putut fi legată mai puţin de cărţi şi mult mai mult de persoana ei.

Dacă propriului nepot această scânteie i se părea problematică, Shanna se trezi dintr-odată că îşi făcea mult mai multe griji. I se părea înspăimântătoare. Şi încă mai trebuia să îi ţină piept lui Laurie preţ de câteva ore bune de interogatoriu până la finalul zilei.

Se făcuse şapte şi ceva până când Jess strânsese vasele şi tăvile goale şi le încărcase în dubiţa ei. Laurie pusese în ordine cărţile de pe rafturi cât Shanna centralizase bonurile de azi. Fusese o zi bună. Nu-şi făcea iluzii că fiecare zi avea să fie la fel de bună, dar era un început excelent.

- Cred că ar trebui să ieşim în oraş, să sărbătorim, le anunţă ea pe Laurie şi pe Jess. Şi nu la han, pentru că acolo o să te agiţi cu chestiuni de serviciu, Jess. Ce-aţi zice să mergem la Brady's? Fac eu cinste.

Laurie îi adresă o privire care-i transmitea că ştia exact ce făcea invitând-o şi pe Jess cu ele. Şi avea dreptate. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să rămână singură cu prietena ei cea mai bună şi întrebările ei pătrunzătoare.

-Nu ştiu... începu Jess. Sunt destul de obosită.

- Şi eu sunt, spuse Shanna, dar vreau să facem ceva special, ca să marcăm această ocazie, şi neapărat trebuie să fii şi tu implicată. Mâncarea ta a fost un succes răsunător azi. Cred că datorită ei clienţii au petrecut mai mult timp pe-aici şi au şi cumpărat mai mult.

Jess radia de mândrie.

- Cred că exagerezi, dar mulţumesc oricum. Aproape toată lumea mi-a cerut cartea de

vizită, aşa că sunt sigură că o să obţin mai multe contracte de catering de pe urma inaugurării. De-abia aştept să-i spun lui GaiL Eu sunt omul din faţă, dar ea e cea care face minuni în bucătărie. Dacă obţinem chiar şi un singur contract ca urmare a inaugurării de azi, să ştii că-ţi scad zece la sută din factură.

- Ei, hai, protestă Shanna. Nu poţi să faci aşa ceva. Ai intrat în afaceri ca să câştigi bani, ca şi mine.

- Sinceră să fiu, toate discuţiile astea despre mâncare şi bani îmi fac foame, spuse Laurie. Haideţi, doamnelor, afară cu noi! Vreau o friptură mare şi suculentă.

- Eu vreau chiftele de crab, zise Jess imediat.

-Şi eu, adăugă Shanna, după care îi adresă o privire mustrătoare lui Laurie. Cum să fii într-una din zonele cu cele mai bune fructe de mare şi să mănânci friptură?

- Ce să zic? îmi place carnea.

-Va trebui să vii mai des, ca să te convertim, îi spuse Jess.

Aceasta era pe punctul de a se urca în dubiţa ei când Shanna o opri.

- Las-o acolo. Conduc eu. Din moment ce locuiesc chiar la etaj, o să mă întorc oricum aici.

-Mie-mi convine, spuse Jess imediat.

Zece minute mai târziu, erau în parcarea aglomerată de la Brady’s. Restaurantul, aflat chiar lângă plajă, era plin şi la uşă se formase coadă.

-A, nu, oftă Shanna. Nici nu m-am gândit cum e aici în serile de sâmbătă. Nu cred că-s dispusă să aştept până se eliberează vreo

masă.

- Las' pe mine, spuse Jess. Ţineţi-vă aproape de mine şi nu vă opriţi.

- O să le-o iei înainte celor de la coadă? întrebă Laurie, cu admiraţie şi teamă în glas.

- Nu chiar, îi răspunse Jess.

În loc de asta, le conduse până în spatele restaurantului şi deschise uşa de la bucătărie, unde domnea un haos total. Un bărbat înalt şi roşcat cât un camion se uită la ea şi rosti puternic:

- Ce dracu' cauţi în bucătăria mea?

Shanna şi Laurie se dădură imediat un pas înapoi, dar Jess intră netulburată şi se cuibări în braţele lui. Spre uluirea Shannei, bărbatul o ridică în braţe şi o învârti.

- Parcă ţi-am spus să nu te mai furişezi niciodată pe aici, o certă.

-Ai văzut ce coadă e afară? întrebă autoritar Jess. Doamnelor, acesta este cel mai bun bucătar din Che- sapeake Shores, la egalitate cu cel pe care îl am eu la han, bineînţeles. Dillon Brady, ţi le prezint pe Shanna Carlyle, proprietara celui mai fierbinte magazin nou din oraş, şi prietena ei, Laurie, care a venit în vizită din Philadelphia. Cum să nu le aduc aici, ca să sărbătorim marea inaugurare a Shannei? Sigur găseşti o măsuţă şi pentru noi.

- Pentru tine, orice! răspunse Dillon. Privirea i se con- centră asupra Shannei şi a lui Laurie. Chiar dacă m-a părăsit, am ales să o iert. Scoase un oftat teatral. Jess a fost una dintre cele mai bune chelneriţe pe care le-am avut vreodată.

Jess îşi dădu ochii peste cap.

- Eram un dezastru, spuse ea. M-a ţinut pe-

aici doar pentru că îl ridicam întruna în slăvi despre cât de bună e mâncarea lui.

- Da, a fost şi ăsta un motiv, acceptă el, fără nici o urmă de remuşcare.

-Şi care a fost celălalt? întrebă Jess, prefăcându-se că uitase. Apoi pocni din degete. A, da, l-am prezentat femeii care acum e soţia lui.

Bucătarul zâmbi radios.

- Da, mai e şi asta, pentru care o să-i fiu veşnic recunoscător. Aşa, lăsaţi-mă un minut. Vă fac rost de o masă chiar dacă va trebui să-i zoresc pe primar şi pe cei cu care a venit.

Shanna privea fascinată haosul evident ordonat care se desfăşura în jurul lor. Nu mai fusese niciodată într-o bucătărie de restaurant în toiul agitaţiei de la cină... de fapt, nu mai fusese niciodată într-o bucătărie de restaurant.

- Eu n-aş putea să fac asta, decretă ea după câteva minute.

Jess izbucni în râs.

-Nici eu n-am putut. Eram mereu speriată. Abia dacă am rezistat trei luni, şi asta doar pentru că lui Dillon i s-a făcut milă de mine. Era convins că, până la urmă, o să-mi intru în ritm, totuşi.

- Şi ce părere are acum despre faptul că eşti principala concurenţă în oraş în materie de restaurante rafinate? o întrebă Shanna.

- Probabil că le spune tuturor că tot ce fac bine la han am învăţat aici, spuse Jess, după care ridică din umeri. Şi probabil că are dreptate. Contribuie şi faptul că el şi bucătarul meu şef se înţeleg foarte bine. Iau cina cam la fiecare câteva săptămâni şi compară meniurile propuse, ca să se asigure că nu le oferim

clienţilor aceleaşi preparate. Bineînţeles, sunt anumite feluri pe care amândouă restaurantele le au, căci fac parte din specificul local şi toţi se aşteaptă să le găsească, dar sunt suficiente deosebiri ca oamenii să aibă parte şi de ceva varietate.

Dillon se întoarse, cu braţul petrecut pe după umerii unei femei care, din câte se părea, era persoana care se ocupa de întâmpinarea clienţilor şi repartizarea meselor.

-Soţia mea, Kate, le-o prezentă el Shannei şi lui Laurie în timp ce femeia *o* îmbrăţişă pe Jess. O să vă conducă imediat la masă. Işi agită arătătorul în direcţia lui Jess. Data viitoare să intri prin faţă, ca toţi ceilalţi.

Jess rânji la el cu neobrăzare.

- Şi unde mai e distracţia? În plus, Kate e mult prea diplomată ca să ne lase să le-o luăm înainte celor de la coadă.

- Exact, îi răspunse Dillon. Acum, hai, fuguţa!

Imediat ce se aşezaseră şi Kate se întorsese la locul ei de la uşă, Shanna comandă o sticlă de vin. înainte ca ospătăriţa să poată să se retragă, îi dădură şi comanda de mâncare.

Shanna se lăsă pe spătar, scoţând un suspin.

- Simplul fapt că stau jos aşa e o adevărată binecuvântare. Habar nu aveam cât de greu o să fie să stau în picioare mare parte din zi. Să nu spuneţi nimănui, dar mi-am dat jos pantofii. Să nu mă lăsaţi să plec de aici fără ei.

Chelneriţa le aduse vinul şi nişte sos cu carne de crab.

- Dillon v-a trimis asta până e gata restul. Se mişcă mai încet pentru că avem toate mesele pline, dar o să vă pregătească

mâncarea cât poate de repede.

-Te rog să-i transmiţi mulţumirile noastre, spuse Jess, după care se uită la Shanna. Bine, hai să atacăm subiectul important al zilei. Cum te-ai înţeles cu Davy şi cu buni?

Shanna se crispă. De ce nu luase în calcul că Jess era cel puţin la fel de băgăcioasă ca Laurie? Acum aveau să fie două, aliate împotriva ei. Işi ridică o palmă.

- Subiectul Kevin, băiatul lui şi restul familiei e oficial interzis, decretă ea.

Jess se întoarse către Laurie, cu ochi mari şi plini de inocenţă.

- Am zis eu ceva de Kevin?

- Eu nu i-am auzit numele, confirmă Laurie.

-Evident, numai la el se gândeşte, spuse Jess, după care adăugă, cu un aer gânditor: Tu o ştii cel mai bine, Laurie. Tu ce crezi că înseamnă asta?

-Cred că subiectul ăsta e unul cam delicat pentru ea, pentru că e interesată de el, dar nu vrea să ştim noi asta.

Shanna se strâmbă la ele.

- Sper că vă distraţi bine.

- Foaaaarte bine, spuse Jess.

- Nu m-am mai distrat aşa de-o groază de vreme, îi ţinu isonul Laurie, deşi expresia ei redeveni serioasă destul de repede. Serios acum, Shanna, ştii ce faci?

-Sigur că da, zise ea imediat. Nimic. Nu fac absolut nimic. Chestia asta cu eu şi Kevin este doar în mintea voastră.

- Pari să uiţi că v-am văzut împreună azi, spuse Laurie. În mod clar, erau nişte scântei între voi.

-Şi eu le-am remarcat, adăugă Jess. Chiar şi

Abby mi-a zis ceva despre asta.

-Abia dacă am petrecut două minute cu ea! protestă Shanna. Şi nici nu m-a văzut împreună cu fratele tău.

- Era acolo. Asta a fost de-ajuns pentru ea.

- Ei, pentru numele lui Dumnezeu, exageraţi cu toţii. Kevin are problemele lui. Şi eu am problemele mele. Nu e o combinaţie bună.

- în epoca noastră, în orice relaţie cei implicaţi au ceva probleme, spuse Laurie. Uimitor, dar asta nu pare să-i sperie pe vreunul, nici atunci când e vorba de chestiuni grave.

-Atunci eu sunt excepţia de la regulă, spuse Shanna. Ca şi Kevin. Acum terminaţi cu asta până nu ne stricaţi cina... sau o stricaţi pentru mine, oricum.

- Eu mai am un singur lucru de spus, dragă, şi-apoi nu mai pomenesc nimic despre asta toată seara, îi răspunse Laurie. în ciuda tachinărilor mele, Kevin nu e deloc potrivit pentru tine. E un tip cumsecade şi atracţia aia dintre voi e minunată, dar voi doi împreună aţi fi o catastrofă. Sunt convinsă că şi tu înţelegi asta.

Jess se holbă la ea, indignată.

- Hei, vorbeşti despre fratele meu!

-Nu e nimic personal. îmi place de el. Chiar îmi place. Zic doar că el şi Shanna nu se potrivesc. Dacă i-ai şti trecutul, şi tu ai spune acelaşi lucru.

- Bine, atunci spune-mi despre ce e vorba, zise Jess, aplecându-se către ea, evident fascinată.

Shanna se uită urât spre Laurie.

-Nu şi dacă vrei să ai unde dormi la noapte.

Asta nu făcu altceva decât să stimuleze curiozitatea lui Jess.

- De ce? Ce-ai de ascuns? îşi aţinti privirea asupra lui Laurie. Trebuie să-l avertizez pe fratele meu să se ţină departe de ea?

Laurie dădu negativ din cap.

- E complicat, totuşi.

- Situaţiile complicate nu sunt întotdeauna un lucru rău, zise Jess, gânditoare. Spuneţi-mi despre ce e vorba şi pot să-mi dau seama singură.

Shanna îi adresă o privire rugătoare.

-Jur c-o să-ţi spun orice vrei să ştii, doar că nu în seara asta. Discuţiile despre trecut ne vor strica seara, cel puţin mie.

Jess dădu încet din cap, în semn de acceptare.

-Mi se pare destul de corect. E seara ta, vrei să sărbătoreşti, rosti ea, după care adăugă: Dar o să te trezeşti cu mine la uşă într-una dintre dimineţile următoare, înarmată cu multe întrebări.

Shanna oftă. Bineînţeles că avea să vină. Simţea aceeaşi nevoie de a-l proteja pe Kevin cum simţea Laurie în privinţa ei.

- O să am cafeaua făcută, spuse ea, resemnată în faţa inevitabilului.

Ambele comesene schimbară cuminţi subiectul de cum le fu servită mâncarea. Jess şi Laurie începură să mănânce, încântate, discutând despre tot felul de nimicuri, dar Shanna nu se putea atinge de preparatul din faţa ei. Simpla amintire a căsniciei ei nefericite şi scurte îi stricase pofta de mâncare şi dispoziţia. Să discute despre asta, fie în seara

asta, fie cu orice altă ocazie, ar fi putut să o aducă pe culmile disperării.

capitolul 7

Duminică la prânz, Kevin intră în sufragerie tocmai când buni punea masa şi observă că pusese mai multe tacâmuri decât de obicei. Chiar dacă Bree, Jake, Abby, Trace şi fetele veneau în vizită, tot i se părea că erau prea multe locuri la masă. Totuşi, nu era aşa neobişnuit ca cineva din familie să invite alte câteva persoane la întrunirile lor tradiţionale de familie din zilele de duminică.

-Ai nevoie de ajutor? o întrebă pe bunica lui.

- Dacă ai putea să termini tu aşezarea mesei ar fi foarte bine. Trebuie să verific friptura din cuptor.

- Dar câţi oameni o să avem la masă azi? întrebă el, preluând activitatea din mers şi aşezând încă un tacâm.

-Tu şi Davy, toate trei surorile tale, Trace şi Jake, fetele lui Abby, bineînţeles, eu şi tatăl tău. Jess a invitat şi două prietene. Număra persoanele pe degete. Adică treisprezece din familie, plus mama ta, presupunând că ea şi Mick sunt prin zonă. Nu prea obişnuiesc să mă ţină la curent cu planurile lor.

Kevin se încruntă la perspectiva de a da din nou ochii cu mama lui, chiar dacă făcuseră progrese importante în ultima ei vizită.

- Dar n-ar fi sosit cu avionul vineri, dacă ar fi fost să vină?

- Cel mai probabil, dar uneori programul de lucru i se mai schimbă, aşa că uneori apare şi

duminica. Având în vedere că nu l-am zărit pe taică-tău în dimineaţa asta, ceva-mi spune că a dat o fugă până la aeroport ca să o aducă.

- Şi nu te deranjează deloc că nu te anunţă de nimic? întrebă Kevin, iritat în numele ei.

Femeia ridică din umeri.

- Nu m-ar deranja ceva consideraţie, dar când v-am cerut eu vreunuia dintre voi să-mi spuneţi mai devreme de câteva minute înainte de masă că aţi invitat vreun prieten să mănânce cu noi? Mereu avem destulă mâncare pentru câteva persoane în plus.

- Da, cred că da, spuse Kevin, dar lui tot îi rămase în minte ca un alt exemplu de nechibzuite din partea mamei lui. Sau poate că vina îi aparţinea lui Mick, admise el, hotărându-se să îi ofere mamei lui ceva circumstanţe atenuante, măcar de data aceasta. În fond, tatăl lui era cel care aducea acasă versiunea parentală a unei tovarăşe de joacă.

Posibilitatea că Megan avea să fie pe acolo preţ de câteva zile îi întunecă starea de spirit, dar acum era prea târziu să invoce un pretext să plece. În plus, luase hotărârea de a nu mai fugi de realitate – de oameni, de probleme, de tot.

Câteva minute mai târziu, îi veni foarte greu să-şi aducă aminte această hotărâre când ieşi din casă şi o zări pe Jess traversând curtea împreună cu Shanna şi prietena ei, Laurie.

De ce oare nu îi trecuse prin minte deloc că prietenele invitate de sora lui ar putea fi chiar ele? Era chiar tipic pentru Jess să complice lucrurile. Ceea ce nu prea înţelegea era de ce Shanna acceptase, mai ales că era în

continuare însoţită de prietena ei extrem de băgăcioasă.

Shanna se uită spre el, îi întâlni privirea şi articulă fără sunet: „îmi pare rău”.

Kevin zâmbi larg, în ciuda reacţiei sale iniţiale de exasperare. Din câte se părea, nici ea nu era mai încântată de situaţie decât el, deşi asta te făcea să te întrebi cum de se lăsase atrasă în această situaţie. Apoi zări expresia de mâţă care înfulecase canarul de pe chipul lui Jess şi-şi dădu seama că ea fusese cea care plănuise machiavelic această întâlnire. După cum Kevin ştia prea bine, sora lui nu era genul de om care să accepte un refuz.

- Kevin, fii drăguţ şi condu-o pe Shanna înăuntru şi oferă-i ceva de băut! îi strigă Jess.

Aşadar, îşi dădu el seama, Jess pusese lucrurile în mişcare. Dacă el sau Shanna nu făceau nimic să se opună, aveau să fie împinşi unul spre altul ori de câte ori reuşeau surorile lor să îi păcălească.

Surprinse o uşoară încruntare pe chipul lui Laurie, dar în secunda următoare Jess o prinse de braţ şi porni cu ea spre plajă cu paşi sprinteni, fie pentru a-i arăta panorama, fie pur şi simplu într-o încercare bătătoare la ochi de a-i distrage atenţia, astfel încât el să nu aibă de ales şi să vorbească cu Shanna.

Se întoarse către ea, care era roşie de stânjeneală.

-Te-am avertizat despre ce înseamnă să te trezeşti prinsă în pânza de păianjen a familiei O’Brien, îi zise.

- Am refuzat vizita de azi. Am refuzat de cel

puţin şase ori. Chiar şi Laurie a zis nu, şi ea e mult mai rezistentă decât mine.

-Şi totuşi, iată-vă aici, spuse el. Poate o să pot să-l conving pe Davy să vă înveţe cum să spuneţi *nu* cu convingere. Momentan e unul dintre cuvintele lui preferate.

Ochii ei se luminară la auzul numelui fiului lui şi cercetară imediat împrejurimile.

- Unde e?

- Data trecută când l-am văzut, era în bucătărie cu buni şi verişoarele lui. Le place la nebunie să stea acolo, pentru că îi lasă să ia fursecuri pe ascuns, deşi ştiu foarte bine că nu au voie înainte de masă. Când eram noi mici, se ţinea cu dinţii de regula asta. Cu Davy, Caitlyn şi Carrie, regulile parcă şi-au luat zborul. Totuşi, ori de câte ori am cutezat să-i spun asta, mi-a zis că o străbunică are tot dreptul să răsfeţe pe cine pofteşte. Nu am găsit încă un contraargument eficient pentru situaţiile astea, când face uz de statutul ei.

Shanna chicoti, amuzată.

- Ce şanse crezi că am avea noi să luăm pe ascuns câte un fursec dacă ne alăturăm copiilor? Sunt lihnită de foame. M-am trezit târziu şi am sărit peste micul dejun. Eu, Laurie şi Jess am stat cam până târziu aseară.

Kevin îi adresă o privire chinuită.

-Ai ieşit în oraş la distracţie cu soră-mea? Ţi-ai pierdut minţile?

- Se pare că da, pentru că atunci m-a convins să vin aici, azi. Şi nu eram chiar la distracţie. Am luat doar cina după ce am închis librăria, după care am stat de vorbă un timp după aceea. Dillon Brady şi soţia lui au stat cu noi.

- Zău? Atunci chiar cred că aţi stat până târziu. Rar se întâmplă ca Dillon să iasă din bucătărie înainte de ora unsprezece.

Shanna dădu afirmativ din cap.

- Ceea ce înseamnă că era trecut de miezul nopţii când am ajuns acasă. Ne-am simţit aşa de bine că am observat cât era ceasul abia când m-am băgat în pat.

- Deci îţi faci prieteni, spuse el, iritat în mod ciudat de această constatare. Era de-a dreptul ridicol, din moment ce el, unul, ţinea în mod deosebit să nu aibă nimic mai mult cu ea. Bineînţeles că trebuia să-şi facă prieteni aici. Şi nu era ca şi cum ar fi ieşit în oraş cu... Will şi Mack, de exemplu. Fusese cu sora lui, Dillon Brady şi soţia lui. Nici c-ar fi putut fi vorba de ceva mai nevinovat. Nu avea nici un motiv să simtă acest uşor junghi de iritare sau gelozie sau ce altceva o fi fost.

Shanna îl cerceta cu interes.

-Te deranjează cumva?

-Nu, minţi el. De ce să mă deranjeze?

- Nu-mi dau seama sigur, dar am sesizat ceva în tonul tău.

-Ţi s-a părut. Sunt convins că acum, că ai librăria, o să-ţi faci o groază de prieteni noi.

- Sper, zise ea imediat.

- Că tot veni vorba de magazin, nu ai de gând să ţii deschis duminica? E o zi importantă, cu toţi turiştii care se învârt pe aici.

- O să ţin, începând de săptămâna viitoare, îi spuse ea. Ştiam că ziua de ieri avea să fie foarte solicitantă, aşa că mi-am planificat să nu mă ţin de programul normal decât de marţi încolo. Slavă Domnului că am făcut aşa, pentru

că nici în cele mai ambiţioase visuri nu mi-am închipuit o inaugurare ca aceea de ieri.

- Sunt destul de sigur că toţi oamenii din oraş ţi-au trecut pragul, spuse el.

- În mod clar, asta a fost şi impresia mea. Oricum, de-acum înainte librăria o să fie deschisă şase zile pe săptămână, cu lunea închis. Aşa o să apuc să pun ceva marfă nouă pe rafturi după weekend, să comand alta nouă şi aşa mai departe.

- Şase zile? N-o să te epuizezi, mai ales dacă lunea te ocupi ca să fii la zi cu hârţogăria şi alte asemenea?

- Probabil, recunoscu ea, cu un aer resemnat, dar la început n-o să am bani în buget nici măcar pentru un angajat cu jumătate de normă care să mă ajute. Sper că o să pot să angajez un adolescent, doi cu jumătate de normă de sărbători şi apoi pe cineva cu normă întreagă până vara viitoare. Toţi cei cu care am vorbit mi-au spus că e singura modalitate să am şi eu un salariu şi să-mi achit şi cheltuielile. Intr-un oraş ca acesta, afacerile mici au nevoie de ceva timp ca să se pună pe picioare şi să se menţină pe linia de plutire din punct de vedere financiar. Sunt pregătită să nu am practic o viaţă proprie momentan.

Kevin nu ştia dacă să se simtă uşurat în legătură cu asta sau dezamăgit. Fu salvat de prea multă introspecţie de Caitlyn, Carrie şi Davy care ieşiră din casă în viteză maximă. Davy nu putea să ţină pasul cu verişoarele lui. Cu cât acestea se îndepărtau mai mult de el, cu atât expresia lui devenea mai furioasă, dar asta doar până o recunoscu pe Shanna. În secunda

aceea, îşi schimbă brusc direcţia de deplasare.

- Carte? o întrebă plin de speranţă, întinzându-şi mânuţele să fie luat în braţe.

în loc de asta, Shanna se ghemui la nivelul lui.

- N-am adus nici o carte, dar dacă ai vreuna din care ai vrea să-ţi citesc, mi-ar plăcea foarte tare să fac asta.

Ochii lui Davy se duseră la Kevin.

- Carte, tati?

Kevin se uită la Shanna.

- Eşti sigură? Dacă-i faci pe plac, nu mai scapi de el.

- E-n regulă, îl asigură ea.

Cu Davy ţinând-o strâns de mână, intrară în casă şi urcară la etaj, până în camera lui Davy. Acesta o conduse la biblioteca lui de un albastru intens şi înşfăcă volumul cu licurici, apoi încă unul despre maşinuţe. Tocmai se pregătea să ia un al treilea când Kevin îl opri.

-Ajunge, amice. Nu poţi să-i acaparezi tot timpul Shannei. A venit aici să stea cu adulţii.

-Nu mă deranjează, serios, insistă ea, luând cartea către care îşi întinsese mânuţele Davy. Putem să citim afară? Ai vreun loc preferat?

Din nou, Davy îşi ridică mânuţele să fie luat în braţe.

-Arăt eu, zise.

înainte ca tatăl lui să poată protesta, Shanna îl ridică pe Davy ca şi cum ar fi fost la fel de uşor ca un fulg.

- Spune-mi unde, îi spuse.

Apoi, îndepărtându-se ca şi cum uitase de existenţa lui Kevin, plecă senină cu fiul lui. Davy turuia ca o moară stricat în urechea ei.

Kevin îi putea auzi râsul răzbătând de pe scara interioară. Acest sunet îi stârni încă un fior mic şi neaşteptat de gelozie prin corp.

- Ce ridicol! mormăi pentru sine.

Mai întâi fusese gelos pe sora lui, Dillon şi Kate. Apoi îşi invidia băieţelul de doar doi ani. în mod clar, trebuia să-şi vadă de viaţă, şi asta degrabă.

După masă, Shanna stătea la umbră, cu spatele sprijinit de trunchiul unui stejar bătrân, cu Davy dormindu-i în poală, când Laurie o găsi. Sosirea prietenei ei puse capăt celor câteva minute de linişte şi mulţumire totală de care avusese parte.

-Ţi-ai pierdut minţite? o întrebă autoritar Laurie, evaluând scena dintr-o singură privire.

- Şşş! O să-l trezeşti.

- Nu vezi cât de nepotrivită e situaţia asta? o întrebă Laurie, vorbind mai încet, dar cu aceeaşi tensiune în glas. Nu poţi să înlocuieşti un copil cu altul, sau un tată cu altul, până la urmă.

Shanna trase aer adânc în piept, într-un suspin oripilat.

- Nu fac aşa ceva!

- Zău? o întrebă Laurie, neabătută. Ah, draga mea, ştiu cât de dor trebuie să-ţi fie de Henry. Ştiu cât de îngrozitor a fost când a trebuit să pleci şi să-l laşi cu Greg, dar nu aveai nici un temei să ceri custodia. Nu fusese fiul tău vitreg decât vreo câteva luni când ai divorţat de Greg.

- Şi fusese în viaţa mea mult mai mult de-atât, răspunse Shanna, înfocată. Ea şi Greg fuseseră iubiţi aproape un an înainte să se căsătorească, iar ea se îndrăgostise de fiul lui

din secunda în care îl văzuse pentru prima oară. Henry îşi dorise cu disperare să aibă o mamă, că se ataşase şi el de Shanna aproape instantaneu, implorând să îi poată spune „mami” aproape de la început.

- Ce voiam să spun e că repeţi acelaşi model care, în trecut, ţi-a făcut inima bucăţi, spuse Laurie.

-Nu acum! îi impuse furioasă Shanna. Şi în mod clar nu aici.

Nu avea de gând să discute despre fostul ei soţ sau despre fiul lui într-un loc unde ar fi putut fi auzite de altcineva. Abia dacă putea să rostească numele lui Henry fără să-i vină să plângă. Faptul că plecase şi îl lăsase în acel mediu toxic poate fusese singura ei opţiune legală, dar asta nu făcuse să fie uşor. Regretase asta zi de zi de-atunci încoace, deşi ştia că făcuse tot ce putuse pentru a-l proteja.

Chiar şi acum, un an şi ceva mai târziu, îl suna regulat pe Henry, convinsă că avea să poată să-şi dea seama dacă era bine după felul în care băieţelul acela de şapte ani îi vorbea la telefon. Măcar Greg nu îi interzisese acele conversaţii telefonice, deşi se împotrivise solicitării ei de a-l mai vizita. îşi jurase că, dacă avea să audă vreodată ceva care să indice că Henry era altfel decât fericit şi bine adaptat, nu avea să ezite să facă un tărăboi care să fie o pată pe obrazul trufaş şi puternic al familiei Hamilton.

Acum, Laurie o privi ca şi cum s-ar fi scuzat şi se lăsă pe pământ, lângă Shanna.

- îmi pare rău, dar trebuia să zic ceva.

-Uite ce e, înţeleg de ce îţi faci griji. Chiar înţeleg. Văd şi eu clar la asemănările dintre

cele două situaţii. Dar sunt şi diferenţe semnificative. Şi totuşi, îţi jur că n-o să-mi permit să mă implic prea mult. Nici pe mine nu mă tentează să mă aleg iar cu inima frântă, să ştii.

-Spui exact ce trebuie, Shanna, spuse Laurie, pe un ton resemnat. Arătă către Davy. Faptele tale, totuşi, transmit tare şi răspicat cu totul altceva. Deja situaţia te depăşeşte. Ai petrecut mare parte din zi aici, cu Davy.

-Nu mă depăşeşte nimic, răspunse ea ferm. Şi nu-l iei în calcul pe Kevin. Nu e mai interesat de o relaţie decât mine. Abia dacă poate să schimbe două vorbe cu mine fără să fie sperios.

- Nu ţi-a trecut prin cap că nici unul dintre voi n-aţi fi sperioşi dacă n-ar exista o atracţie acolo? sugeră Laurie. Cunoştinţele, ba chiar şi prietenii, nu devin sperioşi unul în compania celuilalt. Doar bărbaţii şi femeile care se împotrivesc sau contestă valurile de hormoni care au luat-o razna.

-Te-ai gândit vreodată să scrii articole de sfaturi în dragoste, în loc de reţete? o întrebă Shanna, la capătul răbdării. Chiar dacă te ocupi cu cărţile de bucate, se pare că ai impresia că deţii toate răspunsurile în ceea ce priveşte relaţiile romantice.

-Nu, spuse Laurie. Dar poate că ar trebui să încep să ghicesc viitorul, pentru că văd clar că situaţia asta o să se transforme într-un dezastru.

Shanna nu prea putea să pretindă că ea nu identificase aceleaşi semne şi similarităţi prevestitoare de rău, dar nu era de ajuns să o împiedice să facă o prostie. Se îndrăgostise de

Greg pentru că nu văzuse toate semnele de rău augur legate de persoana lui.

-Văd lucrurile cât se poate de clar, o asigură pe Laurie. Promit.

Din câte se părea, prietena ei sesiză nota din glasul ei care marca încheierea subiectului, pentru că oftă ca din adâncul sufletului.

- Ştii bine, e suficient să mă suni dacă asta se schimbă vreodată.

- Ştiu, răspunse Shanna. Şi n-o să ştii niciodată cât de mult apreciez asta. N-aş fi putut să supravieţuiesc ultimilor doi ani dacă n-ai fi fost tu.

Şi spera din toată fiinţa ei că nu avea să mai aibă niciodată nevoie de sprijinul lui Laurie într-o asemenea măsură.

Kevin se duse în portul Harbor Lights luni dimineaţa la prima oră ca să cumpere un vas de pescuit. Era un impuls, dar şi o necesitate.

După ce văzuse imaginea intimă şi ispititoare cu Shanna şi Davy dormind dus în poala ei după masa de prânz de duminică, jumătate dintre hotărârile lui în legătură cu ea se evaporaseră. În secunda aceea, înţelesese cât de multă nevoie avea Davy de o mamă, de o femeie afectuoasă şi blândă care să-l ţină în braţe şi să-l aline. Buni şi surorile ei erau nişte înlocuitoare excelente, dar nu era acelaşi lucru.

O secundă mai târziu, cu toată puterea voinţei sale zdruncinate, îşi dăduse seama că trebuia să facă ceva pentru a se asigura că el şi Shanna nu aveau să se mai întâlnească. Nu avea să-şi permită să se încurce cu oricine doar ca să-i ofere fiului său o mamă. Dacă era

plecat pe mare ceasuri la rând, atunci avea să nu se lase în voia ispitei întruchipate în frumoasa librăreasă care părea să aibă o legătură specială cu fiul lui. Cumpărarea unui vas de pescuit deveni o prioritate care trebuia rezolvată imediat.

Ajuns în Harbor Lights, se plimbă încolo şi încoace pe docuri până ce îl zări pe Hawk Cooper, cu scăfârlia lui cheală, pielea tăbăcită şi ochi ageri. Fiu de marinar, Hawk nu putuse să renunţe la viaţa pe malul mării; îşi construise portul în acelaşi timp în care Mick construise Chesapeake Shores. Prieteni vechi, îşi coordonaseră planurile în aşa fel încât să se asigure că docurile aveau să deservească perfect oraşul. Locuitorii din Chesapeake Shores aveau dreptul să-şi andocheze ambarcaţiunile la tarife preferenţiale, deşi erau o groază de persoane din afara oraşului ale căror iahturi şi bărci de viteză puteau fi văzute aici în timpul lunilor de vară.

Clienţii lui Hawk erau de tot felul, de la proprietarii putred de bogaţi ai unor iahturi de douăzeci de metri până la cei care nu aveau decât o bărcuţă cu pânze pentru excursii de weekend. De un an, doi, chiar adăugase o secţiune pentru numărul în continuă creştere de pasionaţi de caiace din oraş, care voiau să-şi ţină ambarcaţiunile lângă apă, şi nu în garajele lor.

Având legături cu proprietarii de ambarcaţiuni şi porturile din Maryland, Delaware şi Virginia, intermedia şi tranzacţii cu ambarcaţiuni de toate mărimile şi tipurile.

- Ei, ia uită-te la tine! îi spuse el lui Kevin. A trecut o groază de vreme de când n-ai mai

venit să-ţi bagi nasul pe docurile mele. Am auzit că te-ai întors acasă. îmi pare tare rău pentru ce s-a întâmplat...

Kevin îl întrerupse înainte să apuce să spună mai mult.

-Te mai ocupi cu vânzări de bărci, Hawk?

- Bineînţeles. Te interesează aşa ceva? Poate o bărcuţă cu pânze drăguţă? Să ştii că am una foarte reuşită în stoc chiar acum.

- De fapt, eu caut ceva mai mare, ceva ce-aş putea folosi să organizez excursii de pescuit.

Hawk se uită lung la el, evident surprins de solicitarea lui Kevin.

- Băiete, ai idee cum merge afacerea asta în ultima vreme? întrebă autoritar Hawk, pe un ton aspru şi evident îngrijorat. Viaţa era suficient de grea când taică-tău lucra pe-aici, dar acum, că-s din ce în ce mai puţini peşti şi crabi în apă, şi legile despre pescuit devin din ce în ce mai stricte, abia dacă mai poţi să-ţi câştigi traiul din asta. Dacă adaugi costurile pentru combustibil, poţi să dai faliment înainte să te lansezi, mai ales dacă vrei să ieşi chiar în largul oceanului.

- Cred c-o să rămân prin golf, îi spuse Kevin, deşi adevărul era că nu se gândise prea mult la această chestiune până în momentul de faţă.

- Ei, e şi asta ceva, cred. Hawk îl măsură pe Kevin, cu o mină gânditoare. Apoi dădu din nou din cap, în semn de negaţie. Te ştiu de când erai de-o şchioapă. Ştiu că treci printr-o perioadă grea. Fără supărare, dar poate că ar trebui să te mai gândeşti la chestia asta şi dup-aia să cumperi barca.

- Fără supărare, dar m-am hotărât, insistă

Kevin. Poţi să-mi găseşti un vas sau nu?

- Ei, bineînţeles că pot, răspunse Hawk, indignat. Nu-i vas de vânzare pe o rază de o sută de mile de-aici de care nu pot să-ţi fac rost. Şi-o să-ţi negociez şi-un preţ corect. Lasă-mă câteva zile.

- O vreau azi, rosti Kevin, temându-se că, dacă aştepta, îndoielile puteau începe să i se strecoare în minte. Observând privirea surprinsă a lui Hawk, spuse: Nu să o iau în posesie azi, voiam să zic că vreau să găsesc barca respectivă şi să bat palma cu proprietarul.

- Ce te grăbeşti aşa?

Kevin încercă să-i explice, dar cuvintele pur şi simplu nu îi veneau în minte.

- E un pas înainte, atâta tot. Trebuie să o iau acum.

- Lasă-mă măcar câteva ceasuri, zise Hawk, făcând un compromis. Intoarce-te aici după prânz. O să am ceva materiale primite prin fax.

Din moment ce nu exista vreo ambarcaţiune de pescuit de vânzare aici, în port, Kevin era conştient că Hawk nu putea face mai mult de-atât.

- O să mă întorc pe la unu.

-Mai bine pe la două. S-ar putea să fie ceva la Mit- chell. S-ar putea să reuşesc să ţi-o aduc aici, s-o vezi, până atunci.

Kevin îşi exprimă acordul printr-o mişcare din cap.

În după-amiaza respectivă, la două şi un sfert, după ce studiase ambarcaţiunea de la prora la pupa şi ascultase asigurările lui Hawk că vasul era într-o stare mecanică bună, semnă actele şi cecul care consfinţeau tranzacţia,

după care făcu aranjamentele necesare cu Hawk pentru un spaţiu de andocare.

Se aşteptase să se simtă uşurat că nu numai că avea un plan, ci şi o ambarcaţiune concretă. În loc de asta, nu se simţea decât copleşit.

- De ce ai cumpărat un vas? îl întrebă autoritar Bree când se întâlni cu el într-o seară, o săptămână mai târziu.

Kevin stătea pe nisipul care păstra oarecum căldura zilei, în timp ce Davy se bălăcea pe malul apei.

-A fost ideea lui Jess, răspunse el scurt.

- Ei, şi ce a fost în capul ei? mormăi nemulţumită Bree.

- Că aş putea să o închiriez pentru excursii de pescuit, spuse el.

- Şi ai de gând să faci asta?

-Nu încă. Trebuie să mă interesez ce trebuie să fac ca să îmi iau brevetul de căpitan.

- Şi ai făcut-o?

-Nu încă.

Bree dădu din cap, triumfătoare.

- Exact cum îmi închipuiam! Asta n-a avut nici o legătură cu pescuitul. Nu dai nici doi bani dacă prinzi vreodată vreo fâţă, şi cu atât mai puţin dacă prinde altcineva. Adevăratul motiv este că fugi, pentru că eşti foarte speriat.

Dumnezeu să-l păzească de toate femeile care îşi închipuiau că-l cunoşteau atât de bine.

- Habar nu ai ce spui.

- Unu cincizeci şi opt, ochi verzi, răspunse ea. îţi sună cunoscut?

- Dacă eşti atât de sigură că Shanna vrea să aibă un bărbat în viaţa ei, de ce nu-i stabileşti o întâlnire cu unul dintre prietenii lui Jake? Şi

Mack, şi Will sunt disponibili.

Totuşi, chiar când rostea aceste cuvinte, gândul că Shanna ar fi putut ieşi în oraş cu oricare dintre cei doi îi stârni un fior de furie.

Bree se încruntă.

- Chiar nu te-ar deranja? Adică... m-am gândit mai întâi la tine, dar s-ar putea să se potrivească şi cu Mack. Bineînţeles, Mack petrece o grămadă de timp cu Susie, dar amândoi se încăpăţânează să precizeze mereu că *sigur* nu sunt întâlniri de natură romantică. O să văd dacă relaţia lor lasă loc unor întâlniri *care să fie* de natură romantică.

-Nu mă interesează, rosti el, pe un ton care devenise dintr-odată jos şi ostil.

Pe faţa ei se întinse un zâmbet larg.

-Ştiam eu! Nu-ţi place deloc perspectiva asta.

-Nu e problema mea, insistă el.

- De fapt, tu o vrei pentru tine.
- Respectiv, nu, rosti el, neclintit.

-Mincinosule!

- Pacoste!

Având în vedere că ajunseseră în acel punct mult prea familiar în relaţia lor, Bree îl sărută pe obraz înainte de a-l părăsi, cu o ultimă împunsătură:

- O cafea, Kev. Ieşi la o cafea cu ea, într-o zi. Nu e un capăt de ţară. Bărbaţii şi femeile beau cafea împreună tot timpul. Nu trebuie să ducă la ceva epocal, dar aşa ai avea ceva opţiuni.

Totuşi, indiferent ce spunea sora lui, Kevin era conştient că era ceva important. Când un bărbat încă suferea după moartea soţiei lui, perspectiva de a bea o cafea cu o altă femeie

aproape că-l paraliza de frică. Se simţea ca un trădător doar gândindu-se la asta. Cât despre rostirea invitaţiei propriu-zise, ştia de pe acum că n-ar fi fost în stare să articuleze cuvintele respective.

Până la urmă, întreaga chestiune se rezolvă de la sine. Respectiv, datorită fiului lui. Chiar dacă acest lucru era un pic cam înspăimântător şi extrem de exasperant, nu avea cum să nu se bucure că fiul lui moştenise cumva gena de peţitoare atât de evidentă la surorile şi la bunica lui.

Shanna aruncă o privire pe fereastra librăriei şi îl zări pe Kevin pe stradă, deplasându-se în aşa fel încât să se sincronizeze cu băieţelul Iui care mergea pe lângă el. Imaginea celor doi o umplu de senzaţia aceea de dor care acum îi devenise familiară. Trebuia să înceteze, într-una din zilele acestea, Kevin avea să o surprindă holbându-se la el, ca un copil care privea vitrina magazinului de dulciuri în care nu avea voie să intre. O asemenea probabilitate extrem de umilitoare o făcu să se retragă imediat de la fereastră.

După câteva minute, când îi fu clar că cei doi nu aveau să vină la librărie până la urmă, scoase un oftat, şi senzaţia de anticipare se stinse. Avea de desfăcut şase cutii noi cu cărţi. Trebuia să se concentreze asupra lor, nu să piardă vremea ca o netoată care suferea din dragoste.

O clipă mai târziu, auzi agitaţie afară şi un ţipăt ascuţit, urmat de solicitarea imperioasă a

unor cărţi. Işi ridică privirea tocmai când Kevin, cu un aer resemnat, intră în librărie, cu băieţelul lui entuziasmat trăgându-l de mână.

- Bună, băieţi! rosti ea, cu inima bubuindu-i în piept. Ai venit să mai iei nişte cărticele, Davy?

Acesta se desprinse de mâna tatălui lui şi veni cu paşi legănaţi către ea.

-Tu citeşti, îi porunci.

Shanna se lăsă imediat în puterea lui.

- Pot să-ţi citesc. Hai să alegem o carte. îi aruncă o privire lui Kevin. Te deranjează?

- Deloc, chiar te rog. Eu o să stau cuminte aici, cu o cafea.

- E proaspătă. Am făcut-o chiar acum câteva minute. Cred că, în sfârşit, am început să mă pricep. E aproape la fel de bună precum cea făcută de tine.

Kevin dădu aprobator din cap şi le întoarse spatele.

Shanna îl conduse pe băieţel la cărţile cu ilustraţii, după care îngenunche lângă el, să îl ajute să aleagă. Davy găsi imediat trei. Prima, una cu puţine cuvinte, avea o mulţime de imagini cu maşinuţe, care observase ea că erau preferatele lui. O alta era despre o maşină de pompieri, iar a treia despre un tren. Când Shanna le duse la canapea şi se aşeză, Davy se cuibări imediat lângă ea. Ii adulmecă mirosul de şampon pentru bebeluşi din păr şi aproape că scoase un suspin de mulţumire.

Având în vedere că librăria era aproape pustie la ora aceasta, îi citi lui Davy aproape o oră fără să fie între- rupţi. După aceea, lui Kevin i se făcu milă de ea.

-Ajunge, amice. Alege-ţi o carte şi apoi trebuie să o lăsăm pe Shanna în pace.

-Nu-i nici o problemă, protestă ea. După cum poţi să vezi şi tu, e linişte totală pe-aici pe la ora asta. De obicei închid jumătate de oră şi dau o fugă la Sally's să mănânc ceva de prânz.

-Nu ai mâncat până acum? întrebă Kevin.

-Nu.

Privirea lui se duse la Davy, către uşa librăriei, oriunde numai nu spre ea, în timp ce, din câte se părea, cântărea ce avea să spună şi să facă mai departe.

-Am putea... adică... mi-ar plăcea să te scot la masă, ştii, ca mulţumire că ai petrecut atât timp cu Davy.

Nici un bărbat nu o mai invitase în oraş cu atâtea emoţii şi ezitări – care ei i se păruseră adorabile.

-Adică... eu şi Davy ne duceam la Sally's să luăm câte un sendviş cu caşcaval la grătar când a zărit cărţile. Ar trebui să vii şi tu cu noi. Ezită o clipă. Dacă vrei...

- Bine, răspunse ea, neputând să se abţină.

Şi-aşa începu totul, căci după aceea merseră la Sally's aproape în fiecare zi. De fiecare dată, Shanna se îndrăgostea puţin mai mult. Ceea ce nu putea şti sigur era dacă se îndrăgostea de bărbatul din faţa ei sau de tandemul tată-fiu. După toate păţaniile lui Kevin, ştia că nu putea să greşească în ceea ce privea răspunsul la această întrebare.

capitolul 8

Bree avusese dreptate că ieşirea la cafea – sau la prânz, după cum se întâmplase până la urmă – nu era un capăt de ţară. Kevin se simţea din ce în ce mai în largul lui în acel interval de o oră sau două pe care îl petrecea

cu Shanna aproape în fiecare zi. Nu mai simţea nevoia să se ascundă pe la docuri, pe o ambarcaţiune despre care nu era convins deocamdată dacă reprezenta viitorul lui.

Discuţiile lor erau lejere şi senine, în mare parte despre cărţile pe care le citeau, locurile unde călătoriseră, cursurile lui pentru brevetul de căpitan sau lupta celebră pe care o ducea unchiul lui Thomas pentru a îmbunătăţi starea golfului Chesapeake. Erau amândoi scandalizaţi că starea celui mai mare estuar al ţării continua să se înrăutăţească, în ciuda legii adoptate de mai multe state pentru a-l proteja. Lui Kevin îi plăcea foarte mult că Shanna era la fel de pasionată de acest subiect ca şi el.

Nici unul dintre ei nu se aventura în sfera personală, fie printr-un acord reciproc nerostit, fie pentru că Davy era mai mereu cu ei şi nu s-ar fi putut.

Până putea Shanna să îşi ia pauza de masă, la Sally's era aproape pustiu, aşa că nici măcar nu erau expuşi privirilor celor din oraş. Asta limită bârfele care circulau prin localitate, deşi Kevin era convins că surorile şi bunica lui ştiau foarte bine de aceste întâlniri. Nu se îndoia nici o clipă că Bree le observase şi le pusese la curent, dar, spre uşurarea lui, ele păstrau o tăcere uluitoare în legătură cu acest subiect, probabil ţinând să nu strice cumva ce se înfiripa între ei, indiferent de natura relaţiei.

Astăzi, el şi Shanna tocmai îşi terminaseră holurile cu supă de crab când telefonul lui mobil începu să sune. Din moment ce Davy era la Abby, cu fetele, trebuia să răspundă, în caz că apăruse vreo urgenţă cu fiul lui.

- Kevin, Martha sunt, rosti mama soţiei lui decedate, pe un ton încărcat de emoţie. Eram

cu gândul la Geor- gia şi mi-am zis că sigur acelaşi lucru îl faci şi tu, aşa că a trebuit să te sun. Azi ar fi împlinit douăzeci şi nouă de ani. Glasul i se frânse şi trecu aproape un minut înainte să poată continua. îmi pare rău. Credeam că sunt bine când ţi-am format numărul, dar uneori mă izbeşte din plin aşa. Nu-mi vine să cred că fetiţa mea nu mai e...

Suspinele ei îl spintecau, parţial pentru că îi înţelegea durerea şi parţial pentru că, până nu îi spusese ea, uitase cu totul faptul că azi era ziua de naştere a Geor- giei. Cum de fusese cu putinţă să nu remarce deloc data? Şi ce căuta petrecând această zi cu altă femeie, oricât de inocentă era ieşirea lor? Astăzi, din toate zilele, ar fi trebuit să-şi jelească soţia.

- îmi pare rău, îi răspunse, cu propriul glas strangulat. Articulă fără sunet o scuză faţă de Shanna, după care se duse afară să termine conversaţia fără să poată fi auzit. Ar fi trebuit să te sun, îi spuse fostei sale soacre.

-Nu-i nici o problemă, rosti Martha. înţeleg. Poate n-o să-ţi vină să crezi, dar chiar sunt bine în mare parte din timp. M-am gândit că poate m-ar face să mă simt mai bine să-i aud vocea lui Davy. E acolo, cu tine? Nu e ora lui de somn, nu?

- De fapt, Davy e la sora mea, cu fetele ei. Abby şi Trace au organizat un picnic pentru copii, pe plajă.

-Ah, sunt sigură că îi place la nebunie, răspunse ea. Te-ar deranja dacă eu şi John o să venim într-o vizită în curând? Nu vreau ca nepotul nostru să crească fără să-şi cunoască rudele din partea mamei.

-Ştii bine că sunteţi bine-veniţi oricând, o

asigură Kevin. Doar să-mi spuneţi când vreţi să veniţi şi mă ocup de toate aranjamentele necesare. Gândurile i se duseră la vizita stânjenitoare pe care le-o făcuse socrilor săi, în Texas, după moartea Georgiei, dar tot se forţă să spună: Sau pot să vi-l aduc pe Davy în vizită în Beaumont încă o dată, dacă v-ar plăcea mai mult aşa. Chiar vreau să petreceţi cât mai mult timp cu el. Relaţia cu familia extinsă e importantă. Şi ar trebui să asculte toate poveştile despre mama lui, pe care numai voi puteţi să i le împărtăşiţi.

-Ah, sunt atât de uşurată să te aud spunând asta! În situaţii ca asta, e atât de greu să-ţi dai seama ce să faci. Ştiu că la un moment dat o să-ţi vezi de viaţa ta, poate chiar să te recăsătoreşti, dar Davy e tot ce... Din nou, glasul ei se îngroşă de la lacrimi. Ei, înţelegi tu...

- Da, înţeleg, răspunse el. Faceţi aranjamentele necesare să veniţi în vizită, bine? Şi, dacă nu reuşiţi să vă puneţi lucrurile în ordine ca să plecaţi, îl aduc eu pe Davy acolo. Promit.

- Sunt convinsă că o să reuşim să stabilim ceva, spuse ea. Te rog, strânge-l bine în braţe pe Davy din partea mea.

- Aşa o să fac, promise el. Şi tu să-i transmiţi salutările mele lui John.

- Sigur că da. Te iubim, Revin. Ştiu că lucrurile nu au ieşit aşa cum am sperat sau neam aşteptat noi, dar faci parte din familia noastră, să ştii.

Kevin simţi usturimea unor lacrimi neaşteptate în ochi auzind aceste cuvinte din partea unei femei care lui nu i se păruse prea

afectuoasă. Nu vărsase nici o lacrimă şi fusese destul de detaşată la nunta lor şi la înmormântarea fiicei ei. Din câte se părea, totuşi, stoicismul ei se făcuse fărâme într-un final. Iar al lui încasase şi el o lovitură serioasă.

-Mulţumesc, reuşi să articuleze în cele din urmă. O să mai vorbim curând.

- Da, curând, spuse ea.

Kevin apăsă butonul de terminare a apelului, trase aer adânc în piept, după care aruncă o privire în restaurant şi o văzu pe Shanna privindu-l cu o încruntare plină de îngrijorare. Ceva din grija sinceră din expresia ei alină durerea pe care o stârnise apelul Marthei. De asemenea, îl umplea şi de vinovăţie. Cum putea să iasă în oraş şi să se simtă bine cu altă femeie tocmai de ziua Georgiei, din toate?

Se întoarse înăuntru cu paşi lenţi, nesigur ce ar putea sau ar trebui să-i spună despre telefonul care îi întunecase starea de spirit, provocându-i un val copleşitor de vinovăţie.

- S-a întâmplat ceva? întrebă Shanna când Kevin se aşează din nou în separeu. Nu era nimic legat de Davy, nu?

- Nu, era mama Georgiei, răspunse el, cuvintele revăr- sându-i-se din gură înainte ca el să le poată stăvili. Azi, Georgia ar fi împlinit douăzeci şi nouă de ani. Martha era tulburată.

-Ah, Kevin... îmi pare atât de rău! spuse ea, pu- nându-şi palma peste a lui, expresia devenindu-i pe loc compătimitoare.

Kevin îşi retrase mâna. Nu merita compătimirea ei.

- Uitasem, spuse el sumbru. Georgia nu a murit decât de un an şi un pic, iar eu am uitat

că azi e ziua ei de naştere.

- Câte zile de naştere aţi sărbătorit împreună? îl întrebă ea.

Kevin clipi, surprins de această întrebare ciudată.

- Doar două, zise el. De ce?

- Şi-atunci e chiar aşa surprinzător că ai uitat? Din câte ştiu, voi doi aţi fost împreună foarte puţin şi aţi trăit într-un mediu tensionat mare parte din acest timp. îmi închipui că sunt o mulţime de date pe care nu ai apucat să ţi le fixezi în minte.

- Nu-mi căuta scuze, răspunse el. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte. îi întâlni privirea. Şi nu ar fi trebuit să fiu aici, cu tine.

Shanna păru întristată de aceste cuvinte.

- Kevin, suntem prieteni. Cel puţin sper că suntem. Cu cine altcineva să-ţi petreci timpul într-o zi care îţi stârneşte amintiri atât de triste?

- Cu rudele, răspunse el fără nici o clipă de ezitare. Cu Davy.

- O să te duci acasă şi-o să fii şi cu rudele, şi cu Davy, rosti ea cu blândeţe.

- Nu la asta mă refeream.

- Mă îndoiesc că ai simţi aşa dacă altcineva în afară de mama Georgiei ţi-ar fi amintit de semnificaţia zilei de azi.

Kevin reflectă o clipă la acest lucru, după care dădu aprobator din cap.

-Probabil că ai dreptate. Martha nu mă sună des şi ştiu că nu vrea să-mi stârnească sentimente de vină, dar cumva mereu mă simt ca şi cum aş face ceva greşit. Mă face să simt că nu sufăr ca ea şi John.

Shanna se uita la el, nevenindu-i să creadă.

- Nu ştiam că există reguli pentru aşa ceva. E vreun mod de a suferi mai bun decât altul? Ar trebui să vărsăm un anumit număr de lacrimi pentru un anumit număr de zile? Explică-mi cum vezi tu chestiunea asta.

Kevin hohoti uşor, amuzat de întrebările ei.

- Bine, poate că exagerez ce-a spus. Nu e ca şi cum m-ar fi acuzat că nu jelesc moartea fiicei ei. Nici pe departe. Redeveni serios când ochii săi îi întâlniră pe cei ai Shannei. Te-ai simţit vreodată atât de vinovată de ceva că sentimentul ăsta aproape că te paralizează?

Pentru o clipă, Shanna păru luată prin surprindere de această întrebare, dar apoi dădu aprobator din cap.

- Mai des decât ai putea vreodată să-ţi închipui, îi răspunse încet.

Ceva din glasul ei, ceva din expresia îndurerată de pe chipul său îl ului. În clipa aceea, îşi dădu seama că Shanna chiar ştia ce spunea el şi că ea, cumva, reuşise totuşi să meargă mai departe. Deşi el încerca să-şi continue viaţa, ea chiar reuşise să o facă.

întruna din zilele acestea, când pământul nu avea să se mai clatine sub tălpile lui în fiecare clipită, va trebui să o întrebe cum făcuse. Şi apoi va trebui să o întrebe ce tragedie o obligase să-şi însuşească această lecţie dureroasă.

Megan era pe punctul de a renunţa şi de a pleca pur şi simplu din galeria de artă din Upper East Side unde lucra de peste cincisprezece ani. Deşi Phillip fusese mereu un şef plin de toane şi dificil, astăzi îşi ducea

schimbările bruşte de dispoziţie la un nivel nemaiîntâlnit. Un transport de tablouri scumpe nu venise la timp, iar acum se purta de parcă ea ar fi fost personal răspunzătoare de asta.

La finalul tiradei sale, Megan se ridică în picioare.

- Unde te duci? o întrebă el poruncitor.
- Să mă plimb.
- Nu poţi să pleci acum! Ne confruntăm cu o criză!

Megan îl privi direct în ochi, fără ocolişuri.

- Sunt foarte conştientă de asta, dar ţipatul la mine n-o să rezolve criza. O să mă întorc după ce o să te mai calmezi.
- Insist să rămâi aici!
- Dacă rămân şi tu mai zici chiar şi un singur cuvânt prin care dai vina pe mine pentru ce s-a întâmplat, când o să plec de-aici o să fie pentru totdeauna, îl avertiză ea. Eşti dispus să-ţi asumi riscul ăsta?

Pentru o clipită, bărbatul păru uluit.

- Ţi-ai da demisia?
- Fără ezitare, îi răspunse ea, dându-şi seama şocată că acesta era adevărul adevărat. Pentru prima oară de când începuse să lucreze aici, nu mai simţea că această slujbă era singura ei opţiune. îl mai avea şi pe Mick. Nu că avea de gând să se arunce din nou în braţele fostului ei soţ doar pentru a avea parte de siguranţă, dar Mick ar fi alături de ea dacă se hotăra că se săturase de Phillip Margolin şi de crizele lui de furie. Era un gând liniştitor.

Phillip îi adresă o privire de evaluare. îmbujorarea din obraji începu să i se mai retragă.

- îmi pare rău, murmură el, ceea ce era

mare lucru pentru el. Du-te, fă o plimbare prin zonă. Chiar ştiu că chestia asta nu e vina ta, dar să ştiu că nişte tablouri în valoare de un milion de dolari sau chiar mai mult se plimbă undeva prin Manhattan când ar trebui să fie aici m-a făcut să o iau un pic razna.

- Ceea ce e total de înţeles, consimţi ea. Dar nu e vina mea.

Phillip îi adresă o privire spăşită.

- Din nou, îmi pare foarte rău dacă am sugerat că ar fi.

- O să mă întorc în cincisprezece minute, îl asigură ea. Şi vom găsi tablourile, Phillip. Mă duc să-mi iau o cafea cu gheaţă. Vrei să îţi iau şi ţie ceva? Ceva fără ca- feină, preferabil.

Phillip ridică o sprânceană auzind-o.

- Un cappuccino cu gheaţă fără cafeină, răspunse disciplinat. Cât mai mare.

Megan dădu aprobator din cap, îşi luă poşeta şi ieşi din clădire. Abia dacă parcursese jumătate de cvartal când se izbi de cineva şi aproape că se dezechilibra. îşi ridică privirea şi întâlni ochii surprinşi ai lui Mick.

- Unde arde? o întrebă, apucând-o de braţ pentru a o ajuta să-şi recapete stabilitatea. Şi de ce nu te uitai pe unde mergeai? Poţi să dai peste cine ştie ce ticălos care să te uşureze de portofel.

Megan se strâmbă la adresa tonului său mustrător.

-Stau aici de mai mult de cincisprezece ani, Mick O'Brien. în mod clar nu am nevoie să-mi reaminteşti tu la ce pericole mă expun dacă nu sunt atentă în jur, îi răspunse, iritată.

Ei îşi ridică palmele imediat.

- Scuze! Evident, nu eşti în cele mai bune

toane.

- Ah, câtă condescendenţă în spatele acestei formulări! izbucni ea.

Îngrijorarea îi puse lui Mick o cută între sprâncene. O prinse strâns de cot şi o ghidă direct în cafeneaua de pe colţ. Din moment ce Megan chiar acolo se îndrepta, aceasta nu pierdu vremea împotrivindu-se.

- Ia loc, îi ordonă el. Ce vrei?

- O atitudine mai puţin autoritară ar merge de minune, răspunse ea.

- De băut, preciză el, evident străduindu-se din răsputeri să se agaţe de ultimul său dram de răbdare.

Megan îi spuse ce voia ea şi ce dorea Phillip, după care rămase pe loc şi trase aer adânc în piept de vreo câteva ori cât el luă băuturile. Trebuia să se calmeze. Era o nebunie să-şi verse frustrarea faţă de Phillip asupra lui Mick. Şi ce căuta acesta aici, până la urmă? Nu zisese nimic că ar veni la New York cu o seară înainte, când vorbiseră la telefon.

Mick se întoarse cu cafelele şi se aşeză în faţa ei. Aşteptând până ce ea luă mai multe înghiţituri din paharul ei, îi adresă cea mai intensă privire a sa.

-Ai putea, totuşi, să-mi spui ce dracu' te-a enervat în halul ăsta?

- Phillip a luat-o razna. Din cauza unor tablouri de mai mult de un milion de dolari care nu au fost livrate la timp şi nu reuşim să le dăm de urmă. Sunt convinsă că la mijloc e o neînţelegere ridicolă cu firma de transport, dar el e convins că suntem victima unui furt de artă de proporţii şi că eu ştiu mai multe decât îi spun.

Mick o privi cu o expresie care trecu de la uluire la scandalizare.

-A sugerat că ai fi implicată într-un soi de furt de opere de artă?

Megan flutură din mână, încercând să-i potolească indignarea.

- Nu vorbea serios. îl ştii pe Phillip. Ştii cât de dramatic e. E pur şi simplu supărat, iar eu eram acolo. Ridică din umeri. Şi tocmai de aceea acum sunt aici, dacă înţelegi ce vreau să spun. A trebuit să iau o pauză, altfel mi-aş fi dat demisia.

- Eu votez pentru demisie, zise el imediat.

Megan ridică dintr-o sprânceană la adresa răspunsului său rapid.

- Şi nu crezi că s-ar putea să încerci să profiţi de situaţie pentru propriile scopuri malefice?

- Ei, bineînţeles că da, spuse el fără nici o ezitare. Ii zâmbi larg. Dacă aşa o să te întorci în Chesapeake Shores, o să mă folosesc de toate armele pe care le am la dispoziţie. N-ar trebui să lucrezi pentru cineva care nu te apreciază la adevărata valoare.

-Am fost căsătorită cu un bărbat exact aşa, îi reaminti ea.

Mick se crispă.

- Bine, mi-am meritat-o, dar încerc să repar lucrurile, nu? Ai putea să apreciezi şi asta.

Megan îi atinse mâna.

- O fac, îl asigură. Apreciez asta chiar foarte mult, de fapt. Dar ce cauţi aici, până la urmă?

- M-am trezit de dimineaţă simţind nevoia să-ţi văd faţa. Din moment ce trebuia să te duci la muncă şi nu puteai să vii în Maryland, m-am hotărât să vin eu la tine.

- Ei bine, ai picat exact la fix. Chiar simţeam nevoia să văd o faţă prietenoasă.

Mick păru încântat de acest comentariu, după care o privi cu o mină serioasă.

- Megan, serios acum, gândeşte-te să te muţi acasă. Poţi să-ţi deschizi propria galerie de artă. Cunoşti domeniul. Cunoşti toate persoanele de care ai avea nevoie. Iar eu am banii necesari să o finanţez.

- Ceea ce ar însemna că nu ar fi galeria mea, nu? contraatacă ea. Nu, Mick. E o ofertă generoasă, dar nu o pot accepta.

-Atunci recăsătoreşte-te cu mine, la naiba, şi vino acasă.

Megan se uită în ochii lui şi izbucni în râs.

- Ei, asta chiar cred că e cea mai frumoasă cerere în căsătorie pe care a auzit-o vreo femeie vreodată! zise ea, dând negativ din cap. Şi zău dacă nu mă face să leşin în braţele tale.

- Dacă vrei toată chestia cu inimioare şi flori, o fac şi pe-asta, îi promise el solemn. Hai la cină cu mine în seara asta şi o să fac aranjamentele necesare să avem lumânări pe masă, muzică şi o să vin cu cel mai mare diamant pe care să poţi să ţi-l pui pe deget şi să-ţi mai poţi ridica mâna respectivă.

- Ah, Mick, rosti ea, strângându-i mâna. Nu am nevoie de un inel cu diamant. Sinceră să fiu, nu prea îmi plac diamantele. Şi nu pot să mă recăsătoresc cu tine, aşa că nu te lansa în toate manevrele astea romantice.

Mick îşi retrase mâna, cu o suferinţă evidentă în ochi.

- Vrei să spui că îmi pierd vremea făcându-ţi curte? Te-ai hotărât deja că n-o să te mai întorci niciodată la mine?

- Nu, zise ea, regretând imediat modul în care-şi formulase refuzul. Nu am hotărât nimic.
- Ei, păreai destul de sigură pe tine acum nici un minut, se zbârli el.

-Voiam să spun doar că nu pot să mă mărit cu tine *acum,* şi nici măcar să-ţi accept cererea în căsătorie acum, încă mai avem nevoie de timp, Mick. Nici unul dintre noi nu mai e ca atunci când ne-am cunoscut, nici măcar ca atunci când am divorţat. Nu puteam să alunecăm unul spre altul din nou şi să ne aşteptăm să ne potrivim la fel.

- Presupun că ar trebui ca vorbele tale să mă facă să mă simt uşurat, dar nu mă simt decât iritat, recunoscu el.

Megan zâmbi când îl auzi.

- Asta pentru că răbdarea nu s-a numărat niciodată printre calităţile tale.

-Asta cam aşa e. Se ridică. Ei bine, având în vedere că nu mă laşi să organizez o cină luxoasă, presupun că ar trebui să ne întoarcem la galeria aia a ta şi să le dăm de urmă tablourilor ălora buclucaşe.

Megan îl privi surprinsă.

-Nu e treaba ta să ne ajuţi.

- Ba da, dacă e să am vreo şansă să petrec ceva timp cu tine în seara asta, spuse el. Şi nu am venit tocmai până aici doar ca să mă plimb prin oraş de unul singur.

Megan îi adresă o privire cochetă.

- Cu toate atracţiile New Yorkului, pe tine te interesează doar persoana mea?

Mick izbucni în râs.

-Meggie, nu ştii deja că, pentru mine, tu o să fii mereu atracţia principală?

- A, uite vorbăria asta irlandeză care mi-a

plăcut mereu la tine, spuse ea, ieşind din cafenea în urma lui.

- Nu e doar vorbărie, răspunse el, indignat. E adevărul gol-goluţ.

O, Doamne, îşi spuse ea în gând. începea să creadă că Mick chiar vorbea serios.

Shanna nu mai dădu ochii cu Kevin timp de mai mult de o săptămână după ce primise acel telefon de la fosta lui soacră. Ştia prin ce trecea şi de ce, dar nu îi plăcea deloc că părea să-şi fi pierdut impulsul de a-şi propulsa viaţa înainte. Bree trecuse pe la ea ieri-dimi- neaţă şi îi spusese că stătea din nou acasă, mohorât. Singurul lucru pozitiv pe care se părea că îl făcea era să se ducă la cursurile obligatorii pentru obţinerea brevetului de căpitan.

Luase telefonul de vreo cinci-şase ori să îl sune, dar apoi îl pusese înapoi. În mod clar, prietenii îşi dădeau telefon, dar era conştientă că nu asta era întru totul natura relaţiei dintre ei. Era prea multă atracţie care clocotea între ei pentru a li se potrivi eticheta de prieteni.

Chiar şi mai îngrijorător decât indecizia ei de a-l suna pe Kevin era faptul că petrecea atât de mult timp gândin- du-se la el. Fiecare comentariu făcut în treacăt de Bree despre fratele ei când vorbiseră în faţa magazinelor lor fusese ca o ploaie bine-venită peste florile ofilite dintr-o grădină. Shanna era conştientă că ăsta nu era deloc un semn bun.

Bineînţeles, gândurile despre Kevin o ajutau să nu se frământe privind soarta fostului ei fiu vitreg. Ori de câte ori vedea copii alergând entuziasmaţi spre plajă dimineţile sau familii care aşteptau la coadă să ia îngheţată la

magazinul de după colţ, gândul i se ducea la Henry, şi inima parcă i se îngreuna dintr-odată. Astăzi, era greu de decis care dintre griji era mai mare – cea pentru Kevin sau cea pentru Henry.

Din moment ce Kevin era om în toată firea, iar problemele sale nu cădeau în sarcina ei, data viitoare când luă telefonul, sună la numărul care cândva fusese al ei. îi răspunse guvernanta.

- Greta, Shanna la telefon.

-A, doamnă Hamilton, ce mai faceţi? Scoase un clon- cănit, dându-şi seama de greşeala pe care o făcuse. Scuze. Ştiu că acum sunteţi doamna Carlyle. Doar că nu pot să mă obişnuiesc cu asta.

- Spune-mi Shanna, îi spuse femeii care avusese grijă de Henry de când mama lui murise într-un accident, când el avea trei ani. Ce face Henry? E pe-acolo?

- E chiar lângă mine, răspunse Greta. De cum m-a auzit rostindu-ţi numele, a venit într-un suflet. Ţi-l dau la telefon.

- Mai întâi spune-mi dacă e bine.

Greta ezită o clipă, după care spuse pe un ton neconvingător:

- Totul e bine.

Sesizând o notă falsă în glasul ei, Shanna insistă:

- Ba nu, nu e. Ce se întâmplă?

- Chiar nu pot să vorbesc despre asta acum. Ţi-l dau pe Henry.

- Mami, chiar tu eşti? întrebă Henry.

Uşurată de entuziasmul familiar din glasul lui, Shanna îşi alungă din gând temerile. Nici nu i se păru că ar fi fost nevoie să îl corecteze

că îi spunea „mami”, deşi Greg şi familia lui obiectaseră ca acest termen să mai fie folosit după divorţ.

- L-am lăsat amândoi să îmi spună aşa chiar de dinainte de nuntă, îi reamintise lui Greg. Dacă intră altă persoană în peisaj, atunci o să ne punem problema cui îi spune „mami”.

Intr-un final, fostul ei soţ cedase.

Pentru o clipă, Shanna savură certitudinea că băieţelul ei părea fericit. Apoi îl întrebă:

- Hei, dragule, ce mai faci? Ai mai crescut alţi cincisprezece centimetri de data trecută când am vorbit?

Henry chicoti.

-Nimeni nu creşte atât de repede.

- Eu cred că tu da. A trebuit să-ţi cumpăr haine de şcoală de trei ori cât erai la grădiniţă. Dar puloverul pe care ţi l-am trimis de ziua ta... ţi-a rămas mic deja?

- În nici un caz, răspunse el. E grozav. O să-l port mereu. Se opri o clipă, după care spuse: Ştii ceva, mami?

-Ce?

-Taţi mi-a promis că mă duce la un meci de baseball al celor de la Phillies, săptămâna viitoare, şi poate la unul al celor de la Baltimore Orioles mai încolo în vara asta. Mi-a zis că o să mergem cândva pe toate stadioanele din ţară. Nu-i aşa că e fenomenal?

Ştiind cât de mult îi plăcea baseballul lui Henry, Shanna se declară de acord.

- Chiar e fenomenal.

Spera doar că nu avea să se dovedească una dintre sutele de promisiuni pe care Greg le abandonase. De fiecare dată, lui Henry îi era din ce în ce mai greu să-şi revină din

dezamăgire. De fiecare dată, lumina din ochii lui slăbea câte puţin.

- Spune-mi ce ai mai făcut, îl încurajă ea. Te distrezi în vacanţa de vară?

- Greta m-a dus la pescuit pe lac, răspunse el, menţionând alta dintre activităţile sale preferate. Cât ea stătuse acolo, merseseră aproape zilnic la pescuit. Henry oftă profund. Dar nu i-a plăcut să pună momeala în cârlig. Nu cred că o să mă mai ducă altă dată. Tăcu o clipă, după care o întrebă: Poate ai putea să vii tu, să mă duci?

- Aş vrea să pot, dragule. O să vorbesc cu tatăl tău, şi poate într-una din zilele astea o să putem să aranjăm ceva. Dar nu-ţi promit nimic, totuşi – ai înţeles?

-Ştiu. Pentru că aşa au zis de la tribunal, răspunse el, mohorât. Ii urăsc pe ăia de la tribunal, sunt nişte idioţi.

Shannei nu îi plăcea nici ei de ei. Judecătorul fusese un prieten apropiat de-ai tatălui lui Greg; nu avusese nici o şansă. Un judecător mai plin de compasiune şi lipsit de obligaţii personale poate că ar fi ţinut cont de legătura pe care o avea cu Henry în loc să se concentreze pur şi simplu asupra literei legii. Aceste convorbiri telefonice rare nu erau îndestulătoare pentru nici unul dintre ei. Şi totuşi, erau preferabile excluderii totale din viaţa lui Henry, aşa cum ar fi preferat cei din familia Hamilton.

- Ai deschis librăria? întrebă Henry.

- Da, şi e minunată.

- Ce mi-aş dori să o văd şi eu, rosti el, cu tristeţe. Poate mă aduce bunica.

Shanna avea îndoieli că avea să se întâmple asta. Loretta Hamilton nu o plăcuse niciodată

prea mult pe Shanna. Deşi toate dovezile indicau contrariul, o învinovăţise pe Şhanna pentru destrămarea căsniciei după doar câteva luni. Deşi era foarte conştientă de legătura profundă care se formase între Shanna şi Henry, îi susţinuse întru totul pe soţul şi pe fiul ei în eforturile lor de a o exclude din viaţa băieţelului după divorţ.

-Trebuie să închid, dar să ştii că te iubesc, Henry, spuse Shanna. Poţi să mi-o mai dai pe Greta puţin?

- S-a dus la parter, îi răspunse băieţelul. Cred că pregăteşte masa.

- Bine, atunci, rosti Shanna, ascunzându-şi dezamăgirea că nu reuşise să îi pună guvernantei alte câteva întrebări. Mai vorbim curând.

- Foarte curând? întrebă el, rugător.

- Foarte curând. Te iubesc, rosti ea şi aşteptă.

După o clipă, veni şi răspunsul câştigat cu greu:

- Te iubesc.

Shanna închise, cu ochii în lacrimi. Avusese nevoie de luni bune în care repetase această sintagmă ori de câte ori îi spunea noapte bună, atât înainte, cât şi după nuntă, pentru ca Henry să rostească aceste cuvinte. Intr-o familie care considera exprimarea sentimentelor drept o slăbiciune, le auzise rar şi învăţase să se îndoiască de ele când îi erau adresate.

Din nefericire, când ea şi tatăl lui se despărţiseră, se simţise trădat din nou de acestea. La şase ani, când Shanna plecase, Henry învăţase că dragostea nu însemna că oamenii rămâneau în viaţa ta. Păstrase o

tăcere încăpăţânată ori de câte ori ea le rostise în decursul conversaţiilor lor. Abia în ultimele săptămâni, când începuse să creadă că Shanna ţinea la el în ciuda faptului că era separată de el, începuse să le rostească din nou.

-Ah, Henry, murmură ea, ştergându-şi lacrimile care îi inundaseră obrajii. Ce ţi-am făcut noi doi?

Nu era prima oară când îşi puseseaceastă întrebare şi ştia că nu avea să fie nici ultima. În felul lui extrem de disfuncţional, Greg îşi văzuse de viaţă după divorţ. Ca şi ea, construindu-şi o viaţă nouă care promitea să îi ofere o împlinire pe care căsnicia lor nu i-o dăduse.

Dar Henry, trăind în haosul care era viaţa tatălui său, nu avea alternative şi nici mecanisme de apărare împotriva agitaţiei care era la ordinea zilei cu un om ca Greg, care era de cele mai multe ori pierdut în aburii alcoolului.

Shanna încercase din răsputeri să expună lucrurile cât mai clar în faţa judecătorului, dar cuvintele ei fuseseră puse în balanţă cu mărturiile oferite de Loretta şi Harrison Hamilton, chiar şi cu cea a lui Greg însuşi, care se trezise suficient cât să-şi susţină cauza în sala de judecată. Fermecător şi inteligent când era treaz, Greg depusese o mărturie despre căsnicia lor, care era greu de contestat, cu părinţii lui influenţi de faţă, susţinându-i versiunea, pe când Shanna nu avusese pe nimeni care să îi confirme spusele. Chiar şi cu un teanc de facturi exorbitante de la diferite magazine de băuturi alcoolice drept dovezi, tot nu putuse dovedi că Greg era cel care consuma toate acele băuturi. Din punctul de vedere al

celorlalţi, fuseseră cadouri pentru parteneri de afaceri sau fuseseră luate pentru petreceri extravagante, după cum prezentase lucrurile avocatul lui Greg.

Plecase din scurta ei căsnicie cu inima ferfeniţită, dar cu demnitatea intactă. Şi totuşi, adevăratele pagube fuseseră înregistrate de un băieţel care pe atunci avea şase ani şi care rămăsese fără nici o persoană care să îl protejeze şi să îl iubească în afară de o guvernantă prea speriată de şeful ei pentru a rupe tăcerea în faţa instanţei, când mărturia ei chiar ar fi putut conta.

Shanna oftă. Telefonul fusese frustrant în multe feluri, dar auzul notei aceleia triste din glasul lui Henry reuşise un lucru: Ii întărise hotărârea de a veghea asupra lui cât de bine putea, de la distanţă.

Şi, dacă avea să vină vreodată vremea în care să aibă suspiciuni că era abuzat – emoţional sau fizic – de tatăl lui, avea să acţioneze imediat, fără să ţină cont de consecinţele legale.

capitolul 9

Sătul de privirile compătimitoare ale aproape tuturor celor din familia sa, Kevin îi invită pe Jake, Will, Trace şi Mack să meargă cu el la pescuit duminică. Aşa avea o şansă să îşi pună la încercare abilităţile de controlare a noului său vas. Mai important de atât, poate că avea să îi liniştească pe toţi, asigurându-i că viaţa lui mergea mai departe.

Ceilalţi patru bărbaţi veniră în zori la întâlnirea din portul Harbor Lights. Dintre toţi, doar Mack arăta cam şifonat.

- Te-ai culcat târziu? întrebă Kevin.

-A ieşit iar în oraş cu Susie O'Brien, într-una din întâlnirile lor care în mod clar nu sunt romantice, îi răspunse Will. Pentru doi oameni care în nici un caz nu sunt atraşi unul de celălalt, petrec o groază de timp împreună.

- Suntem prieteni, răspunse Mack, adresându-i o privire acră, după care sări la bordul vasului de pescuit pentru a scăpa de ei. De cum Kevin îşi duse lada frigorifică la bord, Mack deschise o bere.

Jake se încruntă la el.

- Ce-i cu tine? Nu e nici măcar şapte dimineaţa.

- Ascultaţi-mă pe mine, e dat peste cap rău de tot, spuse Will.

- Asta e diagnosticul pus de tine? replică Mack. Ce fel de psiholog spune cuiva că e „dat peste cap rău de tot"?

-Unul căruia îi pasă de respectivul, ce Dumnezeu! răspunse Will. Aiureala asta trebuie să înceteze. Fă-i curte sau nu, dar negarea asta ridicolă în care tră- iţi amândoi în mod clar nu dă roade. Data trecută când m-am întâlnit cu Susie, era la fel de derutată ca şi tine.

- I-ai împărtăşit şi ei aceste preţioase păreri personale? întrebă Mack.

Will păru scandalizat de această sugestie.

- Bineînţeles că nu!

- Ei, ca să ştii şi tu, nu eu sunt cel căruia ar trebui să-i ţii predici, spuse Mack. Acum putem, vă rog, să nu mai discutăm despre asta? Dacă nu, eu mă duc înapoi acasă.

Trace scoase o bere şi se lăsă pe scaunul de lângă cel al lui.

- Cred că-ţi ţin şi eu isonul, proclamă. Tristeţea e mai suportabilă în doi, nu?

Capul lui Kevin se întoarse imediat când auzi una ca asta.

-Tristeţe? De ce eşti tu trist? Tu şi soră-mea mai aveţi puţin până la nuntă.

Trace ridică din umeri şi luă o duşcă lungă şi lacomă din sticla lui de bere.

- Eu, unul, n-aş şti să-ţi zic cât. Ai auzit o dată anume? Eu nu! Ori de câte ori întreb, apare expresia aia...

Mack dădu trist din cap.

-Ştiu expresia aia.

- Şi eu, confirmă Jack.

Kevin se uită lung la toţi trei.

- Despre ce expresie vorbiţi?

-Aia care ne spune că suntem nişte idioţi că încercăm să obţinem ceva clar, nu? rosti Trace, mohorât. N-ai crede că Abby ar vrea să facem asta odată? Mă şi mir că fostul ei soţ n-a făcut valuri că locuim împreună sub acelaşi acoperiş cu gemenele. Bineînţeles, Wes are şi el propriile probleme amoroase, ceea ce şi explică de ce nu s-a luat de Abby pentru asta.

Simţind nevoia să îşi apere sora, Kevin spuse:

-Abby a fost foarte ocupată punând pe picioare firma aia de brokeraj. Stă în Baltimore aproape la fel de mult ca aici.

- Şi mai e şi asta, rosti Trace, profitând de ocazia creată. Ai foarte multă dreptate, Kevin. Se ascunde în Baltimore jumătate din timp, iar eu stau aici, cu gemenele.

Până ce Kevin apucă să întrebe de ce credea că Abby se ascundea, Trace îi adresă o privire care îi tăie tot avântul.

- Nu că nu le-aş adora pe fetiţele alea ca şi cum ar fi ale mele, adăugă Trace. Şi nu e o problemă să stau cu ele, din moment ce oricum lucrez de acasă. Crede-mă, nu aici e problema.

Kevin îl privi cu scepticism.

-Nu aici e problema? Eşti sigur că vorbeşti de Carrie şi Caitlyn? îmi iubesc nepoatele, dar fetele alea două sunt tare greu de ţinut în frâu.

-Avem un sistem, insistă Trace.

Toţi cei trei se holbară la el.

- Un sistem? repetă WilL Zău?

Văzându-le expresiile pline de îndoială, Trace se strâmbă la ei.

- Credeţi-mă, am totul sub control acasă.

- Le încui în camere? întrebă Kevin, nu chiar total în glumă.

- în nici un caz, spuse Trace cu înfocare. Aţi putea să vă concentraţi, totuşi? Nu fetele sunt problema. Abby e. Cred că au apucat-o îndoielile. De ce altceva i-ar apărea pe faţă expresia aia ori de câte ori îi spun că ar trebui să stabilim o dată pentru nuntă?

Kevin nu credea deloc că sora lui n-ar fi vrut să se mărite cu Trace. Era bărbatul cu care ar fi trebuit să se mărite în urmă cu mulţi ani.

- Crede-mă, te înşeli. Totul e din cauză că s-a concentrat prea mult asupra muncii.

- Ştii ce cred? îi spuse Will lui Trace. Cred că trebuie să laşi fetele cu cineva aici şi să te duci la Baltimore ca să petreci câteva zile singur cu logodnica ta. Abby s-a aruncat cu capul înainte într-un post nou. Tu te-ai aruncat cu capul înainte în a locui cu ea şi a fi părinte. Toate astea necesită eforturi semnificative de adaptare. Aveţi nevoie de ceva timp în care să fiţi un cuplu, să vă restabiliţi fundamentul

emoţional şi să vă amintiţi de ce v-aţi îndrăgostit unul de celălalt.

Trace îl fixă cu o expresie gânditoare.

-S-ar putea să ai dreptate cu asta, consimţi el.

Will rânji la el.

- Nu pot să cer onorariile alea mari fără să am şi eu câte o idee credibilă din când în când.
- Iau eu fetele, se oferi Kevin. Lui buni o să-i placă la nebunie să le aibă în casă vreo câteva zile. Şi măcar atât pot să fac şi eu, după toate dăţile în care tu şi Abby m-aţi scos din încurcătură având grijă de Davy.
- Ca să vezi! rosti Will. Problema a fost rezolvată. E că sunt bun?

Mack zâmbi larg şi îşi trecu braţul pe după umerii lui.

- A, eşti bun, da. Poate că într-o bună zi o să foloseşti toate cunoştinţele astea ca să menţii şi tu o relaţie mai mult de câteva săptămâni.

Jake îl înghionti în coaste pe Will cu cotul.

- Te-a prins cu asta, bătrâne.

Will scoase un oftat.

- Daţi-mi şi mie o bere.

Kevin se uită lung la cei trei şi dădu din cap, nevenin- du-i să creadă.

- Vrea careva dintre voi să mergem efectiv la pescuit? Sau doar să stăm aici, lângă docuri, şi să bem?

-Mie, unuia, să stăm aici îmi convine de minune, zise Trace.

- Şi mie, confirmă Jake.
- Niciodată nu mi-a plăcut cine ştie ce să prind peşti, adăugă Will, instalându-se într-unul dintre scaunele pliante de pe punte. Să stau aici aşa, totuşi – suspină din suflet – da,

asta da, viaţă!

- Amin! rostiră ceilalţi, la unison.

Kevin zâmbi larg şi întinse mâna după o bere şi pentru el.

- La cât de scump e combustibilul, şi mie-mi convine de minune.

- Plus că sunt şi nişte femei tare frumoase, îmbrăcate sumar, care se plimbă pe docurile astea, zise Mack.

- Poţi să te uiţi cât vrei, îl tachină Jake, dar asta n-o să schimbe faptul că ţi s-au aprins călcâiele după Susie.

Mack oftă din adâncul sufletului.

- Da, probabil că ai dreptate, rosti el sumbru.

Şi, deşi nu avea de gând să o spună cu voce tare, Ke- vin ştia şi el că, oricât s-ar fi uitat după alte femei, asta nu avea să schimbe faptul că în ultima vreme nici el nu reuşise să şi-o scoată din minte pe Shanna.

Totuşi, asta poate că avea să-i distragă atenţia de la vinovăţia copleşitoare pe care i-o declanşase această atracţie.

Nu fusese o dimineaţă bună. Când intrase în librărie, Shanna găsise podeaua din camera din spate plină de apă. Din câte se părea, ţeava de sub chiuveta din baie căpătase o fisură peste noapte. închisese apa, dar până în momentul de faţă nu reuşise să găsească un instalator care să poată veni la faţa locului până a doua zi.

Avusese atâţia clienţi de dimineaţă, că nu reuşise să se ducă în camera din spate să şteargă apa bine şi să verifice pagubele înregistrate la cutiile de marfă pe care le

avusese puse direct pe podea. Măcar reuşise să le mute pe cele mai multe mai sus, ca să nu fie afectate şi mai mult.

Răsuflă uşurată când ultimul dintre clienţii ei ieşi chiar la timp, pe la unu, şi în librărie se instală apatia obişnuită. Ajunsese la jumătatea distanţei dintre casă şi camera din spate când auzi clinchetul clopoţelului de deasupra uşii de la intrare. Auzi un schelălăit familiar şi se întoarse exact la timp pentru a-l vedea pe Davy arun- cându-se către ea. Era urmat într-un ritm uşor mai potolit de Carrie, Caitlyn şi Kevin.

Se forţă să schiţeze un zâmbet de dragul copiilor, dar avea o bănuială că acesta nu i se reflectă şi în privire. Kevin remarcă imediat.

- Care-i problema? o întrebă.
- O defecţiune la instalaţia de apă din spate, îi spuse ea. Şi n-am avut nici două minute libere să fac ceva mai mult decât să închid apa şi să iau câteva dintre cutii din bălţi. Şi nici nu am putut să găsesc un instalator care să poată ajunge azi. Abia acum apuc să mă duc acolo şi să încerc să rezolv cât de cât.

-Arată-mi, zise el imediat. Se răsuci către Carrie şi Caitlyn. Fetelor, vă rog să staţi în secţiunea pentru copii şi să vă uitaţi la cărţi cu Davy, bine? Dacă faceţi asta pentru mine câteva minute, puteţi să vă alegeţi fiecare câte o carte pentru acasă.

- Ce bine! rosti Carrie, cu o expresie entuziasmată. 11 apucă de mânuţă pe Davy. Hai! Ce carte vrei să-ţi citim?
- Ii supraveghez eu, se oferi Shanna.

-Asta după ce-mi arăţi care e problema şi stai jos câteva minute, spuse Kevin. Pari efectiv răvăşită.

Shanna încercă să nu se simtă jignită de aceste ultime cuvinte, mai ales că avea dreptate. Chiar era răvăşită.

- A fost o dimineaţă agitată. Dacă poţi să te ocupi tu de ţeava aia, m-ai salvat. Eu cred că aş putea să o repar, dacă aş avea uneltele necesare, dar nu e cazul.

Ii arătă ţeava şi de unde cursese apa.

- Pare a fi vorba de o garnitură uzată, decretă el.

Dintr-odată, Shanna îşi aminti ceva ce îi spusese tatăl lui în urmă cu câteva săptămâni.

- Kevin, ştiu că nu se caută calul de dar la dinţi, dar ştii ce faci acolo?

El îşi scoase capul de sub chiuvetă şi îi făcu cu ochiul.

- Există nişte reparaţii prin casă pe care nici măcar eu nu pot să le fac greşit. Am venit aici cu SUV-ul tatălui meu pentru că eram şi cu fetele. Are trusa cu unelte în spate. Iţi repar asta în doi timpi şi trei mişcări.

Crezându-l pe cuvânt, Shanna se gândi dacă să se ocupe de afurisitele acelea de cutii umede, dar apoi se decise că, de fapt, trebuia să stea cu copiii. Deşi nu prea făceau gălăgie, nu se ştia ce boacăne ar fi putut să facă. În plus, nimic nu o putea face să nu se mai concentreze asupra problemelor decât să-i asculte pe cei trei vorbind despre totul şi nimic.

- Domnişoară Shanna, rosti Caitlyn de cum Shanna venise şi se aşezase lângă ei, aveţi vreo carte despre fete?

Nedumerită, Shanna spuse:

- Am o groază de cărţi despre fetiţe.
- Nu, una despre o familie cu fete. Mami ne-

a zis de ea. Ne-a povestit că bunica Megan i-a citit-o când era de vârsta noastră. S-a făcut şi film după ea.

- Te referi cumva la Micuţele *doamne!*

Expresia lui Caitlyn se însenină imediat.

- Asta e! O aveţi?

- Bineînţeles că da, îi răspunse Shanna, ducându-se la secţiunea de cărţi clasice pentru copii. Luă romanul Louisei May Alcott, care cândva fusese preferatul ei. Ediţia asta are şi nişte ilustraţii minunate.

După ce o luă de pe raft şi se aşeză, toţi cei trei copii se instalară lângă ea, Davy în poala ei şi fetele de o parte şi de cealaltă. Senzaţia de mulţumire senină care se po- gorî peste ea aproape imediat era uluitoare.

Când începu să citească, fetele se traseră mai aproape, să studieze ilustraţiile. Davy adormi. Când termină primul capitol, închise volumul şi se uită de la Carrie la Caitlyn.

-Vă place?

Carrie dădu afirmativ din cap.

- Şi mie, rosti Caitlyn. Asta-i cartea pe care vreau să ne-o ia unchiul Kevin.

- Unchiul Kevin v-o ia cu cea mai mare plăcere, rosti el, făcând-o pe Shanna să tresară.

Aceasta îi întâlni privirea.

- De cât timp stai acolo?

- Suficient cât să văd ce bine îţi stă acolo, cu toţi trei copiii, răspunse el. Ai un talent la asta.

Shanna se îmbujoră. Pentru că nu ştia cum să răspundă la un asemenea comentariu, îl întrebă:

- Cum merge cu ţeava?

- Am rezolvat-o şi am pornit din nou apa. Am curăţat eu apa de pe jos, dar va trebui să iei cutiile la rând. Cred că unele s-au udat cam tare.

- De-asta mă şi temeam. Mă duc acum acolo, să văd cum stau lucrurile.

Kevin dădu negativ din cap.

- Nu până nu mănânci de prânz. Noi mergem să mâncăm pizza. Şi tu vii cu noi.

Carrie şi Caitlyn se ridicară brusc şi se întinseră să o apuce de mâini.

- Da, domnişoară Shanna, trebuie să veniţi, spuse Caitlyn.

-Vă rugăm, încercă să o îmbuneze Carrie.

-Şi după aia o să luăm şi îngheţată, adăugă Caitlyn.

Shanna se uită amuzată la Kevin.

- Asta e strategia ta când vine vorba să ai grijă de copii? Să-i îndopi până îi apucă toropeala?

- Ce înseamnă toropeală? întrebă Carrie.

-Nu-i ceva de care trebuie să-ţi faci tu griji, îi răspunse Kevin. Au o foame de lup.

- Şi stomăcele delicate, replică Shanna.

- Nu şi astea două, insistă Kevin.

- Putem să mâncăm o groază de mâncare, confirmă Caitlyn.

Carrie îşi desfăcu larg braţele.

- O pizza cel puţin aşa de mare, şi dup-aia îngheţată. Shanna i-l dădu pe Davy lui Kevin, după care se ridică. -Trebuie să văd cu ochii mei asta, zise ea, după care

îi zâmbi larg lui Kevin. Şi în mod clar vreau să văd cum te descurci când o să înceapă să se înverzească la faţă de la atâta mâncare.

- Fost medic civil şi militar, îi reaminti el.

Am situaţia sub control.

Shanna râse, văzându-l aşa încrezător în forţele proprii.

-Vedem noi...

O oră mai târziu, Kevin urca în maşină două fetiţe care se simţeau foarte rău, încercând să evite privirea Shannei, a cărei expresie îi amintea că fusese avertizat.

- Habar n-am avut că e posibil să li se facă atât de rău atât de repede, murmură el în timp ce fetele suspinau chinuit.

- Două felii şi jumătate de pizza, plus îngheţată cu sirop de ciocolată ar putea avea ceva de-a face cu asta, spuse Shanna.

Deşi intervenise imediat să aibă grijă de fete când vomitaseră, cu o compasiune nemărginită şi un glas blând şi liniştitor, faţă de el nici nu încercase să îşi ascundă amuzamentul.

- O să-mi scoţi ochii cu asta până la sfârşitul zilelor, nu? întrebă el.

- Cam aşa ceva, recunoscu ea.

- O să simţi nevoia să mă pârăşti soră-mii?

- Te referi la Bree?

- La Bree, Abby, Jess... nu contează căreia. De cum află una, ştiu toate.

- N-o să afle nimic de la mine, îl asigură ea, după care aruncă o privire cu subînţeles la fetele aşezate în scaunele lor speciale. Dar vor afla, asta-i clar.

Kevin se încruntă.

- Poate c-aş putea să le mituiesc cu ceva să nu mă dea în gât faţă de mama şi tatăl lor.

Shanna respinse ideea imediat cu o mişcare din cap.

-Nu-i o idee bună. Copiii n-ar trebui

încurajaţi să ţină secrete faţă de părinţi.

- Da, cred că ai dreptate. Ei, poate că Abby şi Trace vor fi într-o dispoziţie atât de bună după mica lor escapadă romantică fără copii, că nu vor ţipa la mine pentru asta.

Cum stăteau pe trotuar, Bree ieşi din florăria ei şi se apropie de ei. Aruncă o privire în maşină, după care se încruntă.

- Ce le-ai făcut fetelor? îl întrebă imediat. Sunt verzi la faţă.

- Nu te lua de mine, îi răspunse Kevin.

- Prea multă pizza şi îngheţată, explică Shanna.

Kevin se răsuci instantaneu către ea.

- Parcă nu aveai să mă dai în vileag!

- E aici. Le-a văzut cu ochii ei.

-Ai fi putut să mă opreşti, să ştii, o acuză el.

Shanna hohoti.

- N-aveam cum. Ai zis că ai situaţia sub control.

Bree se uită când la unul, când la celălalt, cu un zâmbet din ce în ce mai larg pe chip.

- E prea tare! Mă duc în florărie, s-o sun pe Abby.

- Ba în nici un caz! protestă Kevin, prinzând-o de braţ. Ea şi Trace... ei, hai să zicem că să îi întrerupem acum ca să mă torni pe mine nu e o idee bună.

Uitând instantaneu de nepoatele ei albe ca varul, Bree se uită fascinată la el.

- Ce ştii tu despre Trace şi Abby, şi eu nu?

- Sunt în Baltimore – singuri, dacă înţelegi unde bat, răspunse el.

Ochii lui Bree se luminară.

- Zău? O mică lună de miere înainte de nuntă?

- Ceva de genul, confirmă Kevin. Trace voia să o facă pe Abby să se concentreze asupra nunţii, aşa că m-am oferit să îi dau o mână de ajutor având grijă de fete câteva zile.
- Zău? Şi faci asta îmbolnăvindu-le?

Kevin se uită urât la sora lui.

-Să mă pupi!

Lângă el, Shanna chicotea, amuzată la culme.

- îmi place familia voastră! Voi doi sunteţi de comă!

-Ţi se pare amuzant?

- Da, confirmă ea.
- Propria mea soră îmi freacă ridichea, deşi eu făceam o faptă bună, şi ţie ţi se pare amuzant? insistă el.
- Ştii ce se spune, nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită, intră în joc Bree.
- Da, păi... să vezi dacă o să te mai ajut pe tine cu ceva, îi spuse, după care întoarse capul către Shanna. Cât despre tine... asta-i mulţumirea pe care o primesc pentru că ţi-am reparat ţeava aia buclucaşă?

Shanna se înroşi, copleşită de vinovăţie. Rozul apărut în obraji o făcea mai frumoasă ca oricând.

-Vai!

Bree o cercetă atent.

- L-ai lăsat pe Kevin să îţi repare ceva la instalaţia de apă? o întrebă, cu o privire îngrijorată.
- Sunt în stare să schimb o garnitură, zise el, uitându-se urât la amândouă.

În mod clar, femeile erau mai degrabă o pacoste decât o binecuvântare uneori. Evident, cele două din faţa lui nu apreciau o faptă bună.

- Poate ar trebui să-l chem pe tata aici, să arunce o privire, spuse Bree. S-a întors de la New York, nu?

-Nu trebuie să-l implicăm pe tata. Nu mai curge nici o picătură de apă, spuse Kevin. Intreab-o pe Shanna. Mai curgea când am plecat la masă?

-Nu, răspunse ea imediat.

Bree aruncă o privire către librărie, după care scoase un suspin oripilat.

-Atunci poate poţi să-mi explici de ce curge apă pe sub uşă acum.

Kevin se întoarse în direcţia respectivă şi simţi cum se albeşte la faţă. Shanna avea o expresie oripilată care, era destul de sigur, se asorta perfect cu a lui.

- Bree, du fetele şi pe Davy acasă, îi ordonă. Sună-l pe tata de pe drum şi roagă-l să vină imediat aici, bine?
- S-a făcut, răspunse Bree, intrând în fugă în florărie pentru a o anunţa pe Jenny că pleca.
- Dă-mi cheia, îi spuse Kevin Shannei, care părea să fi rămas paralizată de vederea apei care se revărsa pe stradă.

Când văzu că aceasta nu se clinteşte, Kevin luă singur cheia pe care aceasta o ţinea în mână.

Intrat în librărie, trecu prin apă până în camera din spate şi închise robinetul de alimentare până ce şuvoiul de apă se reduse la un firicel şi apoi la câteva picături, care intr-un final conteniră.

Shanna intră şi ea cu paşi îngreunaţi de apă după el, privind tristă pagubele produse.

- Ce s-a întâmplat?
- Din câte se pare, problema era mai gravă

decât o simplă garnitură, îi explică el succint. Nu-ţi face probleme. Fac eu curat aici. În câteva ore, nici n-o să-ţi dai seama că s-a întâmplat aşa ceva aici.

- Sunt mărfuri care au suferit pagube ireversibile, rosti ea în şoaptă, evident pe punctul de a izbucni în plâns. Nu-mi permit o asemenea pierdere.

Kevin se uită fix la ea, trist.

- Nu ai asigurare?

- Bineînţeles că am, dar nu pot să cer despăgubiri doar la câteva săptămâni după inaugurare. Ratele viitoare îmi vor creşte astronomic.

Kevin se duse la ea şi o cuprinse în braţe.

- Nu plânge, te rog, îi şopti, cu buzele în părul ei. Nu pot să suport aşa ceva. Toată chestia asta e vina mea şi o să repar tot.

- încercai doar să mă ajuţi, zise ea, agăţându-se de el. Lacrimile ei îi udau cămaşa.

Kevin îi ridică bărbia şi o privi în ochi.

- Gata cu plânsul, bine? Ultimul lucru de care avem nevoie aici sunt alte picături de apă.

Buzele ei tresăriră a zâmbet, exact cum sperase Kevin.

- Aşa-i mai bine, rosti. Nu-ţi face griji. Arată mai rău decât e, de fapt. Cele mai multe cărţi şi jocuri sunt aşezate sus şi vom usca totul cât ai zice peşte. O să închiriez nişte aeroterme de mari dimensiuni şi o să aduc o echipă de curăţenie. îi întâlni privirea. O să te descurci cât eu dau câteva telefoane şi pun lucrurile în mişcare?

Shanna dădu afirmativ din cap, deşi expresia îi era tristă.

Fără nici un chef, Kevin o lăsă singură şi se

duse afară să dea telefoane. Când se întoarse, Shanna împingea apa către uşa din faţă cu o mătură.

- Un mop ar da rezultate mai bune.

-Nu am mop.

- Sally sigur are, zise el imediat. Du-te să îl iei cu împrumut, iar eu o să mă apuc să absorb apa cu nişte prosoape. Pot să le folosesc pe cele din baie?

Shanna acceptă printr-o mişcare din cap.

-Mai am unele în apartament. Cheia e pe acelaşi inel. Mă întorc imediat.

Kevin ieşi pe uşa din spate, urcă treptele în goană până la apartamentul ei, înjfăcă un braţ de prosoape, după care coborî în librărie. Intre timp, Shanna se întorsese, nu doar cu un mop, ci şi cu Jake, Mack şi Will.

- Am găsit întăriri, anunţă ea, cu un aer uşor năucit. Când m-au auzit povestindu-i lui Sally ce s-a întâmplat, au insistat să vină să ajute. Slavă Domnului că au ales tocmai ziua de azi să se întâlnească la un prânz târziu.

Kevin se îndoia că cei trei erau atât de interesaţi să îi ajute pe cât să îi facă zile fripte lui aducându-i aminte până la Judecata de Apoi că toate acestea erau din vina sa. Tipilor acestora le plăcea la nebunie să facă haz de cât de nepriceput era fiul lui Mick O'Brien la orice necesita îndemânare fizică. De fapt, deşi se apucară de treabă fără nici un comentariu, amuzamentul din ochii lor era de netăgăduit.

Spre surprinderea lui Kevin, Mick nu avu nimic de zis când sosi. Doar îşi petrecu braţul pe după umerii Shannei şi o îmbrăţişă scurt, să o mai aline.

-Nu-ţi face griji, îi spuse. Reparăm spărtura

şi curăţăm tot cât ai bate din palme.

La câteva minute după sosirea lui Mick, se întoarse şi Bree, care observă imediat privirea sticloasă a Shannei.

-Ai nevoie de o cafea, decretă. Hai să facem o cafetie- ră proaspătă, bine? Apoi, noi două o să ne umplem două pahare şi o să le bem vizavi, în parc.

- Nu pot să plec de aici, se împotrivi Shanna, chiar în timp ce începuse automat să facă demersurile necesare pentru a face cafeaua.

- Ba sigur că poţi să iei o pauză, insistă Bree.

- Du-te cu soră-mea, spuse Kevin. Lasă-ne pe noi să rezolvăm aici.

Bree dădu din cap, exprimându-şi acordul total.

- Ai o întreagă echipă de bărbaţi puternici şi pricepuţi la lucru. Lasă-i să-şi facă treaba, după care noi doi o să verificăm marfa, să vedem cum stau lucrurile.

Din nou, Shanna păru a fi pe punctul de a izbucni în lacrimi. Inima lui Kevin parcă se afundă în piept, ştiind că el era responsabil de situaţia creată.

- îmi pare atât de rău, rosti el, tocmai când Mick ieşi din camera din spate.

- Asta n-a fost vina ta, băiete, rosti el. Toată ţeava aia era un dezastru iminent. îl sun pe unchiul vostru, pe Jeff. Nu-mi pot închipui ce-a fost în capul lor de-au închiriat spaţiul ăsta fără să se ocupe de o reparaţie ca aia. N-au nici o scuză. Shanna, firma de administrare sigur are asigurare, ca să acopere toate pierderile pe care le-ai putea avea. N-o să fie

nevoie să apelezi la a ta.

Expresia ei se însenină vizibil.

- Eşti sigur?

- Mă ocup eu, rosti Mick imediat, cu o sclipire oţelită în ochi.

Kevin avea o bănuială că tatăl său avea să savureze înfruntarea cu fratele lui. în ultima vreme, cei doi vorbeau rar, doar când buni insista să fie politicoşi, în timpul sărbătorilor. Fusese râcă între ei de când avuseseră opinii diferite despre cum să dezvolte Chesapeake Shores. Acest incident va fi încă un reproş pe care Mick avea să i-l arunce în faţă fratelui său mai mic.

- Poate c-ar trebui să discut eu cu unchiul Jeff, se oferi Kevin.

Expresia îmbufnată a lui Mick îi arătă clar că nu trebuia să se bage.

- Nu era decât o idee, zise el imediat. Mă gândeam că poate ar fi bine să menţinem pacea în familie, de dragul lui buni.

- N-o să mă iau la trântă cu fratele meu pentru asta, îi răspunse tăios Mick. Dar o să am grijă să îndrepte lucrurile. Poate fi exact de ce-are nevoie ca să îşi aducă aminte că obligaţiile sale nu se reduc doar la încasarea cecurilor cu chiria.

Kevin îşi ţinu pentru sine îndoielile despre capacitatea de autocontrol a tatălui său. În plus, din ce observase el, unchiul lui avea un simţ al datoriei adânc înrădăcinat şi condusese compania de administrare a imobilelor foarte bine, fără să aibă nevoie de sfaturi din partea lui Mick. Părerile lor diferite despre cam orice pe lume erau principala cauză a rupturii dintre ei.

Ironia sorţii era că orice străin ar fi putut

vedea că Mick, Jeff şi Thomas se completaseră unii pe alţii, fiecare contribuind cu calităţi unice atunci când puseseră bazele oraşului. Chesapeake Shores era un oraş mai bun tocmai din acest motiv. Nu că Mick ar fi fost dispus vreodată să recunoască aşa ceva. El interpretase fiecare dezacord drept o critică adusă persoanei lui, nu doar viziunii pe care o avea despre oraş, ci şi a abilităţilor sale de constructor.

În loc să-şi piardă vremea spunându-i vreunul dintre aceste lucruri tatălui său, totuşi, Kevin se întoarse către Shanna.

- Tot îţi mai place familia asta? o întrebă.

Zâmbetul ei şovăi un pic, după care se lărgi.

- Da, îmi place.

Dintr-un motiv obscur, acest răspuns îi provocă o fericire mai mare decât avea dreptul să simtă într-o zi atât de haotică şi de predispusă la accidente ca aceasta.

capitolul 10

Shanna stătea pe o bancă în parcul de vizavi de librăria ei, ţinând strâns al doilea pahar cu cafea şi încercând să nu plângă în timp ce cutiile cu cărţi ude leoarcă erau scoase afară şi puse în spatele camionetei lui Jack, pentru a fi duse la groapa de gunoi. Amurgul se lăsa peste oraş şi lucraseră fără oprire toată după-amiaza să usuce librăria şi să scoată din ea orice lucru care fusese stricat dincolo de orice posibilitate de remediere.

Se simţea epuizată fizic şi emoţional de timpul petrecut sortând cărţi ude leoarcă, notând titlurile celor distruse, ca să le poată

scoate din inventar şi să le comande din nou. Mare parte din pagube fuseseră în secţiunea pentru copii, pentru că acestea fuseseră aşezate pe rafturi joase sau, în multe cazuri, chiar pe podea, unde tinerii lor cititori le lăsaseră.

Işi ridică privirea când Kevin traversă strada, iar inima îi execută un salt slab care era la fel de vag ca şi restul sentimentelor care o încercau.

- Hei, zise el, lăsându-se uşor pe bancă, lângă ea. Eşti bine?

-Am avut şi momente mai bune, răspunse ea. Sinceră să fiu, nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă voi toţi nu mi-aţi fi sărit în ajutor azi. Toţi au fost uimitori. Chiar şi oameni pe care abia dacă îi cunosc au venit să dea o mână de ajutor.

- În oraşul ăsta, avem grijă unii de alţii, iar oamenilor le place foarte mult că avem o librărie pe Main Street, îi spuse el. Cercetându-i faţa cu atenţie, adăugă: Pari epuizată. Ce-ai zice să faci un duş, să-ţi schimbi hainele şi apoi să te scot la o cină rapidă? Probabil că ţi-ar prinde bine o seară fără pretenţii şi relaxantă.

Shanna dădea negativ din cap chiar înainte ca invitaţia să fie rostită.

- Sunt prea multe lucruri de făcut.

- Vor fi acolo şi mâine. Am uscat interiorul, ăsta e cel mai important lucru. Susie a ajuns acum câteva minute şi o ajută pe Bree să treacă în revistă marfa. Zâmbi larg. Dar măcar nu se uită urât la Mack.

-Nici măcar n-am văzut-o, spuse Shanna.

- Pentru că eşti atât de extenuată că abia mai ţii ochii deschişi, zise el. Dacă adaugi în

ecuaţie şi stresul, e clar că ai nevoie să te culci devreme în seara asta.

Ea dădu să se ridice.

- Trebuie să discut cu Susie despre asigurare.

Kevin o trase de braţ şi o făcu să se aşeze din nou.

- O să aducă formularele de raportare a incidentului dimineaţă la prima oră. Zice că o să-ţi dea un cec cu titlu de avans, dacă ai nevoie. Ii zâmbi larg. Asta e rezultatul intervenţiei tatei, sunt convins. S-a dus la compania de administrare şi l-a făcut cu ou şi cu oţet pe unchiul Jeff, din ce ne-a spus Susie.

Shanna se crispă.

- Nu voiam să se întâmple aşa ceva.

- Nu-ţi face probleme. Ăştia doi s-au certat toată viaţa, când despre una, când despre alta. Parcă le creşte inima când se înfruntă. Le-ai dat un subiect nou de discuţie pentru câteva zile.

Shanna îi adresă o privire uluită.

- E ceva normal? Ca fraţii să se certe aşa?

- Eşti singură la părinţi?

Ea îi răspunse cu o mişcare din cap.

- Ei, nu pot să-ţi spun decât cum stau lucrurile în familia mea. Eu, Abby, Bree, Jess şi Connor ne-am mai încăierat din când în când, deşi în mare parte a fost vorba de certuri mărunte, fără nici o însemnătate. Cu tata şi unchii noştri, însă, lucrurile stau cu totul altfel. Au personalităţi la fel de diferite ca ziua şi noaptea. Pot să se certe şi despre culoarea cerului. Biata buni a tot încercat să instaureze pacea între ei de ani şi ani, dar dacă e să mă întrebi pe mine, lor le place să alimenteze

duşmănia asta dintre ei. Tata e inflexibil şi obsedat de control. Unchiul Jeff e aproape la fel de încăpăţânat. Unchiul Thomas e cel mai calm şi mai raţional dintre ei trei, dar chiar şi lui îi mai dă sângele în clocot, după cum e tradiţia la noi, la irlandezi, în câte o ceartă pe cinste.

- Dar voi toţi păreţi a vă înţelege bine cu Susie, remarcă ea.

- Ne-am apropiat tocmai datorită conflictului dintre taţii noştri. Nici unul dintre noi nu îl înţelege întru totul, aşa că facem front comun şi îl ignorăm, dacă nu suntem obligaţi să luăm partea vreunuia dintre ei.

Shanna era de-a dreptul fascinată.

- Insistă să luaţi partea unuia sau a altuia?

- Din când în când, recunoscu Kevin. Totuşi, de cele mai multe ori ne declarăm neutri şi ne ţinem tari pe poziţie. Suntem un fel de Elveţie.

-Mi-aş dori... începu Shanna, după care se opri.

- Ce ţi-ai dori?

Ea ridică din umeri.

- Ce rost are să-mi doresc ceva ce nu se poate împlini niciodată? Familia mea a fost cum a fost. Părinţii mei au fost oameni minunaţi. Mă susţineau în orice şi mă iubeau. Doar că eu mi-am dorit o familie ca acelea mari, agitate, la limita disfuncţionalităţii pe care le vezi la televizor. Ii întâlni privirea. Genul de familie pe care o ai tu.

Kevin hohoti uşor.

- Mie de cele mai multe ori mi se pare că familia asta a mea e o pacoste. Acum e prima oară când o consider un avantaj.

Shanna se uită surprinsă la el. Din ce

spusese, aproape că reieşea că-şi exprima un anumit interes faţă de ea, ceea ce nu mai făcuse până atunci. Deşi petrecuseră câtva timp împreună, în mare parte relaţia fusese complet amicală... asta dacă era să nu pună la socoteală scânteile pe care le simţise între ei de prima oară de când se văzuseră.

Aproape ca şi cum abia îşi dăduse seama ce implicaţii aveau cuvintele acestea, Kevin se ridică şi îi întinse mâna.

- Hai. Poţi să mai arunci o privire prin librărie, să le spui celorlalţi ce trebuie să facă mai departe, astfel încât să nu te mai simţi vinovată că pleci, şi apoi mergem să mâncăm ceva.

- Nu e corect să-i las pe ceilalţi să termine aici, rosti ea în timp ce-l urma către librăria de peste drum. Chiar ar trebui să...

- Chiar ar trebui să pleci cu fratele meu, spuse Bree, venind lângă ei pe trotuar şi deducând despre ce vorbea. Am făcut cam tot ce se putea face în seara asta.

- Trebuie să fac listele cu restul mărfurilor pe care le aruncăm, protestă Shanna.

- Sunt făcute, răspunse Bree. Am notat titlurile, autorii şi numărul acela de pe spate pe care mi l-ai arătat tu. Cărţile care mi-au părut doar umede au fost puse deoparte. Cu ele poţi să te hotărăşti tu mâine ce o să faci. Rafturile au fost şterse şi acum sunt perfect uscate. Aerotermele funcţionează. Aparatul de aer condiţionat merge şi el. Am pus pe blatul de la casa de marcat vreo câteva cutii cu mărfuri la care probabil că ar trebui să te uiţi. Eu cred că ai putea să le vinzi la jumătate de preţ, dar depinde de tine.

Shanna se uita la ea, uimită.

- Nu ştiu cum să îţi mulţumesc.

- Nu-i nevoie de nici o mulţumire. Şi tu ai face acelaşi lucru pentru mine. Acum este cazul să iei o pauză şi să te liniştеşti. Noi restul mergem la Sally's, să luăm câte un burger. Puteţi să veniţi şi voi, dar eu ţi-aş recomanda să îl laşi pe Kevin să te ducă într-un loc mai liniştit, ca să uiţi de toate asta o oră, două.

Ochii Shannei se umplură de lacrimi şi o strânse în braţe pe Bree. Chiar dacă se cunoşteau de atât de puţin timp, aceasta îi devenise o prietenă aproape la fel de dragă ca Laurie. Intr-o zi ca asta, când Shanna chiar avusese nevoie de o prietenă la care să apeleze, Bree fusese lângă ea. După ce îi dusese pe Davy, Carrie şi pe Caitlyn înapoi la Nell, Bree se întorsese şi pusese osul la treabă. Bineînţeles, Laurie se oferise să se urce şi ea în maşină şi să vină neîntârziat, lucru pentru care Shanna îi fusese recunoscătoare, dar Bree şi ceilalţi erau deja la faţa locului.

În librărie, Shanna deschise casa de marcat şi luă un pumn de bancnote de douăzeci de dolari.

- Ia astea, îi spuse. Fac eu cinste cu cina pentru toţi.

Bree începu să protesteze, însă maxilarul Shannei se încordă cu încăpăţânare.

- la-le! insistă ea. Măcar atât să fac şi eu.

Avea să înlocuiască banii din casă cu unii de la ea de dimineaţă.

- Nu e nevoie, dar mulţumim.

Bree o mai îmbrăţişă încă o dată, după care plecă să li se alăture soţului ei şi celorlalţi la Sally's.

Când Bree plecă, Shanna scoase un oftat. Kevin îşi puse o mână pe umărul ei.

- O să fie bine, o asigură.

- Ştiu asta, rosti ea, stând în mijlocul încăperii şi privind haosul din jur. Cărţile şi jocurile de pe raf- turile de jos fuseseră scoase şi stivuite pe măsuţe şi fotolii, ca să fie cât mai departe de podea. Trebuiau să fie sortate şi puse înapoi înainte de deschiderea librăriei, a doua zi. întâlni ochii plini de îngrijorare ai lui Kevin.

- Doar că acum e foarte greu să-ţi dai seama cum.

-Tocmai de aceea nici nu te apuci de treabă până mâine-dimineaţă. O să vin şi eu, să te ajut. Până una, alta, cum rămâne cu duşul ăla şi ceva de mâncare?

Pentru o clipă, Shannei îi trecu prin minte cum ar fi fost să facă duş cu el. Ei, *asta* în mod clar ar face-o să nu se mai gândească la harababura de aici. îşi reţinu zâmbetul provocat de acest gând. Kevin o ţintui cu o privire întrebătoare, aproape ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Clipi şi îşi feri ochii, cu obrajii în flăcări.

-Sigur, spuse ea, într-un final. Lasă-mă cincisprezece minute.

Ar fi fost arhisuficient pentru un duş şi o schimbare de ţinută. Totuşi, ceva îi spunea că nu avea să fie
suficient pentru a-şi recăpăta echilibrul... fie după lovitura dată de evenimentele din ziua aceasta, fie după şocul reprezentat de atenţia acordată de Kevin. Trecuse foarte mult timp de când avusese alături un bărbat pe care simţea că se putea baza.

Kevin intenţionase să o ducă pe Shanna la Brady’s, unde puteau să ia cina în tihnă într-un decor liniştit. În loc de asta, spre marea lui dezamăgire, ea insistă să li se alăture celorlalţi, la Sally’s.

- Ai vreun motiv anume? o întrebă, neîncercând măcar să-şi ţină sub control consternarea.

Pleoapele ei se îngustară.

- Dar tu ai vreun motiv anume pentru care nu vrei să stăm cu ei? contraatacă, încolţindu-l.

-N-am zis că...

- E ca şi cum ai fi făcut-o.

- Mă gândisem doar că e mai relaxant să mergem într-un local ca Brady’s, încercă să se acopere el, deşi adevărul era că nu voia să stea la masă cu nişte oameni care aveau să-i studieze şi să speculeze fără să se ascundă în vreun fel despre natura relaţiei lor. Exact asta s-ar fi întâmplat dacă mergeau la Sally’s. Şi-aşa erau prea multe speculaţii în jurul lor. Deja îndurase vreo câteva comentarii înţepătoare din partea aşa-numiţilor săi prieteni în după-amiaza asta.

- Nu sunt îmbrăcată de mers la Brady’s, spuse Shanna, arătând către perechea de pantaloni scurţi şi tricoul pe care le avea pe ea.

-Nici un local din Chesapeake Shores nu necesită o ţinută formală, poate cu excepţia hanului, îi răspunse el, susţinându-şi în continuare ideea.

- N-o să poţi să mă convingi să mă răzgândesc decât dacă îmi spui clar de ce anume nu vrei să mergem la Sally’s, îi spuse ea.

- Bree e acolo, răspunse el lapidar. Şi Jake, Mack, Will şi Susie.

-Toţi rude şi prieteni, rosti ea, păstrându-şi expresia neafectată. O secundă mai târziu, chipul ei reflectă că înţelesese în sfârşit. Aha, tocmai de aceea! conchise ea.

Kevin dădu din cap, întărind ideea.

-Vor face prea mare caz din prezenţa noastră acolo, împreună.

- Dar nu vor face şi mai mare caz dacă mergem undeva singuri? întrebă ea, punând problema logic. Ştiu că Bree a fost cea care a propus asta, dar dacă vrem cu adevărat să evităm discuţiile, ar trebui să mergem cu ei toţi.

Kevin nu văzuse lucrurile din această perspectivă.

- Cea mai bună ascunzătoare e în văzul lumii, adăugă ea. Dacă suntem cu ei, o să fim pur şi simplu parte dintr-un grup. Nu mai e loc de speculaţii. înţelegea raţionamentul ei şi era unul bun. Totuşi, nu ştia nici el de ce, dar tot ar fi vrut să insiste să meargă la Brady's. Iar *asta* îi arăta că nu era complet sincer cu sine însuşi pentru motivele pe care le avea ca să-şi dorească să meargă acolo. Voia să fie singur cu Shanna, voia să fie cel care să-i readucă zâmbetul pe buze după această zi îngrozitoare. Voia lucruri pe care nu s-ar fi cuvenit să le vrea.

-Ai dreptate, zise. La Sally's rămâne.

Dacă Shanna fu nedumerită de schimbarea lui bruscă de atitudine, nu zise nimic. Mai bine, pentru că el, unul, nu i-ar fi spus adevăratul motiv care o: determinase.

Când intrară la Sally's, fu surprins să vadă

două scaune goale la masă. Bree îi aruncă o privire amuzată.

- Am avut o bănuială că voi doi o să sosiţi dintr-o clipă într-alta, zise ea. Singurul lucru de care nu eram chiar sigură era care dintre voi avea să pledeze pentru venirea aici. V-am comandat burgeri, trebuie să sosească. I-am spus lui Sally să îi pună pe grătar de cum vă vede că intraţi pe uşă.

- Mulţumim pentru comandă şi, ca să ştii şi tu, amândoi am vrut să venim aici, o informă Kevin scorţos, trăgând scaunul de lângă sora lui, pentru ca Shanna să se aşeze lângă ea. El ocupă celălalt loc rămas, care din păcate era chiar lângă cumnatul lui. Jake îl privea amuzat.

-Vrei să-i spun eu soră-tii să te mai menajeze? îl întrebă Jake, într-o şoaptă teatrală care putu fi auzită de toţi cei aflaţi la masă.

Kevin îi aruncă o privire aspră, dar se abţinu să dea drumul cuvintelor pe care le avea pe vârful limbii, pentru că erau şi doamne de faţă. În loc de asta, îşi lăsă privirea să alunece peste masă şi îl observă pe Mack uitându-se lung la Susie cu expresia de căţeluş îndrăgostit care, se temea el, avea să-i fie sortită şi lui dacă nu era atent. Susie îl ignora intenţionat pe Mack şi vorbea cu Will. Kevin dădu din cap şi se întoarse către sora lui.

- Poate că ar trebui să-ţi concentrezi atenţia asupra ălora doi, îi sugeră cu o mişcare de cap în direcţia lor.

Bree zâmbi larg, distrată de această tentativă transparentă de a-i deturna atenţia de la el şi Shanna.

- Ei, crede-mă, când vine vorba de împins oamenii împreună, pot să mă ocup de mai

multe proiecte în acelaşi timp.

- Eu te-am chinuit aşa când erai la început cu Jake? întrebă Kevin.

-Nici măcar nu erai aici, îi reaminti ea.

- Ba eram, prima oară când v-aţi cuplat, răspunse Kevin. Şi nu m-am băgat în treburile voastre.

- Ha! zise Jake de lângă el. Tu şi Connor mă luaţi peste picior ori de câte ori apucaţi.

-Nu-mi aduc aminte nimic de genul ăsta, pretinse Kevin, deşi aproape că nu-şi mai putea reprima zâmbetul larg trezit de această amintire.

Tachinările continuară încă alte câteva minute, până ce Sally puse o farfurie cu un cheeseburger şi cartofi prăjiţi în faţa lui şi una în faţa Shannei, dar şi câte un pahar de ceai cu gheaţă. Rămase lângă ei doar cât să o strângă uşor de umăr pe Shanna, într-o încercare să o aline şi să o încurajeze.

- Dacă ai nevoie de ajutor mâine, să îmi spui, bine? După ce deschid dimineaţa, nu mai am treabă aici până la aglomeraţia de la prânz, aşa că am destul timp la dispoziţie.

Shanna, care fusese pe punctul de a izbucni în lacrimi toată după-amiaza, se puse dintr-odată pe plâns. Kevin se uită lung la ea, neputincios, după care îi aruncă o privire disperată lui Bree. Aceasta nu făcu altceva decât să se uite urât la el până ce acesta îşi trase scaunul mai aproape de cel al Shannei şi îşi petrecu braţul pe după umerii ei. îşi strecură un deget sub bărbia ei şi o făcu să se uite în ochii lui.

- Ce-a fost mai rău a trecut, îi reaminti. Şi

totul o să arate de o mie de ori mai bine dimineaţă.

- Ştiu, rosti ea, trăgându-şi nasul şi întinzând mâna după un şerveţel cu care să îşi şteargă lacrimile.

-Atunci nu inunda burgerul din farfurie, e păcat de el.

- Doar că... sunteţi toţi atât de drăguţi cu mine, zise ea din nou. Chiar şi Sally, şi de-abia dacă ne cunoaştem. De-abia vă cunosc pe toţi.

-Termină, să nu mai aud aşa ceva! interveni Bree. Suntem prieteni, ai înţeles? Şi prietenii se ajută unii pe alţii. Ce-ar fi făcut prietena ta Laurie, dacă ar fi fost aici?

Buzele Shannei se curbară într-un surâs surprinzător.

-M-ar ajuta, zise imediat. Cât timp i-aş plăti manichiura dacă s-ar întâmpla să-şi strice lacul de unghii.

Bree întinse mâinile spre ea, pline de zgârieturi de la lucrul cu trandafiri cu ţepi, sârme şi foarfeci.

- Hmm... Chiar mi-ar prinde bine o manichiură.

- S-a făcut, zise Shanna imediat. Şi tu, Susie. Propun să stabilim o ieşire de-o zi între fete săptămâna asta. Fac eu cinste.

- Deja ne-ai făcut cinste cu cina, protestă Bree. E mai mult decât suficient, dar o să mergem cu tine la manichiură, nu-i aşa, Susie?

-Vin şi eu, răspunse aceasta, deşi se uită cu disperare la propriile mâini. N-am mai avut unghiile îngrijite de-o grămadă de timp.

De fapt, era clar că fuseseră roase până la carne. Mack o determinase să facă asta,

bănuia Kevin. Cei doi chiar aveau nevoie de sfaturi să se hotărască odată şi să-şi recunoască sentimentele.

De cealaltă parte a mesei, Mack acoperi una din palmele lui Susie cu a lui.

-Nu-i nici o problemă cu unghiile tale, zise aspru, după care şi-o retrase smucit, cu un aer stânjenit. Trebuie să plec.

Susie se retrase de la masă, aproape dărâmându-şi scaunul din cauza mişcării bruşte.

- Poţi să mă duci şi pe mine cu maşina?

Mack păru să se fâstâcească şi mai tare, dar dădu aprobator din cap, după care cei doi plecară.

De lângă Kevin, Jake dădu negativ din cap.

-Ăştia doi sunt jalnici.

-Aşa e, adăugă Will. Crezi că Mack o să-şi aducă aminte că m-a adus cu maşina mai devreme?

Bree izbucni în hohote.

- În nici un caz. O să te ducem eu şi Jake înapoi acasă sau unde ţi-ai lăsat maşina, oriunde vrei. Şi ar trebui să plecăm şi noi.

Ochii i se întâlniră cu cei ai soţului ei, umplându-se rapid de pasiune.

Kevin îşi feri privirea. Nu voia să ştie ce activităţi îşi plănuiseră sora lui şi Jake pentru restul serii.

În câteva minute, el şi Shanna rămaseră singuri la masă. Aceasta înghiţi şi ultima îmbucătură din hambur- gerul ei şi înmuie ultimul cartof prăjit în ketchup. Când îl mâncă şi pe acesta, se uită la el şi zâmbi larg, semn că dispoziţia ei senină evident repusese stăpânire pe ea.

- Mulţumesc, îi spuse.
- Pentru ce?
- Pentru că ai fost de acord să venim aici. Fix de asta aveam nevoie.

-Ai început să plângi, îi reaminti el.

-Aveam nevoie şi de asta, cred, dar acum mai am un pic şi mă prăbuşesc.

Kevin se ridică şi îi întinse o mână.

-Atunci hai să mergem. Te conduc înapoi la tine.

Shanna îşi potrivi mâna într-a lui şi, pentru prima oară în mai multe luni decât era dispus să socotească exact, Kevin simţi nu doar o scânteie de atracţie, ci o legătură profundă şi puternică cu o altă fiinţă omenească. Shanna avusese nevoie de el azi – avusese nevoie de ei toţi, de fapt – şi se simţea bine ştiind că sărise în ajutorul ei. Deşi fusese puternic de dragul lui Davy de când murise Georgia, situaţia aceasta era diferită. II făcea să se simtă din nou bărbat, nu doar fantoma unui bărbat care doar simulase trăitul.

De asemenea, asta îi dădea speranţa că, în curând, poate că avea să înceapă să simtă din nou ceva... ceva în afară de vinovăţie şi de disperare.

Ţinându-se de cuvânt, Susie O'Brien sosi la Jocuri de Cuvinte a doua zi la prima oră cu formularele de sesizare şi un cec. Obrajii îi erau radioşi, iar părul roşcat îi era răvăşit, ca şi cum nu ar fi avut timp să şi-l aranjeze după ce ieşise din duş în dimineaţa asta. Sau ca şi cum cineva i l-ar fi ciufulit înainte să plece de acasă, îşi zise Shanna, reprimându-şi un zâmbet şi întrebându-se dacă nu cumva Mack

fusese acel cineva.

-Tu şi Mack v-aţi simţit bine aseară? întrebă lejer în timp ce umplea două ceşti cu cafea pentru ea şi Susie.

Pe sub pistrui, pielea lui Susie deveni roz.

- Mack e doar un prieten, declară ea.

Shanna îi făcu semn către un fotoliu, să ia loc.

- Poate că n-o să-ţi placă să-ţi spun asta, dar tu şi Mack s-ar putea să fiţi singurii oameni din oraş care chiar cred asta.

Susie se înroşi şi mai tare.

- E chiar atât de evident?

Shanna dădu afirmativ din cap.

- Mă tem că da. Şovăi o clipă, după care spuse: Pot să-ţi pun o întrebare intimă?

- Cred că da, răspunse Susie, cu o reţinere imposibil de ignorat.

- De ce vă împotriviţi atât de mult amândoi? E evident că e nebun după tine şi viceversa.

Susie îşi puse ceaşca pe măsuţă şi se aplecă spre ea, cu o expresie serioasă. Aproape că părea uşurată că cineva o întrebase în sfârşit asta.

- Tu eşti nou-venită în oraş, aşa că nu ştii mare lucru despre Mack, nu?

- De-abia dacă-l cunosc, recunoscu Shanna. Dar în mod clar pare un tip de treabă.

- E, dar e un cuceritor, dacă ştii la ce mă refer.

-A avut multe relaţii, concluzionă Shanna.

Susie îşi dădu ochii peste cap.

- Habar n-ai câte! A jucat fotbal în liceu, a fost o adevărată vedetă, aşa că toate fetele de pe aici se întreceau să-i atragă atenţia.

- În afară de tine, presupuse Shanna.

- De ce să mă agit? Nu puteam să concurez cu ele. Mack ieşea în oraş cu majorete, cu cele mai superbe fete din clasă. Şi nu s-a schimbat nimic de-atunci. A fost foarte popular şi respectat la Universitatea Maryland. Acum, că s-a întors aici, şi-a dat întâlniri cam cu toate femeile care au casă de vacanţă prin zonă, plus cu majoritatea turistelor, dacă sunt atrăgătoare.

- Şi totuşi, tu eşti cea cu care pare să fie interesat să îşi petreacă vremea, sublinie Shanna. Te-ai gândit vreodată că s-a săturat de tot ritualul ăsta superficial al întâlnirilor cu una-alta şi că acum caută o persoană profundă, o femeie ca tine?

Deşi ochii ei se umplură de dorinţă, Susie respinse această sugestie cu o fluturare din mână.

-Nu m-a invitat nici măcar o dată la o întâlnire adevărată.

-Asta a fost problema aseară? întrebă Shanna.

- M-a condus acasă, îi spuse Susie. N-a rămas la mine, dacă la asta te gândeşti.

Deci teoria ei de mai devreme fusese pripită, îşi zise Shanna.

- Ei, din ce am auzit eu, ai zis că nici într-o mie de ani n-ai accepta să ieşi la o întâlnire cu el.

Susie zâmbi larg.

- Da, am zis asta de vreo câteva ori.

- Atunci poate că se simte prea intimidat ca să-ţi facă o asemenea invitaţie.

-Mack? pufni Susie. Fii serioasă! Nimic nu-l intimidează pe Mack.

- Eu nu pot să-ţi spun decât ce văd eu. I s-

au aprins călcâiele rău.

-Zău?

-Zău, confirmă Shanna. Şi, dacă nu mă crezi, gân- deşte-te la ultimele câteva săptămâni sau chiar ultimele câteva luni şi gândeşte-te în câte seri Mack a găsit o modalitate de a petrece timp cu tine fără să te invite efectiv la o întâlnire. Mie, uneia, mi se pare că nu i-a mai rămas mult timp să se mai vadă cu toate femeile alea.

Susie păru surprinsă de această observaţie, dar pe măsură ce asimilă adevărul spuselor Shannei, începu să zâmbească.

- O, Doamne, rosti, cu o încântare evidentă. Eu şi Mack aproape că ne-am dat întâlniri de luni întregi.

- Mie aşa mi se pare, confirmă Shanna.

Dintr-odată, expresia ei se schimbă radical.

- Ei, la naiba, acum mă gândesc că mai bine n-ai fi zis nimic.

- De ce? întrebă Shanna, uluită.

- Pentru că acum o să fiu un ghem de nervi ori de câte ori o să fiu cu el. În graba ei de a se ridica, aproape că răsturnă ceaşca de cafea de pe măsuţă. Trebuie să plec.

-Unde?

Mâna ei se duse la cârlionţii scăpaţi de sub control.

-Trebuie să mă tund, să-mi fac manichiura aia de care am vorbit şi poate chiar să-mi schimb complet garderoba.

- încet, o sfătui Shanna. Ce trebuie să faci e să nu uiţi că Mack pare să te placă aşa cum eşti.

Susie închise ochii şi trase aer adânc în piept.

-Ai dreptate, rosti cu mai multă stăpânire de sine. Şi nici nu cred că o să renunţ încă să fac pe inabordabila, îi zâmbi jucăuş Shannei. Dar o să-mi cumpăr ceva desu- uri sexy. Ştii tu, pentru orice eventualitate.

Shanna se holbă la ea, surprinsă, după care chicoti veselă. în zelul ei de a o împinge uşor pe Susie în direcţia lui Mack, se pare că tocmai crease o *femme fatale.*

Kevin intră când Susie porni spre uşă. Aceasta îşi cuprinse vărul în braţe şi îi dădu un pupic zgomotos pe obraz, după care făcu semn către Shanna.

- Să n-o dai în bară, Kevin! E o comoară fata asta!

Ieşi veselă pe uşă, timp în care obrajii Shannei continuau să fie în flăcări. Kevin se uită lung în urma verişoa- rei lui, după care se întoarse încet spre Shanna.

- Ce-a fost cu asta? o întrebă.
- S-ar putea să-mi fi băgat un pic coada, recunoscu Shanna.
- între Susie şi Mack? întrebă el.
- Mhmm.
- Şi-atunci ce-a fost chestia aia despre mine şi tine?
- Cred că voia să-mi întoarcă serviciul, răspunse Shanna. Nu o lua în seamă.
- Nu crezi că sunt destule codoaşe şi peţitoare în familia mea fără să te alături şi tu? întrebă Kevin.

-Mi s-a părut că poate avea nevoie să afle cum se vedeau lucrurile din afară, îi spuse Shanna.

- Trebuie cumva să-l avertizez pe Mack că viaţa lui se va complica şi mai tare?

Shanna îi zâmbi jucăuş.

- Şi să strici toată distracţia? O să fie mult mai distractiv să vedem cum se descurcă cu nou-descoperita siguranţă de sine a lui Susie.

Auzind una ca asta, Kevin clipi surprins.

- Eşti machiavelică. Cum de nu mi-am dat seama de asta până acum?

- Ei, am o groază de faţete ascunse despre care tu habar nu ai, îl anunţă Shanna.

Şi chiar când rosti această remarcă plină de veselie, îşi dădu seama că avea un secret care, într-adevăr, ar fi putut schimba părerea lui Kevin despre ea. Iar spaima pe care i-o trezea asta creştea cu fiecare zi ce trecea.

capitolul 11

Kevin remarcă imediat umbra care trecu peste chipul Shannei. În urmă cu o secundă, dispoziţia îi fusese veselă, tonul plin de tachinare, iar acum era ca şi cum s-ar fi trezit nas în nas cu cine ştie ce spectru emoţional. Din moment ce genul acesta de dispoziţii îl cotropeau şi pe el fără nici un avertisment, recunoştea manifestarea schimbării şi se întrebă automat care putea să fie cauza acesteia.

- La ce te gândeşti? o întrebă, privind-o în ochi.

Shanna îşi feri privirea şi îşi căută o ocupaţie la casă.

- La tot ce trebuie să fac aici înainte de ora deschiderii, răspunse, având grijă să îi evite ochii. Nu am decât o oră şi un pic. Ar trebui să mă apuc de treabă.

Kevin se postă în faţa ei.

- Şi o s-o faci, iar eu o să te ajut, dar mai

întâi, te rog, spune-mi de ce starea ta de spirit s-a schimbat atât de brusc adineauri.

- Nu mi-am dat seama, pretinse ea.

-Chiar aşa?

- Kevin, am o groază de lucruri de făcut, rosti ea, pe punctul de a-şi pierde răbdarea. Ai de gând să mă ajuţi sau să mă încurci? Dacă nu mă ajuţi, du-te acasă şi ai grijă de copiii ăia de care ar trebui să te ocupi cât Trace şi Abby sunt plecaţi. I-ai lăsat iar cu bunica ta?

- Buni s-a oferit să aibă grijă de ei, ca eu să te pot ajuta pe tine, spuse el, intrând imediat în defensivă. Şi, din moment ce ai impresia că trag mâţa de coadă, ar trebui să afli că la zece îi preiau eu. Mă gândeam că, după ce-o să deschizi, n-o să mai vrei să mă vezi pe-aici, aşa că o să mă întorc acasă. Cred că pot să-i împiedic să intre în cine ştie ce bucluc până ce se întorc Trace şi Abby, mai pe seară. Intre timp, totuşi, am venit aici ca să te ajut. Am venit cu SUV-ul tatei, în caz că vor mai fi şi alte lucruri de dus la groapa de gunoi.

Shanna ezită, cu un aer uşor înciudat, după care abandonă subiectul.

- Bine. Mulţumesc, rosti cu tensiune în glas. E o cutie cu marfă distrusă lângă uşa din spate şi aproape că am terminat de pus altele în a doua. Trebuie doar să notez câteva numere de inventar.

- Ocupă-te tu de ele, iar eu o să duc prima cutie la maşină, spuse el, dornic să iasă din atmosfera tensionată pe care o crease fără să vrea între ei. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce fusese atât de iritabilă, dar ceva îi spunea că trebuia să afle. Totuşi, momentul prezent nu

era cel mai indicat pentru aşa ceva şi în mod clar nici locul nu era ideal. Evident, erau amândoi prea încordaţi ca să discute deschis despre asta.

Puse prima cutie în spatele SUV-ului lui Mick, după care o aduse şi pe a doua.

- Bine, acum ce facem? o întrebă.

Shanna schiţă un gest cuprinzător, arătând către toată librăria.

- Toate mărfurile de pe măsuţe, blaturi sau fotolii trebuie puse la loc pe rafturi. Se încruntă. Probabil că ar trebui să fac asta chiar eu, din moment ce ştiu unde-şi are locul fiecare.

Pe Kevin începuse să-l scoată din minţi latura aceasta independentă şi încăpăţânată a ei.

- Cred că pot să mă descurc şi eu. Am învăţat să citesc destul de devreme şi secţiunile sunt etichetate destul de clar.

Shanna clipi, remarcându-i tonul, după care oftă.

- îmi pare rău dacă ţi-am vorbit ca şi cum aş fi avut o părere rea despre tine sau ceva de genul ăsta. Chiar sunt într-o dispoziţie proastă. Dar n-ar trebui să-mi vărs nervii pe tine.

Acum fu rândul lui Kevin să ofteze.

- Nu, eu trebuie să-mi cer scuze. Ai o groază pe cap, nu mai trebuie să te trag şi eu la socoteală că vrei să faci lucrurile în felul tău. Uite ce e, îmi dau seama cum e organizată secţiunea pentru copii, aşa că ce-ai zice dacă aş începe de-acolo, să mă ocup de cărţile alea? Dacă am vreo nelămurire, te întreb.

Shanna dădu aprobator din cap.

- Mulţumesc. Mi-ai fi de mare ajutor.

Până la zece, reuşiseră să pună din nou librăria la punct. Deşi multe dintre rafturi, mai ales în secţiunea pentru copii, erau aproape goale, doar cineva care auzise ce se întâmplase şi-ar fi dat seama ce se petrecuse acolo. Bree chiar aduse o vază mică, cu margarete viu colorate, de pus pe tejgheaua de la casa de marcat. Shanna pulverizase prin încăpere un lichid uşor parfumat, ca să acopere orice urmă de umezeală din aer, deşi lui Kevin nu i se părea că ar fi fost nevoie. Librăria era uscată ca un deşert, ţeava spartă fusese înlocuită între timp şi toate celelalte fuseseră verificate, să nu mai fie şi alte probleme. Instalatorul trimis de unchiul lui se ocupase de tot. Mai mult, din câte înţelesese, toate spaţiile comerciale de pe Main Street erau verificate meticulos, ca să fie preîntâmpinate alte probleme.

-Se pare că e totul în regulă acum, îi spuse el.

- Cred că da, confirmă ea, aruncând o ultimă privire în jur. Ochii i se opriră asupra florilor. A fost foarte drăguţ din partea lui Bree să aducă astea. Şi, Kevin, chiar ai fost salvarea mea în dimineaţa asta. Mulţumesc că nu ai plecat când m-am purtat ca o pacoste.

El îi zâmbi larg.

-Ar fi trebuit să te comporţi mult mai rău ca să ajungi la nivelul de pacoste, o asigură el. O sărută scurt pe obraz, se gândi să continue sărutând-o pe gură, după care se retrase, totuşi. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva azi.

- E totul în regulă. Trebuie să-ţi petreci ziua cu gemenele şi cu Davy. Să faceţi ceva distractiv!

Ajuns la uşă, Kevin se opri, deşi nu-şi putea explica de ce nu avea deloc chef să plece. Shanna îi zâmbi jucăuş.

- încerci să tragi de timp, să nu te duci acasă la copii? îl provocă.

El izbucni în râs.

- În nici un caz. E floare la ureche să stau cu ei.

-Mai vedem noi, răspunse ea, cu serioase îndoieli. Ai avut parte de tratament preferenţial ieri, când ai putut să îi trimiţi acasă, când erau verzi la faţă ca nişte bobiţe de mazăre de la prea multă mâncare. Sună-mă mai târziu, să-mi spui cum ţi-e norocul azi.

- Poate că o să-i aduc pe-aici mai bine. Fetele nu au apucat, până la urmă, să ia cartea pe care le-am pro- rnis-o ieri.

- Micuţele *doamne,* răspunse ea, cu o expresie îndurerată întipărindu-i-se pe faţă. Exemplarul care le-a plăcut atât de mult a fost distrus de apă. Abia peste câteva zile o să primesc altul.

Simţind că era din nou pe punctul de a izbucni în lacrimi din cauza pierderilor suferite, Kevin se apropie de ea mânat de un impuls şi o sărută. Nu voise să fie mai mult decât o alinare, poate o uşoară distragere a atenţiei. în loc de asta, atingerea buzelor ei dezlănţui ceva adânc în el.

Avea un gust incredibil de dulce. Buzele îi erau atât de catifelate... Mirosea uşor a lăcrămioare, un miros pe care el îl asociase mereu cu ideea de acasă pentru că îi aducea aminte de grădina mamei lui. Iar boarea de răsuflare care îi ieşi de pe buze când gurile li se întâlniră îi distruse în mod misterios tot

autocontrolul. Se trezi că se afundă în acest sărut, trăgând-o aproape de el, după care îşi afundă degetele în părul ei.

Doar o bătaie puternică la uşă şi un hohot înfundat îl făcu să se desprindă de ea. Se răsuci şi dădu cu ochii de Laurie, aflată în cadrul uşii, cu ochii luminaţi de amuzament, deşi în spatele scânteierii de umor părea să fie şi o umbră de îngrijorare.

Shanna făcu un pas nesigur în spate, cu o expresie vag năucită. Nu părea să-şi dea seama că aveau un oaspete, aşa că cel care descuie uşa pentru a o primi pe prietena ei în librărie fu Kevin.

- Ei, ca să vezi, rosti Laurie. Mi se pare că aici situaţia e sub control. Aproape, oricum, adăugă ea, aruncând o privire cu subînţeles către Shanna.

Aceasta clipi, ca trezită din vis, şi se uită fix la ea, având acum obrajii de un roz aprins şi o mină vinovată.

-Ce cauţi aici?

- M-ai sunat. Am venit, răspunse lapidar Laurie. Deşi măcar una dintre crize pare a fi de domeniul trecutului. Aruncă o privire prin librăria ordonată, după care se întoarse către Kevin, încruntându-se. Totuşi, am aşa o bănuială că nu am venit degeaba.

- Eu eram pe picior de plecare, îi zise el.

- Nici că ţi-ai fi putut alege un moment mai bun, răspunse Laurie.

Kevin nu era deloc de acord cu asta. Ceva îi spunea că ar fi trebuit să iasă pe uşă cu cinci minute mai devreme... înainte de sosirea lui Laurie şi în mod clar înainte de sărut.

-Unde e cafeaua? întrebă Laurie, oprindu-se în faţa aparatului de cappuccino. N-ar trebui să ai făcută, când deschizi dimineaţa?

-Am avut alte priorităţi în dimineaţa asta, răspunse Shanna, cu o notă defensivă strecurându-i-se în voce.

-Te referi la inundaţia de ieri şi la curăţenia de după, sau la bărbatul cu care te pupai de zor când am sosit eu? întrebă Laurie, umplând aparatul cu boabe de cafea şi pornind râşniţa.

Cu Laurie ocupată cu altceva pentru câteva clipe, Shanna ignoră întrebarea şi se duse în cămăruţa din spate. O privire rapidă aruncată în oglinda de deasupra chiuvetei îi confirmă că arăta la fel de răvăşită şi de fâstâcită pe cât se temuse. Acest sărut neaşteptat ar fi fost destul de năucitor şi în condiţii normale. Cu Laurie aici, martoră, era o adevărată catastrofă. Ştia că nu avea să poată să îi explice că nu avea nici o importanţă. Chiar dacă încerca, prietena ei nu ar fi crezut nici într-o mie de ani că sărutul acela fusese total nevinovat. La naiba, chiar şi ea ştia că nu avusese nici măcar un dram de nevinovăţie. Avusese destulă fierbinţeală, că ar fi putut să frigă lejer o friptură.

-Poţi să ieşi din ascunzătoare acum, îi strigă Laurie, câteva minute mai târziu. Cafeaua e gata.

Shanna îndrăzni să se întoarcă în librărie. O găsi pe Laurie cocoţată în spatele casei de marcat.

-Ar putea fi distractiv să stai aici toată ziua, să te uiţi la oamenii care trec pe stradă... îi spuse Shannei.

- Uneori chiar trebuie să mă mai mişc, ba

chiar să ajut un client sau altul, îi răspunse Shanna sec.

-Ştiu asta, rosti exasperată Laurie. Ziceam doar că înţeleg oarecum de ce îţi place să stai aici. Ochii i se umplură de scânteieri jucăuşe. Şi mai e şi un anumit bărbat înalt şi de vis...

- Kevin?

-Cine altul? Mai sunt şi alţii ca el la plimbare prin oraş?

- Destul de mulţi, sinceră să fiu, deşi, având în vedere că tu o să te măriţi în curând, nu înţeleg de ce te intere' sează subiectul.

-Tu eşti cea care ar trebui să fie atentă la bărbaţii ăştia disponibili, îi spuse Laurie. N-o să înşir acum toate motivele. Le-am mai discutat de-atâtea ori.

- Da, aşa e, confirmă Shanna.

- Şi tu evident ignori toate sfaturile mele înţelepte.

- Ba nu, nu-i cazul, spuse Shanna, exasperată. înţeleg de ce relaţia dintre mine şi Kevin ar fi...

încercă să găsească un cuvânt care să descrie exact cât de riscantă ar fi putut fi relaţia dintre ei.

-Un dezastru, completă Laurie.

-Nu, complicată, insistă Shanna.

-Ai mai vorbit cu Henry în ultima vreme? întrebă Laurie dintr-odată.

-N-o mai da pe după vişin, bine? zise Shanna printre dinţi, iritată de menţionarea numelui fostului ei fiu vitreg.

- încerc. Ceea ce nu înţeleg e de ce asemănările nu te bagă în sperieţi. Bărbat cu sufletul rănit, copilaş fără mamă... E un modus operandi, drăguţo, şi nu este unul bun.

- Kevin nu e deloc ca Greg, spuse ea, cu o siguranţă absolută, pentru ceea ce-i părea a fi a suta oară. Fostul ei soţ avea probleme grave cu alcoolul. Kevin era doar pierdut în durerea lui, nu într-o sticlă. Şi cu Davy e acelaşi lucru. Nu e în pericol. E înconjurat de o familie foarte numeroasă, nu de nişte bunici rigizi ca soţii Hamikon.
- Dar toate instinctele îţi spun că el şi băiatul lui au nevoie de tine, nu-i aşa?
- Poate, recunoscu ea. Dar nu mă arunc cu capul înainte cu Kevin, nu aşa cum am făcut-o cu Greg. Cu el m-am apropiat emoţional aproape imediat, chiar dacă am aşteptat un timp până să ne căsătorim. Cu Kevin nici măcar nu am ieşit la vreo întâlnire romantică. Mai petrecem timpul împreună din când în când, total amical. Şi nici el nu e nici pe departe pregătit pentru o relaţie nouă.

-Atunci cred că mi-am închipuit eu sărutul ăla, când să intru aici, zise Laurie.

-Aia a fost... ceva surprinzător, o anomalie, replică Shanna. Nu avem obiceiul să ne sărutăm.

- Şi nu crezi că acum, că aţi spart gheaţa, ca să zic aşa, o să se mai repete?

-Nu, nu cred, minţi Shanna. Dacă era după ea, mai mult ca sigur avea să se mai întâmple. Dar avea o bănuială că el avea să aibă grijă să nu fie cazul.

- Pentru că a fost atât de îngrozitor? se interesă Laurie, privind-o fix în ochi.
- Nu, bineînţeles că nu.
- Deci se va repeta, rosti decisiv prietena ei. Şi ai face bine să găseşti o modalitate să gestionezi situaţia asta înainte să te afunzi atât

de mult în relaţia cu bărbatul ăsta, că o să te îneci.

- Suntem doar prieteni, insistă Shanna, dându-şi seama chiar în timp ce rostea aceste cuvinte că părea la fel de ruptă de realitate ca Susie vorbind despre Mack. Apropo, ce mai face Drew? Cum înaintează planurile de nuntă?

- Drew e bine. Planificarea nunţii merge de minune. Jess e o adevărată comoară. Se încruntă la Shanna. Nu mai încerca să schimbi subiectul.

- încercam să mă interesez şi eu de viaţa ta. De obicei, eşti foarte dornică să discuţi despre subiectul tău preferat.

- Ei, azi mă simt altruistă. Sunt mai preocupată de tine.

-Nu e cazul, îi răspunse Shanna, răspicat. După cum poţi vedea, librăria e din nou în stare bună şi viaţa mea personală este bine mersi. Sarcinile tale au fost îndeplinite.

Laurie păru surprinsă de această respingere.

-Vrei să mă întorc acasă?

Shanna dădu aprobator din cap.

- îmi place foarte mult să te văd şi chiar îşi sunt recunoscătoare că ai lăsat totul baltă ca să vii aici, dar totul e bine şi am o grămadă de treabă cu hârtiile pentru asigurare şi plasarea unor comenzi noi de marfă.

-Nu poţi nici măcar să vii la han cu mine, să luăm prânzul? întrebă Laurie. Dacă tot sunt aici, mă gândeam să discut câteva detalii despre nuntă cu Jess.

Shanna distinse nota de dezamăgire din glasul prietenei ei şi îşi dădu seama cât de incorectă era. Laurie lăsase totul pentru a veni să se asigure că e bine, iar acum ea o expedia

înapoi acasă ca şi cum venirea ei ar fi fost o pacoste, şi nu un gest drăguţ.

- Ce-ai zice să facem aşa? O sunăm pe Jess, să vedem dacă nu cumva poate veni aici, poate chiar cu ceva de mâncare pentru prânz.

Expresia lui Laurie se înseninã.

- Da? O să ai timp?

- Cât timp nu plecăm de aici, da. O să îmi fac.

- Şi n-o să te încurc până atunci?

Shanna încercă să formuleze un răspuns diplomat.

- Poate că ai putea să vizitezi celelalte magazine de pe Main Street şi să treci în revistă restaurantele de pe Shore Road. O să vrei să le spui oaspeţilor de la nuntă care-s cele mai bune locuri unde se pot duce cât stau aici. E momentul perfect să te familiarizezi cu oraşul. La magazinul cu articole de bucătărie s-ar putea să găseşti şi câteva dintre instrumentele alea după care eşti înnebunită.

Bucătăria lui Laurie era deja un adevărat paradis pentru orice bucătar rafinat, dar asta nu însemna că nu existau şi alte ustensile şi aparate care i-ar fi putut stârni interesul.

Deşi Laurie îi adresă o privire care arăta clar că nu se lăsa păcălită, aceasta dădu din cap în semn de acceptare.

- Ce idee minunată! Mă întorc aici pe la prânz, bine?

- Perfect. O să-i dau un telefon lui Jess, să fac aranjamentele necesare. Traversă încăperea şi o îmbrăţişă strâns. Mulţumesc că ai bătut drumul până aici. Nu era nevoie, dar mă bucur că ai făcut-o.

- Chiar dacă mi-am băgat nasul în viaţa ta

personală?

- Asta-i datoria oricărei prietene de suflet, îi răspunse Shanna, după care zâmbi larg. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-ţi urmez sfaturile, totuşi.

Laurie scoase un oftat teatral.

- În cazul ăsta, îmi rezerv aici şi acum dreptul să-ţi spun că eu te-am avertizat.

- S-a consemnat.

Abia după ce Laurie ieşi din librărie Shanna reuşi să scoată un suspin şi îşi luă telefonul mobil. Sună la numărul de mobil al lui Kevin.

- Orice ai face, să nu cumva să vii aici cu copiii mai târziu, îi spuse.

- Laurie, îşi dădu el seama imediat. E tot acolo.

- în momentul de faţă explorează oraşul, dar o să se întoarcă aici ta amiază, să discute nişte detalii despre nuntă cu Jess.

-Mulţumesc de avertisment, zise el. E un pic cam prea inchizitorială cu întrebările pe care le pune.

-Mie-mi spui...

-Te sun diseară, bine? O să plece până atunci?

-Da.

-Shanna? Dintr-odată, tonul lui devenise şovăitor.

-Ce e?

-Sărutul... Glasul i se stinse, ca şi cum subiectul îl copleşise de cum îl deschisese.

-A fost un sărut excelent, rosti ea, cu un ton inegal.

-A fost, consimţi el. Dar...

-Dar probabil că n-ar trebui să se mai întâmple aşa ceva între noi, continuă ea înainte

ca el să poată să o facă.

Nu-şi spusese că aceasta avea să fie reacţia lui? Suspinul lui profund de uşurare când îi auzi cuvintele îi arătă clar că avusese dreptate.

- Problema e că... viaţa mea e vraişte acum, îi explică el. Am o groază de lucruri pe care trebuie să mi le pun în ordine în minte.
- Crede-mă, înţeleg asta, zise ea. Nici a mea nu e chiar pe linia de plutire.
- Deci a fost vorba de o abatere singulară, zise el.
- De acord.

Chiar când rosti aceste cuvinte, dezamăgirea i se răspândi prin corp. Avea să-şi facă griji despre asta altă dată, totuşi. Acum avea prea multe probleme, inclusiv să încerce să găsească o modalitate ca Laurie să plece din oraş înainte să dea din nou ochii cu Kevin.

De cum termină convorbirea telefonică cu Shanna, Kevin intră în casă şi îi chemă pe Davy şi pe gemene.

- Puneţi-vă costumele de baie, le spuse el.
- Facem un picnic pe plajă, îşi dădu cu presupusul Caitlyn, care deja începuse să-şi dea jos hainele în căutarea costumului ei de baie întreg, de un albastru intens şi cu volănaşe.
- Da, le confirmă Kevin. II luă pe Davy în braţe şi îl duse în camera lui, să-l schimbe în slipul de baie, după care şi-l puse şi el pe al său.

Apoi adună toate obiectele de care aveau să aibă nevoie – cremă cu protecţie solară, o pătură, prosoape de plajă, găletuşe pentru nisip, colaci. Buni intră în holul de la intrare

tocmai când Kevin măsura grămada din ce în ce mai mare de lucruri trebuincioase cu o cută de îngrijorare între ochi.

- Cum de reuşeai să ne duci pe toţi pe plajă? o întrebă.

- Fiecare dintre voi îşi ducea singur jucăriile şi prosopul, îi reaminti ea. Eu luam pătura şi coşul de picnic. Lasă-le pe fete să te ajute.

Când Carrie şi Caitlyn coborâtă în goană scara interioară, Kevin arătă către obiectele adunate, necesare pentru dus pe plajă.

-Alegeţi-vă cu ce vreţi să vă jucaţi, le îndemnă. Şi luaţi şi câte un prosop.

Aşa rămânea cu coşul de picnic pe care îl pregătise buni, pătura şi Davy, care era prea mic pentru a se descurca pe treptele către plajă de unul singur. Buni zâmbi larg, înţelegând cât se putea de clar dilema cu care se confrunta.

- Ce-ar fi să vin eu peste vreo oră cu coşul de picnic? sugeră ea.

-Nu ar fi prea mare deranjul?

- Bineînţeles că nu. Vin să vi-l aduc înainte să mă duc cu maşina la biserică. Ii adresă o privire de evaluare. Eşti sigur că te descurci cu toţi trei? Nu o să ai nici o clipă de răgaz, stând cu ochii pe ei în fiecare clipită.

- Te te-ai descurcat cu noi cinci, îi reaminti el.

- Dar voi eraţi mai mari decât ăştia trei, spuse ea. În afară de Jess, dar până şi ea era de-o seamă cu Carrie şi Caitlyn la momentul ăla. Şi voi toţi mă ajutaţi, supraveghind-o încontinuu.

- O să ne descurcăm, zise el, încrezător.

Era vorba de câteva ore petrecute pe plajă,

nu un capăt de ţară. După aceea, copiii aveau să doarmă de du- pă-amiază, iar apoi sora lui şi Trace aveau să se întoarcă şi acest coşmar al supravegherii copiilor avea să ia sfârşit. Nu că nu le-ar fi iubit pe Caitlyn şi Carrie, le adora. Dar, în ciuda a ce îi spusese Shannei, fusese depăşit de situaţie încă de la începutul şederii lor la el.

O oră mai târziu, avea şi alte dovezi clare că sarcina asumată era peste puterile lui. Era aproape îngropat în nisip şi imobilizat graţie planului prostesc pe care-l pusese la punct să îi ţină ocupaţi pe cei trei micuţi până ce buni avea să aducă bucatele pentru prânz. Lui Carrie şi lui Caitlyn le plăcuse la nebunie ideea de a turna nenumărate găletuşe cu nisip peste el. Găleţelele lui Davy abia dacă erau pline până la jumătate, dar acesta le urmase exemplul.

-Acum e timpul să mă dezgropaţi, le spuse.

Carrie şi Caitlyn se mulţumiră să chicotească şi vărsată în continuare nisip pe el.

- E prea distractiv, unchiule Kevin, zise Carrie. Când o să adunăm nisip îndeajuns, putem să construim un castel pe tine. O să fie cel mai mare castel din toată lumea.

-Nu e o idee bună, răspunse el, încercând să îndepărteze nisipul de peste picioarele sale mişcându-le. Dar era prea greu. încercă să-şi clintească braţele, dar fără succes. Data viitoare, dacă avea să fie într-atât de idiot să propună aşa ceva o a doua oară, avea să aibă grijă să-şi menţină braţele libere.

Chiar atunci auzi hohote de râs din spatele lui şi întoarse capul, dând cu ochii de Abby, care îl privea cu un amuzament pe care abia

dacă reuşea să şi-l ţină sub control. Ţinând în mână coşul de picnic, Trace era în spatele ei, iar el nici măcar nu încerca să-şi ascundă rân-jetul stârnit de situaţia în care se afla Kevin.

- Cam mare încurcătura în care te afli, comentă Abby, cu ochii scăpărând.

- Mami! ţipă Caitlyn şi o zbughi către Abby, urmată îndeaproape de Carrie. Davy porni şi el cu paşi legănaţi după ele şi îi întinse braţele lui Trace, care puse jos coşul de picnic pentru a-l lua în braţe.

- Credeţi că unul dintre voi ar putea să mă scoată de aici? întrebă Kevin, iritabil. Sau vă distraţi prea tare?

- Distracţia e destul de copleşitoare, spuse Abby.

Kevin se uită urât la Trace.

- Adică eu vă fac o favoare şi asta-i mulţumirea pe care o primesc?

- Hei, nu eu te-am îngropat în nisip, răspunse Trace. Şi să nu-mi spui că cei mici au făcut asta de capul lor.

-A fost ideea mea, bine? recunoscu el.

- Şi ce-ai fi făcut dacă nu am fi venit noi? întrebă Abby, curioasă. Sau dacă vreunul dintre copii s-ar fi hotărât să se aventureze în apă, să înoate puţin chiar dacă tu îi interziceai?

- Chiar de asta mă ocupam acum, insistă el. Urmau să mă dezgroape. Şi ştiu care sunt regulile de intrat în apă, nu-i aşa, fetelor? Nu e voie decât dacă sunteţi cu un adult.

Caitlyn, trădătoarea mică, răspunse:

- Dar eşti cu noi, unchiule Kevin.

- Iată şi demonstraţia, spuse Abby. În plus, eu parcă am auzit că aveau planuri mari, să construiască un castel peste tine... Tata ar fi

aşa de mândru să afle!

Greutatea grămezii de nisip adunate peste el începea să îi dea o senzaţie de claustrofobie. II fixă pe viitorul său cumnat cu o privire aspră, din moment ce sora lui clar nu era interesată să îi sară în ajutor.

- Mi-ar prinde bine ceva ajutor acum, spuse el.

Trace rânji, amuzat, şi îl puse pe Davy pe nisip.

- Bine, copii, haideţi să îl dezgropăm pe unchiul Kevin din nisip. Şi după aceea putem să facem picnic.

- Facem picnicul acum! rosti Carrie, începând să sară de bucurie.

-Nu, nu până ce unchiul Kevin nu poate să stea şi el cu noi, spuse ferm Trace.

-Am putea să-i dăm noi mâncare direct în gură, pro- puse_ Caitlyn, cu o expresie meditativă.

- începeţi să-l dezgropaţi, acum! rosti Trace, mai ferm.

Toţi cei trei copii începură să ia cu găletuşele din nisipul care acoperea corpul lui Kevin, aruncându-l în lături. Păru să dureze mai mult să îl îndepărteze decât să îl toarne pentru a-l acoperi. în cele din urmă, Kevin mişcă picioarele pentru a se elibera de ultimul strat şi se ridică drept.

- Din moment ce mi-au sosit întăriri, intru să înot puţin, ca să mă curăţ de restul de nisip, îi spuse surorii sale.

- Poate că nu a fost o idee aşa grozavă să-l lăsăm să se ocupe de copii, rosti Abby, cu o umbră de îngrijorare în privire.

Kevin sesiză scăpărarea din ochii lui Trace

când întâlni privirea lui Abby.

- Zău? Regreţi ultimele zile pe care le-am petrecut singuri?

-Nu, dar...

- Fetele sunt tefere, sublinie Trace. Kevin e încă în toate minţile, ceea ce înseamnă că e o dădacă excelentă, dacă e să mă întrebi pe mine. De fapt, în secunda asta, e un candidat foarte bun pentru sanctificare, din punctul meu de vedere. Ii adresă lui Abby o privire galeşă. Ştii ce zic?

Abby roşi.

- Cred că ar trebui să apelăm din nou la el peste vreo câteva săptămâni, zise Trace, privind-o în continuare în ochi pe logodnica lui. Ce zici?

Abby făcu un pas spre el.

- Poate, murmură aceasta, ridicându-şi chipul către al lui pentru un sărut.

Kevin scoase un geamăt, nu doar pentru că ideea de a rămâne din nou cu copiii îi dădea o uşoară stare de greaţă, ci pentru că vederea pasiunii care se stârnise între cei doi îi aduse aminte un pic cam tăios de ce simţise când o sărutase pe Shanna, mai devreme. Iar apoi îi spusese, ca un netot, că aşa ceva n-ar trebui să se mai întâmple. Oare ce fusese în mintea lui?

Probabil că tocmai sărutul acela fusese o greşeală, îşi aminti cu un efort conştient.

Ceea ce era şi mai rău, însă, era că ea fusese de acord cu el.

Totuşi, în clipa de faţă nu-şi putea închipui de ce vreunul dintre ei crezuse că ceva ce le oferise atâta plăcere ar fi putut să fie vreodată o greşeală.

capitolul 12

Mick era în aer, undeva deasupra Kansasului, când îşi dădu seama că nici nu încercase să ia legătura cu Megan şă îi spună că fusese chemat la Seattle la o altă urgenţă. În orice altă săptămână, nu ar fi fost nici o problemă să o anunţe când ajungea în locul respectiv, dar chiar în momentul acesta ea ajungea la aeroportul din Baltimore pentru câteva zile în Chesapeake Shores. Şi nu avea să fie nimeni acolo, să o întâmpine. Era un adevărat dezastru. Megan sigur avea să exagereze acest incident.

Luă telefonul special pentru perioada de zbor, îşi introduse datele cârdului de credit şi formă numărul ei de mobil. Spre maxima lui frustrare, apelul fu redirecţionat imediat către căsuţa vocală.

- Meggie, eu sunt. Am fost chemat la Seattle aseară târziu şi m-am îmbarcat în primul avion în care am găsit loc de dimineaţă. Ştiu că ar fi trebuit să te sun imediat, dar era târziu şi apoi... cu toată graba de dimineaţă, nu mi-a mai trecut prin cap până acum. îmi pare foarte rău. Dacă primeşti mesajul ăsta cât eşti încă la aeroport, ce-ar fi să verifici dacă nu găseşti loc spre Seattle, să petrecem ceva împreună aici? Ţi-ar plăcea la nebunie oraşul. Să-mi spui dacă te hotărăşti să procedezi aşa. Dacă nu, o să te sun când ajung la hotel. Ar trebui să aterizez în vreo două ore.

închise, crispându-se. Avea să facă o criză de nervi şi era total de înţeles. Următorul apel fu către Kevin.

-Tată, credeam că eşti în drum spre Seattle, spuse Kevin.

-Sunt, dar tocmai mi-am amintit ceva şi am nevoie de ajutorul tău, bine?

- Sigur, ce pot să fac să te ajut?

- Mama ta trebuie să ajungă cu avionul de la New York. Trebuie să te duci la aeroport să o iei cu maşina sau să o ajuţi să-şi ia un bilet către Coasta de Vest, în funcţie de ce vrea.

-Ai uitat că urma să vină mama?

După ton, era clar că nu îi venea să creadă şi că era chiar un pic amuzat de încurcătura în care Mick evident se afla.

-Nu am uitat efectiv, preciză Mick, pe un ton defensiv. Pur şi simplu mi s-au suprapus nişte lucruri, multe lucruri.

— O, Doamne, o să fie furioasă la culme, murmură Kevin.

- Nu crezi că eu ştiu asta? zise el, iritat. Şi tocmai de aceea trebuie să te urci imediat în maşină şi să pleci spre aeroport.

- De ce eu? Abby e mult mai aproape. De la biroul ei face o jumătate de oră până la aeroport.

-Aşa e, recunoscu Mick. Dar dacă te duci tu, simplul fapt că o să te vadă o să-i distragă maică-tii atenţia de la cât de furioasă e pe mine.

- Tată, ştii cum stau lucrurile cu mine şi cu ea, începu Kevin.

Mick îl întrerupse.

- Şi mai ştiu şi că va trebui să treci peste asta. Ia-l pe Davy cu tine. Prefă-te că ai venit pentru el. O să-i placă să vadă avioanele aterizând şi decolând şi să fie acolo ca să o întâmpine pe bunică-sa.

Kevin scoase un oftat din adâncul sufletului.

- La ce oră trebuie să ajungă avionul mamei?

- Ora e notată pe un carneţel, lângă telefonul din biroul meu, dar sigur nu ai mult timp la dispoziţie. Vezi detaliile pe care le-am notat eu acolo, ia-l pe Davy şi duceţi-vă.

- Iţi dai seama că acum sunt două persoane supărate pe tine, şi eu, şi mama?

- Pierzi vremea! Poţi să ţipi mai târziu la mine, bine?

- Crede-mă, o să-ţi accept oferta asta, zise Kevin, în- chizându-i telefonul în nas.

Mick se lăsă pe spătarul scaunului său şi închise ochii, încercând să-şi închipuie reacţia lui Megan când avea să ajungă la aeroport şi nu avea să îl vadă aşteptând-o la terminal. Dacă fiul lui nu avea să fie acolo în locul lui, poate că avea să se întoarcă pe loc şi să plece înapoi la New York. Poate că nu avea să mai vină niciodată în Chesapeake Shores. Orice reacţie era posibilă. Imprevizibilitatea lui Megan era unul din lucrurile pe care le iubea la ea, dar nu se manifesta mereu în favoarea lui.

Bineînţeles, putea să încerce să îi spună că încurcătura asta era doar vina ei. Dacă ar fi locuit în Chesapeake Shores, unde îi era locul, ar fi ştiut de călătoria aceasta imediat ce aflase şi el de ea şi ar fi putut să fie pe locul de lângă el, sorbind dintr-un Bloody Mary şi urmărind un film de acţiune. Da, asta era strategia pe care trebuia să o adopte.

Şi-apoi să se ferească repede, când ea avea să încerce să îi dea un pumn în nas.

Kevin îi ţinea strâns mânuţa lui Davy pe

terminalul aglomerat şi stătea cu ochii în patru după mama lui. Din informaţiile pe care le găsise în biroului lui Mick, Megan ar fi trebuit să iasă pe poartă din moment în moment. Din ce scria pe panoul de sosiri, avionul ei aterizase de cinci minute, ceea ce însemna că probabil nici nu ajunsese la poartă încă.

- Bun'ca, articulă Davy.

Exersase rostirea acestui cuvânt de când Kevin îi explicase cu cine trebuiau să se întâlnească la aeroport. Aparent plictisit să se uite la o mare de picioare, îşi ridică braţele. Kevin îl ridică în aşa fel încât să poată vedea.

- Bun'ca! strigă el entuziasmat, arătând cu degetul.

Şi, într-adevăr, ea era, mergând spre ei cu un zâmbet ezitant pe chip.

- Ce surpriză! rosti ea, punându-şi bagajul de mână jos pentru a-l lua pe Davy, care practic se zbătea în braţele lui Kevin să ajungă la ea. Unde e tatăl tău?

Kevinnu voia să fie el cel care să-i dea vestea cea proastă. În loc de asta, îi spuse:

- Zicea că ţi-a lăsat un mesaj vocal pe telefon. Poate că ar trebui să îl asculţi.

Megan se încruntă, dar băgă mâna în buzunar, îşi porni telefonul, după care îşi ascultă mesajele. Apoi apăsă pe butonul de încheiere a conexiunii şi închise clapa aparatului.

- Ei, mesajul ăla îmi pare cunoscut de undeva.

-Mamă, chiar a fost ceva ce a intervenit în ultimul moment, spuse Kevin, surprins de impulsul pe care-l simţea de a-şi apăra tatăl. Am auzit telefonul sunând aseară foarte târziu,

mult prea târziu ca să mai poată să te sune, şi a plecat de acasă înainte să se facă lumină. Plecase deja când m-am trezit eu, la şase, să ies la alergat.

-Avionul meu a decolat pe la zece şi ceva de dimineaţă. Mesajul arată că nu a sunat decât pe la aproape unsprezece, după ce eu eram deja în aer.

Kevin putea vedea cât de furioasă era şi aproape că putea să o înţeleagă. Pentru prima oară, îşi dădu seama de câte ori mama lui fusese pe locul doi când cine ştie ce criză îi dăduse peste cap programul lui Mick în ultimul moment.

- Zicea ceva să te duci şi tu la Seattle, după el, spuse Kevin. Am verificat şi în două ore pleacă un avion într-acolo şi mai sunt locuri.

Megan dădu negativ din cap imediat, cu maxilarul împins uşor în faţă, formând un contur plin de încăpăţânare care îi era mult prea cunoscut.

- O să vin cu tine, dacă nu te superi. Dacă tot sunt aici, mi-ar plăcea să petrec ceva timp cu Davy şi cu gemenele. Mâine o să iau avionul înapoi spre New York.

Kevin se crispă. El primise instrucţiuni să o ajute să plece spre Seattle sau să o ţină aici. Se părea că mama lui nu era dispusă să coopereze cu nici unul dintre aceste planuri. Ce surpriză monumentală!

-Nu aştepţi să se întoarcă tata? întrebă el.

Privirea ei cruntă fu un răspuns suficient de grăitor. Kevin îi luă geanta.

- Mai ai şi alte bagaje?

Megan dădu negativ din cap, după care îşi concentră atenţia asupra lui Davy, care scotea

exclamaţii entuziasmate la tot ce vedea în drumul către parcarea acoperită.

-Am o senzaţie că micuţul ăsta o să ajungă ziarist cândva, spuse Megan cu un hohot în timp ce îl instala în scaunul de maşină cu o pricepere surprinzătoare, de persoană care avea experienţă în domeniu. Are un simţ de observaţie foarte dezvoltat.

Kevin hohoti amuzat.

- E şi ăsta un mod de a vedea lucrurile. Mie mi se pare că turuie ca o moară stricată.

- Prezentator, atunci, spuse ea, urcându-se în SUV-ul lui Mick. Se întoarse către Kevin, privindu-l cu afecţiune. Mă bucur că Mick te-a trimis pe tine în locul lui.

-Asta a fost o manevră vicleană din partea tatei, recunoscu el. Spera că prezenţa mea avea să-ţi distragă atenţia, ca să nu mai fii atât de supărată pe el.

- Ei bine, *asta* nu i-a reuşit, spuse ea. Pot să fiu supărată foc pe el şi, în acelaşi timp, fericită să te văd. Măcar o să avem ceva timp să stăm de vorbă.

-Mamă, nu, răspunse el, dispoziţia întunecându-i-se imediat. Hai să nu mai discutăm despre lucrurile de odinioară.

-Nu voiam să pomenesc nimic despre trecut. Voiam doar să te întreb ce mai faci. Am auzit că ai cumpărat un vas de pescuit.

Kevin dădu din cap, în semn de recunoaştere.

- Ţi-ai luat autorizaţia de căpitan?

- Nu, mai am câteva ore până pot să obţin brevetul.

Megan se lăsă pe spătar, cu ochii închişi.

- îmi aduc aminte cât de mult îţi plăcea să

pescuieşti, rosti, cu o expresie nostalgică. Nu conta cât de mici sau de mari erau peştii, erai atât de entuziasmat când îi scoteai de apă! Se uită la el, cu un zâmbet pe faţă. Şi-apoi voiai să îi arunci înapoi. O fire aşa miloasă nu e o calitate prea bună pentru cineva care-şi câştigă traiul organizând excursii de pescuit.

Kevin oftă la auzul acestei remarci.

- Mie-mi spui!

Nu era prima oară când se gândise că poate nu era atât de potrivit pentru această nouă profesie pe cât preconizase Jess. Pornise în această direcţie doar pentru că nu reuşise să-i vină în minte o alternativă acceptabilă.

- Ştii ce profesie am crezut dintotdeauna că o să ai? rosti Megan.

Curios, Kevin dădu negativ din cap. Nu-şi putea închipui că mama lui ar fi ştiut măcar vag ce fel de bărbat devenise. Avea şaisprezece ani când plecase ea, cu un an mai mic decât Abby şi la ani-lumină de a avea vreun fel de direcţie în viaţă.

- Credeam că o să-i mergi pe urme unchiului tău Thomas, continuă mama lui. Eram atât de sigură că o să devii un activist pentru mediu, să te străduieşti să protejezi golful Chesapeake sau alt ecosistem fragil, aflat în pericol.

Chiar când ea rosti aceste cuvinte, Kevin simţi o tulburare stranie de entuziasm.

-Vorbeam despre asta pe vremuri, nu-i aşa?

Megan dădu afirmativ din cap.

- Ori de câte ori Thomas venea să petreacă sărbătorile cu noi, îl băteai la cap cu o mie şi una de întrebări. Ii aruncă o privire piezişă. Poate ar trebui să stai de vorbă cu el şi acum,

să vezi cu ce se mai ocupă în ultima vreme. Te-ai mai văzut cu el în ultima vreme?

Kevin dădu din cap, semn că nu.

- Ştii cum stau lucrurile între el şi tata.

- Dar mai ştiu şi cât de convingătoare poate fi Nell. Ea vrea să-i vadă împăcându-se, aşa că, mai devreme sau mai târziu, asta tot o să se întâmple, şi nu mă refer la cele câteva cuvinte politicoase pe care şi le adresează unul altuia de sărbători. Ridică din umeri. Nu ai nevoie de permisiunea lui Mick ca să te vezi cu unchiul tău.

Văzându-l pe Kevin încruntându-se, Megan spuse imediat:

-Nu încerc să-ţi spun ce să faci.

- Nu, ştiu asta. Mă gândesc doar cum ar reacţiona tata dacă m-aş transforma într-unul dintre iubitorii de natură idealişti pe care-i priveşte cu atâta dispreţ.

Chiar rostind aceste cuvinte, schiţă un zâmbet larg. Mick ar fi fost scandalizat, mai ales dacă ar fi crezut că fratele lui îl influenţase pe Kevin să-şi unească forţele cu inamicul.

-Cred că îl subestimezi pe taică-tău. Poate că Mick nu era activist, cum era Thomas, dar îi pasă de soarta golfului. A făcut o mulţime de compromisuri când a clădit Chesapeake Shores – poate nu destule pentru a fi pe placul fratelui său, dar destule cât să schimbe simţitor situaţia. Să ştii că respectă activitatea lui Thomas.

- Zău? De-asta nu-şi vorbesc?

- Pentru că pot să se împungă mai rapid decât poate să atace un şarpe cu clopoţei. O fac fără să vrea, când încăpăţânarea iese la

iveală.

Kevin izbucni în râs, gândindu-se câte discuţii ridicol de triviale din familia lor se metamorfozaseră în conflicte de proporţii extrem de rapid.

-S-ar putea să ai dreptate în privinţa asta. În mod clar e vorba de moştenirea genetică.

- Din păcate, e vorba de ceva ce am şi eu în ADN, recunoscu Megan, cu un regret evident. Chiar şi fără să am genele familiei O'Brien.

-Asta s-a întâmplat cu tine şi cu tata, nu? întrebă el, înţelegând dintr-odată. V-aţi certat, după care amândoi aţi refuzat să daţi înapoi.

Megan dădu afirmativ din cap.

- Nu că nu am fi făcut greşeli amândoi, dar au fost în mod clar agravate de adrenalina furiei şi o încăpăţânare în formă pură.

- Să nu măi faci asta, mamă, rosti Kevin, surprinzân- du-se pe sine cu această încercare de a face pe mediatorul. Ştiu că ce a făcut tata azi a fost o greşeală, dar vrea să fiţi din nou împreună mai mult decât orice pe lumea asta. Mie, unuia, mi-a fost greu să accept asta, dar ştiu clar că e adevărat.

- Şi totuşi, el e în Seattle şi eu sunt aici, rosti ea încet.

-Ai putea să te duci şi tu acolo, sugeră el cu blândeţe. Sau, măcar, stai aici până se întoarce. Nu-i agrava greşeala făcând şi tu una.

Megan îi întâlni privirea, cu bărbia încordată, după care scoase un oftat.

- Mă mai gândesc.

Kevin îşi întoarse capul, ca ea să nu îi vadă zâmbetul satisfăcut. Misiune îndeplinită! Mai mult de atât, mama lui îi dăduse multe

subiecte de gândire în legătură cu viitorul lui.

Sâmbăta era cea mai aglomerată zi pentru Shanna, la librărie. Din fericire, izbutise să primească un transport nou de cărţi vineri, iar rafturile erau din nou pline.

Astăzi nu avusese parte de intervale de acalmie, nu apucase să dea o fugă la Sally's să mănânce un sendviş pe grabă, nici măcar să dea telefon pentru a comanda ceva şi mai apoi să se ducă să-şi ia mâncarea.

Când Kevin intră pe uşă, pe la trei după-amiaza, fu atât de uşurată să-l vadă, că aproape îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.

- Dacă-mi iei şi mie un sendviş de la Sally's, o să te iubesc veşnic, îi spuse ea, abia înregistrând expresia speriată pe care o declanşaseră cuvintele ei. Nu m-am gândit să-mi iau ceva de mâncare la mine azi. Uit mereu că zilele de sâmbătă sunt prea aglomerate ca să apuc să ies chiar şi cinci minute. Sunt lihnită de foame.

Kevin scoase o pungă de hârtie albă foarte familiară de la spate.

-Ton cu pâine de secară, chipsuri şi un suc fără zahăr, îi spuse el.

Acum, Shanna îl cuprinse efectiv în braţe.

- Eşti un înger!

Auzind una ca asta, Kevin ridică dintr-o sprânceană.

-Nicidecum. Am trecut pe lângă librărie mai devreme şi am văzut clar că erai atacată din toate părţile, aşa că am dedus că nu ai avea timp să mănânci de prânz decât dacă mâncarea ar apărea ca prin magie în mâinile tale.

- Chiar îmi place magia, spuse ea, desfăcând punga cu mişcări febrile. Luă o muşcătură din sendvişul gros şi suspină ca şi cum ar fi fost cine ştie ce preparat rafinat. Ai luat ceva şi pentru tine?

- Eu am mâncat mai devreme, acasă. Ezită o clipă, după care adăugă: E mama aici.

Mâinile ei încremeniră şi ochii ei îi căutară pe ai lui.

- Nu pari prea fericit de asta.

-Avem problemele noastre, recunoscu el. Dar, de fapt, ziua de azi a fost chiar în regulă. Mi-a pomenit o idee care nu mi-a mai ieşit din cap, oricât am încercat să o alung.

- Ce idee?

Pentru că părea mai entuziasmat decât îl văzuse ea vreodată, Shanna puse sendvişul deoparte pentru a-l asculta.

- Despre ce ar trebui să fac cu viaţa mea.

Shanna se uită întrebător la el.

- Parcă făceai cursuri să-ţi iei brevetul de căpitan ca să poţi să organizezi excursii la pescuit.

-Asta era planul, confirmă el. Dar mama mi-a adus aminte că mereu aruncam înapoi în mare peştii pe care îi prindeam.

-Am înţeles, intona ea încet. Ceea ce înseamnă că...?

- Că s-ar putea să nu ajung cel mai bun căpitan de vas de pescuit, răspunse el, cu o sclipire în ochi. De obicei, pescarii preferă să-şi ducă prada acasă. S-ar putea să nu le placă un căpitan care le înşfacă peştii din mâini ca să îi arunce înapoi.

-Aha, zise ea, începând să înţeleagă. Dar ţi-a oferit în loc o sămânţă de idee care ţi-a încolţit

în minte.

-Aşa e. Ştiai că unchiul meu Thomas e ecologist?

- Bineînţeles. Numele lui e menţionat cam în fiecare articol pe care-l citesc despre ce se întâmplă cu golful.

-Mama crede că ar trebui să stau de vorbă cu el.

Din nou, Şhanna văzu o lumină plină de entuziasm în ochii lui. În mod clar nu fusese acolo când vorbise despre pescuit.

- Dar tu ce părere ai? întrebă ea, precaută.

- Că are dreptate. Trebuie să recunosc că mă irită un pic că mă cunoaşte atât de bine, dar n-o să trec cu vederea această idee doar pentru că fost pomenită de ea. Ai pe-aici cărţi despre golf? Nu ghiduri turistice, ci lucrări mai serioase?

- Bineînţeles, răspunse ea, uitând cu totul de sendviş şi se duse către raftul respectiv. Kevin o urmă. Uite aici câteva, spuse, înmânându-i două volume cu multe ilustraţii. M-am uitat prin ele şi cred că sunt cele mai complete. Bătu cu degetul pe coperta cărţii de sus. Şi sunt o groază de citate din spusele unchiului tău în cartea asta. E menţionat şi în introducere de autor.

- Perfect, le cumpăr, zise Kevin, punându-le lângă casa de marcat, după care trase un al doilea taburet lângă masă.

Shanna se aşeză din nou, luă încă o gură din sendviş şi începu să mestece încet.

- Ştii ceva? rosti ea într-un final. S-ar putea să fie interesant să-l invit pe unchiul tău să ţină o cuvântare aici cândva. Chiar voiam să organizez aşa ceva. Aş putea să-l întreb de

cărţi recomandă şi să am un stoc suficient de exemplare, iar el ar putea să stimuleze oamenii să lupte pentru salvarea golfului.

- E o idee grozavă! răspunse Kevin cu entuziasm. Vrei să-l întreb eu din partea ta?

- Dacă ai de gând să vorbeşti oricum cu el, chiar te rog, spuse ea, plăcându-i din ce în ce mai mult ideea. Sâmbăta e nebunie aici, dar poate într-o vineri seara, suficient de târziu ca turiştii de weekend să vină şi ei. Aş putea avea vin şi brânzeturi sau să aranjez cu Jess să aducă nişte platouri cu ceva uşor.

- Eu aş veni la un asemenea eveniment, interveni un client, apropiindu-se din spatele librăriei, unde din câte se părea descoperise un raft de romane SF broşate.

-Şi eu, rosti o femeie, care aştepta la casa de marcat.

Shanna se duse să se ocupe de ei, după care se întoarse la Kevin.

-Ar putea fi o chestie foarte bună. Cred că mai mulţi oameni decât ştim noi sunt interesaţi de salvarea golfului, dar poate că nu ştiu ce pot să facă. Sper că unchiul tău o să accepte să vină. Un asemenea eveniment nu ar fi bun doar pentru stimularea vânzărilor, ci ar fi un lucru pozitiv pentru comunitate.

- O să vină, rosti sigur pe el Kevin, după care îi zâmbi cu gura până la urechi. Chiar şi numai pentru a-l călca pe bătături pe tata, că ţine o cuvântare aici, în oraşul lui Mick.

- Credeam că au construit oraşul acesta împreună. El nu locuieşte aici?

Kevin dădu negativ din cap.

- Nu, locuieşte în Annapolis. A jurat să nu mai pună piciorul în oraş după ce el şi tata s-au

certat despre fiecare copac în parte pe care tata l-a tăiat când construia aici. Ironia sorţii face că, datorită unchiului meu, Chesa- peake Shores e probabil cea mai ecologică aşezare din zonă. Doar că Thomas e convins că tata ar fi putut să facă mai multe.

- în conflictul ăsta, nici unul dintre ei n-o să fie sută la sută mulţumit, îşi dădu cu presupusul Shanna.

- Nu şi dacă faci parte din familia O'Brien, oricum, răspunse Kevin.

-Tu ce părere ai despre chestiunea asta?

- Pot să înţeleg ambele poziţii, recunoscu el. Dar înclin mai degrabă către punctul de vedere al unchiului meu.

- Ceea ce înseamnă că să lucrezi cu el s-ar putea să ţi se potrivească de minune, concluziona ea.

Kevin dădu din cap, în semn de acceptare.

- încep să cred că aşa ar putea să stea lucrurile.

Shanna se uită în ochii lui.

- Ceea ce ar transforma vasul pe care l-ai cumpărat într-o jucărie foarte scumpă?

Kevin negă dând din cap.

- Ce loc mai bun pentru studierea golfului decât un vas plasat în larg?

Pentru prima oară de când îl ştia, Shanna remarcă în ochii lui Kevin o energie revitalizată şi ambiţie. Asta o atrase într-un mod cu totul nou. Dacă mai înainte considerase că era catastrofic pentru ea, Kevin de acum era mai mult decât pur şi simplu seducător. Era aproape irezistibil.

Luni dimineaţă la prima oră, Kevin îl lăsă pe

Davy la Abby, care lucra de acasă în această zi, şi se duse la An- napolis, la biroul unchiului său, bucuros că luase maşina lui hibrid, de mici dimensiuni, nu SUV-ul cu consum astronomic al tatălui său. Altfel, Thomas ar fi început întâlnirea lor cu o predică despre impactul pe care îl avea asupra mediului înconjurător.

După ce citise cărţile pe care le cumpărase de la Shanna, Kevin era mai fascinat ca oricând despre a intra în lupta de a proteja golful Chesapeake şi ecosistemul său delicat. Această cale îi dădea o stare de bine pe care cea cu vasul de pescuit nu i-o conferise niciodată.

Sediul Ligii de Conservare Chesapeake se afla în ceea ce fusese cândva un depozit dărăpănat de pe malul râului Severn. Exteriorul fusese renovat cu ţigle de vinii cenuşii, iar interiorul fusese compartimentat în birouri, dar scopul original al clădirii era evident. Kevin îşi zise că, cel mai probabil, pe Mick îl iritau lucrările de renovare modeste şi pe bucăţi ori de câte ori intra în clădire, asta presupunând că venea vreodată pe aici.

Kevin întrebă de unchiul lui şi fu îndrumat afară, pe un doc. II găsi pe Thomas la bordul unui vas care părea că în câteva zile avea să se scufunde pe fundul râului. În mare parte, părea ţinut pe linia de plutire de stratul generos de rugină. Parcă pentru a contribui la impresia de paragină, unchiul lui demontase motorul pe o bucată de pânză murdară şi îl cerceta concentrat.

- Presupun că ştii cum să-l asamblezi la loc, spuse Kevin, sărind la bord.
- Bineînţeles că ştiu, răspunse Thomas,

zâmbindu-i larg şi ridicându-şi ochii la el. Era cel mai mic dintre cei trei fraţi O'Brien, nici nu împlinise cincizeci de ani. Pielea îi era bronzată şi tăbăcită de vânt, părul cârlionţat şi nisipiu, cum fusese al lui Nell, nu negru ca al lui Mick, şi fără nici un singur fir alb. Ochii lui aveau aceeaşi nuanţă intensă de albastru ca şi ai restului membrilor familiei. Părea mai tânăr decât vârsta lui.

Făcu un semn către motor.

- Bineînţeles, reasamblarea e cu totul altceva decât să-l repar.

Kevin se ghemui lângă el.

- Care-i problema?

- Bătrâneţea.

- Mie mi se pare că asta afectează nu doar motorul, rosti Kevin, privind cu subînţeles vasul ca întreg.

- Da, am prevăzut în bugetul pentru anul viitor fonduri pentru înlocuire. Intre timp, încerc să o mai ajut pe bătrânica asta.

-S-ar putea să am eu o soluţie, spuse Kevin.

Thomas îşi ridică privirea perplexă de la motor şi îl studie pe Kevin.

- Poftim?

-Tocmai am cumpărat un vas de pescuit, acum câteva săptămâni. Va trebui să te uiţi un pic la el, dar sunt convins că poate fi echipat pentru operaţiunile de care ai tu nevoie.

Acum în mod clar beneficia de toată atenţia unchiului său.

- Vrei să ne dai vasul tău?

Kevin dădu aprobator din cap.

- Şi cu mine la pachet. Asta dacă crezi că aş putea să vă ajut în vreun fel.

Thomas îşi şterse uleiul de pe mâini cu o

cârpă veche şi se ridică în picioare.

- Hai să mergem înăuntru să discutăm. E prea cald aici şi vreau să fiu sigur că nu am halucinaţii.

Kevin zâmbi larg, amuzat de reacţia lui.

-Te-am luat prin surprindere, nu?

- Nu chiar, răspunse unchiul lui. Chiar mă întrebam de ce dracu' îţi ia atâta vreme să îţi dai seama. Şi acum, că pare să-ţi fi venit ideea cea bună, ce părere are Mick despre asta?

-Tata e plecat din oraş. Nu ştie nimic încă.

Thomas dădu intrigat din cap.

- Chestia asta devine din ce în ce mai interesantă, îi spuse, conducându-l înăuntru şi umplând două pahare cu ceai rece. Ii întinse unul lui Kevin, după care împinse hârtiile care erau pe singurul scaun pentru vizitatori din biroul lui. Ia loc şi spune-mi tot.

Kevin îl puse la curent cu revelaţia pe care o avusese în weekend, graţie mamei lui.

- Nu te interesează chestia asta doar pentru că o să-l enerveze pe Mick?

- Ştii bine că nu e cazul. Mama mi-a adus aminte de cum te tot băteam la cap cu tot felul de întrebări când eram mic. Cumva, interesul mi-a fost deviat de cariera de medic, apoi de lucrul în armată, dar cred că în sfârşit a venit momentul potrivit pentru asta. Trebuie să fac ceva nou, ceva care să mă provoace şi, mai presus de orice, să fac ceva cu adevărat important.

- Din punctul meu de vedere, puţine sunt lucrurile mai importante decât munca noastră, răspunse Thomas. Viitorul nostru depinde de ce facem aici şi în restul ţării ca să ne protejăm resursele naturale.

- înţeleg asta, spuse Kevin. Singura mea întrebare e dacă mă pot face util aici.
- Dacă poţi să conduci vasul pe care ai zis că eşti dispus să îl pui la bătaie, pot să te învăţ eu tot restul lucrurilor pe care trebuie să le ştii. Ii adresă o privire atentă. Ai avut note de trecere la biologie?

-Da.

- La chimie? La zoologie?
- Şi la alte ştiinţe pe lângă ele, îi răspunse Kevin.

-Atunci o să te integrezi perfect, spuse Thomas. Salariul e foarte mic, dar o să-ţi plătim şi ceva pentru vas, plus că o să ne ocupăm şi de costurile cu carburantul.

- E de-ajuns pentru mine, spuse Kevin.

În momentul de faţă, singurul lucru care îl interesa era că avea senzaţia că ceea ce făcea era bine. În ultimele luni, foarte puţine lucruri îi treziseră această stare de bine. Asta şi... sărutul cu Shanna.

capitolul 13

înainte de a pleca de la sediul organizaţiei unchiului său, Kevin făcu cunoştinţă cu cei mai mulţi dintre ceilalţi oameni de ştiinţă şi angajaţi de acolo. Erau surprinzător de puţini, având în vedere sarcina imensă pe care încercau să o ducă la capăt. De asemenea, reuşi să îl convingă pe Thomas să vină să ţină o cuvântare la librăria Shannei.

- Pune-o să mă sune şi o să punem la punct detaliile, îi spuse lui Kevin, după care îi adresă o privire pătrunzătoare. Femeia asta înseamnă

ceva pentru tine? Pare că...

- De-abia dacă o cunosc, zise Kevin, din obişnuinţă.

Thomas scoase un hohot scurt.

- Când vine vorba de atracţie, timpul nu e chiar aşa un factor important. Când Kevin dădu să răspundă, unchiul lui dădu din mână, oprindu-1. Lasă-mă cu protestele. O să văd eu ce se întâmplă între voi când o să vin acolo, să ţin cuvântarea asta.

Pentru prima oară de când Shanna sugerase să îl invite pe unchiul lui să spună câteva cuvinte la librărie, Kevin începea să vadă asta ca pe o idee proastă. Thomas fusese căsătorit de două ori şi divorţase tot de atâtea. Ironia sorţii era că ambele soţii îl părăsiseră pentru că, la fel ca şi Mick, de fapt el fusese căsătorit cu munca lui.

Totuşi, deşi avusese probleme să menţină o relaţie, Thomas chiar iubea femeile. Intuiţia sa era foarte precisă. Putea să le interpreteze comportamentul şi intenţiile într-un mod în care Kevin era absolut sigur că el nu fusese în stare niciodată.

Dar toate astea erau în trecut, îşi spuse Kevin, chiar în momentul în care îl surprinse pe unchiul lui studiindu-l cu o expresie atotcunoscătoare. Işi petrecu un braţ pe după umerii lui Kevin când îl conduse afară.

- Cred că o să iau maşina şi-o să vin până în Chesa- peake Shores mâine, zise el, luându-l prin surprindere pe Kevin. Ar trebui să trec să o văd pe mama, poate să arunc o privire la vasul tău şi să văd de ce modificări o să aibă nevoie, dacă vorbeşti serios că vrei să ni-l vinzi.

-Ţi-am spus că o să-l donez, îi reaminti Kevin.

- E un vas nou, Kevin. Avem ceva bani puşi deoparte. Hai să câştigi şi tu ceva de pe urma lui, chiar dacă n-o să fie genul de sumă pe care ai putea-o obţine de la altcineva.

- Cum vrei, răspunse Kevin, circumspect.

-Atunci ne vedem mâine.

Kevin bănuia că unchiul lui avea şi alte scopuri ascunse cu această vizită hotărâtă ad-hoc. Era destul de sigur că vasul era destul de jos pe lista lui de obiective.

Thomas îi dovedi că avea dreptate adăugând:

- După ce o să aruncăm o privire la vas, pot să trec pe la librărie, să stabilesc şi acolo lucrurile, rosti el, cu o expresie perfect nevinovată. O să aduc şi o listă de cărţi recomandate pentru prietena ta... Shanna, nu?

„Bingo!" răsună în mintea lui Kevin, iar stomacul parcă i se umplu de plumb. Deci asta era misiunea lui, pe scurt.

- Shanna Carlyle, zise el.

- Bine, atunci, rosti Thomas, vesel. De-abia aştept. O să te găsesc acasă?

Kevin dădu afirmativ din cap. Avea să fie acolo, dacă nu reuşea să facă rost de un bilet doar dus până în Antarctica.

-Ne vedem acolo. Putem să mergem cu maşina până în port, apoi în oraş. Poţi să faci tu prezentările.

- Este un plan grozav, răspunse Kevin, deşi era perfect conştient că din tonul lui lipsea orice urmă de entuziasm.

Unchiul lui îi adresă o privire întrebătoare.

- Nu ai îndoieli în legătură cu decizia luată, nu?

- Bineînţeles că nu, zise el imediat, după

care ridică din umeri. Bine, poate doar câteva.

- În legătură cu vasul?

Kevin dădu negativ din cap.

- În legătură cu a lucra cu mine?
- În nici un caz.

Pe chipul lui Thomas se întinse un zâmbet larg.

- Deci despre Shanna! Nu-ţi face griji, n-o să te fac de ruşine cu tot felul de întrebări. N-o să fac altceva decât să observ, să văd cum stau lucrurile pe acolo, ca să zic aşa. Sunt convins că e obişnuită să fie ca sub microscop, având în vedere că în Chesapeake Shores dă de cei din familia noastră oriunde s-ar duce.

Kevin se uită la el cu tristeţe.

- Ce e cu familia asta a noastră? întrebă el. Ştiu că toate femeile sunt peţitoare înnăscute, dar şi tu? E în ADN-ul nostru sau ce?

- Din moment ce sunt mulţi, mulţi O'Brieni şi aici, şi în Irlanda, aş zice că da, răspunse Thomas, fără nici o urmă de remuşcare. Vrem ca ai noştri să fie fericiţi. Şi o să facem orice e nevoie ca să ne asigurăm de asta.

- Căsătorindu-i la foc automat? întrebă Kevin, neve- nindu-i să creadă. Cum poţi să spui asta, după două căsătorii nereuşite?

-Nu au fost nereuşite, aşa cum nici cea a lui Mick cu Megan nu a fost. Aveau problemele lor, poate, dar nu erau nereuşite. Atât Gillian, cât şi Diana sunt nişte femei minunate. Doar că nu am putut să le acord atenţia pe care o meritau. Sincer să fie, m-aş recăsători cu oricare dintre ele într-o clipită, dacă m-ar vrea.

- Şi tata pare hotărât să o recucerească pe mama, recunoscu Kevin.

Thomas păru surprins de această informaţie.

- Zău aşa? Ei, Dumnezeu să-l binecuvânteze pentru asta. E mare păcat că a lăsat-o să plece. Şi Megan ce părere are despre asta?

- E greu de convins, recunoscu el. Dar, dacă e să pa- riem, eu îmi pun toţi banii pe tata.

Chiar începuse să se obişnuiască cu ideea. Nu fusese deloc îngrozitor să o aibă acasă în ultima vreme. Şi îi era îndatorat pentru faptul că îi plantase în minte ideea de a lucra cu Thomas.

- Şi eu tot pe el, recunoscu unchiul lui. Va trebui să-l încurajez niţel mâine, dacă e să ne vedem. Ridică din umeri. Nu că le-ar aprecia, având în vedere că vin de la mine. O să fie şi el pe-acasă?

- Ar trebui să fie. Se întoarce de la Seattle în seara asta.

- Şi Megan?

- S-a întors la New York îmbufnată, spuse Kevin. Ceea ce înseamnă că, cel mai probabil, tata o să se ducă după ea într-o zi, două. O să vrea să o lase un timp, să se mai calmeze.

Thomas chicoti, amuzat.

-Şi iată cum mi-ai dat încă un motiv să-ţi fiu recunoscător că ai apărut aici azi – pretextul perfect să văd scânteile dintre ăştia doi. A fost destul de spectaculos prima oară. Acum, că e evident că Megan are din nou sarea şi piperul unei femei independente, sigur o să fie şi mai spectaculos.

- În mod clar, ai o perspectivă neobişnuită asupra relaţiilor din familia noastră pestriţă, spuse Kevin, do- rindu-şi să poată şi el să obţină o combinaţie similară de fascinaţie şi obiectivitate.

- E greu să vezi lucrurile clar când eşti

chiar în mijlocul lor, spuse Thomas, după care îi făcu cu ochiul lui Kevin, cu un aer jucăuş. De-asta de-abia aştept să vă văd cu ochii mei pe tine şi pe Shanna aceasta despre care pretinzi că de-abia o cunoşti. Am aşa o bănuială că o să văd o groază de lucruri pe care nu le recunoşti faţă de mine sau chiar faţă de tine.

Da, exact de asta se temea Kevin.

Telefonul mobil al Shannei suna atât de rar încât aproape că nu recunoscu melodia, mai ales că poşeta ei era destul de departe, într-un colţişor al camerei din spate. Până ajunse la ea şi găsi telefonul, acesta se oprise din sunat. Şi persoana care o sunase nu lăsase un mesaj. Când văzu numărul respectiv, mormăi un blestem, după care apăsă imediat tasta de apelare, ca să sune înapoi.

-Bună!

Glasul dulce al lui Henry era nesigur.

-Bună, drăguţule. M-ai sunat cumva?

-Mhmm, răspunse el, după care întrebă: Am greşit?

-Bineînţeles că nu. Ţi-am spus că poţi să mă suni oricând.

Slavă Domnului, instanţa nu îi interzisese vorbitul la telefon, ci doar vizitele.

- Dar tati spune că n-ar trebui să te deranjez, că nu mai eşti în familia noastră. Se supără foarte tare când îţi spun mami.

-O să fiu pentru *totdeauna* în familia ta, Henry, răspunse ea, răspicat. Să nu laşi pe nimeni să-ţi spună altceva. Ai nevoie de mine, mă suni, bine? Acum spune-mi ce mai faci.

Henry şovăi o clipă, după care spuse:

-Tati e bolnav. Cel puţin aşa spune Greta. Glasul lui, plin de îngrijorare, deveni mai emoţionat. Crezi că, dacă e bolnav mult timp, o să fie nevoie să se ducă la spital? Dacă moare? Ce o să se întâmple cu mine?

Shanna îşi putea imagina feţişoara lui dragă, cu o expresie mult prea serioasă pentru vârsta lui.

- Tati nu o să păţească absolut nimic, îi spuse Shanna, încercând să adopte un ton sigur şi liniştitor. Ştia exact ce se întâmpla cu Greg. Probabil că se lansase într-o beţie prelungită şi probabil că se încuiase în camerele lui, lăsând-o pe guvernantă să încerce să inventeze o scuză care să fie credibilă pentru un băieţel de şapte ani.

- Şi dacă păţeşte ceva? insistă Henry. Atunci aş putea să stau cu tine?

Shanna îşi reprimă cu greu un oftat, ştiind că instanţa nu ar aproba în veci aşa ceva. Doar Greg sau părinţii lui ar putea autoriza asta, iar aşa ceva nu avea să se întâmple în veci.

-Ai locui cu bunicii, îi spuse. Ştii bine cât de mult te iubesc. Ar avea mare, mare grijă de tine, Henry. Dar nu e ceva ce-ar trebui să te preocupe acum. Tati o să se facă bine.

Spera că nu spunea o minciună, că Greg nu avea să bea atât de mult cât să moară sau să intre în vreun copac cu maşina în una din prea desele sale perioade când discernământul îi era afectat.

- Mi-ar plăcea să fii aici, spuse Henry.

-Şi mie, puiule. Şi mie. Dar, chiar dacă nu sunt acolo, să ştii că te iubesc şi că mi-e dor de tine. Să nu uiţi asta.

-Trebuie să închid, zise el. Vine cineva.

- Pa, Henry, rosti ea în şoaptă, dar legătura fusese întreruptă.

Puse telefonul jos şi îşi sprijini fruntea pe antebraţe. I se umpluseră ochii de lacrimi. Uneori nu putea să se abţină să nu se întrebe dacă nu ar fi fost mai uşor pentru Henry şi pentru ea să nu fi intrat niciodată în vieţile lor. Henry nu s-ar fi ataşat atât de mult de ea. Ea nu ar fi ajuns să se gândească la el ca fiind fiul ei. Iar plecarea ei nu i-ar fi făcut inima fărâme, şi pe el nu l-ar fi făcut să se simtă singur şi speriat.

-Shanna?

Glasul lui Kevin o făcu să tresară. Işi ridică privirea prea rapid, fără să se gândească la faptul că plânsese. El veni lângă ea într-o clipită, aplecându-se pentru a fi la acelaşi nivel cu ea.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă serios, ştergându-i cu blândeţe lacrimile de pe obraji, fixând-o cu ochii plini de îngrijorare. Aruncă o privire la telefonul mobil de pe masă. Ai primit veşti proaste?

Shanna dădu negativ din cap, temându-se că, dacă avea să vorbească, suspinele aveau să iasă la suprafaţă. Din moment ce nu credea că putea să-i explice despre Greg, Henry şi căsnicia ei nefericită şi total greşită, se forţă_ să schiţeze un zâmbet.

- îmi pare rău, m-au copleşit emoţiile preţ de câteva momente. Găsi un şerveţel în poşetă şi îşi tamponă faţa, aruncă o privire în oglinda pudrierei şi îşi dădu cu puţin ruj. Prea multe schimbări, prea repede, cred. Sunt bine acum.

Kevin nu părea să creadă nici o iotă din ce-i

spusese.

Shanna reuşi să schiţeze din nou un zâmbet, unul mai convingător, spera ea.

- Ce-ai zice să mergem să mâncăm de prânz? Pe-aici este atâta linişte că pot da o fugă până la Sally's pentru o jumătate de oră. În plus, vreau să aflu totul despre cum a mers discuţia cu unchiul tău, de dimineaţă.

- Eşti sigură că te simţi în stare să ieşi în oraş? Aş putea să aduc eu ceva de mâncare aici.

-Arăt chiar atât de rău?

Kevin dădu negativ din cap.

-Arăţi superb, doar că un pic tristă.

- După cum ţi-am zis, a fost o zi grea. O să-mi facă bine să fiu înconjurată de oameni.

Şi avea să o ajute să nu se mai gândească de la telefonul de la Henry şi la cât de tentată era să o sune pe Greta şi să îi ceară pe un ton categoric să îi spună ce se întâmpla, de fapt, cu Greg.

Işi luă cheile şi poşeta, pornind către partea din faţă a librăriei. Kevin veni şi el după ea şi îi deschise uşa. Când păşi afară, Shanna aproape că suspină când simţi fierbinţeala şi umiditatea, care crescuseră simţitor faţă de dimineaţa devreme. Era ca şi cum ar fi primit o palmă peste faţă, tăindu-i răsuflarea şi storcând-o de energie.

- Ce-ai zice să mergem la Panini Bistro azi? întrebă Kevin în timp ce încuia uşa. Cred că e timpul pentru o schimbare, şi Bree zice că au nişte sendvişuri grozave.

- Bine, răspunse ea încet, înţelegând substratul. Există vreun motiv anume pentru care nu vrei să mergem la Sally's?

- Ei, cred că m-am săturat de rutină, rosti el, deloc convingător. Tu nu?

Ea ridică din umeri.

- O schimbare ar pica bine.

Se părea că amândoi erau în toane ciudate.

Dinspre golf bătea o briză suficient de vioaie încât să permită să stea afară să mănânce, în ciuda fierbinţelii, aşa că el o conduse la o masă pe terasă. Rămaseră tăcuţi cât se uitară în grabă peste meniu. Kevin nu dădu ochii cu ea decât după ce chelneriţa le luase comenzile şi plecase.

- Bine, care e adevărul legat de lacrimile de mai devreme? o întrebă el. Nu plângeai doar pentru că avu- seseşi o dimineaţă grea. Abia dacă ai vărsat două-trei lacrimi când librăria a fost inundată, aşa că ziua de azi ar fi trebuit să fie o adevărată tragedie pentru aşa criză de plâns.

-Nu contează, răspunse ea.

- Ba da, zise el, pe un ton ferm. Cineva te-a sunat şi asta te-a tulburat foarte tare. Laurie? Părinţii tăi?

- Kevin, zău, nu a fost nimic, minţi ea.

Fusese vorba de tot ce se întâmplase şi era mult prea greu să-i explice. Cândva avea să-i povestească totul despre băieţelul care îi furase inima şi despre bărbatul care i-o făcuse ţăndări, dar nu în acel moment. Acum simţea nevoia de a se gândi la ceva mai vesel.

- Spune-mi cum a fost de dimineaţă. Cum a mers discuţia cu unchiul tău?

Deşi expresia lui arăta că nu voia să abandoneze întrebările adresate, Kevin nu-şi putea reţine entuziasmul care-i scăpăra în privire.

- O să lucrăm împreună, îi spuse. Şi o să vină la evenimentul pe care vrei să-l organizezi, deşi trebuie să te avertizez că are un motiv ascuns.

-Care-i ăsta? întrebă ea. Vrea să organizăm o strângere de fonduri? Nu mă deranjează asta. Dacă stau să mă gândesc, e chiar o idee grozavă. O să donez şi eu un procent din vânzări.

- Sunt convins că ar aprecia asta, dar nu, motivul lui e unul personal, nu unul profesional. Şovăi o clipă, după care spuse: Cumva, i-a intrat în cap că e ceva între noi. Jur că nu am zis nimic să-l fac să creadă una ca asta. Doar fii pregătită să parezi o groază de întrebări când o să vină aici. Se pare că nu e imun la pasiunea pentru amestecat în treburile altora, ca toţi ceilalţi din familia mea.

Shanna era atât de entuziasmată de perspectiva de a organiza un eveniment la librărie că abia dacă ascultă restul cuvintelor care ieşiseră din gura lui Kevin.

- O să îl sun imediat, să stabilim toate detaliile. Şi trebuie să o sun pe Jess, să văd ce idei are pentru nişte aperitive uşoare, care să nu fie scandalos de scumpe. Luă din poşetă o coală de hârtie şi un pix, începând să noteze grăbită toate acestea. Poţi să-mi dai numărul de telefon al unchiului tău? O să-l sun de la librărie, de cum mă întorc. Sau chiar acum, dacă îmi spui că ar fi la birou. Dar probabil că e plecat la masă, totuşi.

Kevin îşi puse palma peste a ei.

- încet! Nu trebuie să îl suni. Vine în oraş mâine. O să-l aduc la librărie şi puteţi pune la

punct toate detaliile.

Shanna se opri, surprinsă.

-Vine la librărie?

Kevin îi confirmă dând din cap, evident amuzat că vorbele sale de mai devreme îşi atingeau în sfârşit ţinta.

- Şi are întrebări despre noi doi?
- O, da, îi confirmă el. Nici eu nu sunt chiar extaziat de asta, dar a insistat.
- Ei, nu e nimic de spus, rosti ea pe un ton pragmatic. Aşa că nu trebuie să ne facem griji.

-Aici n-ai dreptate, îi spuse el.

- La care dintre ideile mele te referi?
- La ambele. Chiar trebuie să ne facem griji pentru că amândoi ne ascundem de adevăr, iar Thomas o să vadă imediat dincolo de măştile noastre.
- Nu-nţeleg la ce te referi, insistă ea.

Kevin o privi sceptic.

- Chiar aşa? Dacă te-aş săruta acum, ce s-ar întâmpla?

Shanna înghiţi cu greu nodul care i se formase în gât. Nu avea cum să conteste ce ar fi dovedit un sărut. Atracţia dintre ei poate că doar fierbea la foc mic în momentul de faţă, dar putea lejer să dea în clocot.

- înţeleg ce vrei să spui, rosti ea pripit, ca să preîntâmpine orice idee i-ar fi putut veni lui să-şi demonstreze spusele. Dar n-o să ne sărutăm în faţa lui.

Sau vreodată, dacă se ţineau amândoi de hotărârea luată. în momentul de faţă, cu privirea intensă a lui Ke- vin concentrată asupra ei, îi venea greu să-şi amintească de ce luaseră hotărârea aceea idioată, până la urmă.

- Nu cred că absenţa sărutului o să conteze, spuse Ke- vin, pe un ton resemnat. Unchiul Thomas se mândreşte cu intuiţia lui când vine vorba de genul ăsta de chestii şi, din păcate, nu cred că îşi supraestimează priceperea.

-Atunci adu-l doar până la uşă, inventează cine ştie ce pretext şi pleacă. Pot să mă descurc singură cu stabilirea detaliilor evenimentului, iar tu poţi să te întorci să îl iei. îl privi cu speranţă în ochi. Noi doi nici nu trebuie să stăm împreună în aceeaşi încăpere.

-Nu crezi că o să i se pară ciudat tocmai acest lucru? Poate chiar o să dea prea multă importanţă faptului că ne evităm? Rânji. Care, apropo, până şi mie mi se pare că ar fi prea evident. Bărbaţii şi femeile se evită doar atunci când se tem să nu dezvăluie ceva.

- Sau când nu se suportă, sugeră ea.

- Ceea ce nu e cazul, spuse el. Ba chiar din contră, de fapt.

-Atunci pur şi simplu înfruntăm situaţia direct, decise ea. Dacă îi intră prea tare în cap ideea absurdă că este ceva între noi, putem să facem pur şi simplu haz de el. Cred că ne facem prea multe griji degeaba. Sigur îl preocupă chestiuni mai importante decât noi doi.

- Nu cred că el vede lucrurile aşa, rosti Kevin, cu un aer sumbru. Celor din familia mea nici că le place ceva mai mult decât un proiect, iar momentan sunt în capul listei de priorităţi a tuturor. Nu ai absolut nici o şansă să eviţi toate intrigile, asta dacă nu cumva nu fugi departe, foarte departe.

în ciuda panicii pe care o declanşaseră cuvintele lui, Shanna se uită în ochii lui. Ba

chiar riscă să-şi pună palma peste a lui.

- Nu plec nicăieri.

Nu ar fi putut să explice de ce ştia că să rămână aici era cel mai bun plan sau de ce nu era aşa dornică să o rupă la fugă pe cât şi-ar fi dorit el să o facă. Ştia doar că locul ei era aici. Dacă nu putea să fie în Pennsylvania, dădindu-şi o viaţă cu băieţelul pe care-l iubea ca şi cum ar fi fost fiul ei, atunci acesta era locul unde voia să trăiască. Poate că şi Kevin era bărbatul pe care-l voia. Nu putea fi sigură în această privinţă încă.

Kevin oftă, cu palma strângându-i-se peste a ei.

- Să nu zici că nu te-am avertizat.

Mick stătea la masa din bucătărie, delectându-se cu o ceaşcă de cafea şi cu unul dintre fursecurile făcute de mama lui, când uşa din spate se deschise şi fratele lui intră degajat, ca şi cum ar fi circulat zi de zi pe acolo. Mick se încruntă la această intruziune deloc bine-venită.

- Ce cauţi aici? îl întrebă acru.

în ciuda primirii glaciale, Thomas schiţă un zâmbet larg. Se duse direct la blatul de bucătărie şi îşi umplu o ceaşcă cu cafea. Se purta ca şi cum ar fi fost la el acasă, după părerea lui Mick.

- Mă bucur să te văd, frăţioare, rosti Thomas, întâl- nindu-i privirea fără nici o urmă de şovăială. Eşti la fel de fermecător ca întotdeauna.

-Sunt fermecător atunci când trebuie, răspunse Mick. Şi momentan încă mă întreb ce vânt te-a adus la mine acasă neinvitat. Te-a

chemat mama?

- Eu l-am invitat, spuse Kevin, venind şi el în bucătărie. Mick nici măcar nu încercă să-şi mascheze dezamăgirea.
- Ei, de ce să faci una ca asta?

- Pentru că o să lucrez pentru el, aşa că probabil că o să îl vezi mai des, anunţă fiul lui, ca un trădător. Astăzi avem nişte lucruri de care trebuie să ne ocupăm.

- în nici un caz! spuse Mick, bătând cu pumnul în masă şi ridicându-se în picioare.

Avea aceeaşi înălţime ca şi fratele lui, şi aveau cam aceeaşi alură, dată de munca fizică grea, de multe ori în condiţii de vreme potrivnice. Asemănările se cam reduceau la aceste aspecte, însă. Thomas era un afurisit de ecologist cu capul în nori. Mick respecta o parte din ceea ce făcea şi în mod clar motivul pentru care o făcea, dar Thomas s-ar fi luptat să salveze şi un ţânţar care îl muşca întruna. Mick era de părere că existau anumite creaturi care meritau strivite.

- Alegerea asta o fac eu, spuse Kevin pe un ton domol, chiar când Mick se uita fioros la Thomas.

- Ce tertipuri mişeleşti şi ascunse a folosit ca să te convingă să faci asta? întrebă autoritar Mick.

Având în vedere părerea lui proastă despre Thomas, care îl sabotase de mai multe ori când voia să obţină autorizaţiile necesare pentru a construi Chesapeake Shores, Mick nu ar fi exclus ca fratele său să-i fi spălat creierul fiului lui.

-Nici unul, răspunse Kevin. Mama m-a convins.

Aceste cuvinte îi tăiară imediat avântul lui Mick. Şe aşează greoi. Megan avusese de-a face cu hotărârea asta? Ce fusese în capul ei? Ştia câtă animozitate era între el şi Thomas, dar se apucase şi-l încurajase pe fiul lor să se alieze cu unchiul lui. Mick nu era sigur că avea să poată să o ierte pe Megan pentru asta. Poate că se răzbunase pe el pentru că nu fusese acasă weekendul trecut. Dacă aşa era, nici că ar fi putut alege o răzbunare mai crudă.

- N-a făcut asta doar ca să se răzbune pe tine, spuse Kevin, evident citindu-i gândurile. Mi-a adus pur şi simplu aminte că îi puneam o groază de întrebări unchiului Thomas ori de câte ori era pe aici, cât de interesat eram de munca lui. Şi ce mi-a zis mi s-a părut foarte logic.

- Şi asta a fost de ajuns să te duci fuguţa la Annapolis? întrebă Mick, nevenindu-i să creadă.

Kevin confirmă dând din cap.

- Sunt chiar entuziasmat de chestia asta, tata. O să fac ceva ce chiar contează.

-Munca de medic conta, răspunse Mick, deşi putea vedea clar în ce direcţie bătea vântul. Kevin se hotărâse şi, dacă voia ca fiul lui să fie fericit, nu putea să spună prea multe despre acest plan fantasmagoric al lui.

Expresia lui Mick deveni impenetrabilă.

- îmi pare rău, rosti Mick, scorţos. Ştiu că nu vrei să revii în domeniul ăla, dar să te ocupi cu aşa ceva? Eşti sigur?

- Mai sigur decât sunt despre majoritatea lucrurilor, răspunse Kevin.

- E calea pe care i-a fost destinat să meargă, spuse Thomas calm. Mick, noi doi nu

prea suntem de acord despre multe lucruri, dar amândoi iubim golful. Amândoi ştim cât de aproape e de a fi distrus pentru totdeauna. O să fie nevoie de timp să reparăm răul făcut, poate mai mult timp decât am eu la dispoziţie. Trebuie să implicăm generaţia următoare.

- Şi sunt convins că eşti foarte încântat că l-ai înrolat în lupta ta tocmai pe fiul meu, mormăi Mick.

-Nu pentru că e fiul tău, răspunse Thomas. Pentru că îi pasă. E persoana potrivită pentru asta. Dacă mă scoţi din ecuaţie pentru câteva momente şi reevaluezi trecutul, o să vezi că am dreptate. Kevin a crescut navigând pe apele de aici. îi pasă de golf mai mult decât celor mai mulţi oameni.

Pentru că Mick nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului că fratele său ar fi putut avea dreptate în legătură cu orice subiect, acesta ignoră solicitarea şi îşi îndreptă privirea asupra lui Kevin.

- Şi vasul ăla pe care l-ai cumpărat? E doar un capriciu costisitor?

- îl vând organizaţiei unchiului Thomas, răspunse el. Mergem acum în port să vedem de ce o să fie nevoie pentru a fi potrivit pentru scopurile lor. Ezită un moment, după care adăugă: Ai putea să vii şi tu.

- Nu, rosti sec Mick.

Thomas îi adresă o privire plină de regret, după care îi spuse lui Kevin:

- Mă duc să o caut pe mama, să o salut şi să văd ce mai face. Ne întâlnim la maşină în câteva minute.

Kevin dădu aprobator din cap.

- Mama e afară, în grădină, spuse Mick, pe

un ton încă plin de ciudă. Ii place să facă una-alta pe acolo înainte ca soarele să se ridice prea mult.

Thomas ezită, după care îl întrebă:

- E bine?

- Da, răspunse Mick, după care se trezi continuând: Ar trebui să vii mai des, să vezi cu ochii tăi. Nu întinereşte, să ştii. N-ar trebui să lăsăm neînţelegerile noastre să stea în calea relaţiei dintre voi.

Fratele său păru surprins, dar din fericire nu făcu mare caz de această concesie. Se mulţumi să dea aprobator din cap.

- Aşa o să fac.

După ce plecă, Mick îşi permise să-şi lase umerii mai în jos.

-Nu am făcut asta ca să te supăr, tată, îi declară Kevin.

-Ştiu asta, recunoscu el. Sincer să fiu, nu sunt atât de surprins. Cred că sperasem doar că o să-mi calci mie pe urme.

Kevin lăsă să-i scape un hohot.

- Ei, cred că am moştenit destule trăsături de la tine.

- Cum ar fi? întrebă Mick, sincer curios.

- încăpăţânarea, un prim exemplu. Firea ta generoasă, al doilea.

-Mie-mi pare că se bat cap în cap, mormăi Mick.

Kevin izbucni în râs.

- Mie-mi spui? E o luptă continuă între ele.

Mick făcu eforturi să se abţină, dar apoi întrebă:

- Crezi că v-ar ajuta să vin şi eu cu voi, să studiem vasul?

- Da, răspunse Kevin. Parcă-mi aduc aminte

că o dată eu şi cu tine am fost într-o călătorie pe vasul de cercetare cu unchiul Thomas, înainte ca voi doi să vă certaţi. Ai făcut o mulţime de observaţii despre ce era în neregulă cu apele golfului. Dacă voi doi aţi face pace, am putea să fim implicaţi toţi trei în activitatea asta. Ar fi ceva care ne-ar uni, în loc să fie un pretext de prelungire a duşmăniei dintre voi.

- Stai niţel, spuse Mick, ignorând mare parte din cuvintele fiului său pentru a corecta singurul element care îi rămăsese în minte. Nu a fost o ceartă măruntă. M-a trădat. S-a dus direct la autorităţile care aprobă proiectul şi le-a spus să nu mă lase să fac anumite lucruri.

- Lucruri despre care îţi spusese deja că erau incorecte, că erau dăunătoare zonei de mlaştini, îi reaminti Mick.

- Aşa zicea el, replică Mick.

Kevin continuă să îl fixeze netulburat.

- Poţi măcar să încerci să laşi chestiunea asta în trecut şi să vii cu noi azi?

Mick îşi dorea cu ardoare să aibă un rol în viitorul fiului lui. Şi aceasta era singura modalitate prin care putea să facă asta.

- Presupun că pot să-mi fac timp, rosti el, fără nici o urmă de entuziasm.

- După aceea ne oprim la librărie, îl anunţă Kevin. Shanna vrea ca unchiul Thomas să ţină o cuvântare acolo în vara asta, aşa că trebuie să pună la punct amănuntele.

Ei, ce interesant! Mick clar nu voia să rateze încă o şansă de a-l vedea pe fiul lui în compania frumoasei li- brărese. Avea o bănuială că între ei era mai mult decât Kevin era dispus să recunoască. Dacă aşa era, i-ar fi

plăcut să-i împingă pe cei doi unul către celălalt.

Deşi nu îi plăcea la nebunie felul în care începuse dimineaţa, Mick putea să spună că începea să întrevadă ceva posibilităţi pozitive. Dacă Thomas îl putea ajuta pe Kevin să-şi repună viaţa profesională pe un făgaş normal şi Shanna putea să facă acelaşi lucru cu cea sentimentală, atunci Mick putea în sfârşit să se relaxeze în privinţa fiului său. Nu conta cui i se recunoşteau meritele. Tot ce conta era să-l vadă pe Kevin că-şi trăia din nou viaţa din plin.

capitolul 14

Să aibă trei bărbaţi din familia O'Brien în drum spre ea, dintre care doi evident aveau o misiune clară, o scotea din minţi pe Shanna. Kevin nu părea nici el prea încântat de asta. În ciuda cuvintelor încrezătoare că ea şi Kevin puteau ţine sub control lucrurile cu unchiul lui, fu clar din primele minute că nu aveau nici o şansă în faţa forţelor unite ale lui Thomas şi Mick.

Ironia sorţii era că Mick abia dacă scosese vreun cuvânt. Se aşezase într-unul dintre fotoliile moi şi îi privise cu expresia unui motan care consumase recent mai mulţi canari dolofani şi gustoşi. Era de-a dreptul stânjenitor.

Shanna avea o bănuială că, dacă ea şi Thomas nu ar fi avut treburi de discutat, acesta s-ar fi aşezat lângă Mick, astfel încât să studieze amândoi interacţiunea ei cu Kevin şi să-şi compare părerile. Nu se simţise niciodată atât de expusă, nici măcar când părinţii lui Greg se uitaseră de la înălţimea statutului lor

aristocratic la ea.

Când ajunsese la limita îndurării, îi aruncase o privire înnebunită lui Kevin. Din moment ce acesta părea aproape la fel de disperat să plece ca şi ea, pricepu imediat aluzia.

-Shanna, nu mi-ai spus că poţi verifica titlurile pe computerul din spate? întrebă Kevin. Poate putem să ne uităm rapid după cărţile alea pe care le recomandă Thomas? Să ne asigurăm că sunt disponibile.

- Grozavă idee! răspunse ea, agăţându-se rapid de acest colac de salvare. Le zâmbi radios lui Thomas şi lui Mick. Ce-ar fi să vă serviţi cu nişte cafea? Eu şi Kevin o să ne întoarcem imediat. Aşa o să ştim dacă furnizorul meu are aceste titluri în stoc.

Thomas îi aruncă lui Kevin o privire atotcunoscătoa- re, dar dădu aprobator din cap.

- Nu vă grăbiţi. Eu o să arunc o privire pe-aici. Se pare că ai o secţiune de romane poliţiste şi de acţiune foarte bine pusă la punct. Mi-ar prinde bine nişte lecturi noi. Revistele de ştiinţă devin plictisitoare după un timp.

Shanna practic se retrase în fugă în cămăruţa din spate.

- Mulţumesc că m-ai scos de acolo, îi spuse în şoaptă lui Kevin. Nu m-ai avertizat că o să vină şi tatăl tău. Cred că aş fi putut să-i fac faţă unuia, dar cu amândoi aici... Dădu negativ din cap. Imposibil!

Kevin dădu aprobator din cap.

- Şi pe mine începuseră să mă treacă fiori, da.

Shanna se aşează la calculator, după care intră pe site-ul furnizorului ei pentru a verifica lista de titluri. Cinci dintre cele şase titluri recomandate de Thomas erau în stoc, în cantităţi semnificative. Cea de-a şasea carte nu se mai tipărea. Totuşi, putea să le ofere clienţilor care aveau să participe la eveniment o gamă destul de variată. Dacă tot era pe site, dădu şi comanda.

Când, într-un final, se întoarse de la calculator, Kevin stătea chiar în spatele ei. Aproape. Mult prea aproape, de fapt. Acesta se retrase imediat un pas, dar nu înainte ca un câmp de forţă invizibil să o fi atras către el.

Kevin îi întâlni privirea, înghiţind cu greu.

- Shanna?

Nota întrebătoare din glasul lui reflecta cele o mie şi una de îndoieli care se învolburau în capul ei. Şi totuşi, nu părea să fie capabilă să îşi desprindă ochii de ai lui. Nu putea să facă pasul care ar fi plasat-o la o distanţă mai mare de el, în aşa fel încât Kevin nu ar fi putut să o cuprindă în braţe fără să se mişte de pe loc.

El clipi o dată, după care păşi către ea, acoperindu-i gura cu a lui înainte ca vreunul dintre ei să poată rosti o reamintire că juraseră să nu mai facă asta vreodată. Shanna simţi curentul electric al sărutului până în vârful degetelor de la picioare, simţi creşterea spectaculoasă a nevoii, a dorinţei disperate de mai mult.

Cum putea fi aşa cu un alt bărbat pe care abia dacă îl cunoştea, un alt bărbat a cărui viaţă era mult prea complicată? Chiar nu avea nici un dram de minte? Nu învăţase nimic din avântarea impetuoasă în relaţia ei de rău

augur şi apoi căsătoria cu Greg? Laurie şi-ar fi desfăşurat toate abilităţile oratorice răspunzând la aceste întrebări.

Când sărutul luă sfârşit lent – şi fără ca vreunul dintre ei să-şi dorească cu adevărat asta – genunchii ei aproape că se înmuiată. Kevin o ajută să-şi păstreze echilibrul, deşi şi el părea oarecum năucit.

- Nu-i bine, murmură el, în mare parte pentru propriile urechi.

- Mie mi s-a părut foarte bine, ba chiar excelent, rosti ea, în mare parte pentru că glasul lui era atât de sumbru. Voia să-i fure un zâmbet.

Buzele lui tresări tă, dar zâmbetul nu îi înflori şi în nici un caz nu îi ajunse în privire.

- Iţi dai seama că unchiul şi tatăl meu sunt dincolo, probabil făcând speculaţii despre ce facem noi aici?

-Nu speculaţii, spuse Mick, făcându-i pe amândoi să tresară.

Stătea în cadrul uşii, cu o sclipire de satisfacţie în ochi. Thomas era chiar în spatele lui, cu o expresie la fel de îngâmfată.

- Nu că v-am fi spionat, pretinse Mick, dar am început să ne întrebăm ce vă lua atâta vreme aici. Mă gândeam eu că ar fi vorba de aşa ceva.

Aceste ultime cuvinte fură rostite cu un aer triumfător care îi lăsă atât pe Shanna, cât şi pe Kevin fără cuvinte.

- Ce-ar fi să vă lăsăm să vă vedeţi în continuare de treabă? Eu şi Thomas o să ne ducem la Sally’s, să luăm prânzul.

Kevin oftă din adâncul sufletului.

-Vin şi eu cu voi, să mă asigur că o să vă

purtaţi civilizat.

-Nu-i nevoie, răspunse Mick. Cred că putem să menţinem armistiţiul actual în vigoare încă puţin. Mâncăm ceva, după care vă aducem ceva şi ţie, şi Shannei. Să vă lăsăm să petreceţi ceva timp împreună. Cum vi se pare?

Obrajii Shannei erau în flăcări.

- Foarte amabil din partea voastră, izbuti să îngaime.
- Măcar atât să facem şi noi, zise Mick, zâmbind larg. Ne întoarcem înti-o oră. Vreţi să pun eu semnul cu „închis" pe uşă?
- Nu, în nici un caz, spuse ea, încercând să le transmită clar că nu avea să se întâmple nimic şi, deci, că nu aveau de ce să teamă de întreruperi neprevăzute.

Pe chipul lui Mick apăru o umbră vagă de dezamăgire.

- Cum zici tu, îi răspunse.

După ce plecaseră, Shanna se lăsă moale pe taburetul din faţa calculatorului şi îşi puse capul în mâini. După ce trase aer adânc în piept, îndrăzni să îşi ridice ochii către Kevin.

- N-a fost bine, murmură ea.

Spre uimirea ei, Kevin scoase un hohot amuzat.

Shanna se încruntă la el.

-Nu e nimic amuzant aici! Nici ţie nu ţi s-a părut că e amuzant acum câteva minute.

-Adevărat, dar era previzibil! Mi-i închipui pe ei doi trăgând cu ochiul pe după tocul uşii cine ştie cât, aşteptând să ne prindă făcând ceva compromiţător. Jur că-s mai răi decât surorile mele.

- O să ţi se mai pară la fel de amuzant după ce le vor spune lui Bree, Jess şi Abby?

-Tata n-o să sufle nici un cuvânt, rosti Kevin, sigur pe el. O să-i placă prea mult să aibă puterea asta asupra mea pentru a le spune şi lor.

- Dacă nu te deranjează, eu cred că o să mă pregătesc pentru cel mai pesimist scenariu, îl anunţă Shanna.

- Cel mai pesimist?

- Să răspund la un pomelnic de întrebări adresate de surorile tale înainte de finalul acestei zile.

Zâmbetul lui Kevin şovăi o clipă.

- Mai bine tu decât eu, rosti el plin de convingere.

- De ce? Tu ai mult mai multă experienţă parându-le încercările de a-ţi invada intimitatea.

Kevin dădu negativ din cap.

- Sunt anumite lucruri pe care nu poţi niciodată să le înveţi pe deplin. Discuţiile cu surorile băgăcioase sunt unul dintre ele, spuse el, luat din nou în stăpânire de starea sa de spirit sumbră.

Shanna ridică dintr-o sprânceană.

- Dar cu tatăl şi unchiul băgăcioşi?

Kevin dădu din cap în semn de refuz.

- E ceva inedit pentru mine. Ai vreo idee?

-Nici una, asta dacă nu cumva eşti dispus să te duci repede la Sally’s şi să iei în braţe altă femeie, doar ca să le deviezi bănuielile.

Simpla sugerare a unui asemenea scenariu o făcea să se simtă goală pe dinăuntru.

- Nu mă interesează, spuse Kevin. Trebuie să existe şi altă modalitate.

- Ceva îmi spune că, dacă nu cumva punem în scenă o ceartă furtunoasă şi ca tu să pleci

valvârtej de aici foarte public şi convingător, suntem amândoi în mare necaz.

Kevin dădu afirmativ din cap.

- Şi mie mi se pare la fel.

-Cum stai cu abilităţile actoriceşti?

- Groaznic. Tu?

- Probabil chiar şi mai şi, recunoscu ea.

Kevin îşi petrecu braţul pe după umerii ei, într-un gest liniştitor.

-Tot îţi mai place la nebunie clanul O'Brien?

Shanna se uită în ochii lui, în care se afla o scăpărare evidentă de amuzament, dar şi o groază din pasiunea aceea care îi băgase într-un aşa mare bucluc.

- Nu prea, îi servi ea o minciună nevinovată.

Măcar unul dintre membrii acestuia îi cam furase inima.

- Să nu vă aud! emise avertismentul Kevin, când el, tatăl şi unchiul lui se aflau pe drumul de întoarcere acasă.

- Habar n-am despre ce vorbeşti, pretinse Mick. întoarse capul către fratele lui, care îi devenise ca printr-o minune un fel de complice în ultimele două ore. Ştii tu despre ce vorbeşte, Thomas?

- Deloc. Pare un pic cam agitat, nu ţi se pare?

- Eu aş zice mai degrabă vinovat, spuse Mick.

- Nu are de ce să se simtă vinovat, rosti Thomas, cu o expresie gânditoare. Atracţia dintre un bărbat şi o femeie e un lucru minunat şi firesc.

- Chiar aşa, confirmă fratele lui.

- Puteţi să o lăsaţi baltă, măcar un timp?

izbucni Kevin. Nu exageraţi ceea ce vi s-a părut că aţi văzut la librărie.

-Nu e ca şi cum am fi fost nevoiţi să ne dăm cu presupusul, răspunse Mick. Ştiu să recunosc un sărut când îl văd în faţa ochilor.

-Asta evident, îi ţinu isonul Thomas.

- Şi mă şi bucur, să ştii, adăugă Mick. Chiar era timpul să te gândeşti să-ţi vezi de viaţa ta. Shanna pare o tânără minunată.

- Şi mie mi s-a părut la fel, contribui Thomas. E frumoasă şi inteligentă.

- De când aţi început să fiţi de acord în toate privinţele? întrebă Kevin, iritat. Acum câteva ore, de-abia dacă vă vorbeaţi. îmi plăcea mai mult aşa.

- Doar pentru că ne înţelegem în privinţa asta nu înseamnă că am făcut pace, spuse Mick.

- E doar o încetare a focului cu titlu temporar, confirmă Thomas. Suntem de aceeaşi părere în legătură cu tine şi Shanna.

- Doamne, păzeşte-mă! rosti Kevin printre dinţi. Apoi, pentru că nu-şi putea stăpâni curiozitatea, întrebă: Şi ce anume credeţi că vedeţi când vă uitaţi la noi – dincolo de sărutul ăla, zic?

- În primul rând, tu nu ţi-ai dezlipit ochii de la ea, răspunse Mick. Asta la un bărbat e semn sigur că i s-au aprins călcâiele.

-Acelaşi lucru şi la ea, adăugă Thomas. Se tot uita furiş spre tine, chiar şi când atenţia ei teoretic era absorbită de planificarea evenimentului cu mine.

- Şi expresia îi devenea afectuoasă şi visătoare, adăugă Mick, gânditor, cu ochii umplându-i-se de nostalgie. Şi Meggie se uita

odinioară aşa la mine.

- Ei bine, mă îndoiesc că o să mai primeşti asemenea priviri afectuoase de la mama acum, spuse Kevin, profitând de o ocazie de a deturna atenţia tatălui lui. E clar că e supărată pe tine. Pot să-ţi spun asta bazându-mă pe experienţa personală.

- Nu te folosi de maică-ta ca să schimbi subiectul, rosti Mick. Discutăm despre tine şi Shanna aici. Las-o pe mama ta în seama mea.

-Cu plăcere, dar tu m-ai băgat la mijloc atunci când m-ai trimis la aeroport, răspunse Kevin, hotărât să nu abandoneze acest subiect. Uite-aşa m-am trezit forţat să-ţi iau apărarea, după toate promisiunile pe care se pare că le-ai făcut, cum că te-ai schimbat.

- Şi nici nu am nevoie să mă aperi tu, mormăi Mick, după care se refugie în tăcere, ceea ce şi fusese scopul lui Kevin.

Acesta aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi văzu buzele unchiului său curbându-se uşor. Se părea că această după-amiază îl distra cam prea mult.

- O să regret decizia asta de a lucra cu tine? îl întrebă pe Thomas.

Thomas scoase un chicotit.

- O să am mai multe ocazii de a te împunge în legătură cu viaţa ta sentimentală, recunoscu eL Da, crede-mă, beneficiile vor depăşi dezavantajele. O să vezi. Nu numai că te vei lansa într-o carieră care-ţi era destinată, ci vei avea la dispoziţie toţi anii mei de înţelepciune în domeniul femeilor.

Auzind asta, Mick scoase un sunet obscen.

- Două divorţuri, rosti el lapidar.

- Măcar am învăţat una-alta, spuse Thomas,

fără vreo urmă de ofensare. Tu poţi să spui acelaşi lucru?

- Mama în mod clar ar spune că nu, simţi nevoia să intervină Kevin, atrăgându-şi o privire cruntă din partea tatălui său şi un chicotit abia reprimat din partea unchiului lui.

Din fericire, între timp ajunseseră acasă, aşa că putea să intre, să-şi ia fiul şi să scape de cei doi. Mick şi Thomas fie păstrau pacea dintre ei, fie puteau să se ia la bătaie. Orice s-ar fi întâmplat, nu mai era problema lui.

Shanna nu fu deloc surprinsă când Bree intră în librărie, pe la patru după-amiaza. Până la această oră, cele mai multe dintre comenzile ei de flori fuseseră livrate, Jenny era acolo şi dornică să se ocupe de clienţii care se întâmpla să intre în florărie, iar Bree avea ceva timp. Uneori, îşi petrecea ultimele ore ale după-amiezii în spatele florăriei, lucrând la cea mai recentă piesă a ei sau finalizând planurile pentru spectacolul de debut al teatrului ei regional. Alteori, folosea acest timp pentru a o vizita pe Shanna şi a sta de vorbă cu ea.

În după-amiaza aceasta, îşi umplu o ceaşcă de cafea, după care luă loc şi îşi sprijini coatele de blatul tejghelei.

O măsură pe Shanna cu o curiozitate nedisimulată.

-Tata, fratele şi unchiul meu au fost pe-aici mai devreme?

Shanna îşi zise că, cu cât spunea mai puţin, cu atât Bree avea mai puţin material de interpreta greşit. Se mulţumi să dea aprobator din cap şi continuă să se concentreze asupra bonurilor din ziua respectivă.

Bree aruncă o privire teatrală prin librărie.

- Pereţii sunt încă în picioare, aşa că nu se poate să fi fost un dezastru total ca tata şi fratele lui să fie împreună în aceeaşi încăpere. Cum a fost?

- Unchiul tău o să ţină o cuvântare aici în câteva săptămâni. Trebuia să stabilim detaliile, iar Kevin şi tatăl vostru au venit împreună cu el.

- înţeleg, rosti Bree, deşi avea un aer perplex. Ştii că există un conflict între tata şi unchiul meu.

-Am auzit.

- Atunci trebuie să fi fost ceva monumental care să îi facă să stea în acelaşi loc. Mă îndoiesc că a fost vorba de perspectiva ca Thomas să ţină un discurs aici.

Shanna se mulţumi să ridice din umeri.

Ochii lui Bree se luminară brusc.

-Tu şi Kevin! Asta e, nu? Voiau amândoi să vă observe pe voi. O, Doamne, cred că aţi fost în culmea furiei!

Nedorind să recunoască faptul că fuseseră observaţi în vreun fel, cu atât mai puţin că fusese ceva de văzut de către cei doi bărbaţi, Shanna ridică din nou din umeri.

- N-au stat aici prea mult. S-au dus să ia masa.

-Zău?

- N-a fost nimic important, o asigură Shanna.

Bree o privi cu scepticism în ochi.

- Mă întreb dacă fratele meu mi-ar spune acelaşi lucru...

- De ce să nu?

- Pentru că e mult mai obişnuit cu metodele

ascunse ale celor din familia noastră, sugeră ea. Cred că o să-i dau un telefon sau poate că o să trec pe la el în drum spre casă.

Shanna se întrebă în sinea ei dacă să îl salveze, după care se decise să îl lase să se descurce pe cont propriu. În fond, era vorba de rudele lui.

- Chiar, ce-ar fi să faci aşa? rosti ea, veselă.
- O, Doamne, spuse Bree, cu un rânjet întinzându-i-se pe chip. A fost îngrozitor, nu? Ştiam eu!

Shanna se încruntă.

- Cum de ai ajuns să crezi că a fost îngrozitor din ce ţi-am spus? Am avut atâta grijă!
- Exact. Bree radia efectiv. Dacă totul ar fi fost atât de lejer şi de nevinovat pe cât ziceai tu, mi-ai fi dat detalii. Nu m-ai fi asmuţit asupra lui Kevin.
- Ce talent de detectiv ai! mormăi Shanna, deşi nu o spunea chiar ca pe un compliment.

Adevărul era că priceperea lui Bree era destul de enervantă.

- Bine, acum că totul e la lumină, dă-rni toate detaliile, îi ordonă Bree. Ce s-a întâmplat aici? Tu şi Kevin le-aţi oferit un spectacol tatei şi lui Thomas?

Shanna se uită la ea urât.

-Tu eşti cea care se pricepe la teatru, replică ea. Eu şi Kevin nu oferim spectacole.

Ochii lui Bree se îngustară, gânditori.

- Dar ceva sigur s-a întâmplat. Se vede în ochii tăi. Nu te uiţi direct în ai mei. Şi eşti ciudată, tot eviţi să dai răspunsuri clare.

-Tu îi analizezi pe toţi cei care îţi ies în cale? întrebă Shanna, tensionată.

Bree dădu afirmativ din cap.

- Riscurile meseriei. îmi place să-mi dau seama care sunt mecanismele interioare ale oamenilor. E util când construiesc personaje.

- Că tot veni vorba, spuse Shanna, care exact asta aşteptase, o deturnare a atenţiei, cum merge piesa? Repetiţiile merg bine?

-Frumoasă perdea de fum! o lăudă Bree. Dar aş prefera să discutăm despre ce s-a întâmplat aici, azi.

-Nimic, insistă Shanna.

Privirea lui Bree rămase neabătută. Se uită lung la ea până ce Shanna cedă.

- Bine, tatăl şi unchiul tău ne-au prins pe Kevin şi pe mine sărutându-ne.

Ochii lui Bree se luminară instantaneu.

- Chiar aşa?

- Şi sunt convinsă că o să te încânte la maximum să afli că, indiferent de neînţelegerile lor din trecut, acum sunt uniţi în misiunea de a ne bate la cap în legătură cu asta.

- Nu mă surprinde, spuse Bree. Dar asta face lucrurile delicate pentru voi, nu?

- Delicate e un eufemism, răspunse Shanna cu tristeţe. Cu ei doi supraveghindu-ne ca nişte cerberi, s-ar putea să fie ultimul sărut în care să ne aventurăm.

Bree îi sesiză imediat coloratura glasului.

-Şi asta te supără?

- Da, răspunse Shanna imediat, după care se îrn- bujoră. Zău aşa... cine vrea ca o groază de oameni să le studieze relaţia, ca şi cum ar fi nişte specimene sub o lupă? Dacă aş fi în situaţia lui Kevin, eu, una, sigur nu mi-aş dori atâta presiune. Nici mie nu-mi pică prea bine.

- O să-i fac să ia ceva distanţă, spuse Bree imediat, îmi place de tine şi-mi iubesc fratele. Nu vreau ca relaţia voastră să fie distrusă de doi bătrâni băgăcioşi.

- Şi de nişte surori băgăcioase? cuteză Shanna să întrebe. Ai putea să faci ceva să le faci pe Jess şi pe Abby să nu se bage în asta? Poate chiar să nu-i zici nimic lui Kevin nici tu?

- Când am venit aici prima oară, erai foarte dornică să vorbesc cu Kevin.

- Doar pentru că nu voiam să discut despre asta cu tine, îi spuse Shanna. Nu sunt chiar sigură cum de-am ajuns să dezvălui tot, dar din moment ce am făcut-o, poate ai putea să-l laşi în pace pe fratele tău. Deja ştii tot ce s-a întâmplat.

- Aş putea să-l las în pace pe Kevin, consimţi Bree. Şi aş putea să mă angajez să nu le spun nimic lui Abby sau lui Jess...

- Dar? Am impresia clară că urmează un „dar" acolo.

- Dar vor afla, spuse Bree.

- Kevin nu crede că Mick sau Thomas vor sufla vreo vorbă azi pentru că le va plăcea la culme să ştie ceva ce nimeni altcineva din familie nu ştie.

Bree izbucni în râs.

- Ce teorie interesantă! Eu nu sunt aşa sigură că m-a convins. Deşi tatălui meu îi plac foarte tare secretele, nu e în stare să le păstreze doar pentru el, şi o să fie îngrozit că Thomas o să se dea de gol primul, aşa că o să-şi spună că trebuie să i-o ia el înainte.

-A fost *un sărut,* zise Shanna pe un ton iritat. Nu vreo revelaţie epocală care ar putea schimba lumea. Câţi ani au? Zece?

-Aşa ai crede, nu? rosti Bree, cu o expresie compătimitoare. Eu o să mă străduiesc să limitez cât pot pagubele, dar să nu te aştepţi ca asta să rămână un secret pentru mult timp.

Bree se ridică şi o îmbrăţişă.

- Orice ai face, nu uita un lucru: eşti o influenţă bună asupra fratelui meu. Nu ne lăsa pe noi restul să te speriem şi să renunţi la asta. Dacă e să punem prea multă presiune pe tine, spune-ne să ne scoatem nasul de unde nu ne fierbe oala.

- Scoateţi-vă nasul de unde nu vă fierbe oala! rosti Shanna, testând eficienţa acestui ordin.

Bree se mulţumi să izbucnească în râs.

Shanna îşi mai adăugă nişte zahăr în cafea urmărind-o cu privirea pe Bree ieşind pe uşă. îşi reaminti de toate momentele în care invitase familiile precum O'Brien... familiile mari, gălăgioase şi băgăcioase. Acum începea să vadă că aveau şi o latură întunecată.

Şi totuşi, o, Doamne, încă îşi dorea să facă parte din- tr-una. Poate chiar din aceasta.

Ori de câte ori telefonul mobil suna, Megan tresărea. Se uita la identitatea apelantului, hotărâtă să nu îi răspundă lui Mick. Nu ar fi putut spune absolut nimic din ceea ce ea ar fi vrut să audă despre plecarea sa de ultim moment din Chesapeake Shores. N-ar fi fost altceva decât vechile scuze şi pretexte.

Şi totuşi, când trecură douăzeci şi patru de ore, după care patruzeci şi opt, iritarea se transformă în furie. Aşa că, în seara aceasta, când telefonul sună şi îi văzu numărul, apăsă pe tasta verde.

- Ce vrei? îl întrebă autoritar.

-Aşa-l saluţi tu pe bărbatul care te iubeşte? întrebă Mick.

- Nu l-aş saluta aşa pe *un asemenea* bărbat, rosti ea, cu subînţeles. Totuşi, e exact tonul pe care îl meriţi *tu.*

- îmi pare rău că nu am fost acolo, îi spuse el, pe un ton solemn. Dar tu ştii deja asta, dacă ai ascultat vreunul dintre zecile de mesaje pe care ţi le-am lăsat.

- Le-am şters pe toate, îi răspunse ea. N-am deschis nici unul.

- Atunci o să-ţi repet eu esenţa lor, zise el, cu o răbdare exagerată. Călătoria aceea a intervenit noaptea foarte târziu. Nu am avut de ales, a trebuit să iau avionul către Seattle la prima oră. Te-am sunat din avion ca să-ţi explic. L-am trimis şi pe Kevin la aeroport ca să-ţi explice. îmi pare foarte, foarte rău. N-o să se mai întâmple niciodată.

Megan chiar credea că îi părea rău, dar nimic din restul.

- Ba bineînţeles că se va mai întâmpla, Mick. Asta faci tu, pleci de cum intervine ceva fără să te gândeşti vreun pic la cei din jur. Am vrut atât de mult să te cred pe cuvânt când mi-ai spus că te-ai schimbat, dar e evident că nu e cazul.

- Te-am invitat să vii şi tu acolo, îi aminti el. Nu merit câteva circumstanţe atenuante pentru asta?

- Eu nu am flexibilitatea care să-mi permită să îmi iau zborul în cealaltă parte a ţării în ultimul moment, contraatacă ea.

-Ai avea dacă...

Megan îi tăie avântul.

- Chiar nu vrei să abordezi chestiunea asta acum! Nu-mi dau demisia de la serviciu pentru a mă întoarce la un bărbat pe care să nu mă pot baza.

- Ce zic eu e că ar fi mai uşor...

Din nou, Megan îl întrerupse:

- Nu insista, Mick. N-o să se întâmple.

- Eşti o femeie dură, Meggie.

- A trebuit să învăţ să fiu, îi spuse ea. Am luat lecţii de la tine.

- Ei, frumos din partea ta să spui aşa ceva, se plânse el. Şi, din moment ce am enumerat în detaliu păcatele mele, hai să trecem la ale tale.

-Ale mele? rosti ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Ce-am făcut eu?

- L-ai trimis pe fiul nostru direct la unchiu-său, să lucreze cu el.

Dispoziţia lui Megan se înseninã imediat, în ciuda evidentei neplăceri a lui Mick.

- Kevin s-a dus la Thomas?

- O să înceapă să lucreze cu el săptămâna viitoare. Deja a început formalităţile pentru transferarea dreptului de proprietate pentru vasul ăla de pescuit către organizaţia lui Thomas, ca să îl poată echipa pentru munca de cercetare.

-Asta-i grozav! răspunse ea. E provocarea perfectă pentru Kevin. Nici c-aş putea fi mai fericită.

- Eşti încântată pentru el sau pentru că ştii cât de mult mă deranjează pe mine ca ei să lucreze împreună?

Auzindu-i îmbufnarea din glas, Megan chicoti.

-Asta-i doar un supliment, recunoscu ea.

- I-ai făcut sugestia asta doar ca să te

răzbuni pe mine? întrebă Mick.

- Nu. I-am sugerat asta pentru că mi-am tot făcut griji pentru băiatul nostru. Avea nevoie de o direcţie nouă în viaţă şi, sinceră să fiu, nu credeam că să organizeze excursii la pescuit era răspunsul pentru el. Evident, de cum a putut să cântărească bine lucrurile, Kevin a fost de acord cu mine. Hai, Mick, încercă ea să îl îmbuneze. Ştii bine cât de perfectă o să fie profesia asta pentru el. El şi Thomas sunt ca două picături de apă când vine vorba despre grija pe care o poartă golfului. Ai ieşit şi tu în larg cu ei, ai ascultat toate întrebările cu care îl bombarda Kevin. Şi fratele tău avea atâta răbdare cu el... Cred că s-a bazat pe asta de ani buni, dar, din respect pentru tine, nu a pus niciodată presiune pe Kevin. A aşteptat până ce Kevin a venit la el din proprie iniţiativă. Apreciază măcar sensibilitatea cu care a abordat problema.

- Cred că aşa e, recunoscu el, fără nici un entuziasm.

- L-ai văzut?

- Pe cine? Pe Thomas?

-Da.

- A fost aici ieri, ca să se dea mare că-mi ia băiatul.

Megan îşi dădu ochii peste cap.

- Ei, fii serios, ştim amândoi că nu e adevărul. Thomas nu s-ar băga niciodată în mod intenţionat în relaţia ta cu Kevin sau să se dea mare, chiar dacă între voi a intervenit un fel de ruptură.

- De fapt, eu şi Thomas chiar am găsit un

lucru pe care-l avem în comun, recunoscu Mick.

-Zău?

- Credem că noua librăreasă a făcut o pasiune pentru Kevin şi reciproca. Suntem de acord că trebuie să facem orice ca să încurajăm această relaţie.

Această idee o oripilă pe Megan.

- Mick O'Brien, să nu cumva să-ţi bagi nasul în treburile fiului tău!

- N-o să fac altceva decât să-i împing uşurel unul spre altul, spuse el. La fel şi Thomas.

-Ţi-a trecut prin cap că acest „împins uşurel" al tău va avea cel mai probabil efectul contrar şi o să-i facă să stea cât mai departe unul de celălalt? Shanna e prima femeie de care s-a arătat cât de cât interesat, deşi nu e nici pe departe prima care a încercat să se facă remarcată de el de când s-a întors acasă. Kevin trebuie să meargă pe drumul ăsta în ritmul lui.

- De ce? întrebă el, pe un ton sincer nedumerit.

- Pentru că e o situaţie delicată. Kevin încă mai jeleşte moartea Georgiei sau crede că ar trebui să o facă. În situaţia lui, e posibil să vadă în asta un fel de trădare a amintirii ei.

-Şi-atunci n-ar trebui să afle că nici unul dintre noi nu vede lucrurile aşa? N-o să-l asigure că nu e nimic în neregulă să îşi vadă de viaţa lui?

- Poate, recunoscu ea. Sau poate nu. Chiar vrei să-ţi asumi riscul sufocării acestei relaţii în faşă?

- Mie mi se pare că eşti hotărâtă să-mi iei toate lucrurile distractive din viaţă, rosti el sumbru.

- încerc doar să fiu realistă, spuse ea.

- Ei bine, e un singur mod în care să fii sigură că n-o să mă amestec, îi spuse el. Invită-mă la New York, ca să mă implic în relaţia noastră, în loc de a lor.

Megan ar fi vrut să îi spună să nu vină, că era încă prea supărată să îl aibă în faţa ochilor, dar adevărul era că mare parte din pasiunea din furia ei se evaporase în timp ce-l auzise interesându-se în mod serios de viaţa fiului lor. Chiar şi asta demonstra că Mick era un om nou, mai bun.

- Când ai aşteptat tu să te invit? îi spuse într-un final.

-Vrei să spui că, dacă apar la uşa ta, n-o să mă dai afară? întrebă el, pe un ton precaut.

Megan zâmbi larg, uşurată că el nu putea să-i vadă expresia.

- Cred că va trebui să încerci şi-o să afli.

Intre timp, ea putea să-şi antreneze voinţa.

capitolul 15

După ce fusese prins sărutând-o pe Shanna în cămăruţa din spate a librăriei ei, Kevin petrecu următoarele zile evitând-o atât pe ea, cât şi Main Street în general. Işi spunea că asta era pentru că voia să petreacă fiecare moment posibil cu Davy înainte să înceapă să lucreze cu Thomas în săptămâna următoare. Işi servise atâtea argumente convingătoare că aproape şi el le credea.

În ziua aceea se întâlnise cu Abby, Trace şi gemenele pe plajă, pentru un picnic în familie. De asemenea, voia să finalizeze aranjamentele

ca guvernanta lui Abby să aibă grijă de Davy în timpul săptămânii. Deşi buni se oferise să se ocupe ea de el, un băieţel de doi ani era prea obositor pentru ea, cinci zile pe săptămână. Era mai logic să contribuie la salariul guvernantei, iar Marian fusese de acord să aibă grijă şi de Davy.

- Nu-mi dă deloc bătăi de cap, îl asigurase ea pe Kevin.

Acum trebuia doar să se asigure că Trace şi Abby erau de acord. Trace era cel pentru care-şi făcea probleme mai mari, pentru că el îşi coordona firma de design grafic de acasă, şi asta ar fi însemnat să aibă încă un copil în grijă. Deşi pretindea că gemenele nu-l deranjau deloc, Kevin se întreba dacă va putea să spună acelaşi lucru şi despre Davy.

În timp ce el şi Trace puneau crenvurştii şi harnbur- gerii pe grătar, Kevin deschise subiectul:

- Eşti sigur că n-o să fie un deranj să ai încă un copil în casă în timpul zilei? îl întrebă pe viitorul său cumnat. l-am auzit pe ăia trei când se pornesc. Pot să facă destul de multă gălăgie.

-Şi mare parte din zgomot provine de la Carrie şi Caitlyn, îi reaminti Trace. Tocmai de aceea mi-am izolat fonic biroul de design. Nu mă scuteşte de toată agitaţia, dar o estompează.

-Aşa se rezolvă partea cu sunetul, deci, dar cum rămâne cu întreruperile?

Trace ridică din umeri.

- Sincer să fiu, nu mă deranjează să le văd intrând şi ieşind din cameră. Marian are grijă să ţină întreruperile la minimum, dar gemenele sunt atât de isteţe şi de curioase, că îmi place

să le am pe lângă mine. Şi lui Davy îi place la nebunie să deseneze cu mine. O să fie bine.

-Asta până o să-şi facă unul dintre desene pe una dintre schiţele tale cu elemente grafice pentru vreun client, sugeră Kevin.

- În zilele noastre, mare parte din ce fac se realizează pe computer, şi ştiu clar că nu au voie să se apropie de el, zise Trace, convins. E totul în regulă, Kevin. Ţi-am spune dacă nu ar fi cazul.

Kevin îl studie cu atenţie, căutând orice semn că doar îi spunea ce se aştepta de la el. Nu găsi nimic. Trace părea chiar mulţumit de viaţa sa profesională şi situaţia locativă. Măcar acea parte a ei.

Nu era la fel de resemnat în legătură cu refuzul lui Abby de a stabili o dată pentru nuntă. Abordase subiectul din nou în dimineaţa aceasta, prezentând totul ca pe o glumă, dar avusese în glas o notă tensionată evidentă care lui Kevin i se păruse îngrijorătoare.

- Cum mai merg lucrurile între tine şi soră-mea?

- Bine, rosti Trace neconvingător.

Şi totuşi, când privirea lui se îndreptă către ea, pe malul apei, unde îi supraveghea pe copii, expresia i se îmblânzi. Era evidentă dragostea pe care i-o purta lui Abby.

-Vreau doar să putem să trecem în următoarea etapă a vieţilor noastre.

Kevin înainta pe o gheaţă atât de subţire, că se temea că un singur pas har fi făcut să se înece, dar putea sesiza frustrarea pe care o simţea Trace.

- Şi ce s-ar schimba, în fond? întrebă el. Aţi avea verighete pe degete, dar deja locuiţi

împreună. Sunteţi deja o familie.

-Vreau tot pachetul, răspunse Trace, privindu-l în ochi pentru prima oară. Vreau ceremonia, angajamentul, mai mulţi copii...

-Abby ţi-a dat vreun motiv pentru care nu a fixat data?

- Are peste zece, răspunse Trace, cu o voce resemnată. Motive grozave, logice, pe care e greu să le combaţi.

- Dar tu nu crezi că explică într-adevăr de ce trage de timp, deduse Kevin.

Trace dădu negativ din cap.

- Ii e frică. Dar pur şi simplu nu ştiu de ce. Ştie că o iubesc. Ştie că nu sunt deloc ca Wes. Ştie că ea şi fetele sunt tot ce-mi doresc pe lume. Am cumpărat o casă pentru noi. Am crezut că asta avea să fie ceva simbolic, că avea să îi arate clar că eram implicat pe termen lung. Ridică din umeri. Poate că ea e cea care nu-şi poate asuma angajamentul de a-şi petrece toată viaţa cu cineva.

- Ştii bine că nu e aşa, spuse Kevin.

- N-ar fi prima oară, zise Trace, cu o notă de disperare. Am mai crezut o dată că mă iubeşte, şi ea a plecat.

Alarmat de ideea că Abby ar putea fugi din relaţia care-i fusese predestinată, Kevin se temea că, dacă mai trăgea de timp, Trace avea să se sature să aştepte şi avea să renunţe.

- O să vorbesc eu cu ea, se oferi el. Poate o să reuşesc să aflu care e problema, de fapt.

Trace îi aruncă o privire de avertizare.

-Tu ai vrea ca ea să se bage în viaţa ta amoroasă?

- în nici un caz, răspunse Kevin, gândindu-se la situaţia cu Shanna şi cât de mult îşi dorea

ca toţi ceilalţi să îi lase în pace.

-Atunci poartă-te în consecinţă. Nu te băga. Eu şi Abby ne vom lămuri, până la urmă. Acum lasă-mă să mă ocup de crenvurşti şi de hamburgeri. îmi distragi atenţia. Du-te şi stai cu băiatul tău. Schiţă un zâmbet larg. Ai putea să o înlocuieşti pe Abby la supravegherea copiilor şi trimite-o încoace, dacă vrei într-adevăr să ajuţi.

Kevin chicoti amuzat.

-Asta în mod clar pot să fac, îi spuse, pornind către malul apei, unde Davy le ajuta pe Carrie şi pe Caitlyn să sape un şanţ în jurul castelului de nisip, sub supravegherea lui Abby.

- E tare bine că Mick nu e aici, să vadă ăsta, comentă el, studiind clădirea strâmbă şi şanţul ineficient din jurul lui.

- Da, cred că o să aibă o surpriză de proporţii dacă speră că următoarea generaţie se va mobiliza să preia frâiele afacerii lui, răspunse Abby. Până acum, ăştia trei nu dau dovadă de cine ştie ce calităţi promiţătoare.

Kevin îi aruncă o privire piezişă, încercând să-i evalueze starea de spirit.

- O să stau eu cu copiii dacă vrei să te duci să-l ajuţi pe Trace, se oferi el.

în loc să profite de ofertă, Abby se încruntă.

-A zis el că are nevoie de ajutorul meu?

-Nu cred că e o chestiune de nevoie, dar eu cred că vrea să stai cu el, răspunse Kevin, cercetând-o printre pleoapele îngustate. Ce se întâmplă cu voi doi, surioară? Este vreo problemă? Ştiu că noi toţi ne-am bazat pe tine să ne dai sfaturi, dar relaţia asta nu e cu sens

unic. Dacă e ceva despre care vrei să vorbeşti, să ştii că pot măcar să te ascult.

Abby şovăi o clipă, după care recunoscu:

- Trace a tot pus presiune pe mine să stabilesc o dată pentru nuntă. A adus vorba de asta din ce în ce mai des. Cred că începe să-şi piardă răbdarea.

Kevin alese să ignore jurământul rostit recent de a se ţine departe de problemele lor. În fond, această ocazie îi picase efectiv în poală. Nu avea să o lase să treacă pe lângă el.

- Bine, şi-atunci de ce nu ai stabilit o dată? Şi lasă încolo toate pretextele solide, logice, pentru că n-o să mă las dus de nas de ele.

Abby îl fixă cu o privire provocatoare, după care scoase un oftat.

- Mereu ai putut să vezi direct ce e în inima mea.
- Şi logodnicul tău poate vedea direct în inima ta, să ştii. Nici Trace nu-ţi crede pretextele.
- Da, ştiu, spuse ea, mohorâtă.

Kevin îi studie expresia, dar nu reuşi să identifice nimic clar.

- II iubeşti, nu?
- Bineînţeles că da, răspunse ea înfocată. Mai mult decât am crezut vreodată că e posibil.
- Şi-atunci care e problema?
- Mi-e frică să nu pierd totul. Am dat-o în bară o dată, ştii bine.
- Ei, o modalitate sigură de a o da în bară din nou e să-l tot amâni când vine vorba de stabilirea datei pentru nuntă. Kevin avu parte de o revelaţie fulgerătoare. Eşti sigură că nu îl testezi?

Abby clipi, uimită de această sugestie.

- Cum să-l testez?

- Bine, eu am fost martor la căsnicia ta cu Wes de la distanţă, dar ce am văzut a fost un bărbat care nu-ţi respecta aproape deloc cariera, care voia mereu să fii ceva ce nu eşti. Wes se aştepta ca tu să renunţi la tot ca să devii o soţie şi o mamă iubitoare.

- Corect.

-Aştepţi ca Trace să înceapă dintr-odată să-ţi impună să fii acasă tot timpul, să îţi pună la îndoială ambiţiile profesionale? Crezi că o să înceapă totul cu câteva reproşuri despre cât timp petreci în Baltimore, după care să treacă la solicitări autoritare să renunţi la tot?

Abby nu răspunse imediat, dar expresia ei meditativă arăta că se gândea serios la explicaţia pe care i-o oferise.

- S-ar putea să ai dreptate, rosti ea într-un final.

-A făcut Trace măcar o dată ceva care să arate că e măcar pe departe atât de obsedat de control cum era Wes?

- În nici un caz, recunoscu ea. Dar n-am văzut această latură a lui Wes decât după ce ne-am căsătorit.

- Drept care, dacă amâni data nunţii, vei amâna să descoperi dacă Trace o să se transforme într-un al doilea Wes, îşi dădu cu presupusul Kevin, ducând teoria la concluzia sa logică.

Abby se holba la el cu o expresie şocată.

- N-ar face una ca asta! spuse ea, sărind în apărarea lui Trace.

Kevin schiţă un zâmbet larg.

- Ştiu asta. Evident, în adâncul sufletului, o

ştii şi tu. Vezi-ţi de viaţă, Abby. Mie mi se pare că o nuntă toamna ar fi frumoasă, ţie nu?

Abby zâmbi şi se ridică, după care se aplecă şi îl sărută pe creştet.

- Te iubesc.
- Şi eu pe tine, zise el, zâmbind larg când ea traversă plaja în fugă către cel care, spera el, avea să fie în curând soţul ei.

Ceea ce-i spuse lui Trace declanşă o expresie surprinsă pe chipul lui. Apoi, zâmbind cu gura până la urechi, acesta se uită la Kevin şi îi făcu semn cu degetul mare în sus.

Chiar atunci, Davy se cuibări în poala lui, cu degetul mare băgat bine în gură.

-Taţi, murmură el, sprijinindu-se de pieptul lui Kevin.

- Ce face băiatul meu? A obosit?

Totuşi, în loc să adoarmă, cum aproape că se aştepta Kevin, Davy arătă cu mânuţa în direcţia lui Abby.

-Mami?

Neînţelegând, Kevin îi spuse:

-Aia-i mătuşa Abby. E mami a lui Caitlyn şi a lui Carrie.

- Mami *mea!* rosti Davy, apăsat.

Kevin încercă să alunge usturimea neaşteptată a unor lacrimi.

-Nu, mami a ta nu e aici.

Davy îi adresă o privire tristă.

-Vreau mami.

Nu avea cum să îi explice unui copil care abia împlinise doi ani că mami a lui nu avea să se mai întoarcă niciodată. De luni întregi, Kevin îşi tot spusese că Davy era înconjurat de atâtea mătuşi, că o avea pe străbunica lui şi,

mai nou, pe bunica, încât abia dacă avea să observe că el nu avea o mami a lui. Dar nu se gândise că Davy avea să-şi dorească relaţia pe care Caitlyn şi Carrie o aveau cu Abby.

Tot ce putu să zică fu:

- Ştiu, fiule. Şi mie mi-e dor de ea.

Totuşi, în ultima vreme îi venea din ce în ce mai greu să şi-o amintească cu claritate pe Georgia sau să-şi amintească de ce se îndrăgostise de ea. Acum, că stabilise în sfârşit cu părinţii ei să vină în oraş în câteva zile, pentru acea vizită pe care şi-o reprogramaseră de două ori, se simţea şi mai vinovat. Se învinovăţea nu numai pentru amintirile sale înceţoşate despre Georgia, dar şi pentru că o lăsa pe Shanna să intre în inima lui, un loc despre care unii ar fi putut spune că ar fi trebuit să fie în continuare rezervat femeii pe care o pierduse.

Abby intră în librăria Shannei luni după-amiaza destul de târziu. Sosirea ei o băgă imediat în defensivă pe Shanna, pregătindu-se să pareze o mulţime de întrebări despre Kevin. În loc de asta, Abby întrebă doar dacă Bree era pe acolo.

- Nu e la florărie, şi Jenny mi-a zis că poate o fi venit aici, îi explică Abby.
- Sunt aici! strigă Bree.

Shanna zâmbi larg.

- E acolo, în spate, stă pe jos şi se uită la cărţi despre grădinărit şi despre aranjamente florale, îi spuse, arătân- du-i în ce direcţie se afla sora ei. Şi-a dat seama în ce zile primesc transporturi de cărţi şi de obicei se înfiinţează aici la vreo oră după aceea.

Abby dădu din cap şi porni spre culoarul unde stătea sora ei.

- Shanna are cumva şi-o carte despre aranjamentele florale de nuntă? întrebă ea. Despre astea ar trebui să studiezi.

Bree scoase un chiţăit bucuros, se auzi un bufnet de cărţi căzute pe podea, iar o secundă mai târziu cele două surori se îmbrăţişau.

-Aţi stabilit o dată! exclamă Bree. Aleluia! Trace în sfârşit te-a făcut să-ţi bagi minţile în cap.

- De fapt, cel care a făcut asta a fost Kevin, rosti Abby. Se întoarse, astfel încât să i se adreseze Shannei. Fratele meu are nişte cunoştinţe de psihologie de-a dreptul uluitoare pentru un bărbat.

Shanna se înroşi.

-Aşa mi s-a părut şi mie.

- Ei, e cazul să sărbătorim, spuse Bree. Abby, tu rămâi aici. Mă duc să iau nişte şampanie.

- În toiul după-amiezii? rosti Abby, deşi glasul îi era mai degrabă încântat decât şocat.

- Sigur că da! Shanna, nu te deranjează, nu?

- Nu, cât timp nimeni nu pleacă pe trei cărări de aici, răspunse ea. Dar n-ar trebui să vă duceţi la han, să împărtăşiţi acest moment şi cu Jess?

- O s-o sun, rosti Abby, scoţând imediat telefonul mobil şi transformându-şi promisiunea în realitate. După ce închise, îi spuse Shannei: Ar trebui să participi şi tu la asta. Din moment ce nu poţi să pleci de la librărie, o să sărbătorim chiar aici.

Shanna simţi o căldură difuză în inimă văzând-o pe Abby cât de hotărâtă era să o includă şi pe ea. Această căldură se disipă abia atunci când rămaseră singure, iar Abby o fixă cu o sclipire speculativă în ochi.

- Acum o să avem şi noi ocazia să stăm de vorbă, îi spuse Shannei cu subînţeles.

- Despre?

- Despre fratele meu.

- Nu-i nimic de discutat, insistă Shanna, doar pentru a se trezi cu Kevin intrând pe uşă şi spulberând iluzia pe care ea se străduise atât să o creeze. Se încruntă la el. Azi nu e prima ta zi de lucru cu unchiul tău?

Kevin se uită la ea, apoi la Abby, încercând din câte se părea să îşi dea seama de unde provenea iritarea ei.

- Pentru Thomas, zilele de lucru încep înainte de ivirea zorilor. Am fost în Annapolis, m-am întors şi mi-am făcut şi programul complet de lucru.

Ochii lui Abby erau plini de lumină.

- Minunat. Cum a fost?

-Am o groază de învăţat, spuse Kevin. Dar o să-mi placă la nebunie. Acum ia spune-mi... ce cauţi aici?

-Am venit să-i spun lui Bree că eu şi Trace am stabilit data nunţii, răspunse ea. Mulţumită ţie!

Ii dădu un pupic zgomotos pe obraz.

Auzind aşa ceva, Kevin zâmbi radios, dar apoi ochii i se îngustară.

-Ai venit după Bree în librăria Shannei? De ce?

- Bree era aici, se uita la cărţi, îi explică Shanna. Şi acum s-a dus să aducă şampanie. Iar Jess e şi ea în drum spre noi.

-Trebuie să mai stai şi tu, îi spuse Abby. E un eveniment de familie.

- Mie mi se pare mai degrabă o petrecere între fete, spuse el, retrăgându-se deja către uşă. Cred că vă las să vă distraţi.

Ieşi înainte ca Abby să-l poată opri. Din câte se părea, această întrerupere nu făcuse decât să pună paie pe focul speculaţiilor ei. Ii făcu semn Shannei să ia loc, după care mută un fotoliu în aşa fel încât să stea faţă în faţă.

- Interesant că fratele meu a ales să vină direct aici după prima sa zi la noul loc de muncă, îi spuse, pe un ton lejer. încă mai vrei să te ţii de povestea asta, că n-ar fi nimic între voi?

Shanna continua să-şi ţină bărbia uşor ridicată.

- Da, chiar aşa.

Abby o privi fix în ochi, păru să-i cântărească răspunsul câteva clipe, după care dădu negativ din cap.

- Nu te cred.

Shanna ridică din umeri.

- N-am ce face în privinţa asta.

- Şi-atunci sărutul de ieri nu a însemnat absolut nimic? insistă Abby, cu buzele tresărindu-i a zâmbet când lansă proiectilul.

- Sărutul? repetă Shanna, afişând ceea ce spera că era o doză credibilă de nevinovăţie.

- Doar nu ai crezut că n-o să aflăm de el? zise Shanna. Tata a venit acasă în mare viteză şi i-a povestit lui buni. În mod normal, ea ţine totul în ea cu sfinţenie, dar a lansat o sugestie

faţă de Bree, care evident deja ştia. Am intrat şi le-am prins pe amândouă şuşotind. Am refuzat să mă las până nu mi-au spus tot.

Dacă nu ar fi fost atât de jenată, Shanna ar fi savurat scenariul pe care i-l descrisese Abby. Adevărul era că şi-ar fi dorit să fie şi ea implicată în el. Totuşi, să fie subiectul acestor discuţii nu era o postură chiar atât de ispititoare.

Evident, Abby îi sesiză reacţia de tulburare.

-Te fac să te simţi tare prost, nu? îmi pare rău. Eu, Bree şi Jess suntem atât de obişnuite ca toţi să-şi bage nasul în treburile noastre, că nu ne dăm seama cum trebuie să fie pentru cineva din afară.

Shanna simţi că se albeşte la faţă. Iată cum stăteau lucrurile! Chiar şi în această situaţie, ea era o intrusă. Trebuia să ţină minte asta şi să nu se lase ameţită cu idei că se afla măcar la marginea acestui cerc familial.

- O, Doamne, iar am comis-o, rosti Abby. Nu am vrut să spun că ai fi o intrusă, că nu eşti una dintre noi, doar că...

-Nu sunt o O'Brien, spuse Shanna. Crede-mă, ştiu asta.

- Dar ţi-ar plăcea să fii, nu-i aşa? rosti Abby lent, cu o privire speculativă.

-Nu în modul la care te referi tu, spuse Shanna imediat. Nu punând gheara pe Kevin sau ceva. Pur şi simplu vă invidiez pe toţi că aveţi familia asta mare şi minunată.

Abby nu părea că ar fi crezut această explicaţie în întregime.

-Nu e mereu minunată. Uneori e incredibil de enervantă.

- Dar într-un mod bun, insistă Shanna.

- Poţi să spui asta chiar şi după ce am dat buzna aici, bombardându-te cu întrebări la care nu vrei să răspunzi?

Shanna dădu afirmativ din cap.

Abby zâmbi larg.

- Ai o răbdare de sfântă, concluziona ea. O să fii foarte bună pentru fratele meu.

- Dar...

- Nici măcar nu te obosi s-o zici, o sfătui Abby, după care zâmbi radios când Jess şi Bree intrară pe uşă. Bree avea două sticle de şampanie rece şi Jess ducea o tavă cu pateuri micuţe umplute cu brânză de capră şi ceapă caramelizată.

- N-am avut altceva, aşa în scurt. Mereu avem de-astea în congelator, spuse Jess. Nu se poate o petrecere fără cine ştie ce mâncare rafinată.

-Avem nevoie şi de tort, declară Bree. Buni e în drum spre noi cu tortul de ciocolată pe care l-a făcut în după-amiaza asta.

În câteva momente, surorile O'Brien luaseră în stăpânire zona de servire a cafelei din librărie şi şampania începu să curgă. Aşteptară până ce Nell O'Brien sosi cu tortul ca Bree să închine în cinstea surorii ei mai mari.

- Poate că am ajuns la altar înaintea ta, Abby, dar pot să prevăd de pe acum că viitorul tău cu Trace va fi la fel de lung şi de fericit precum cel pe care am de gând să-l am eu cu Jake!

-Aşa, aşa! rosti Jess.

- Ei, am auzit că în sfârşit s-a stabilit o dată, rosti Nell.

- Prima sâmbătă din octombrie, răspunse Abby.

-Asta-i peste nici două luni, spuse Bree, cu un aer tulburat. Ce fel de nuntă putem să organizăm într-un timp atât de scurt?

- Exact nunta pe care eu şi Trace ne-o dorim, restrânsă şi intimă. Se întoarse către Jess. Ne-ar plăcea să o facem la han. O să se poată?

Shanna începuse deja să protesteze că nunta lui Lau- rie era în acel weekend, dar Jess dădea deja din cap.

- O să se poată.

- Dar... dădu să spună Shanna, doar ca Jess să dea negativ din cap.

- O să se poată, repetă ea, după care o trase pe Shanna deoparte. Laurie m-a sunat mai devreme şi a anulat tot. înţeleg că nu ai vorbit cu ea.

- Nu. Totul era încă în grafic când a venit aici, acum două săptămâni.

Tulburată de această veste şi chiar mai mult de faptul că Laurie nu o sunase imediat să îi împărtăşească noutatea, murmură:

-Vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să o sun.

-Te rog, nu-i spune că am zis ceva. N-aş fi făcut-o, doar că erai aici când Abby a ales fix aceeaşi dată.

- Nu e nici o problemă, o asigură Shanna. N-o să-i zic nimic. O să o sun doar ca să o întreb ce mai face. De obicei vorbesc cu ea la fiecare câteva zile. N-o să i se pară ciudată că o sun azi.

Chiar când rosti aceste cuvinte, telefonul ei mobil începu să sune. Când văzu numărul lui Laurie pe ecran, se scuză din nou şi se retrase în cămăruţa din spate pentru a vorbi cu ea.

- Eşti ocupată? întrebă Laurie.

- Deloc. Ce faci?
- Bine, răspunse Laurie, deşi glasul îi tremura.
- Nu pari a fi bine. Ce se întâmplă?
- Drew a anulat nunta, îi dezvălui ea. Zice că nu vrea să se căsătorească. Vrea să plece pe nu-ştiu-ce insulă sau ceva de genul ăsta ca să se regăsească. Ai auzit vreodată un pretext mai ridicol? Cine face aşa ceva? De ce n-a putut să-mi zică pur şi simplu că nu mă iubeşte?
- Poate pentru că te iubeşte, răspunse Shanna, cu grijă. Draga mea, Drew n-a fost niciodată la fel de pregătit pentru căsătorie ca tine. E un tip pe cinste, dar e imatur. Te-a cerut de soţie pentru că voia să fii fericită, dar nu cred că asta şi-a dorit din tot sufletul.
- Pentru că nu mă iubeşte, insistă Laurie.
- Nu, ci pentru că are nevoie de timp ca să îşi asume acest gen de angajament. S-ar putea să nu fii pregătită să auzi asta, dar eu cred că îţi face un bine.

-A anulat nunta mea cea frumoasă, zise Laurie, suspinând.

-A anulat-o sau ţi-a propus să o amânaţi? întrebă Shanna.
- E acelaşi lucru.

-Ba nu, nu e.

- Nu vrea să se însoare cu mine.

-Nu vrea să se însoare cu tine *acum,* rosti răspicat Shanna. Aproape că-l putea vedea pe Drew încercând să-i explice lui Laurie, şi pe ea neauzind nici un cuvânt din tot ce spunea el. De la început, Shanna sesizase panica din ochii lui Drew când venise vorba de căsătorie. Mai văzuse şi altceva, că era îndrăgostit nebuneşte de Laurie şi era dispus să facă acest pas uriaş

doar pentru că ea îşi dorea asta.

- Spune-mi exact ce-a zis, îi impuse lui Laurie. Fix cuvintele pe care le-a folosit.

- Mi-a zis că totul se întâmplă prea repede, că trebuie să-şi ia un serviciu mai bun şi să înceapă să câştige bine ca să îmi ofere viaţa pe care o merit. I-am zis că mie nu-mi pasă de asta. Câştig eu bine.

- Dar e clar că vrea să-ţi ofere el o viaţă frumoasă. E ceva important pentru el.

Laurie îi respinse această analiză.

- Las-o baltă. Nu pot să mai vorbesc despre asta. Mă tulbură prea tare. Vreau să-mi spui ce mai faci tu.

- Pe-aici toate sunt la fel. Ce-ar fi să vii în weekendul ăsta, ca să vezi cu ochii tăi? O să-ţi prindă bine să schimbi decorul câteva zile. Poţi să capeţi o nouă perspectivă, să-i oferi nişte spaţiu lui Drew.

- N-o să fie un deranj pentru tine?

- Bineînţeles că nu. Cum poţi să întrebi aşa ceva?

-Am văzut cum stăteau lucrurile cu Kevin data trecută când am fost acolo, în ciuda sfaturilor mele foarte înţelepte.

- Poate că ar trebui să citeşti şi tu câteva pagini din manualul ăla de sfaturi pe care încercai să mi-l bagi mie pe gât şi să pui frână în relaţia ta cu Drew.

-Aş zice că anularea nunţii a cam oprit brusc trenul, rosti Laurie, sec.

- De câte ori l-ai sunat ca să încerci să-l faci să se răzgândească? întrebă Shanna.

- Nu pot să-l sun, spuse ea, pe un ton sumbru. Ţi-am spus, a plecat să se regăsească şi nu mi-a spus unde.

Evident, Drew o cunoştea bine pe Laurie. Să plece şi să nu îi spună unde anume era singura modalitate ca ea să-l lase în pace. Dacă prietena ei nu ar fi fost atât de supărată, Shanna ar fi zâmbit, amuzată.

- Deci chiar trebuie să vii în vizită, îi spuse ea lui Laurie. Te aştept aici sâmbătă, la prima oră.

- Eşti sigură? Cel mai probabil, n-o să fiu o companie prea plăcută. O să fiu plângăcioasă şi o să am nevoie de afecţiune şi atenţie.

-Voi cumpăra multe şerveţele şi îngheţată, îi promise Shanna. Ne vedem, bine?

- Mulţumesc, Shanna.

-Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Asta fac prietenele una pentru alta.

Când închise apelul, auzi râsete din faţă şi se întoarse în librărie exact la timp pentru a le auzi pe Jess, Abby şi Nell tachinându-se despre planificarea nunţilor. Bree era la casă, se ocupa de unul dintre clienţii Shannei. Văzând-o că îi sărise în ajutor fără să fi fost nevoie să o roage, Shanna îşi simţi inima umplându-se de o mulţumire neaşteptată. Poate că Laurie avea să fie întotdeauna prietena ei cea mai bună, dar îşi găsise prietene şi aici, persoane pe care se putea baza.

-Vino aici! îi strigă Abby când o zări. Ne-am tot contrazis în legătură cu o combinaţie de culori pentru nuntă. Jess a zis că-s potrivite culorile de toamnă, dar eu cred că ar fi exagerat, la o nuntă în care personajele principale sunt roşcate.

Shanna le studie pe cele trei surori.

-Nu şi dacă optaţi pentru o nuanţă ca a cuprului, dar mai discret şi strălucitor, pentru

domnişoarele de onoare, le sugeră într-un final. Ar arăta grozav.

- Aaa, da, îmi place la nebunie, spuse Jess. Hai, Abby, zi da! Ce-ţi pasă ţie, în fond? Tu o să porţi alb.

- Am mai fost măritată o dată, protestă Abby.

-Ei, pentru numele lui Dumnezeu, atunci crem, interveni Bree, revenind printre ele. Dezastrul ăla al tău oricum abia dacă se pune.

- Gemenele vor să fie cele care să împrăştie petale în drumul spre altar, spuse Abby. Ele ce culoare să poarte, dacă voi toate purtaţi nuanţa cuprului? Privirea i se îndreptă spre Shanna. Tu ce zici?

-Aş zice verde-închis, dar s-ar putea să fie o nuanţă prea aspră pentru ele, sugeră Shanna. Ce-aţi zice de un verde-salvie mai deschis? Nu e o nuanţă foarte de toamnă, dar pun pariu că le-ar sta foarte bine cu ea, şi ar merge de minune cu arămiul ăla.

- Cu trandafiri roz pal brodaţi pe rochii şi petale de trandafiri roz pal în coşuleţe, sugeră Nell. Pot să mă ocup eu de broderii.

Abby aruncă o privire în jur, verificând dacă toată lumea era de acord, după care dădu din cap, mulţumită.

- Cred că ăsta e planul de bătaie.

- N-o s-o suni şi pe mama ta, să discuţi toate lucrurile astea şi cu ea? o întrebă Nell. De vreo câteva săptămâni tot zice că şi-ar dori să fie implicată şi ea.

Abby se înroşi, fie de la şampanie, fie de la vinovăţia pe care o simţea.

- Bineînţeles, răspunse ea, pe un ton defensiv. Vreau să fie şi ea implicată. Data

trecută a fost greu, având în vedere că mama şi tata de-abia dacă-şi vorbeau, dar acum toţi se înţeleg mult mai bine. O să fie o adevărată sărbătoare de familie.

- Hei, dar nunta mea ce-a fost? întrebă autoritar Bree. Toată familia a fost de faţă.

- Tu şi Jake v-aţi cununat pe plajă, la asfinţit. A fost o petrecere pe plajă, o tachină Jess.

Bree îşi agită mâna pe care avea verigheta.

- Dar tot sunt măritată, proclamă ea. Totul a fost legal!

Shanna îşi dădu voie să savureze tărăboiul acelei dezbateri vesele. Voia şi ea asta. Doar că trebuia să se asigure că momentele ca acestea, în care se afla în sânul unei familii mari şi zgomotoase, nu erau singurul motiv pentru care se îndrăgostea încet, dar sigur, de Kevin.

capitolul 16

Spre regretul lui Kevin, Davy fu cuprins dintr-odată de sfială când sosiră părinţii Georgiei. Nu că s-ar fi aşteptat ca fiul lui să-şi aducă aminte de ei, dar în mod normal Davy era atât de sociabil că nu anticipase modul în care se retrase când se văzu faţă în faţă cu două persoane efectiv străine. Simplul fapt de a-i spune că erau bunicii lui nu avea o semnificaţie concretă pentru el şi nu putea crea o legătură imediată. Trebuia să petreacă timp cu ei, să îi cunoască.

Tatăl Georgiei părea să înţeleagă, lăsându-i băieţelului timpul şi spaţiul necesare pentru a se adapta, dar Mar- tha, evident emoţionată, încercă imediat să-şi ia nepotul în braţe. Davy

începu să ţipe şi se întinse către Kevin, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi.

- Taţi, scâncea, cu braţele întinse. Vreau la tati.

Cu o expresie zdruncinată, Martha i-l dădu.

- îmi pare rău, se scuză Kevin. A trecut mult timp de când v-a văzut ultima oară. Şi era doar un bebeluş atunci.

-Bineînţeles, răspunse John, petrecându-şi braţul pe după umerii soţiei lui, într-o încercare de a o alina. Nu-ţi face probleme. Tocmai de-aceea vizita asta e atât de importantă. Vrem să întărim legătura asta, să ne asigurăm că Davy îşi cunoaşte rudele din partea mamei.

Când plecară de la aeroport, Martha stătu în spate, lângă scaunul special al lui Davy. Mai precaută acum, băgă mâna în bagajul ei de mână şi scoase un pacheţel plat şi învelit într-o hârtie viu colorată şi cu o fundă elaborată.

- Davy, asta-i pentru tine, de la bunicul şi de la mine.

Lacrimile lui Davy se uscaseră, dar pe chip avea în continuare o expresie nesigură.

- Pentru mine?

Martha dădu afirmativ din cap.

-Vrei să mă ajuţi să-l desfac?

- Da, rosti Davy, întinzând mânuţele după cadou, dornic. Kevin privea în oglinda retrovizoare cum trăgea de panglică fără succes, devenind evident din ce în ce mai frustrat.

- Hei, amice! i se adresă Kevin, într-o încercare de a evita o criză de nervi de proporţii. El învăţase pe pielea lui să nu se mai deranjeze să pună panglici pe cadourile pentru

Davy. Mânuţele lui nu se puteau descurca decât cu hârtia, şi şi-aşa aceasta îi dădea bătăi de cap. Ce-ar fi s-o laşi pe bunica Martha să te ajute? Poate să desfacă ea panglica în locul tău.

-Nu! rosti Davy răspicat, respingând mâinile Mar- thei, dornice se intervină.

Aceasta se lăsă pe spătarul scaunului, descurajată.

Kevin îşi ceru din nou scuze.

- Nu a dormit, ca să vină la aeroport, le spuse celor doi. Sunt convins că, după ce o să se odihnească, o să fie mai bine.

- Bineînţeles, spuse John.

Chiar în secunda aceea, pacheţelul îşi luă zborul peste scaunul din faţă şi se lovi de bord. Kevin auzi zgomot de sticlă făcându-se ţăndări, după care un suspin şocat din partea Marthei, care declanşă instantaneu o criză de plânset zgomotos din partea lui Davy.

„Ce Dumnezeu...?" îşi zise Kevin, deznădăjduit. Martha chiar avusese de gând să îi dăruiască unui copilaş de doi ani ceva cu sticlă? Fu nevoit să-şi ţină gura. Nu că fu nevoie să spună ceva, pentru că fostul lui socru o luă în vizor pe soţia sa.

- Dar ce-a fost în capul tău, să-i dai unui copil de vârsta lui ceva ce se poate sparge? o întrebă indispus în timp ce lua de jos pacheţelul care acum era îndoit şi şifonat. Din fericire, sticla spartă rămăsese în interiorul hârtiei de împachetat.

Martha îşi trase nasul, evident îndurerată.

- E o fotografie cu mama lui, de pe vremea când era mică, spuse ea în şoaptă. Voiam să o aibă el.

Suferinţa din glasul ei era evidentă. Lângă ea, Davy continua să plângă în linişte, prins în toate emoţiile care se învolburau în jurul lui şi pe care el nu putea să le înţeleagă.

Kevin interveni.

- Davy, e-n regulă, îl alină el. Ştim că nu ai vrut să spargi cadoul. Martha, să ştii că o să-i placă la nebunie. O să pun eu fotografia în altă ramă. O să o pun pe comoda din camera lui, lângă cealaltă fotografie cu Georgia. E sus, aşa că nu poate să o spargă, dar ne uităm la ea în fiecare seară înainte să se culce şi îi povestesc despre mama lui, despre cât de frumoasă şi de curajoasă era.

Ochii Marthei se luminară.

- Chiar aşa?

- O să ţi-o arăt. E fotografia de la nunta noastră. Davy se tot uită la ea de când era un bebeluş, când Georgia s-a întors în Irak. Ştie că e mămica lui. N-o să-l las să uite de ea, promit.

-Ah, Kevin, mulţumesc pentru asta! spuse ea, întin- zând mâna peste spătarul scaunului pentru a-l strânge uşor de umăr. Mi-am făcut atâtea griji că n-o să ştie nimic despre mama lui. Era atât de mic când a murit... Sigur nu-şi aduce aminte nimic de ea.

- Eu ţi-am spus că nu ai de ce să-ţi faci griji, rosti soţul ei. Kevin e un bărbat onorabil. N-o să îl lase pe băiat să o uite pe Georgia.

- În nici un caz, îi asigură Kevin pe amândoi.

O oră mai târziu, lua ultima curbă către Chesapeake Shores, cu inima plină de uşurare. De asemenea, se bucura că le făcuse rezervare soţilor Davis la han. Avea o bănuială că tensiunea acestui drum cu maşina nu se

compara nici pe departe cu chinul de a-i avea sub acelaşi acoperiş cu ei. Urmărirea încercărilor dureroase ale Marthei de a şi-l apropia pe Davy, doar pentru a fi respinsă, era ceva aproape insuportabil. Intr-un fel, îi fusese chiar şi mai greu să vadă atitudinea lui John, de acceptare stoică a comportamentului lui Davy.

Cumva, în următoarele câteva zile, Kevin trebuia să facă orice îi stătea în puteri să încerce să micşoreze oarecum distanţa dintre ei, altfel s-ar fi ales cu încă un lucru care să-l umple de vinovăţie.

Shanna ştia că foştii socri ai lui Kevin veneau în vizită în acest weekend, dar nu se aşteptase să-i aducă la librărie. Fu uluită când îşi ridică privirea de la ce făcea şi îi văzu pe trotuar, în faţa librăriei, iar Davy deja îi făcea cu mâna şi se zbătea să fie dat jos din braţele bunicului lui.

De cum Kevin deschise uşa, Davy o zbughi direct la ea. Până intrară şi ceilalţi, deja o trăgea în direcţia cărţilor pentru copii.

- Poveste! îi ordonă.

-Un minut, îi promise Shanna, întorcându-se să îi întâmpine pe soţii în vârstă care se holbau la ea cu o tristeţe nedisimulată. Bună ziua, numele meu e Shanna Carlyle. Sunt o prietenă de-ale lui Davy. Din moment ce Kevin fusese, din câte se părea, amuţit de această situaţie stânjenitoare, era nevoită să improvizeze pe loc. Dumneavoastră cred că sunteţi bunicii lui.

- Da, rosti femeia. Eu sunt Martha Davis, iar el e soţul meu, John. Am venit din Texas ca să petrecem ceva timp cu Davy.

- Ei bine, lui Davy îi plac foarte mult cărţile. Sunt convinsă că v-aţi dat deja seama de asta.

- În mod clar îi plac poveştile la culcare, confirmă bărbatul înalt, cu un aspect distins, oferindu-i un zâmbet cald, deşi soţia lui continua să o fixeze pe Shanna cu răceală. De-asta ne-am gândit să îi cumpărăm o carte azi.

Fără nici un chef, soţia lui adăugă:

-Ai o librărie foarte drăguţă. îmi dau seama de ce îi place lui Davy să vină aici.

- Mulţumesc. Am o clientelă numeroasă în rândul copiilor, care din fericire îşi aduc cu forţa şi părinţii aici.

- Nu că eu aş fi fost adus cu forţa, spuse Kevin, recăpătându-şi în sfârşit glasul. Shanna se înţelege de minune cu Davy. Puştiul o adoră de-a dreptul.

Davy susţinu aceste cuvinte trăgând-o de mână şi cerând din nou o poveste.

-Vă rog să mă scuzaţi, le spuse Shanna înainte de a se lăsa pe vine pentru a-l ajuta pe Davy să aleagă o carte cu poze. Bunicul lui li se alătură.

-Maşinuţă, bunicu', rosti băieţelul încântat, arătând către cartea pe care o alesese.

- Cred că ai cartea asta şi acasă, îi spuse bunicul lui.

Davy dădu aprobator din cap.

- Place maşinuţele.

Domnul Davis hohoti, amuzat.

- Da, ştiu că-ţi plac maşinuţele. îi surâse Shannei. Are camera plină cu maşinuţe.

- Ştiu, am văzut-o, spuse ea fără să se gândească, după care se crispă când îi văzu surâsul pălind. îşi stoarse mintea să-i ofere o explicaţie care nu ar fi implicat o legătură cu

Kevin. Sora lui Kevin, Jess, m-a invitat la ei într-o duminică. Davy a insistat imediat să primească o poveste.

-Am înţeles, zise el.

în spatele lor, o putea auzi pe doamna Davis între- bându-l pe Kevin:

- Cât de des îl aduci aici? rosti ea, cu o uşoară notă de dezaprobare în ton. Copiii n-ar trebui răsfăţaţi, nu poţi să faci mereu ce vrea el.

-Nici măcar când e vorba de cărţi? întrebă Kevin. Mie unul mi se pare că e o pasiune care ar trebui încurajată.

-A, da, bineînţeles, zise ea, evident stânjenită.

Shannei îi era clar că obiecţiile ei nu erau legate de cărţi, ci de proprietara librăriei.

Ignorându-i pe ceilalţi adulţi, se aşează pe un fotoliu moale cu Davy cuibărit lângă ea şi deschise cartea pe care o alesese el. În timp ce Davy arăta cu degetul către imagini, începu să citească.

Laurie alese fix acest moment pentru a veni din cămăruţa din spate. Asimilă rapid această imaginea intimă înainte ca privirea să i se oprească într-un final asupra lui Kevin.

- Chiar mă întrebam când o să veniţi pe-aici, rosti ea, traversând încăperea pentru a-l îmbrăţişa cu afecţiune. Mă bucur să te revăd.

Shanna văzu clar cum Kevin devine din ce în ce mai stânjenit când o prezentă pe Laurie părinţilor Georgiei.

- Şi tu lucrezi aici? întrebă Martha.

- Nu, sunt doar într-o vizită de-un weekend, răspunse Laurie. Eu locuiesc chiar lângă

Philadelphia.

- Dar sigur vii pe-aici des, dacă îl cunoşti pe Kevin.

- Nu am venit decât de câteva ori de când Shanna a deschis librăria, răspunse Laurie, care fie nu sesiza tensiunea din încăpere, fie era hotărâtă să o alimenteze, din cine ştie ce motiv. Dar Kevin e mai mereu pe-aici.

Cuta dintre sprâncenele Marthei se adânci.

- înţeleg. Se răsuci spre Kevin. Cred că ar trebui să ne întoarcem la han. Nu mă simt bine. Cred că ceva din ce-am mâncat nu mi-a picat bine.

„Sau din ce-ai văzut", completă Shanna, aproape compătimind-o. Venise aici ca să restabilească o legătură cu copilul fiicei ei, doar ca să descopere că acesta stabilise o legătură cu o altă femeie. Poate că nu era nimic în neregulă ca Davy şi Kevin să formeze relaţii noi, dar asta sigur îi provoca durere.

-Vă duc înapoi acum, spuse Kevin imediat. Hai, Davy. Hai să mergem!

- Nu! ţipă Davy, la un pas de o adevărată criză temperamentală. Nu megem!

- Lasă-l aici şi vii mai târziu să-l iei, sugeră Laurie, ceea ce o luă prin surprindere pe Shanna. Am eu grijă de el dacă vor apărea mulţi clienţi.

Martha păli. Kevin părea într-o dilemă, dar Davy se agăţa strâns de Shanna, aşa că cedă, probabil pentru a evita o scenă.

- Mă întorc în douăzeci de minute, promise când socrii săi ieşiră din librărie fără să mai rostească vreun alt cuvânt. Ochii lui îi întâlniră pe ai Shannei. îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să

îi aduc aici.

- E-n regulă, îi spuse ea, vorbind serios. Fusese o situaţie stânjenitoare, nu dezastruoasă.

De cum ieşi şi el, Laurie se aşeză într-un fotoliu aflat faţă în faţă cu cel pe care stăteau Davy şi Shanna.

- Ei, ce senzaţie de *deja vu* am avut, declară ea cu subînţeles.

Shanna ştia că se referea la felul în care soţii Hamil- ton o trataseră mereu pe Shanna – ca pe o infractoare deloc bine-venită în familia lor.

- Fii îngăduitoare cu ei, îi spuse ea lui Laurie. Fiica lor a murit. Probabil că s-au pripit să creadă că încerc să îi iau locul.

Laurie îi adresă o privire strâmbă, după care dădu din cap către Davy, care îşi sugea liniştit degeţelul, sprijinit de Shanna, în timp ce frunzărea cartea din poala ei.

- Şi nu faci asta?

- Bineînţeles că nu, spuse Shanna imediat, deşi chiar când rosti aceste cuvinte îşi dădu seama că nu erau chiar adevărate. *Chiar se* ataşa din ce în ce mai mult de Davy şi de tatăl lui. Dar minciuna ei nu îşi atinse ţinta, oricum, pentru că era evident că Laurie nu o credea.

Din fericire, în librărie intră un client înainte ca Laurie să poată să o tragă la socoteală pentru această minciună. Aceasta se ridică imediat şi luă locul Shannei lângă Davy.

- Salut, amice, ce-ai zice dacă o înlocuiesc eu pe Shanna, ca să terminăm povestea? Pare chiar bună.

-Bună poveste, confirmă Davy, acceptând calm schimbarea persoanei care îi citea.

După ce clientul îşi alesese mai multe cărţi şi le plăti, Shanna rămase la casă, gândindu-se la scena de mai devreme, cu foştii socri ai lui Kevin. Nu prea putea să o învinovăţească pe Martha Davis pentru că reacţionase aşa cum o făcuse. Ceea ce nu înţelegea era de ce îi adusese Kevin acolo. Sigur ştia că aveau să aibă o reacţie urâtă.

Câteva minute mai târziu, când Kevin se întoarse, acesta aruncă o privire către Davy, să se asigure că era bine cu Laurie, după care veni direct la Shanna.

- Doamna Davis e bine? îl întrebă Shanna.
- Nu cred că se simţea rău fizic, zise el. Doar că a tulburat-o să te cunoască. Tot drumul până la han, m-a bătut la cap că târăsc prin noroi amintirea fiicei ei văzân- du-mi de viaţă atât de repede. îi întâlni privirea, cu ochii plini_ de nefericire. Poate că are dreptate.
- În regulă... Ia stai puţin, zise Shanna, furioasă pe femeia aceea pentru că încerca să-l facă pe Kevin să se simtă vinovat. în primul rând, nu e ca şi cum noi doi am avea o idilă nebunească. Şi, în al doilea, n-ar fi nici o problemă dacă am avea. E o tragedie că ţi-ai pierdut soţia şi că ei şi-au pierdut fiica, dar asta a fost acum aproape optsprezece luni, nu-i aşa? Ai voie să-ţi refaci viaţa, Kevin, fie cu mine, fie cu oricine altcineva. E o greşeală din partea lor să încerce să te oprească.

Buzele lui se curbară uşor, ca reacţie la răspunsul ei înflăcărat.

- Adu-mi aminte să nu te supăr niciodată. Devii cam sălbatică atunci când aperi pe cineva.

- Da, cam aşa, zise ea, gândindu-se cât de mult se luptase pentru a-l apăra pe Henry de tatăl lui.

Avusese parte de mai multe certuri destul de volatile, nu doar cu Greg, ci şi cu părinţii lui, încercând să-i facă să înţeleagă cât de îngrozitoare era situaţia respectivă pentru un băieţel sensibil. Ba chiar se războise şi cu avocatul lui Greg şi cu judecătorul. Ştiuse că nu avea şanse mari să obţină custodia, aşa că totul fusese în van, dar asta nu o oprise să încerce.

II studie cu o privire plină de curiozitate.

-Sigur ştiai că n-o să decurgă bine dacă îi aduceai aici. De ce ai făcut-o?

- Davy tot tutuia despre cărţi, aşa că Martha a insistat să vină aici să îi cumpere una. Nu am găsit nici o modalitate de a o face să se răzgândească.

- Parcă nu era de acord să i se facă toate poftele, zise Shanna. Te-ai fi putut folosi de acest argument.

Kevin zâmbi larg.

- Replica asta n-a venit decât după că te văzuse. Shanna renunţă la acest subiect.

- În afară de după-amiaza asta, cum a mers vizita lor? Kevin ridică din umeri.

- Cred că Martha se aştepta la prea multe. Davy e încă un pic distant cu ea, pentru că se străduieşte prea mult să se apropie de el. Dar începe să-i placă să stea cu tatăl Georgiei, totuşi.

-Mi-am dat seama de asta, spuse Shanna. O să fie mai bine şi cu Martha, să ştii.

-Sper, zise el. Asta le tot spun şi eu, oricum. Chiar am un plan de a încerca să îmbunătăţesc

lucrurile. O să încercăm să programăm mai multe vizite apropiate, astfel încât Davy să se obişnuiască să îi aibă prin preajmă.

- E o idee bună, îi spuse ea.

Din păcate, putea vedea şi partea negativă a acestui plan. Şi Kevin avea să fie legat mai strâns de ei şi, evident, doamna Davis ştia cum să profite de sentimentul lui de vinovăţie ca lucrurile să fie aşa cum voia ea. Avea să poată Kevin să ţină piept acestor manevre? Spera că da, pentru binele lui. Nu voia să fie legat pe vecie de o amintire.

- Vor să-l ia pe Davy în Texas la un moment dat, pentru o vizită prelungită, continuă Kevin, dar am refuzat să facem aşa ceva până ce nu ajunge să-i cunoască bine. Altfel, o să fie un dezastru. Nu vreau asta pentru nici unul dintre ei. O să-l duc acolo pentru un weekend peste vreo două luni.

- Pleacă luni?

Kevin dădu afirmativ din cap.

- O să-i duc la aeroport în drumul meu spre serviciu. Au un zbor dimineaţa devreme. Ezită o clipă, după care o întrebă dintr-odată: Vrei să iei cina cu mine luni seară? Am putea să mergem la Brady's. Iţi sunt dator, după toate astea.

Luată prin surprindere de această invitaţie, Shanna spuse:

- Nu-mi eşti dator cu nimic.

- Ba cred că da, insistă el. Te rog.

- Bine, atunci, ar fi chiar drăguţ să luăm cina împreună.

Expresia lui se înseninã.

-Grozav. Acum aş face bine să-l iau pe Davy şi să mă duc acasă. Vin şi ei în seara asta,

facem un grătar. V-aş invita şi pe tine şi pe Laurie, dar cred că n-am face altceva decât să punem sare pe rană. Privirea lui parcă o ruga să înţeleagă. Ca să ştii, dacă relaţia noastră... în fine, dacă ne-am lua un angajament unul faţă de celălalt, n-aş încerca să ascund asta, nici măcar faţă de părinţii Georgiei.

- înţeleg, spuse ea, sincer.

- Mi-aş dori ca lucrurile să nu fie aşa de complicate.

Shanna îi oferi un zâmbet liniştitor.

- înţeleg şi asta.

-Atunci ne vedem luni. Vin să te iau de-aici la şase?

- Luni sunt liberă, aşa că o să fiu sus, în apartament.

-A, da. Uitasem.

în momentul acela, Laurie apăru cu Davy adormit în braţe. l-l întinse lui Kevin.

- E un puşti grozav.

Kevin zâmbi larg.

- Mulţumesc. Şi mulţumesc că ai stat cu el. Distracţie plăcută cu Shanna, cât mai stai pe aici.

Laurie aşteptă până după ce Kevin plecase, după care îşi aţinti privirea asupra Shannei.

- Ai întâlnire cu el luni?

Aceasta dădu afirmativ din cap.

-Ai înnebunit?

Shanna scoase un oftat.

- Probabil.

Până acum, reuşise să se agaţe de iluzia că erau doar prieteni, dar era greu să mai facă asta, din moment ce el chiar o invitase la o întâlnire. Nu era ca şi cum ar fi luat o pauză de

la librărie şi s-ar fi dus repede la Sally's sau la Panini Bistro. Nu era ca şi cum Kevin ar fi luat un sendviş şi i l-ar fi adus aici. Era o întâlnire la cină, într-un restaurant, cu un bărbat care o făcea să se în- fioare toată cu o simplă atingere. Faptul că o invitase chiar după ce se înfruntase cu foştii săi socri despre rolul Shannei în viaţa lui făcea ca această cină să fie chiar mai importantă.

Era în mare bucluc, îşi dădu seama, abia reprimân- du-şi un suspin. Dar şi mai îngrijorător era faptul că, din ce în ce mai mult, descoperea că nici nu-i păsa ce dezastre se întrevedeau la orizont.

-Tu şi Shanna petreceţi o groază de timp împreună, remarcă Jess sâmbătă seară, cu mare parte din familie – cu excepţia lui Mick – adunată în jurul mesei.

Din păcate, părinţii Georgiei, care erau mereu în alertă şi care nu erau obişnuiţi cu dinamica familiei O'Brien şi pasiunea lor pentru tachinări, erau şi ei de faţă.

Kevin se uită urât la sora lui mai mică.

- încerci să porneşti vreo ceartă? o întrebă încet, aruncând o privire cu subînţeles la foştii lui socri.

Jess dădu imediat înapoi, însă Bree fu mai puţin discretă. Li se adresă direct Marthei şi lui John.

-Aţi cunoscut-o pe Shanna azi. Nu-i aşa că e grozavă?

- Mi-a părut foarte drăguţă, răspunse Martha scorţoasă. Apoi îşi îndreptă privirea către Kevin. Ştiu că ţi-am mai zis asta şi mai

devreme, dar nu crezi că e cam devreme să te vezi cu cineva?

Aruncă o privire în jur, aparent căutând susţinători, dar ceilalţi păstrară tăcerea.

- Eu şi Shanna nu avem o relaţie propriu-zisă, rosti el răspicat, în mare parte pentru a evita o altă scenă în care Martha să simtă nevoia de a-şi exprima părerea despre loialitatea lui faţă de soţia lui decedată sau să iasă din încăpere, îmbufnată. Doar ne vedem din când în când.

Bree pufni fără nici o urmă de politeţe.

- Din când în când? Ha! Asta doar dacă spui că aproape în fiecare după-amiază din timpul săptămânii şi în fiecare sâmbătă înseamnă „din când în când".

- Lasă-l în pace pe fratele tău, interveni buni. E foarte bine că se vede cu cineva. Ii învălui pe părinţii Geor- giei într-o privire compătimitoare. Asta nu înseamnă că Georgia nu a însemnat foarte mult pentru el. L-a făcut foarte fericit.

„Şi foarte nefericit", completă Kevin în mintea sa. Asta nu înţelegeau ceilalţi, iar el nu prea putea să le spună una ca asta.

Buni continuă:

- E tânăr. Trebuie să-şi refacă viaţa, iar Davy are nevoie de o mamă. Nu de cineva care să o înlocuiască pe Georgia, bineînţeles, dar de cineva care să-i ofere afecţiune maternă.

Kevin scoase un geamăt exasperat când văzu că Martha păli.

-Vă rog să mă scuzaţi, rosti ea şi ieşi din încăpere.

John scoase un oftat.

-Ar trebui să mă duc după ea.

După ce plecară amândoi, Kevin se uită urât la rudele sale:

-Nu vedeţi că subiectul ăsta îi deranjează? Nici mie nu-mi pică prea bine. Lăsaţi-o baltă. E total nepotrivit să discutaţi despre mine văzându-mă cu altcineva de faţă cu părinţii Georgiei.

- Crezi că e aşa iritat pentru că Shanna se ţine departe de el? întrebă meditativ Jess, ignorându-i avertismentul. Lipsa de sex poate avea asemenea efecte.

-Nu e ceva ce se discută la masă, rosti buni serios, adresându-i lui Jess o privire mustrătoare.

- Ca să nu mai spun că asta în nici un caz nu vă priveşte pe voi! răspunse Kevin.

Problema era că Jess avea dreptate. Era din ce în ce mai evident că o dorea pe Shanna, nu ca pe o prietenă, aşa cum debutase relaţia lor, ci ca femeie. Işi dorea săruturile, sexul... tot pachetul. Şi credea că şi ea şi le dorea. În mod clar nu se retrăsese în cele două ocazii în care o sărutase.

- Ei, în ciuda spuselor Marthei, eu cred că ar trebui să o inviţi pe Shanna în oraş, gata cu codelile, proclamă Jess.

- Şi eu, i se alătură Bree, urmată de o remarcă de susţinere din partea lui Abby.

- Lăsaţi-o baltă, toate! le ordonă Kevin, cu o privire necruţătoare. Mai ales în seara asta.

Dacă nu încetau, următorul care să iasă din încăpere avea să fie el.

De cealaltă parte a mesei, Trace şi Jake îi zâmbeau compătimitori, dar tustrele surorile sale se mulţumiră să izbucnească în râs. Kevin se întrebă ce ar avea de spus dacă ar fi ştiut de

planurile lui pentru luni seara. Intr-un fel, ştia că invitaţia lansată Shannei nu se redusese pur şi simplu la o cină în oraş. Se întreba, însă, dacă Shanna fusese şi ea conştientă de asta.

- Ce se întâmplă între tine şi fratele meu? o întrebă Bree pe Shanna luni dimineaţa, după ce o localizase în apartamentul ei şi o ademenise la Sally's, la o cafea. Lucrurile încep, în sfârşit, să devină serioase?

Shanna se încruntă.

- Serioase? După un sărut?

Bine, fuseseră două, dar Bree sigur nu trebuia să afle asta.

Bree hohoti, amuzată.

-Sunteţi amândoi atât de jalnici! Kevin încerca să facă balet în jurul întrebărilor pe care i le-am pus sâmbătă la cină şi trebuie să-ţi spun că nu s-a descurcat prea bine.

Shanna îşi aduse aminte că la respectiva reuniune de familie trebuiau să participe şi părinţii Georgiei.

- Aţi adus vorba de asta cu soţii Davis la masă? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Bree se înroşi.

- Da, păi... asta a fost un pic stânjenitor. Martha a ieşit valvârtej, cu John pe urmele ei.

- Cine-ar putea să-i învinovăţească? Ce-a fost în capul lor?

- Ei, Jess a început, iar ea aproape niciodată nu gândeşte înainte să deschidă gura, rosti Bree, după care ridică din umeri, cu o expresie spăşită. Şi apoi eu şi Abby n-am putut să ne abţinem. Trebuie să recunosc, mai ales eu. Kevin părea atât de fâstâcit, că nu am putut să mă abţin.

Shanna nici nu-şi putea închipui cât de stânjenitoare fusese întreaga situaţie.

- Cred că şi-a ieşit serios din pepeni.

- N-a fost prea fericit, asta-i clar, recunoscu Bree. Şi buni s-a cam supărat că am adus vorba de sex, sau mai degrabă lipsa de sex de care suferă Kevin, la masă.

Shanna scoase un geamăt exasperat.

- Poate că visul ăsta al meu despre o familie numeroasă e total greşit. Din ce spui tu, cred că a fost groaznic.

- Presupun că asta depinde de ce parte a tachină- rii eşti, spuse Bree, gânditoare. Oricum, ceea ce vreau să spun e... când aveţi de gând să recunoaşteţi că vă îndrăgostiţi unul de celălalt?

-Nu pot să vorbesc în numele lui, dar eu...

Se opri pentru că nu putea rosti o minciună sfruntată. *Chiar* se îndrăgostea de Kevin. Doar că nu era convinsă că era pregătită pentru o relaţie adevărată. Exista o posibilitate reală ca el să fie cu ea pentru că era tolerantă şi îi umplea ceasurile de singurătate.

-Tu ce? o îmboldi Bree, refuzând să abandoneze subiectul. Ţii la el, nu?

- Ei, bineînţeles. E un tip de milioane. E inteligent, atent, protector şi e un tată minunat.

- Râde mai mult în ultima vreme, comentă Bree, cu o expresie meditativă. Cred că asta ţi se datorează ţie. Până nu demult, era într-o stare destul de sumbră.

- Şi poţi să i-o iei în nume de rău? A pierdut femeia care era totul pentru el.

Bree dădu negativ din cap.

-Abia dacă o cunoştea, spuse ea. Probabil că

nu ar trebui să spun asta, dar meriţi să ai şi o altă perspectivă asupra lucrurilor. Cred că în toate aceste luni Kevin a simţit vină, nu durere. Sunt chiar mai convinsă de asta acum, că mama şi tatăl Georgiei au fost la noi.

Shanna nu încercă să-şi ascundă uluirea.

- Ce vrei să spui cu asta?

Bree o privi şovăitor.

-Nu ţi-a spus toată povestea?

- Kevin aproape niciodată nu aduce vorba de Georgia.

- Bine, probabil că n-ar trebui să-ţi spun eu asta, dar din moment ce el nu a făcut-o, o să-ţi spun. S-au cunoscut în Irak.

-Asta ştiam, zise Shanna.

- Ei, în condiţiile astea, am impresia că totul se intensifică. Emoţiile devin supradimensionate. Oamenii se agaţă de cei de lângă ei. Georgia era acolo, lângă el. În prima permisie s-au căsătorit valvârtej, nici mai mult nici mai puţin decât într-o sală din aeroportul din Baltimore.

- Probabil că de-abia aşteptau să fie soţ şi soţie, spuse Shanna, încercând să-şi închipuie cum arăta o nuntă într-un asemenea decor.

- Din punctul meu de vedere, singurul lucru mai rău de-atât ar fi fost una dintre capelele alea de nunţi pe bandă rulantă din Las Vegas, rosti Bree. Oricum, până s-au întors din misiune, Georgia era însărcinată cu Davy. Kevin a fost lăsat la vatră la scurt timp după aceea, dar Georgia a rămas în armată. Au petrecut câteva săptămâni aici, înainte să se mute în nordul Virginiei. Kevin s-a angajat ca medic. Georgia a fost repartizată la Fort Belvoir până ce a născut. Cred că lucrurile

mergeau bine atunci. Decurgeau normal, dacă ştii ce vreau să spun. Chiar păreau fericiţi.

Shanna dădu aprobator din cap.

- Când Georgia a primit ordin de relocare în Irak, având un copil nou-născut, ar fi putut să refuze, dar n-a vrut. S-au certat groaznic în privinţa asta, ceea ce ştiu pentru că era foarte supărată când m-a sunat, după aceea. Eu i-am spus că sunt de acord cu Kevin. Ridică din umeri. Nu a contat. Era hotărâtă să plece. Dacă e să mă întrebi pe mine, ăla a fost începutul sfârşitului mariajului lor. A, Kevin s-a dat peste cap de faţă cu noi, pretinzând că el acceptă asta. Spunea că înţelege, că o admiră pentru că voia să îşi facă datoria.

- Probabil că aşa şi era, spuse Shanna. Cel puţin la nivel raţional.

Bree dădu negativ din cap.

- Eu nu cred. Eu cred că mariajul lor luase deja sfârşit. Mama ne-a părăsit când ea şi tata au divorţat. Jess era încă mică, eu aveam doisprezece ani şi ceilalţi erau adolescenţi, dar ne-a afectat enorm. Kevin ţine foarte mult la ideea că mamele trebuie să stea cu copiii lor. N-o să recunoască asta, nu cu Georgia moartă şi practic transformată într-un soi de martiră în mintea lui, dar ăsta e adevărul. Nu cred că ar fi rămas cu ea după ce şi-a ales cariera în detrimentul lui Davy.

Informaţiile oferite de Bree o făceau pe Shanna să-l vadă pe Kevin într-o altă lumină, o perspectivă nouă care o speria. Ce-avea să creadă când avea să afle că ea părăsise un soţ şi un copil, chiar dacă fusese vorba de un fiu vitreg asupra căruia nu avea drepturi legale?

Oare Kevin avea să o judece pentru ceea ce

făcuse? Dacă da, părerea sa în mod clar nu avea să fie mai necruţătoare decât cea pe care o avea chiar ea despre sine. Când venea vorba de vinovăţie, putea să-l egaleze, ba chiar să-l întreacă. Ceea ce ea considera a fi laşitatea ei pentru că nu rămăsese cu Greg de dragul lui Henry era unul dintre motivele pentru care îl ţinuse oarecum la distanţă pe Kevin. Nu era convinsă că merita o altă şansă de a avea o familie, mai ales o familie care semăna atât de mult cu cea din care fugise.

Era atât de pierdută în propriile gânduri tulburătoare că aproape uitase că Bree era lângă ea.

- Shanna, eşti bine? Te-ai albit la faţă. Am zis ceva ce te-a tulburat?

-A, nu-i nimic, zău, insistă ea. Dar trebuie să plec, totuşi. Am un milion de lucruri de făcut azi, având în vedere că e singura mea zi liberă.

Bree îi acoperi palma cu a ei.

- Eşti sigură că nu o rupi la fugă din cauza mea şi a faptului că vorbesc ca o moară stricată? îmi pare rău dacă te-am supărat.

- Nu, nu ai făcut altceva decât să-mi dai nişte informaţii pe care trebuia să le aflu, zise ea.

„Informaţii care ar putea schimba totul”, îşi completă vorbele în gând, cu tristeţe.

capitolul 17

Ziua Shannei merse din rău în mai rău. Când ajunse înapoi în apartamentul ei, telefonul mobil, pe care îl lăsase pe blatul de bucătărie, suna. Uitându-se pe ecran, văzu că o suna Henry.

- Bună, dragule, ce faci? răspunse ea.

Băieţelul nu îi răspunse, dar sunetele pe care le auzi îi arătau clar că plângea. Stomacul parcă i se umplu de plumb imediat.

- Henry, ce s-a întâmplat? Dragule, vorbeşte cu mine, te rog!

-Taţi pleacă, zise el într-un final. Pentru mult timp.

- Nu înţeleg.

Henry mai spuse ceva, dar plângea atât de tare, că Shanna nu putu distinge cuvintele.

- E şi Greta pe acolo? Pot să vorbesc un pic cu ea, te rog?

Guvernanta luă receptorul, evident aproape la fel de tulburată ca Henry.

-A venit ambulanţa, îi spuse ea Shannei. Domnul Hamilton... a tot băut. A luat şi nişte pastile. A fost un accident, sigur a fost, dar era leşinat când l-a găsit menajera.

- Şi Henry ştie toate astea?

- Doar că îl duc pe tatăl lui la spital. A venit şi doamna Hamilton. A insistat ca doctorul domnului Hamilton să fie chemat înainte să le permită paramedicilor să îl urce în ambulanţă. Spun că îl vor duce direct la dezalcoolizare după ce o să fie externat. Henry i-a auzit înainte să apuc să îl scot din cameră.

-Nici nu-i de mirare că e atât de supărat. Probabil că nu înţelege de ce tatăl lui trebuie să plece. Ai idee ce-o să se întâmple cu Henry? S-a gândit cineva la asta?

- Eu o să rămân aici, bineînţeles. Doamna Hamilton a zis că o să se întoarcă mai târziu, după ce o să se ducă la spital ca să se asigure că fiul ei e bine, şi o să putem să discutăm ce-o să se întâmple de-acum încolo.

-Vin eu imediat, se oferi Shanna.

-Nu cred că e o idee bună, spuse Greta, coborând tonul. Henry a pomenit de tine şi doamna Hamilton a făcut o criză de nervi, a zis că nu mai faci parte din familia asta şi că nici măcar să nu-i treacă prin cap să te sune.

Shanna îşi reprimă un blestem la adresa lipsei de consideraţie pe care o avea femeia aceea faţă de un băieţel speriat. Ar fi trebuit să apeleze la oricine voia sau putea să îl ajute.

- O să vorbesc eu cu ea, îi spuse Gretei. Dă-mi-l înapoi pe Henry la telefon.
- E chiar aici, zise Greta, dând telefonul copilului.

-Mami? şopti el şovăitor, cu un glas oarecum mai calm.

-Aici sunt. Ştiu că lucrurile sunt chiar înspăimântătoare acolo acum, dar totul o să fie bine. O ai pe Greta cu tine, şi bunica ta o să se asigure că nimic rău nu o să i se întâmple tatălui tău.

- Pleacă cu ambulanţa, rosti el, cu glasul tremurând. N-a mai plecat cu ambulanţa până acum. Crezi că e speriat?

-Nu, tatăl tău e foarte curajos. Şi se duce la spital ca medicii să îl facă bine din nou.

- Mami, pot să stau cu tine până se face el bine?

Shanna închise ochii, încercând să ţină piept valului de dor care i se învolbura prin toată fiinţa. Nu putea să reziste când auzea acea notă de dor din glasul lui Henry.

-Nu, dragule, dar poţi să mă suni ori de câte ori te simţi speriat, la orice oră, bine? Greta o să te ajute.

- Bine, zise el, pe un ton resemnat.

-Te iubesc.

- Pa, spuse Henry, închizând peste cuvintele pe care nu le mai credea.

Shanna se uită lung la telefonul mut, după care o sună imediat pe mama lui Greg, pregătindu-se pentru tonul glacial cu care avea să fie tratată, mai mult decât probabil.

- Nu-i un moment potrivit, rosti iritată Loretta Hamilton.

- Fă-I să fie, răspunse Shanna. Ştiu ce s-a întâmplat cu Greg şi îmi pare rău. Chiar îmi pare. Dar acum vreau să ştiu ce-o să faci cu Henry.

-Asta nu-i treaba ta, rosti ea răspicat. Guvernanta n-ar fi trebuit să te sune şi să te târască în mijlocul situaţiei în care ne aflăm, indiferent de natura ei. O să o concediez pentru că a împărtăşit chestiuni de familie unei străine.

- Nu sunt nicidecum o străină. În plus, nu ea m-a sunat. Henry a făcut-o. Ai de gând să-l dai *şi pe el* afară, pentru că te-a sfidat?

Aceste cuvinte avură ca rezultat o tăcere prelungită.

- Ce vrei? rosti Loretta, într-un final.

Răceala din glasul ei fusese înlocuită de precauţie.

De câte ori o fi trecut printr-o situaţie asemănătoare cu Greg? se întrebă Shanna, simţind un aflux de compasiune. De mai multe ori decât Shanna, în mod clar. Sigur, era crunt pentru o mamă să-şi vadă fiul, bărbat în toată firea, comportându-se într-un mod atât de autodistructiv.

-Vreau să ajut, spuse ea simplu. Asta am vrut din- totdeauna.

- Ei, n-ai cum să faci altceva decât să înrăutăţeşti situaţia şi mai tare, spuse doamna Hamilton.

- Greg o să fie bine, nu?

Bravada doamnei Hamilton se fisură.

- Nu mai ştiu, rosti ea, într-unul dintre rarele ei momente când îşi arăta nesiguranţa. De data asta... Glasul i se stinse. Pur şi simplu nu ştiu.

-Sigur incidentul ăsta o să-l sperie într-atât încât să-şi bage minţile în cap, spuse Shanna. Poate că aşa o să rămână la dezalcoolizare până la finalul tratamentului. Poate că, în sfârşit, o să vrea să-şi învingă dependenţa de alcool.

- Sper că da, spuse mama lui, fără prea multă convingere în glas.

- Ştiu că nu crezi asta, nici eu nu cred, îi spuse Shanna. Sună-mă dacă pot să îl ajut cumva pe Henry sau pe tine. Vorbesc serios.

Simţea că doamna Hamilton ezita, aşa că aşteptă.

- Ştiu că am încercat să te pun într-o lumină foarte proastă în tribunal, îi recunoscu ea Shannei. Era singura modalitate de a-l păstra pe Henry în locul unde credeam că îi era locul. îmi pare rău c-am făcut-o. Nu aveai nici cea mai vagă idee în ce te băgai când te-ai căsătorit cu fiul meu. Am văzut scânteierea din ochii tăi şi mi-am dat seama că relaţia voastră nu avea cum să dureze. Ar fi trebuit să te previn. În loc de asta, am păstrat tăcerea, rugându-mă că, până la urmă, lucrurile aveau să evolueze diferit. Mai mult, am dat vina pe tine când lucrurile s-au desfăşurat aşa cum anticipasem eu.

- Am detestat ce-ai făcut, ce-aţi făcut cu toţii, dar am înţeles de ce, îi spuse Shanna. Luptai pentru fiul tău. Probabil că şi eu aş fi făcut acelaşi lucru. Totuşi, acum poate că ar trebui să lupţi pentru ceea ce e cel mai bine pentru Henry.

- La revedere, Shanna.

Din nou, tonul ei era rigid şi duşmănos.

- La revedere, răspunse ea, întrebându-se dacă acest apel avea să-i îmbunătăţească situaţia lui Henry sau dacă nu cumva înrăutăţise şi mai mult lucrurile.

Când Kevin ajunse la ea, Shanna era în mod clar nefericită şi gândurile îi erau cu totul în altă parte. Avea părul răvăşit, nu era machiată şi era evident că uitase cu desăvârşire de întâlnire. În mod normal, sosirea lui aparent neaşteptată ar fi făcut-o să se fâstâcească, dar acum nu părea să îi pese.

- Bine, spune-mi ce s-a întâmplat, rosti el, intrând în apartamentul ei. Evident, ai avut o zi proastă.

Data trecută când o văzuse aşa, primise un telefon despre care nu voise nici în ruptul capului să discute. Se întrebă dacă nu cumva acum primise încă unul. Când văzu că ea nu îi dădu nici un răspuns, o conduse către un fotoliu.

- Stai jos şi spune-mi ce s-a întâmplat, îi zise.

Shanna se uită în ochii lui cu un aer tulburat.

-Am uitat că trebuia să ieşim în oraş.

-Nici o problemă, deşi e o lovitură imensă pentru orgoliul meu, zise el sec. Poate că, dacă

aş şti de ce, m-aş simţi mai bine.

-Nu pot...

Dădu negativ din cap.

- Au venit surorile mele pe-aici şi te-au bătut la cap? Ar fi fost ceva tipic pentru ele.

- M-am întâlnit cu Bree de dimineaţă la o cafea, dar nu_m-a bătut la cap.

În mintea lui se formă un gând chiar şi mai supărător.

- Nu te-a sunat mama Georgiei, nu?

Auzind una ca asta, Shanna clipi.

- Nu, de ce-ar face-o?

- Ca să te avertizeze să stai departe de mine.

Buzele ei se arcuită uşor.

- N-ar putea să mă sperie. Crede-mă, am avut de-a face cu femei mult mai înspăimântătoare.

- Şi-ai avut de-a face cumva cu una azi? întrebă el, mergând pe bâjbâite.

Shanna dădu afirmativ din cap.

- Cam aşa.

-Vrei să vorbeşti despre asta?

- Nu, dar mulţumesc pentru întrebare. Chiar îmi pare rău că am uitat de cina noastră împreună. Am putea să mergem, totuşi. N-o să-mi ia mult să fac un duş şi să mă schimb, deşi nu pot să-ţi promit că o să fiu o companie foarte plăcută.

- N-ai cum să nu fiu o companie plăcută, dar ceva îmi spune că n-ai starea necesară ca să ieşi în oraş. Ce-ar fi să mă duc eu să iau ceva şi să mâncăm aici? Mâncare thailandeză, poate? Italienească? Ce vrei tu.

Shanna ridică din umeri, cu un aer indiferent.

- Chiar nu mi-e foame.
- O cutie imensă cu îngheţată, sugeră el, căutând cu disperare ceva care să îi aducă un zâmbet pe chip.

Buzele ei tresărită uşor.
- Nu prea e o mâncare sănătoasă.
- Cred că situaţia necesită ceva decadent. Ce zici?
- O *banana split,* propuse ea. Măcar e ceva fruct acolo.
- Nu poţi să alegi ceva mai sănătos decât o *banana split,* consimţi el.

Shanna aproape zâmbi auzind asta, dar surâsul se stinse înainte să poată să se formeze pe deplin.

-Vin cu tine şi putem să le mâncăm lângă plajă, spuse ea. O să-mi facă bine să ies dintre pereţii ăştia.
- Un plan de vis, zise el imediat, uşurat să o vadă arătându-se interesată de ceva, chiar dacă era vorba doar de îngheţată.

Afară, atmosfera era fierbinte şi lipicioasă, dar pe măsură ce se apropiau de apă simţiră o adiere uşoară de briză. Kevin comandă cele două porţii de *banana split* cu mai mult sirop fierbinte de ciocolată, exact cum ceruse ea, după care le duse la o bancă de lângă plajă. Briza se înteţi, ferindu-i de ţânţari. Ba chiar răcori uşor aerul umed. Spre uşurarea lui, Shanna începu să mănânce din îngheţată cu entuziasm.
- N-am mai mâncat nimic de-azi dimineaţă, recunoscu ea. Sunt lihnită de foame.
- Ei, nimic nu stimulează pofta de mâncare ca sosul fierbinte de ciocolată, răspunse el.

-E terapeutic, spuse ea, lingând lingura cu

ochii închişi.

Sângele lui Kevin dădu rapid în clocot văzând expresia extaziată pe care o avea pe chip în timp ce limba ei roz mângâia lingura din plastic. Ce lingură norocoasă! Cine şi-ar fi închipuit că să mănânce o *banana split* avea să se dovedească o experienţă erotică? Işi schimbă poziţia, încercând să-şi ascundă excitaţia instantanee. Având în vedere cât de tulburată era ea, era un moment pe cinste ca el să înceapă să se gândească la sex.

-Am primit un telefon mai devreme, rosti Shanna, făcându-l să tresară. Fostul meu soţ a fost dus la spital. S-a îmbătat şi a luat prea multe pastile. Somnifere, presupun, deşi nu ştiu sigur. Doctorii au spus că a fost vorba de o supradoză accidentală.

- îmi pare rău, spuse Kevin, studiindu-i chipul, încercând să-şi dea seama dacă era vorba doar de îngrijorare pentru un bărbat pe care îl iubise cândva sau ceva mai mult.

Oare mai era îndrăgostită de el?

- O să-şi revină?
- Sper că da.
- Cred că te-a zdruncinat serios să auzi aşa ceva.

Shanna se uită la el cu o expresie mohorâtă.

-Nu a fost un lucru neaşteptat, zise ea. Era doar o chestiune de timp până ce avea să se întâmple asta.

- Deci problemele cu alcoolul nu sunt ceva nou?

Shanna dădu negativ din cap.

- Şi de-asta l-ai părăsit?

Ea îi confirmă cu o mişcare a capului.

- Nu puteam să fac nimic să îl ajut. De fapt,

de cele mai multe ori, parcă nu făceam decât să înrăutăţesc situaţia.

Kevin cunoscuse câţiva veterani ai războiului din Irak care se refugiaseră în alcool pentru a putea face faţă amintirilor care îi chinuiau. Ştia că vindecarea nu era mereu uşoară, nici pentru ei, nici pentru cei care îi iubeau.

- Oamenii cu genul ăsta de probleme nu pot fi ajutaţi până nu sunt pregătiţi.

- Mama lui speră că incidentul ăsta o să-l sperie atât de tare încât o să ducă până la capăt tratamentul de dezalcoolizare.

- A mai fost internat acolo?

- De mai multe ori decât ştiam eu când m-am măritat cu el, recunoscu ea. Cât de proastă am putut să fiu? N-am văzut nici unul dintre semnele că avea o problemă. Am crezut doar că bea la petreceri şi că uneori mai întrecea măsura. Habar nu aveam cât de gravă era situaţia. Ca să vezi cât de naivă eram!

-Uneori, persoanele care au probleme cu alcoolul sunt foarte pricepute să le ascundă.

- Greg sigur era.

- îmi pare rău.

Shanna îi întâlni privirea, cu surprindere în ochi.

-Tu chiar vorbeşti serios, nu?

- E ceva ce te afectează, deci bineînţeles că îmi pare rău, spuse el.

Shanna ridică mâna şi îi atinse obrazul.

- Chiar eşti uimitor.

-Nicidecum, rosti Kevin.

Ea îi adresă o privire circumspectă.

- Bree mi-a spus ce s-a întâmplat sâmbătă seara, la cină, spuse ea, schimbând subiectul. Mi se rupe sufletul pentru părinţii Georgiei.

Surorile tale ar fi trebuit să-şi dea seama că nu s-ar fi cuvenit ca bieţii oameni să audă că tu s-ar putea să te vezi cu altcineva.

- N-au avut intenţii rele, spuse el. Ştii bine cum sunt. Le place să mă tachineze, iar atunci a fost prima ocazie pe care au avut-o să se alieze împotriva mea de când s-a aflat despre sărutul nostru. Eu mă bucur doar că Mick n-a fost de faţă, ca să agraveze şi mai mult situaţia. El probabil că le-ar fi povestit totul cât mai detaliat, că doar a fost martor ocular.

Această perspectivă tulburătoare o făcu pe Shanna să scoată un suspin scandalizat.

- Doar n-ar fi îndrăznit...!

Kevin chicoti, amuzat de reacţia ei.

- Nu-l cunoşti îndeajuns până acum ca să-ţi dai seama că sigur ar fi făcut-o?

- De ce n-a fost acolo?

- E în New York, încearcă să facă pace cu mama. A dezamăgit-o în urmă cu două săptămâni, iar acum ea îl pune să facă sluj ca să facă penitenţă. Zâmbi larg. Trebuie să recunosc că mi se pare mai amuzant decât aş fi crezut.

Shanna îi adresă o privire meditativă.

- Bree mi-a zis ceva despre cât de greu v-a venit când mama şi tatăl vostru s-au despărţit şi ea a plecat.

- Da, a fost greu, spuse el, deşi acum fără amărăciunea care altădată i-ar fi încărcat tonul. În sfârşit, începea să-şi dea seama că adevărul era undeva la mijloc, chiar şi în legătură cu asta. Totuşi, de ceva timp am început să înţeleg şi perspectiva mamei mele asupra întregii situaţii.

-Ai fost de partea tatălui tău când ea a

plecat?

Kevin dădu din cap în semn că da.

-A fost o situaţie complicată, dar eu am văzut-o în alb şi negru. El a rămas aici. Ceea ce însemna că el avea dreptate. Ea a plecat. Drept urmare, ea era personajul negativ. Se pare că lucrurile nu erau atât de simple.

- Rar se întâmplă ca relaţiile să fie simple. Şi e chiar mai greu ca cineva din afară să-şi dea seama ce se întâmplă cu adevărat.

Kevin detectă o notă ciudată în glasul ei, semn că vorbea din experienţă.

- Şi pe tine te-au judecat ceilalţi pentru că ţi-ai părăsit soţul?

- Unii, da, răspunse ea. Parţial pentru că era mai uşor decât să-l învinovăţească pe ei. Eu eram femeia simplă care se căsătorise cu un bărbat dintr-o familie bogată şi cu statut social important. Şi parţial pentru că ne străduiserăm atât de tare ca nimeni să nu afle cât de grave erau problemele cu alcoolul ale lui Greg. Drept urmare, dacă mariajul nostru a luat sfârşit în mai puţin de un an, sigur trebuia să fie vina mea. Sigur eram vreo vânătoare de zestre, dornică de un divorţ rapid şi o pensie alimentară generoasă. Ba chiar şi-n ziarul local a apărut un articol în care se sugera că urma să primesc o mică avere pentru că încheiasem un contract prenupţial, ceea ce nu era adevărat. Nu prea puteam să dau un anunţ în ziar în care să spun că nu am luat nimic de la el.

- Cred că a fost greu.

Shanna acceptă cu o mişcare scurtă din cap şi schimbând subiectul:

- Cum au mers lucrurile la serviciu azi?

Kevin ar fi vrut să continue discuţia despre căsnicia ei, dar Shanna îl fixa cu o expresie care parcă îl implora să vorbească de altceva.

- La serviciu e minunat, spuse el.

Toată ziua se gândise să împărtăşească asta cu ea. Era bine să vină acasă şi să aibă pe cineva pe care să o intereseze cum îi mersese în ziua respectivă.

- Unchiul Thomas e chiar mai uimitor decât îmi dădusem eu seama.
- Povesteşte-mi, zise ea, dornică să-l asculte.

-Azi am mers cu el să discutăm cu nişte politicieni aleşi să reprezinte Marylandul, care se ocupă cu un proiect de lege. Mâine are o întâlnire cu guvernatorul, şi-o să-l însoţesc şi la asta. Evident, eu nu prea pot să contribui cu mare lucru, dar el vrea să fiu la curent cu toate discuţiile astea înainte să începem cu adevărat eforturile pentru măsuri mai serioase de curăţare a golfului.

- O să se dea o lege nouă?
- Nu, doar că se va aplica mai strict Legea de protecţie a golfului Chesapeake, care e deja în vigoare. Nu e o problemă doar în Maryland, ci în toate statele prin care trec ape care se varsă în golf. Nu sunt sigur dacă problema e că sunt prea puţini anchetatori care să investigheze încălcările legii sau o lipsă de iniţiativă. Oricum, trebuie să facem autorităţile din statele acestea să trateze problema ca pe o prioritate.

Shanna îl asculta cu un zâmbet larg.

- Nu te-am mai văzut aşa fericit de când te cunosc, spuse ea. Eşti chiar entuziasmat de munca asta, nu?
- E de-a dreptul fantastică, zise el. E genul

de activitate care chiar ar putea schimba viitorul.

- Mă bucur atât de mult pentru tine! Ii strânse uşor mâna. De-abia aştept să-mi aduc şi eu contribuţia organizând strângerea aia de fonduri la librărie. Primesc atât de multe întrebări despre asta, că mă tem că toată lumea o să fie nevoită să stea în picioare, atât de mulţi oameni vor veni.

-Ai putea oricând să muţi evenimentul la han, sugeră el. Sau să iei în considerare să îl ţineţi în piaţă. S-ar putea să fie nevoie să obţii autorizaţie pentru asta, dar nu cred că ar fi o problemă. Vrei să mă interesez eu? Ştiu că unchiul meu n-ar avea nici o problemă dacă evenimentul ar lua proporţii. Nici că-i place altceva mai mult pe lume decât să vorbească în faţa unei mulţimi imense despre pasiunea lui pentru golf.

- îmi place la nebunie ideea, spuse Shanna, entuziasmată. Ne-ar trebui un sistem de sonorizare instalat în pavilionul de pe pajişte, dar ar putea ţine cuvântarea de acolo. Oamenii ar putea sta pe scaune pliante sau pe pături. Aş instala şi o tarabă, unde să vând cărţi. Ar trebui să găsesc pe cineva care să lucreze în librărie, dar m-aş putea ocupa eu de taraba de afară. Ochii i se aprinseră. Cineva din organizaţia voastră ar putea să vină ca să înscrie membri noi şi să primească donaţii.

- M-aş ocupa eu de asta, se oferi Kevin, cuprins şi el de entuziasmul ei molipsitor.

- O să fie ceva uimitor, spuse ea. Se ridică imediat, aproape sărind. Trebuie să mă ocup de treabă imediat.

- E târziu, cei mai mulţi oameni şi-au

terminat programul de muncă pe ziua de azi, îi aminti Kevin. Nu prea poţi să faci mare lucru în seara asta.

- Pot să fac listele cu tot ce ne trebuie, aşa o să fiu pregătită de acţiune mâine la prima oră.

Kevin o privi în ochi.

-Suntem la o întâlnire, ai uitat?

Shanna îl privi şi ea, după care se aşeză înapoi, într-un final, cu un zâmbet spăşit.

- M-a luat valul.

Kevin izbucni în râs.

- îmi place la nebunie să te văd aşa încântată, dar e o lovitură de proporţii pentru orgoliul meu să te văd abandonându-mă ca să faci liste, mai ales la atât de puţin timp după ce ai uitat că făcuserăm planuri pentru seara asta.

Ea chicoti.

- Cred că orgoliul tău e bine-mersi. Poate să îndure câteva lovituri.

Kevin redeveni serios şi îi atinse cu degetul cearcănele negre de sub ochi, pe care nici măcar entuziasmul şi umorul nu le putură şterge.

- îmi pare tare rău că ai avut aşa o zi proastă.

-Mă simt mai bine acum, îi răspunse ea. Datorită ţie. *Banana split* a reuşit să-mi distragă atenţia de la probleme. Ideea de a extinde evenimentul de strângere de fonduri şi mai şi.

- Dar de asta ce zici? întrebă el, aplecându-se pentru a-i pune stăpânire pe buze.

Această atingere scurtă stârni un infern în corpul lui. Sub vârfurile degetelor lui, pielea ei se înfierbântă şi ea.

- Iţi distrage atenţia? murmură el, cu

respiraţia unin- du-i-se cu a ei.

Shanna înghiţi cu greu.

- Cel mai tare.

Kevin o privi în ochi.

-Vreau mai mult de-atât, Shanna. Viaţa mea e un haos acum şi nu pot să-ţi fac promisiuni pentru ziua de mâine, dar în seara asta te doresc.

Shanna ezită parcă o veşnicie, cu ochii prinşi într-ai lui, încât Kevin crezu că încerca să găsească vorbele potrivite pentru a-l refuza. în loc de asta, se ridică şi îi întinse mâna.

- Şi eu te doresc, îi răspunse ea simplu.

Abia când porniră înapoi spre apartamentul Shannei, Kevin începu să se întrebe dacă ea chiar îl dorea sau pur şi simplu voia ceva care să-i distragă sigur atenţia de la veştile despre fostul ei soţ. Şi mai rău de-atât, avându-i mâna prinsă bine într-a lui, nu era sigur dacă mai conta. În momentul acesta, nu-l interesa decât disperarea cu care-şi dorea să o aibă în braţe.

Shanna avea nevoie să o ţină cineva strâns, cineva care chiar să ţină la ea. Avea nevoie de asta în special în seara aceea. Gândurile despre Greg şi problemele lui, dar şi cum acestea o făceau să se simtă insuficient de bună i se tot învârtiseră în minte toată ziua. Raţional, ştia că nu ea fusese cea care nu se ridicase la înălţimea sarcinii de a-l salva, că fusese un om cu probleme cu mult înainte ca ei să se cunoască. Şi totuşi, în adâncul sufletului, tot credea că sigur fusese ceva ce ar fi putut să facă, ce *ar fi trebuit* să facă, pentru a rezolva problema de dragul lui şi de dragul lui Henry.

Senzaţia concretă a palmei lui Kevin peste a

ei îi conferea un sentiment de siguranţă de care nu mai avusese parte de ceva timp. Era un bărbat puternic, unul pe care se putea baza, nu să-l sprijine ea pe el. Cu toată durerea lui cauzată de moartea Georgiei, Kevin nu uitase nicicând de responsabilitatea pe care o avea pentru fiul lui. Iar ea admira această tărie de caracter mai mult decât putea să exprime în cuvinte. Ii arăta ce gen de om era, genul de om pe care şi-l dorea în viaţa ei pe termen lung.

Când intrară în apartamentul scufundat în întuneric, luminat doar de razele blânde ale unui felinar de pe stradă şi de cele scânteietoare ale lunii, o parte din ea îşi dori ca el să o cuprindă în braţe şi să o facă să uite tot restul. O alta aprecie însă grija lui, atingerea blândă a degetelor lui pe obraz, mângâierea uşoară cu care cuceri pielea goală expusă de decolteul tricoului. înainta încet, deşi privirea îi era plină de pasiune fierbinte. îi acorda timp să se răzgândească, poate chiar să devină la fel de înfierbântată ca el.

Când îi pecetlui din nou gura cu a lui, cu limba ju- cându-i-se cu buzele, apoi aventurându-se dincolo de ele ca să o guste, Shanna simţi cum curentul trezit de acest sărut îi topi toată carnea. Dacă nu s-ar fi sprijinit de el, genunchii i s-ar fi înmuiat şi n-ar mai fi susţinut-o.

- în dormitor, îi şopti ea, vrând ca lucrurile să evolueze mai repede, dorindu-şi să-i simtă tot corpul întins lângă ea... sau peste ea.

Mâna lui încremeni, aproape de mugurele sânului ei, lăsând-o fremătând şi dorindu-şi mai mult. Ochii lui îi căutată pe ai ei. în adâncimile pupilelor lui erau flăcări şi o foame care sigur

era identică cu cea pe care o simţea ea.

- Eşti sigură?

- Foarte, răspunse ea şi o luă înainte.

Ajunsă în cameră, totuşi, începu să ezite, aducându-şi aminte de cât de des lucrurile ajunseseră până aici cu fostul ei soţ, uneori chiar şi mai departe, doar ca el să-şi piardă interesul sau să adoarmă pur şi simplu. Asta o umpluse de suferinţă. Deşi, la nivel raţional, ştiuse că totul fusese din cauza alcoolului, nu reuşise să separe aceste neîmpliniri de senzaţia ei că nu era suficient de bună.

- Shanna? rosti în şoaptă Kevin, cu o întrebare în glas şi în privire.

- E-n regulă, insistă ea, întinzând mâinile către nasturii cămăşii lui, nu către propriile haine. Trebuia să treacă de punctul din care nu se mai putea întoarce, simţea nevoia să-i atingă şi să-i simtă erecţia, să ştie că putea să-l facă să o dorească în moduri în care începuse să aibă îndoieli că era capabilă.

Simţind, din câte se părea, o anumită febrilitate din partea ei, ghicind tensiunea din ea, Kevin o lăsă să înainteze în ritmul ei. Shanna îi auzi respiraţia precipitându-se când degetele ei trecură peste muşchii abdominali tari ca piatra, după care se strecurată mai jos. Ii deschise catarama de la curea, nasturele de la pantaloni, după care trase uşor fermoarul, trecând uşor cu încheietura degetului peste erecţia de sub materialul moale al boxerilor. În momentul acela, Kevin scoase un geamăt şi îi opri mâinile.

- De-ajuns, draga mea. E rândul meu, zise el, dân- du-i jos tricoul, după care îşi lăsă capul jos să sugă sfârcurile deja întărite prin dantela

sutienului de un piersiciu pal.

O ridică pe pat, după care începu să-i dea jos cu mişcări îndemânatice restul hainelor înainte de a şi le lepăda şi el pe ale lui.

Shanna aştepta cu respiraţia întretăiată momentul în care ceva avea să meargă prost, dar atingerile lui Kevin devenită mai intime, iar atenţia sa continuă să fie concentrată asupra ei. Sângele ei fremăta, nervii îi erau încărcaţi de electricitate, iar Kevin o privea cu genul de admiraţie masculină după care ea tânjise dintotdeauna.

- Poţi să-ţi pierzi controlul, îi spuse el, mângâind-o până ce Shanna avu impresia că avea să se dezintegreze, dar nu putu să renunţe la control, nu avea suficientă încredere în el sau în ea, pentru că totul s-ar fi putut destrăma atunci.

-Te doresc, murmură ea. Te rog, Kevin, am nevoie să te simt în mine.

În momentul acela, el se înălţă peste ea, îi ridică şoldurile şi se potrivi în ea, după care începu să se mişte încet, sigur pe el, până ce o umplu complet. Senzaţia era uluitoare. Prea intensă. Dar, în acelaşi timp, insuficientă. Şoldurile ei începură să se mişte. El se mişca în sincron, iar şi iar, până ce, într-un final, Shanna se aventură să renunţe la control, îndrăzni să se încreadă în el şi, în sfârşit, în ea însăşi, în timp ce val după val o izbea şi o străbătea, la unison cu el.

Pe măsură ce valurile se domoliră, după cum era inevitabil, Shanna rămase agăţată de el, nedorind să se desprindă, nedorind ca aceste momente magice să ia sfârşit.

Apoi, după un timp, el începu să se mişte ca

prin minune în ea şi caruselul acela nebunesc de senzaţii se puse din nou în mişcare. Când atinse din nou culmile plăcerii şi se lansă cutezătoare în hău, îndoielile Shan- nei despre ea însăşi şi despre feminitatea ei dispărură. Indiferent ce avea să se întâmple de acum încolo, nu avea să uite niciodată că bărbatul acesta fusese cel care să realizeze asta, să-i redea încrederea în sine pe care credea că o pierduse pentru totdeauna.

capitolul 18

Era trei dimineaţa când Kevin se trezi în sfârşit şi aruncă o privire la ceasul de pe noptiera Shannei. Fu asaltat imediat de vinovăţie. Era una dintre puţinele dăţi în.care nu fusese acasă, să-l culce pe Davy, sau măcar să îi dea un pupic de noapte bună.

Nu că şi-ar fi făcut griji că fiul lui nu era îngrijit bine. Sigur avusese buni grijă de asta. Davy deja fusese pe punctul de a adormi când plecase el de acasă şi rar se întâmpla să se trezească în timpul nopţii. Dar dacă tocmai în noaptea aceasta se trezise, şi el nu fusese acolo, să îl liniştească? Nici măcar gândul că buni era chiar în camera alăturată nu reuşi să îl facă să se simtă mai bine.

Şi totuşi, nu putea să regrete ce se întâmplase aici. Să facă dragoste cu Shanna îi depăşise chiar şi cele mai nebuneşti aşteptări. Iniţial, simţise că avea anumite reţineri pe care nu le înţelesese. Aproape ca şi cum s-ar fi războit cu cine ştie ce traume. Dacă n-ar fi ştiut că fusese căsătorită, s-ar fi întrebat dacă

nu cumva era virgină, din cauza ezitărilor şi apoi a avântului cu care se lansase în asta. Păruse hotărâtă să meargă mai departe ca şi cum

9 ar fi fost vorba de o misiune pe care şi-o asumase, nu o bucurie mult aşteptată.

Rememorând totul în momentul de faţă, îşi dădu seama că avusese senzaţia că se testase pe sine – sau pe el – cumva. Dacă aşa fusese, se părea că amândoi trecuseră cu brio de această încercare, pentru că noaptea fusese plină de senzaţii, râsete şi o pasiune pe care nu se aşteptase să o mai trăiască multă vreme. Şi legătura dintre ei fusese mai profundă şi mai importantă.

Şi ce avea să se întâmple mai departe, totuşi? Nu-i făcuse nici o promisiune, ba chiar îi spusese asta foarte clar. Era de-a dreptul ironic că el era cel care se trezise dorindu-şi mai mult. Nu se gândise niciodată la asta ca fiind o aventură de o noapte, dar în momentul acesta îşi dădu seama că-şi dorea să fie veşnic aşa. Acest sentiment îl speria de moarte, mai ales că în urma lui pândea încă un val de vinovăţie. Aproape că putea auzi glasul fostei lui soacre în minte, criticându-l că o înlocuia pe Georgia în viaţa lui. II acuzase de asta de destul de multe ori înainte să plece pentru ca vorbele ei să i se fi întipărit în minte.

Se ridică cu grijă din patul Shannei, îşi pescui hainele de pe jos şi porni spre baie pentru a se îmbrăca. Nedorind să aprindă lumina şi să o trezească, lăsă uşa deschisă pentru a permite luminii slabe de pe stradă să intre. Stând acolo, putea să o privească dormind, să admire cât de frumoasă era, abia acoperită de cearceaf şi cu părul răvăşit. Ideea de a se băga din nou în pat cu ea era mult prea ispititoare. îşi luă ochii de la ea şi îşi puse hainele rapid.

Când fu complet îmbrăcat, se opri lângă pat, după care se aplecă şi o sărută uşor pe frunte. Shanna se mişcă uşor.

- Kevin, murmură ea.

-Culcă-te la loc, Shanna. E încă noapte, dar trebuie să mă duc acasă, să mă asigur că Davy e bine şi apoi să plec spre Annapolis.

- Mmbine, mormăi ea şi se cuibări mai bine în aşternut, ţinând în braţe o pernă în locul lui.

Kevin scoase un oftat, impunându-şi să îi întoarcă spatele şi să plece. Dacă îi era atât de greu să plece de lângă ea acum, după o singură noapte, ce avea să se întâmple odată cu trecerea timpului? Nu fusese niciodată genul de bărbat care să aibă aventuri pasagere. Mick le insuflase fiilor lui un puternic simţ al onoarei, făcându-i să înţeleagă că sexul nu era o chestiune superficială.

Privind în urmă, Kevin se întrebă dacă nu cumva tocmai de aceea se grăbise atât să se căsătorească cu Georgia, pentru că, odată ce deveniseră intimi, presu- pusese că asta însemna şi că se îndrăgostiseră unul de celălalt. Doar mult mai târziu îşi dăduse seama cât de tare se înşelase.

„Prea târziu", îşi spuse în timp ce conducea spre casă. Nu mai avea cum să dea timpul înapoi şi să îndrepte această greşeală. Tot ce putea să facă era să se asigure că nu avea să mai facă aceeaşi eroare şi o a doua oară. El şi Shanna abia începeau să se cunoască într-un mod cu totul şi cu totul nou. De data aceasta nu avea să se arunce cu capul înainte.

Ceea ce însemna că trebuia să facă un pas înapoi din punct de vedere emoţional în ceea ce o privea pe Shanna, fie că voia, fie că nu. Şi dacă asta însemna să nu mai intre în patul ei, unde hotărârea lui nu avea cum să nu se clatine serios, atunci aşa să fie.

Mick se îmbarcă într-o cursă de dimineaţă devreme de la New York înapoi spre Baltimore. Avea de lucru cu proiectul pentru teatrul lui

Bree, la care urmau să înceapă lucrările de construcţie de cum aveau să primească toate autorizaţiile. Fiica lui avea să organizeze primul spectacol, unul de probă, la liceul din oraş în toamna aceasta, după care încă unul peste iarnă. Planul era să înceapă o stagiune completă în noul Teatru comunitar Chesapeake Shores vara viitoare.

Pe cât de nerăbdător era să pună în mişcare lucrările pentru acest proiect şi dus la bun sfârşit pentru Bree şi întregul oraş, tot regreta că era nevoit să plece din nou şi să o lase singură pe Megan. II frustra din ce în ce mai mult refuzul ei de a face mişcarea logică, respectiv să se mute înapoi acasă, cu sau fără o verighetă pe deget. El s-ar fi însurat cu ea sau i-ar fi acordat mai mult timp, cum prefera ea, dar voia să o aibă aproape, înapoi în vieţile tuturor.

La naiba, femeia asta era încăpăţânată ca un catâr! Chiar când îşi spuse asta, recunoscu ironia frustrării sale cu un zâmbet. Această căpoşenie o făcea să se potrivească atât de bine cu el, deşi atunci când se ciocneau, viaţa devenea un calvar. Nici unul dintre ei nu era în stare să dea înapoi nici măcar un centimetru.

Pentru că se gândea atât de mult la ea, îşi scoase telefonul mobil de cum aterizâ şi o sună la serviciu.

- Deja mi-e dor de tine, îi spuse. Hai pe-aici în weekendul ăsta.

- Mick, asta-i peste doar două zile, protestă ea. De-abia ce ai plecat de-aici.

- Şi nu mă pot sătura de tine, răspunse el, după care scoase la înaintare toate argumentele care, credea el, aveau o şansă să

o îmbuneze. Gândeşte-te şi tu, Meggie. O să poţi să vezi planurile pentru noul teatru comunitar şi să le discuţi cu Bree, plus că o să poţi să-ţi faci o idee despre ce se întâmplă între Kevin şi Shanna. Nu mai spun că o să ai ocazia să petreci ceva timp cu Caitlyn, Carrie şi Davy. Nepoţeii ăştia trei ai noştri cresc tare-tare repede. Cât ai clipi, o să ne trezim că pleacă la facultate şi-şi fac vieţile lor.

Megan izbucni în râs.

- Eşti un ticălos viclean, Mick O'Brien. Ştii că nu pot să rezist perspectivei de a petrece timp cu copiii şi nepoţii noştri, deşi cred că avem mai mult de-o clipită până ce micuţii vor pleca la facultate.

- Foloseşte-te de orice resort ar putea să dea rezultatul dorit, ştii că asta-i deviza mea în viaţă, îi spuse el. O să vii?

-Sâmbătă dimineaţă trebuie să lucrez, începu ea, după care şovăi îndeajuns pentru a-i da emoţii. Dar o să iau avionul care ajunge după-amiază.

Mick răsuflă uşurat.

- Nu îndeajuns de devreme, dar merge şi aşa, îi spuse imediat. Mai ales dacă asta înseamnă că o să stai până luni.

Megan aşteptă o clipă, probabil doar ca să îl chinuie un pic, după care îi spuse:

- Pot să mă descurc să plec luni.

Mick hohoti, amuzat.

- Poate că ar fi trebuit să insist pentru marţi.

- Caz în care ar fi trebuit să te refuz. Mulţumeşte-te cu victoria asta măruntă, îi spuse ea.

-Te iubesc, Meggie.

- Şi eu pe tine. Dar nu cumva să ţi se urce la cap şi să începi să crezi că ţi se cuvine orice.

-Nu asta o să se întâmple, spuse el sec, sperând că reacţia sa cât se putea de fizică la cuvintele ei nu era evidentă pentru cei din jur.

-Termină cu vorbele astea, zise ea, deşi chicotea. Ne vedem sâmbătă.

- Să-mi spui la ce oră ajunge avionul şi vin să te iau de la aeroport, îi spuse el.

- Pot să închiriez o maşină, protestă ea.

- Şi eu pot să te iau de la aeroport, îi răspunse el. Aşa o să te am mai mult timp cu mine, cu drumul încoace şi încolo.

- Ţie-ţi place doar că o să fiu la mila ta, de îndată ce ajung în oraş, îl mustră Megan.

- Ei, acum că ai zis-o, e un avantaj suplimentar de-a dreptul grozav, rosti el.

încheie apelul fără nici un chef, apoi se duse în parcarea acoperită, se urcă în maşină şi porni spre casă. La cum stăteau lucrurile în ultima vreme, nu ştia la ce să se aştepte când ajungea, şi tocmai aşa îi plăcea să fie. Abia la vârsta aceasta descoperea că îi plăceau surprizele, mai ales când erau legate de familia lui. Era o schimbare imensă faţă de vremea când venea acasă dintr-un simţ al datoriei, cu gândurile absorbite de proiectul pe care-l lăsase la birou, nu de ce îl aştepta la sosirea în sânul familiei. Acum, lucrurile stăteau exact invers.

Iar faptul că recunoştea asta îi arăta că poate era într-adevăr pregătit pentru genul de viitor pe care îl merita Megan.

Shanna discuta cu Greta aproape în fiecare zi, deşi nu vorbea de fiecare dată şi cu Henry.

Era conştientă că prea mult contact cu băieţelul putea avea exact efectul contrar. Nu mai făcea parte din viaţa lui, nu cu adevărat, şi nu voia să-l supere sau să-l tulbure, purtându-se de parcă ar mai fi făcut. Şi totuşi, simţea nevoia de a şti ce se întâmpla cu Greg şi că Henry era bine.

Astăzi, când sună, Greta îi păru abătută.

- Doamna Hamilton a hotărât că eu şi Henry ar trebui să ne mutăm la ea acasă. Zice că, cel mai probabil, tatăl lui Henry n-o să se întoarcă acasă câteva luni, asta dacă urmează până la capăt tratamentul recomandat de doctor.

- Presupun că e destul de logic, rosti Shanna, cu inima îngreunată brusc de această veste. Reşedinţa Hamilton, cu draperiile acelea groase şi întunecate care blocau lumina zilei, cu antichităţile valoroase şi obiectele scumpe casante nu era nicidecum un loc potrivit pentru un băieţel plin de energie.

Shanna bănuise dintotdeauna că lui Greg i se interziseseră atâtea lucruri în copilărie că, ajuns la maturitate, intrase într-o fază de rebeliune şi făcuse toate lucrurile posibile care îi fuseseră refuzate în anii precedenţi. Casa lui era luminoasă şi aerisită, aproape fără nici un obiect pe suprafeţele mobilelor. De fapt, mediul de acolo era aproape steril, dar Greg îl încurajase pe Henry să se joace în orice cameră voia. Şi rar se întâmpla, dacă nu chiar niciodată, să îi spună că nu avea voie să facă un anumit lucru. Cu un alt copil, rezultatele unei asemenea educaţii ar fi fost dezastruoase, dar Henry nu era deloc răsfăţat. Cumva, acesta înţelesese care erau limitele sau fusese atât de dornic să le facă pe plac celor din jur încât

fusese în mare parte un copil cuminte.

Shanna ştia că probabil avea să fie bine oriunde ar fi locuit, dar o îngrijora mediul restrictiv care era reşedinţa soţilor Hamilton, mai ales că ambii adulţi aveau să fie foarte îngrijoraţi şi concentraţi asupra lui Greg.

- Doamnă Shanna, eu nu vreau să stau acolo, recunoscu Greta.

- Dar trebuie! spuse Shanna, alarmată. Henry o să aibă nevoie de tine mai mult ca oricând.

-Ştiu, rosti guvernanta, cu un oftat din adâncul sufletului. Dar eu şi doamna Hamilton... niciodată nu ne-am înţeles. E mult prea strictă cu el şi nu sunt sigură că o continuă înfruntare între ea şi mine o să fie benefică pentru Henry.

-Te rog, încearcă, o imploră Shanna. De dragul lui. Ştiu că poate fi absurdă, dar zi şi tu ca ea, şi apoi fă cum crezi tu că e cel mai bine.

- Ce cred eu că e cel mai bine e ca Henry să vină să stea cu tine, spuse ea sec. Am avut grijă de el practic de când a murit mama lui, de când nu era decât un bebeluş. N-a fost nicicând mai fericit decât când stăteai aici.

Shanna simţi în ochi usturimea altor lacrimi care ameninţau să se reverse.

-Ah, Greta, ştii bine că nimic nu mi-ar plăcea mai mult, dar e imposibil.

-Nimic nu e imposibil, rosti Greta, cu o hotărâre sumbră. Am de gând să-i spun doamnei Hamilton cum văd eu lucrurile până când în sfârşit o să-i intre în capul ăla tare al ei. O să i-o spun de zece ori pe zi şi de două ori pe-atât duminicile, dacă aşa o să reuşesc să o conving.

Shanna făcu un efort să-şi reprime un rânjet. I-ar fi plăcut la nebunie să vadă una ca asta, dar aşa ceva nu se putea solda decât cu concedierea Gretei.

- Ştii bine că nu poţi să faci aşa ceva, o mustră ea. N-o să suporte să-i întorci vorba.

- Ei, pot să visez şi eu, insistă Greta. Şi... într-una din zilele astea, cine ştie ce-mi vine pe limbă? Ştiu că ţine la Henry. Doar că nu vrea să recunoască faptul că ce are nevoie băiatul ca să fie fericit e să fie cu tine, ca să aibă parte de o copilărie normală.

- Poate că, de data asta, (jreg o să urmeze tot tratamentul de dezalcoolizare şi îşi va pune viaţa în ordine, spuse Shanna. Henry are nevoie de tatăl lui.

- Henry are nevoie de bărbatul care era cândva tatăl lui, zise Greta, pe un ton sumbru. Ştim amândouă că e puţin probabil ca acesta să-şi mai facă apariţia.

-N-o să accept aşa ceva, spuse Shanna.

Asta pentru că, dacă era să accepte asta, însemna să recunoască faptul că Henry era condamnat să ducă o viaţă plină de haos şi incertitudini.

- Mare păcat că omul ăsta a dat cu piciorul la cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată, spuse Greta. Tu mereu ai avut mare încredere în puterile lui, chiar şi acum.

-Vreau să am, spuse Shanna. L-am iubit. Să recunosc că m-am înşelat în privinţa caracterului lui... mi-a fost greu să fac asta. Chiar şi aşa, trebuie să fi avut măcar o fărâmă de integritate. Nu cred că aş fi putut să mă îndrăgostesc de el, chiar şi pentru o perioadă atât de scurtă, dacă n-ar fi fost nimic de capul

lui în afară de aspectul fizic şi farmecul personal.

- Multe femei au fost duse de nas de un bărbat convingător care s-a dat drept cavaler cu purtări ireproşabile, spuse Greta. Unii chiar au o sămânţă de bunătate în ei. Alţii sunt răi până în măduva oaselor. Domnul Hamil- ton... nu prea ştiu dintre care face parte.

-Ei bine, eu da, insistă ea. Uite numai ce copil minunat e Henry, în ciuda tuturor lucrurilor prin care a trecut. Ceva-ceva tot se datorează şi influenţei lui Greg.

- Da, cred că da, acceptă Greta. O să te sun de cum ne instalăm la reşedinţa Hamilton. Probabil că e cel mai bine aşa, decât să mă suni tu pe mine.

- Bineînţeles, spuse Shanna, ştiind ce riscuri presupunea un apel de la ea venit într-un moment nepotrivit. Să-i transmiţi lui Henry că îl iubesc. Nu sunt sigură că mai crede asta, dar să ştii că aşa e.

- O ştie şi el. În adâncul inimii, ştie asta, o asigură Greta.

Shanna închise telefonul încet, după care îşi ridică privirea şi dădu de Bree, care stătea lângă ea, cu gura deschisă din cauza şocului.

- Eşti îndrăgostită de un tip pe nume Henry? o întrebă acuzator.

Shanna se crispă auzindu-i tonul glacial.

- Bree, nu ai înţeles...

- Cuvintele tale au fost cât se poate de clare, insistă ea. Ah, Shanna, cum poţi să-i faci una ca asta lui Kevin? Cum ai putut să-l laşi să se îndrăgostească de tine dacă tu eşti îndrăgostită de altcineva?

Shanna oftă.

-Nu e ce crezi tu.

-Ştiu bine ce-am auzit, o contrazise Bree, cu ochii scăpărându-i, mânată de instinctul de protecţie al familiei O'Brien. Nu ştiai că sunt aici, aşa că ce-ai spus sigur e adevărat. Acum nu faci altceva decât să încerci să te acoperi. Dădu dezamăgită din cap. Cum ai putut să-i faci aşa ceva lui Kevin, când ştii bine prin ce a trecut? Ne-ai dus de nas pe toţi.

Shanna o lăsă să se descarce alte câteva minute până ce, într-un final, se mai calmă. Işi dădea seama cum de înţelesese greşit ce auzise, dar dacă ar fi lăsat-o să strecoare şi ea un cuvânt prin tirada ei, ar fi putut să îi explice.

Discursul lui Bree se mai domoli, dar furia din ochii ei nu scăzuse.

- Mi-a venit şi mie rândul acum? întrebă Shanna.

- N-ai decât. încearcă să-mi explici cum n-am auzit ce am auzit, rosti Bree, pe un ton necruţător şi plin de scepticism.

- Henry are şapte ani. E fiul meu vitreg, copilul fostului meu soţ.

Bree nu păru convinsă.

-Juri că ăsta e adevărul? o întrebă după câteva clipe.

Shanna continuă să o privească în ochi.

- Âsta e adevărul. Mă duc să-mi aduc portofelul, să-ţi arăt poza lui, dacă vrei.

Bree dădu înapoi la fel de rapid pe cât se înfuriase.

- Shanna, îmi pare rău. Nu am ştiut. Nu ai zis niciodată că ai avea un fiu vitreg.

- Pentru că toată situaţia e incredibil de dureroasă. Nu-mi place nici să mă gândesc la

ea, cu atât mai puţin să vorbesc despre asta.

- Kevin ştie?

-Ştie că mariajul meu a fost un dezastru, dar nu ştie despre Henry. Nu a venit vorba despre el.

- Deci, când ai divorţat, nu numai că ţi-ai părăsit soţul, dar ai pierdut şi un copilaş pe care ajunseseşi să-l consideri a fi ca fiul tău, spuse Bree, punând lucrurile cap la cap.

Shanna dădu afirmativ din cap. Mai devreme fusese pe punctul de a plânge, dar acum ochii i se umplură de lacrimi care se revărsară imediat pe obraji.

- Bree, să plec de lângă copilul ăla a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

- Şi acum nu mai ai nici o relaţie cu el?

-Vorbim doar la telefon. Guvernanta mă mai pune la curent cu situaţia de acolo. Cu ea vorbeam la telefon acum. Asta e maximul de apropiere pe care mi-l permite hotărârea judecătorească. Deşi ne cunoşteam de ceva timp, eu şi Greg am fost căsătoriţi nici un an. Toată
familia lui s-a coalizat ca eu să nu am dreptul să îl vizitez pe Henry. Au zis că vizitele mele l-ar tulbura prea mult şi l-ar dezorienta.

- O, Doamne, nici nu pot să-mi închipui cât de greu trebuie să fie aşa ceva, spuse Bree, plină dintr-odată de compasiune. Shanna, îmi pare atât de rău...

- Da, şi mie. E şi mai greu acum, pentru că a intervenit o criză şi eu tot nu pot să fiu alături de el.

- Dacă vrei să te duci acolo, poate că ar trebui să o faci, pur şi simplu. Ce-o să facă autorităţile, să te aresteze?

Auzind-o, Shanna schiţă un zâmbet.

- Poate că judecătorul n-ar face-o, dar bunica lui Henry sigur ar încerca să mă închidă într-un beci pe undeva.

- Vin eu cu tine, te scot pe cauţiune, se oferi Bree. De fapt, o să venim cu toţii. Iţi închipui tot clanul O'Brien descinzând peste ei, la închisoare? Sau poate înfruntând-o pe buni?

Această imagine o făcu pe Shanna să izbucnească în râs. Se ridică şi o îmbrăţişă pe Bree.

- Mulţumesc pentru această ofertă. Habar nu ai cât înseamnă asta pentru mine.

-Trebuie să-i spui şi lui Kevin despre asta, zise Bree, recăpătându-şi aerul serios. Ştii tu, o să-i vină greu să accepte faptul că ai lăsat în urmă un copil, chiar dacă a fost vorba de un fiu vitreg.

Shanna dădu aprobator din cap.

-Mi-am dat seama de asta ieri, când mi-ai spus de mama voastră şi teoria ta despre sentimentele lui pentru Georgia. Mi-e frică să îi spun, recunoscu ea. I-ar putea schimba părerea despre mine.

- Dar să nu-i spui ar fi şi mai rău, o sfătui Bree. Mai devreme sau mai târziu, o să aibă acces la cine ştie ce informaţie sau cineva o să spună ceva. E mult mai bine să afle despre asta de la tine. În fond, nu a fost vina ta, Shanna.

- Ştiu, dar în zile ca cea de azi, am impresia că e, că l-am dezamăgit teribil pe băieţelul acela. Dacă şi Kevin o să vadă lucrurile în acelaşi fel?

- Nu o să fie cazul, nu dacă o să-i dai toate detaliile, spuse Bree, sigură pe ea. Spune-i.

- Aşa o să fac, răspunse Shanna. O să

găsesc eu momentul potrivit.

- *Creează* tu momentul potrivit, o sfătui Bree. Când eu şi Jake am avut ceva lucruri de lămurit, exact asta mi-a spus tata, că trebuia să insist să discutăm, că aşteptarea momentului ideal nu se putea solda decât cu un dezastru. Nici un moment nu e vreodată perfect pentru aşa ceva.
- O să ţin cont de asta, promise Shanna.

Bree se ridică şi dădu să plece.

- Eşti bine acum? Vrei să-ţi aduc ceva bun de la Sally's? Poate un croasant cu ciocolată?
- Sunt bine, îi spuse Shanna. Mulţumesc că m-ai ascultat şi m-ai înţeles.
- Ceea ce am făcut abia după ce am sărit la gâtul tău, spuse Bree, spăşită. îmi pare rău pentru ce-am zis.
- Hei, nu făceai altceva decât să-ţi protejezi fratele, înţeleg. Felul în care vă apăraţi unii pe alţii e unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la familia voastră. Poate că vă chinuiţi unul pe altul în fel şi chip, dar când e cazul, faceţi front comun împotriva oricui i-a făcut vreun rău unuia dintre voi.
- Corect, zise Bree. Dar ţine cont că mă aştept ca în- tr-o bună zi să faci şi tu parte din familia asta, aşa că o să ai şi tu o armată în spate. Tot ce trebuie să faci este să ne ceri ajutorul.

Shanna îşi reţinu un alt şuvoi de lacrimi până după ce Bree plecă, după care se duse în cămăruţa din spate şi le dădu frâu liber. Când, în sfârşit, acestea conteniră, se simţea curăţată ca prin minune. Lucrurile începeau să pară mai bune. Şi ştia că, până şi dacă situaţia cu Greg şi Henry se înrăutăţea, avea să găsească o

modalitate să dea o mână de ajutor… chiar dacă trebuia să facă o incursiune în teritoriul inamic susţinută de o armată de O'Brieni.

Kevin găsea pretexte să rămână în Annapolis până la ore din ce în ce mai târzii, doar pentru a se feri de tentaţia de a petrece timp cu Shanna. În prima săptămână, nimeni nu îi spuse nimic despre strategia lui, dar Abby îl trase deoparte când venise la ea, seara târziu, pentru a-l lua pe Davy pe la mijlocul celei de-a doua săptămâni.

- Stai jos, îi porunci ea, arătând către masa de bucătărie. Puse o sticlă de bere deschisă în faţa lui, probabil pentru a-l ajuta să asimileze predica despre care Kevin ştia că avea să urmeze.

- Cine-a murit şi te-a lăsat pe tine şefă? întrebă el, pe un ton glumeţ, exact cum ar fi făcut-o în acele prime săptămâni după ce plecase mama lor şi Abby crezuse că trebuia să aibă grijă de toţi, în ciuda faptului că era şi buni acolo.

În loc să se simtă jignită, ea rânji la el.

- Eu mereu am fost şefa ta.

Kevin se mulţumi doar să ridice dintr-o sprânceană.

Abby ridică din umeri.

- Ei, lucrurile ar merge mult mai bine dacă aş fi, asta-i clar. Cum vă mai înţelegeţi tu şi Shanna în ultima vreme?

- Bine, răspunse el, circumspect. De ce?

- Mă întrebam doar dacă din cauza ei ai tot stat până atât de târziu în Annapolis seară de seară.

Kevin luă o înghiţitură de bere, după care

dădu negativ din cap.

-Trebuie să învăţ o groază de lucruri în postul ăsta nou.

- Sunt convinsă că aşa e, dar nu trebuie să înveţi totul în primele câteva săptămâni. Kevin dădu să răspundă, însă ea ridică o palmă şi-l opri. înainte să-mi serveşti vreo minciunică, o să-ţi spun că şi unchiul Thomas îşi face griji pentru tine. El e cel care m-a întrebat dacă e totul în regulă între tine şi Shanna.

-Familia asta nu e decât o adunătură de băgăcioşi afurisiţi, mormăi el.

Abby hohoti, amuzată.

-Şi tu abia acum descoperi asta?

-Nu, dar e altceva când devii ţinta.

Abby îi aruncă o privire compătimitoare.

- Ei, de parcă eu nu ştiu.

- Dacă înţelegi, atunci renunţă la interogatoriul ăsta, lasă-mă să-mi iau copilul şi să mă duc acasă.

Dădu să se ridice.

-Nu aşa repede! zise ea. Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Kevin o privi fix în ochi.

- Şi nici nu am de gând, îi spuse. Orice se întâmplă între mine şi Shanna ne priveşte doar pe mine şi pe Shanna.

Probabil că tonul lui trădase ceva din ce-l frământa, pentru că Abby făcu ochii mari.

- O, Dumnezeule mare, te-ai culcat cu ea, nu-i aşa? De-asta te-ai speriat aşa. A fost oribil?

-Nu a fost oribil, răspunse el, înainte de a-şi da seama ce greşeală făcea.

Pe chipul ei apăru un zâmbet satisfăcut.

-Aha! Te-am prins!

- Ascultă-mă bine, dacă sufli vreun cuvânt despre asta altcuiva din familie, din oraş – ei, drace, din univers chiar – o să le spun tuturor cu zâmbetul pe buze că pe vremuri fugeai seara de acasă şi te culcai cu Trace.

Abby nu păru prea îngrijorată în privinţa ameninţării lui, ceea ce fu de-a dreptul dezamăgitor.

-Toată lumea ştie deja asta, rosti ea, trufaşă.

- Zău? Ştie şi tata?

Abby ezită o clipită la auzul acestei lovituri despre care Kevin anticipase că avea să fie fix la ţintă.

-Nu, dar ce mai contează asta acum? Eu şi Trace suntem acum oameni în toată firea. Locuim împreună. O să ne căsătorim în câteva luni.

- Da, dar tata a crezut mereu că tu erai îngeraşul lui preţios, care nu poate să calce strâmb, o provocă fratele ei. O să fie o zi tristă pentru el când va afla că nu era cazul.

- Eşti un porc, rosti Abby, fără vreo duşmănie adevărată în ton.

Pentru prima oară în câteva minute destul de stânjenitoare, Kevin rânji. În sfârşit, avantajul era de partea lui.

- Facem un pact de tăcere? îi propuse.

Abby se încruntă.

- Bine, facem, răspunse, înciudată. Dar asta după ce o să-mi răspunzi măcar la o întrebare.

Kevin aşteptă să o audă.

- De ce eşti atât de speriat încât o eviţi pe Shanna? Cumva din cauză că părinţii Georgiei au făcut aşa tam-tam despre faptul că-ţi refaci viaţa prea devreme?

- Parţial, da.

- Doar parţial? Care-i celălalt motiv?

-Tu nu l-ai auzit niciodată pe tata cum îl dăscălea pe Connor despre sex şi responsabilitate, nu?

- Doamne fereşte, rosti ea, cutremurându-se. Ar fi fost prea bizar.

Kevin izbucni în râs.

- Adică pentru că tu şi Trace deja făceaţi lucrurile alea?

-Adică pentru că tata vorbea despre sex.

-Trebuie să recunosc că era destul de impresionant de cum se pornea, îi spuse Kevin. Ne-a învăţat atât pe mine, cât şi pe Connor că nu e o chestiune superficială, că nu era vorba doar de câteva minute de plăcere sau de o realizare, ci despre dragoste şi respect.

Ochii lui Abby se luminară dintr-odată, înţelegând.

- Deci de-aia te-ai căsătorit în grabă cu Georgia, spuse ea. Şi te-ai panicat că te-ai culcat cu Shanna.

El dădu afirmativ din cap.

-Ah, Kev, eu sunt ultima persoană de pe lumea asta care să-ţi spună că bărbaţii ar trebui să trateze sexul ca pe ceva ce nu implică neapărat obligaţii, dar n-o să te lovească acum un fulger trimis din ceruri dacă relaţia ta cu Shanna nu se va dovedi să fie pentru totdeauna. Ea se aşteaptă la un angajament din partea ta?

-Nu.

-Atunci, cât timp amândoi înţelegeţi ce se întâmplă între voi, simţiţi-vă bine. Vezi şi tu cum evoluează lucrurile. Eu, una, cred că sunteţi perfecţi unul pentru celălalt, dar asta în mod clar nu înseamnă că mă aştept să

încercaţi să ajungeţi în faţa altarului înaintea mea. În primul rând, Trace chiar s-ar enerva dacă s-ar întâmpla una ca asta.

Kevin începu să râdă.

-Chiar că da!

Abby îi dădu un pupic zgomotos pe frunte.

- Du-te cu binecuvântarea mea, îi zise. Nu o evita pe Shanna doar pentru că tu nu eşti pregătit să faci saltul necesar pentru a duce relaţia voastră la următorul nivel.

Kevin lăsă să-i scape un oftat de uşurare.

- Cuvinte pline de înţelepciune din partea unei femei mai trecute prin viaţă, zise el.

- Sunt doar cu un an mai mare decât tine, aşa că nu începe cu de-astea, i-o reteză ea.

-Te iubesc, îi spuse el din nou înainte de a ieşi din bucătărie pentru a-şi lua băiatul şi a porni spre casă.

Când plecă, o văzu pe Abby profilată în cadrul uşii, cu mâna ridicată într-un gest de rămas-bun... sau poate că era gestul care marca binecuvântarea aceea pe care i-o acordase. În orice caz, se simţea mai bine decât se simţise din noaptea aceea pe care o petrecuse în patul Shannei.

capitolul 19

Evenimentul de strângere de fonduri pentru Liga de Conservare a Golfului Chesapeake adunase circa două sute de persoane pe pajiştea oraşului, mult mai mulţi decât oricare din ei anticipase. Shanna îşi vându toate cărţile în prima oră şi lua comenzi pentru alte exemplare. Liga căpătă membri noi şi donaţiile strânse depăşiră două mii de dolari. După ce aveau să adune câştigurile din toate sursele,

probabil că aveau să strângă mai mult de cinci mii – deloc rău pentru un eveniment planificat în pripă, într-un oraş mic. Per total, Shanna considera că era un succes.

-Ai făcut un lucru bun aici, în seara asta, îi spuse Mick Shannei. Radia de mândrie, ca şi cum ar fi avut şi el o contribuţie. E genul de eveniment care sudează o comunitate.

- Chiar aşa e, rosti Thomas, venind lângă ei. Ar trebui să te pun să organizezi o întreagă serie de astfel de evenimente, nu doar pentru fondurile pe care le-am putea strânge, ci pentru a educa oamenii despre importanţa golfului.

Kevin li se alătură şi-şi petrecu uşor braţul pe după talia Shannei, un gest posesiv nedisimulat care îi făcură pe Mick şi pe Thomas să ridice imediat din sprâncene.

- Se face târziu. Ar trebui s-o pornesc înapoi la Anna- polis, zise Thomas, în grabă.

- Te conduc până la maşină, se oferi Mick, dând dovadă de o discreţie exagerată, pentru prima oară.

Când cei doi bărbaţi mai în vârstă se retraseră în mare pripă, Kevin hohoti, amuzat.

- E interesant că au lăsat deoparte animozitatea dintre ei suficient cât să se alieze în această cauză.

- Respectiv salvarea golfului? propuse Shanna.

-A, nu, răspunse Kevin. Nu te amăgi că ar fi vorba de o alianţă generoasă care are vreo legătură cu protejarea mediului înconjurător. Plecarea aceea rapidă şi consensul lor rapid au legătură doar cu noi. Voiau să ne lase singuri. Fără îndoială, speră că natura îşi va urma

cursul.

- Kevin! protestă ea, nedorind să se gândească măcar că Mick şi fratele lui sperau că ea şi Mick aveau să se retragă imediat în dormitor, pentru o noapte pasională petrecută împreună.

-Ascultă-mă pe mine, ăia doi tocmai ne-au aplicat o ştampilă de aprobare, cam cum pun cei de la FDA pe o bucată de carne.

-Vai, ce comparaţie poetică, rosti ea, râzând. Işi ridică ochii către ai lui. Ia zi, aşa o să facem?

Expresia lui redeveni serioasă instantaneu.

- Nu, zise el ferm.

- Pentru că nu vrei să le acorzi satisfacţia de a fi avut dreptate?

-Nu. N-are nici o legătură cu ei, declară el sec.

Sentimentul de bucurie plină de emoţii al Shannei se risipi imediat.

- De ce oare nu-mi place cum sună asta? Nu pentru că ai refuzat o partidă de sex, ci pur şi simplu tonul tău hotărât. Ai avut ceva îndoieli, din noaptea aceea?

-A treia şi a patra chestiune, recunoscu el. Abby e de părere...

-Ai discutat despre relaţia noastră cu sora ta? întrebă ea, şocată de imaginea care-i apăru în minte, în care viaţa lor sentimentală era discutată cu lejeritate la o întrunire a familiei O'Brien. Cine altcineva şi-a mai dat cu părerea?

Kevin dădu imediat înapoi.

-N-a fost aşa... nu chiar aşa, oricum.

Shanna îi cercetă expresia fâstâcită.

- Cred că am face bine să facem o plimbare

ca să discutăm despre asta.

-Nu în seara asta, rosti el, cu o expresie chinuită. Nu e momentul să avem o discuţie serioasă. Ar trebui să mergem undeva ca să sărbătorim succesul repurtat de acest eveniment. Mă îndoiesc că ai mâncat ceva toată ziua. Hai să mergem la Brady's. Putem să mâncăm o friptură sau nişte crabi şi să bem o sticlă din cea mai bună şampanie pe care o au.

-Nu sunt sigură că vreau să iau cina cu un bărbat care tocmai a recunoscut că a discutat despre viaţa noastră sexuală cu cine-ştie-câte persoane, zise ea. Aşa cum nu vreau nici să-mi petrec timpul cu cineva care a sugerat că n-o să se mai culce niciodată cu mine. II ţintui cu o privire intensă. Cel puţin nu până ce-o să aflu ce l-a făcut să ia o asemenea decizie unilateral.

În ciuda felului în care decurseseră lucrurile data trecută – sau a felului în care *crezuse* ea că decurseseră – nesiguranţa o asaltase. Poate că, într-adevăr, nu era deloc bună în pat. Poate că Greg nu o evitase din cauza alcoolului, ci pentru că fusese îngrozitoare în aşternut. În fond, şi Kevin o respingea. Dovezile începeau să se adune.

Ii întâlni privirea lui Kevin şi descoperi că acesta o studia atent.

- Ce gânduri ţi-au trecut prin cap chiar acum? o întrebă, cu o expresie nedumerită.

-Nu contează. Tu nu mi-ai explicat ce se petrece în mintea ta, de ce mă respingi.

Kevin o privi cu tristeţe.

- Nu te resping, îi spuse răspicat. Departe de mine gândul ăsta. Mă sperii. Făcu semn de la ea la el şi înapoi. *Chestia asta* mă sperie. Nu sunt pregătit pentru intensitatea legăturii dintre noi. Ii adresă o privire rugătoare. Fii

serioasă, Shanna! Ştii bine cât de complicată e viaţa mea. Abia dacă mi-am revenit după pierderea soţiei. Nu, stai puţin, nu mi-am revenit deloc. Sunt vai de capul meu. Am unele zile în care trebuie să mă concentrez la maximum doar pentru a mă descurca cu fiul meu şi cu slujba asta nouă.

- Deci eu sunt o complicaţie cu care nu prea poţi să ai de-a face, rosti ea cu grijă, înţelegând, dar suferind oricum.

- Sună urât când exprimi lucrurile aşa, dar da. Nu e vorba de tine, ci de intensitatea sentimentelor pe care le am atunci când sunt cu tine. Intr-un mod ciudat, poate poţi să-nţelegi că este un lucru bun, sugeră el, plin de speranţă.

Auzind asta, Shanna aproape că izbucni în râs, parţial pentru că putea, de fapt, să înţeleagă ce voia să spună... într-un mod cât se putea de ciudat. Nu prea îmbunătăţea situaţia, dar o făcea să fie mai puţin îngrozitoare.

- Ce vrei să fac? îl întrebă.

- Să faci un pas înapoi, răspunse el imediat, arătân- du-i că se gândise mult la asta. Atâta tot.

- Să încetăm să ne mai vedem, traduse ea.

- Nu, zise el la fel de repede. Doar să nu facem sex.

- N-aş fi crezut vreodată că o să apuc să aud aşa ceva din partea unui bărbat, spuse ea.

În orice altă situaţie, i s-ar fi părut ceva amuzant. Nu-şi doreau cei mai mulţi bărbaţi să facă sex fără obligaţii? Şi, chiar aşa, nu asta îi oferea ea?

- Crede-mă, nici eu nu am crezut că o să spun aşa ceva, spuse Kevin. Dar nu văd altă

modalitate de a încetini evoluţia relaţiei dintre noi fără a-i pune capăt.

- Şi chiar crezi că o să dea rezultate să nu facem sex, că aşa o să ai parte de distanţa de care ai nevoie?

- Sper.

Shanna nu credea absolut deloc că acesta fusese sfatul pe care i-l dăduse Abby.

-Asta ţi-a spus sora ta să faci?

-Nu, recunoscu el. Mi-a spus că ar trebui să merg tot înainte şi, crede-mă, nici că mi-ar plăcea ceva mai mult decât să-i urmez sfatul. Dar nu cred că pot. Nu e corect faţă de tine.

- Ai putea să mă laşi pe mine să-mi fac probleme despre ce e corect faţă de mine. Sunt femeie în toată firea, Kevin. Ştiu cu ce mă pot descurca şi cu ce nu. Când ne-am culcat unul cu altul, ştiam cât de complicată este viaţa ta. Nu am avut aşteptări despre un viitor, nici atunci şi nici acum.

-Gestionez foarte prost discuţia asta, zise el, cu un regret evident. Nu e vorba doar de faptul că am nevoie de ceva distanţă. Uiţi că am văzut exact cât de mult te tulbură când ceva îţi aduce aminte de fostul tău soţ. Şi tu ai lucruri pe care trebuie să le lămureşti.

- Nu pot să contest asta, rosti ea, cu ceva reticenţă.

-Atunci ceva limite, cel puţin în privinţa sexului, ar fi soluţia potrivită pentru amândoi, spuse el. Aşa o să fie mai puţin complicat.

- Şi dacă mie nu mi se pare că ar fi aşa? întrebă ea, curioasă. O să te retragi definitiv?

Kevin o privi în ochi.

- Sper că n-o să se ajungă la asta.

Shanna luă în considerare să accepte planul

lui, dar ei chiar nu i se părea că aveau ceva de câştigat din a se preface că noaptea aceea nu se întâmplase prin combaterea dorinţei ca aceasta să se repete.

Intr-un final, dădu negativ din cap.

-Nu, îmi pare rău. Nu e o soluţie bună pentru mine. Parcă tu eşti cel care are toate cărţile în jocul ăsta şi totul trebuie să fie după regulile tale, aşa că o să-ţi uşurez misiunea. O să mă retrag acum. Când o să-ţi pui viaţa în ordine, sună-mă.

Văzu şocul şi dezamăgirea întipărindu-se pe chipul lui şi se întări să nu se lase îmbunată de ele. Aşa era cel mai bine. Kevin avea dreptate într-o privinţă. Viaţa ei nu era într-o situaţie mai bună decât a lui. Chiar şi aşa, ea fusese dispusă să îşi asume un risc. Dacă el nu putea să facă nici atâta lucru, atunci trebuia să-şi limiteze pierderile chiar acum. Ii întoarse spatele şi plecă.

- Shanna! o strigă el, venind după ea.

Ea îl privi peste umăr.

- Nu, îi spuse încet. Te rog, nu veni după mine. Nu acum.

Pe tot drumul de întoarcere la librărie, unde avea o mie şi unul de lucruri mărunte de care trebuia să se ocupe după evenimentul de succes din seara aceasta, nu se putu gândi decât că reuşise cumva să găsească încă un alt bărbat care, la urma urmei, nu o iubea îndeajuns. Era de o mie de ori mai rău ca prima oară, pentru că acum nu putea să dea vina decât pe incapacitatea lui Kevin de a-şi reconstrui viaţa. Chiar şi Greg, cu toate defectele lui care făcuseră imposibilă orice relaţie serioasă, fusese dispus să-şi asume cel

mai mare risc posibil. Aşa cum putuse el la momentul respectiv, îi dăruise inima lui.

Kevin era năucit. Toată discuţia cu Shanna nu decursese deloc aşa cum se aşteptase. Crezuse că, mai mult ca sigur, aceasta avea să fie uşurată, sau măcar că avea să înţeleagă. În loc de asta, ea văzuse totul ca pe un fel de respingere. O făcuse de oaie rău, dar nu putea să regrete ideea lui că trebuiau să înainteze mai uşor, cu latura sexuală exclusă atent din ecuaţie.

Reîncepu imediat să lucreze până târziu, seară după seară. De data acesta, unchiul lui fu cel care îl trase la socoteală pentru asta.

-Tu şi Shanna v-aţi certat? îl întrebă la sfârşitul săptămânii.

-Las-o baltă, îi răspunse Kevin. Data trecută când ţi-ai băgat nasul în relaţia mea şi ai apelat la Abby, totul mi-a explodat în faţă.

Thomas se lăsă pe scaunul de lângă biroul lui, cu un aer de îngrijorare sinceră.

-Cum aşa?

-Ce parte din „las-o baltă" n-ai înţeles? îl întrebă Kevin.

-Te-ntreb doar...

-Ţe bagi unde nu-ţi fierbe oala, zise Kevin.

- încerc să te las să profiţi de experienţa mea, îl corectă unchiul lui. Abby nu ştie nici jumătate dintre lucrurile pe care le ştiu eu.

- Lucru pentru care putem fi cu toţii recunoscători, rosti Kevin.

- Eşti cu Shanna sau nu? întrebă Thomas, cu o privire neabătută.

-Nu.

-Vai, ce păcat, spuse Thomas. Eram atât de

sigur...

- Ceea ce dovedeşte că nu ştii atât de multe pe cât crezi.

-Am nevoie de informaţii concrete, dacă este să te ajut.

Kevin scoase un suspin.

- Nu vreau să vorbesc despre asta şi nu vreau să mă ajuţi.

-Ei, mie mi-e clar că ai nevoie de ajutorul meu. Ex- presia îi deveni gânditoare. O să mă duc să vorbesc cu Shanna, zise el, hotărât. Poate ea o să fie mai sinceră şi mai rezonabilă.

Kevin se ridică pentru a-i bloca înaintarea.

- Ascultă-mă bine, dacă te apropii de Shanna, o să-mi dau demisia şi... Şovăi, încercând să-şi dea seama care era cea mai extremă măsură pe care putea să o ia, în afară de crimă. Mă fac preot! Buni a vrut dintotdeauna să avem un preot în familie. Pentru ea a fost o mare dezamăgire că nici unul dintre fiii ei nu a avut această vocaţie.

Thomas avu îndrăzneala de a râde la această ameninţare.

- Nu-mi fac probleme. Nu eşti în nici un caz potrivit pentru aşa ceva.

- Nu contează. O s-o fac dacă tu şi restul celor din familie nu mă lăsaţi în pace. Cred că o să-mi placă să locuiesc la o mănăstire, preferabil una pe un vârf de munte, departe, departe de aici.

- Şi Davy? Fiul tău? De el ai uitat?

- Găsesc eu o soluţie, pretinse el.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce fel de soluţie, dar era sigur că avea să găsească o

modalitate.

- Ah, Kevin, ştii bine că viitorul tău nu e preoţia, aşa că hai să discutăm despre ce contează cu adevărat, despre tine şi femeia asta pe care o iubeşti.

-Nu o iubesc, insistă el. Nu pot.

- De ce nu?

Pentru că nu avea la dispoziţie un răspuns care să aibă vreo logică pentru altcineva în afară de el, se ridică şi ieşi pe uşă.

- Hotărăşte-te, Kevin, strigă Thomas în urma lui. Viaţa e prea scurtă ca s-o iroseşti.

-Acelaşi lucru se aplică şi pentru tine, răspunse Kevin peste umăr.

Era o replică pe care ar fi trebuit să se gândească să i-o servească şi mai devreme. Asta pentru că, dacă viaţa lui sentimentală era haotică, a unchiului său era şi mai şi. Ei, asta chiar era o situaţie la care toţi cei din familie ar fi trebuit să se înghesuie ca să o rezolve.

-Vrei să-i aranjezi o întâlnire pe nevăzute unchiului Thomas? întrebă Jess.

Kevin îşi adunase toate cele trei surori în bucătăria casei lor părinteşti, după cină.

- Nu doar una, răspunse el. Mai multe.

Abby izbucni în râs.

-Chestia asta nu e pentru unchiu', spuse ea.

Jess o fixă cu o expresie care arăta clar că nu înţelegea.

-Nu e?

Bree scoase un chicotit.

- Nu, încearcă să ne facă să ne concentrăm asupra lui Thomas ca să îl lăsăm în pace pe el.

- Ba nu, minţi el de-a dreptul. Gândiţi-vă şi voi! Nu mai e chiar în floarea vârstei. E

divorţat de ceva timp. Are nevoie de cineva care să înţeleagă ce face, care să fie la fel de pasionată de misiunea asta ca şi el.

-Atunci nu tu ar trebui să fii cel care să-i găsească pe cineva cu care să se întâlnească? întrebă Abby, abordând chestiunea logic. Tu lucrezi cu el. Probabil că întâlneşti tot felul de femei care ar fi perfecte pentru el.

- Nu pot să fac asta.
- Pentru că te-ai dat prea tare în spectacol despre cum nu ar trebui să ne băgăm în viaţa altora, îşi dădu cu presupusul Abby.

Kevin ridică din umeri.

- Cam aşa.

Jess se uită de la Abby la Kevin şi înapoi.

- Bine, ce nu ştim eu şi Bree? Se pare că tu şi Abby aţi discutat despre chestia asta cu intervenitul cu altă ocazie.
- Nu contează asta, insistă Kevin. Acum vorbim despre Ţhomas.
- În nici un caz, răspunse Jess. Eu vreau să discutăm despre tine.
- Cred că şi eu la fel, rosti Bree, cercetându-l intrigată. Dacă stau să mă gândesc, nu te-am mai văzut pe la librărie în ultima vreme.

Auzind asta, Abby îşi îndreptă brusc poziţia pe scaun.

- Zău? Se uită la Kevin. Credeam că totul e în regulă pe frontul respectiv. N-ai ascultat chiar nimic din ce ţi-am spus?
- Ce i-ai spus? se interesă Bree.

Kevin se uită fioros la sora sa mai mare, aproape pro- vocând-o să spună ceva despre conversaţia pe care o purtaseră. Abby rânji la el, dar păstră tăcerea.

Kevin îşi mută privirea în jurul mesei, la surorile sale, şi îşi dădu seama cu o senzaţie de

sufocare că mica sa intrigă îi cam explodase în faţă. Ar fi trebuit să vorbească cu ele pe rând, să potrivească discuţia pe ce informaţii aveau şi nu aveau. În loc de asta, crease o echipă redutabilă de peţitoare.

Se ridică.

- Mă duc la culcare. Faceţi ce vreţi în legătură cu Tho- mas. Mă gândisem doar că o să vreţi să daţi o mână de ajutor.

Deşi reuşi să se retragă din încăpere fără ca nici una dintre ele să încerce să-l tragă înapoi, zumzetul conversaţiei care se aprinse în urma sa îl umplu de nelinişte. Avea să fie nevoie să fie mereu în gardă, altfel Thomas nu avea să fie singurul a cărui viaţă amoroasă avea să fie luată în vizor pentru remediere.

Shannei îi era dor de vizitele din fiecare după-amiază pe care i le făcea Kevin. Şi îi era şi mai dor să-l aducă pe Davy pe acolo. Nu-şi dăduse seama până acum cât de mult văzuse în Davy un substitut al lui Henry în viaţa ei. Nu că vreun băieţel ar fi putut vreodată să îl înlocuiască pe un altul, dar senzaţiile oferite de apropierea de un copilaş inteligent şi curios erau aceleaşi.

Telefoanele Gretei devenită mai rare, ceea ce o umplea de frustrare. Puţinele conversaţii avute cu ea erau mereu scurte şi nesatisfăcătoare. Nu vorbea deloc cu Henry. Era din ce în ce mai tentată să se urce la volan şi să se ducă în Pennsylvania, să verifice personal în ce stare se afla. Singurul lucru care o împiedica să-şi pună acest plan în aplicare era că, cel mai probabil, scena dintre ea şi doamna Hamilton putea să i-o agraveze.

Cu mintea plină de gânduri tulburătoare, stătea la tejgheaua librăriei vineri târziu când auzi clinchetul clopoţelului de deasupra uşii. Işi ridică privirea şi îl văzu pe Davy gonind către ea. Privindu-l, îşi simţi inima parcă urcându-i în gât şi se uită dincolo de el, aşteptân- du-se să îl vadă pe Kevin în urma lui. În loc de el, era Mick O'Brien.

- Sperai să fie altcineva? întrebă el, cu o expresie înţelegătoare.

- Cum să fac una ca asta, când voi doi sunteţi exact de ce aveam nevoie azi?

- Poveste? o imploră Davy, trăgând-o de mână.

Mick chicoti, în mod clar amuzat de iniţiativa nepotului său.

-Te superi dacă dau o fugă rapid până la primărie cât stă Davy aici, cu tine? o întrebă. Trebuie doar să las nişte hârtii. N-ar trebui să dureze mai mult de câteva minute.

- E-n regulă, îi spuse ea încântată să aibă parte de ceva timp de una singură cu Davy. Nu-i nevoie să te grăbeşti. O să fie linişte încă vreo oră, până ce oamenii încep să ajungă în oraş pentru weekend.

Rămasă singură cu Davy, îl ajută să aleagă mai multe cărţi cu poze, după care se instală pe un fotoliu cu el în braţe. Avându-i trupul cald şi solid cuibărit lângă al ei îi alina durerea din inimă.

Citiseră două cărţi când uşa librăriei se deschise şi Bree îşi făcu intrarea.

- Ei, ce imagine încântătoare, spuse ea imediat, după care aruncă o privire în jur. Unde e Kevin?

Shanna ridică din umeri.

- Habar n-am. Mick l-a adus pe Davy în vizită.
- În vizită şi ca să profite că stă cineva cu el pe gratis?
- Dacă n-ar fi căutat decât pe cineva care să stea cu el, tu eşti chiar alături, îi reaminti Shanna. Cred că ştia că mie şi lui Davy începuse să ne fie dor unul de celălalt.

Bree se aşeză pe fotoliul din faţa celui pe care stătea ea.

- De ce?
- Dacă încerci să mă faci să vorbesc despre ce se întâmplă între mine şi Kevin, n-o să-ţi meargă. Nu am nimic de spus. Vorbeşte cu fratele tău.
- Am încercat, recunoscu Bree. Am încercat toate.

Shanna se uită la ea, întristată.

- L-aţi încolţit toate?
- Nu m-aş exprima chiar aş. De fapt, el a fost cel care a organizat ceea ce a fost mai mult sau mai puţin o întrunire de familie.
- Ca să discutaţi despre mine?
- Nu, despre Thomas, sau cel puţin aşa ne-a zis. Discuţia a cam deviat, totuşi.
- Cred că i-a plăcut la nebunie, spuse Shanna.

Ochii lui Bree sclipiră jucăuş.

- S-a ridicat şi a plecat, sinceră să fiu, ceea ce înseamnă că nu mi-a mai rămas decât să te iau la întrebări pe tine, dacă e să sper să aflu ceva.

Shanna ridică din umeri.

- îmi pare rău, dar n-o să zic nimic despre asta, repetă ea, pe un ton mai ferm.

Bree o fixă cu dezamăgire.

- Deci e adevărat, v-aţi despărţit?
- Nu zic nimic, rosti Shanna.
- Chestia asta are vreo legătură cu discuţia pe care am avut-o noi despre fiul tău vitreg? I-ai spus lui Kevin despre el? A reacţionat urât? Vorbesc eu cu el, să-l fac să înţeleagă.

Shanna îi adresă o privire care arăta clar că începea să îşi piardă răbdarea.

- Tot nu zic nimic. Nu e un subiect potrivit, mai ales cu Davy aici...
- A, habar n-are el despre ce vorbim noi, zise Bree, după care îl gâdilă. Nu-i aşa, bebeluş?

Davy începu să chicotească şi se trase din poala Shan- nei pentru a se întinde către mătuşa lui. Shanna simţi durerea absenţei lui aproape instantaneu.

- Chiar te ataşezi din ce în ce mai tare de el, nu-i aşa? spuse Bree, arătând din cap către Davy, care se cocoţase la ea în poală.
- E un puşti grozav, rosti Shanna.
- Nu e fiul tău vitreg, totuşi... cum spuneai că îi cheamă? Henry?

Shanna suspină.

-Nu, nu e.

Bree se uită lung la ea, cântărind bine situaţia.

- Bine, o să-ţi pun o întrebare şi sper să nu te simţi jignită, dar atracţia pe care o simţi pentru fratele meu a apărut cumva datorită lui Davy, pentru că ţi-e dor de fiul tău vitreg?

Shanna habar nu avea ce răspuns să îi dea. Adevărul era destul de complex.

- Poate la început, recunoscu ea, într-un final.

Bree se uită la ea cu o cută de îngrijorare

între sprâncene.

- Dar nu şi acum?

Shanna oftă._

-Acum, nu. începeam să mă îndrăgostesc de Kevin.

- *începeai?* rosti Bree, agăţându-se de acest cuvânt. Deci ceva s-a întâmplat. Ce? Hai, Shanna. Nu pot să vă ajut dacă nu ştiu ce se întâmplă.

- Nu cred că poţi ajuta, îi răspunse Shanna. A fost decizia mea. E cel mai bine aşa.

Bree făcu ochii mari.

-Tu te-ai despărţit de el? Uau! Nu mă aşteptam la una ca asta. Dacă te îndrăgosteai de el, de ce Dumnezeu să faci asta?

- Iţi aduci aminte că ţi-am spus că n-o să discut asta cu tine? o întrebă Shanna, exasperată.

Bree zâmbi larg.

- Insistenţa mea de obicei dă roade. Bucură-te că-n locul meu nu e Abby sau Jess. N-ai fi avut nici o şansă. Te-ar fi făcut să spui tot de-acum zece minute.

-Mă îndoiesc, spuse Shanna.

-Aş putea să le chem. Să le las pe ele să încerce, propuse Bree, plină de voioşie.

-Te rog, nu.

Mick se întoarse tocmai atunci, cântări situaţia din- tr-o singură privire, îşi sărută fiica pe obraz, după care îşi trase şi el un fotoliu.

- Despre ce discutaţi?

- Despre motivul pentru care Shanna s-a despărţit de Kevin, spuse Bree imediat. Nu vrea nici în ruptul capului să îmi explice.

Mick se lăsă pe spătar, cu o expresie uluită.

- Şi eu, care credeam că el era cel care se

purta ca un netot!

- Şi eu la fel, spuse Bree.

Mick se uită la fiica lui.

- Nu ţi-a spus motivul?

- Până acum, nu, îi zise Bree.

- Sunt încă aici, de faţă, rosti Shanna, iritată.

- Dar tot nu ne zici nimic, am dreptate? spuse Bree.

Shanna dădu aprobator din cap.

-Atunci, deocamdată eu şi tata vom încerca să înţelegem de capul nostru cum stau lucrurile, îi răspunse Bree.

În timp ce le asculta speculaţiile care deveneau din ce în ce mai trase de păr, Shanna era conştientă de strategia lor. Voiau să o zgândăre într-atât încât să le spună adevărul. Dar nu avea să se lase dusă de nas.

- I-a dat papucii pentru că suntem irlandezi, rosti Mick. Probabil că are ceva împotriva irlandezilor.

Bree dădu negativ din cap.

- Suntem prea mulţi, asta el. O intimidăm. Scoase un oftat teatral. Cred că s-a săturat să ne tot băgăm în relaţia lor.

- Ei, dacă nu e-n stare să se descurce cu nişte intervenţii bine intenţionate, poate că aşa e cel mai bine, spuse Mick.

- Doar că fratele meu e nebun după ea, rosti Bree.

- Şi Davy la fel, spuse Mick întristat, cu ochii aţintiţi asupra nepotului lui.

- Ei, terminaţi odată? îi imploră Shanna. Lăsaţi-ne pe mine şi pe Kevin să ne lămurim lucrurile cum ştim.

Mick o ţintui cu o privire dură.

- încercaţi să lămuriţi lucrurile? Mie nu mi se pare că aşa stau lucrurile, având în vedere că el stă ascuns în Annapolis până seara târziu.
- Poate că a cunoscut pe altcineva, sugeră Bree, după care chicoti, amuzată de reacţia îndurerată a Shannei, pe care aceasta nu reuşise să şi-o ascundă suficient de repede. Bine, îmi pare rău. A fost o răutate din partea mea. Voiam doar să obţin o reacţie sinceră de la tine, şi am reuşit. Eşti în continuare îndrăgostită de Kevin, indiferent ce zici tu.
- N-am zis niciodată efectiv că nu aş fi. Tu ai tras concluzia asta singură. Şi chiar nu mă simt în largul meu purtând această discuţie cu tatăl şi sora lui. Duceţi-vă acasă şi luaţi-l pe el la rost. Nu mă încolţiţi aşa. Oi fi fost eu cea care a pus punct, dar el a fost cel care mi-a dat motivul ca să o fac.

Mick se aplecă spre ea, cu ochii scăpărându-i.

- Ei, acum mai merge! Ce-a făcut?
- Intrebaţi-l pe el, repetă ea pentru ceea ce-i părea a fi a mia oară.

Mick oftă greoi şi se ridică în picioare.

- Nu cred că o să mai scoatem nimic de la ea azi, Bree.

Fiica lui nici măcar nu încercă să-şi ascundă vreun pic dezamăgirea.

- Cred că nu.

-Să-ţi achit cărticica lui Davy, rosti Mick, pornind către casa de marcat.

Dorindu-şi să-i vadă odată ieşiţi din librărie, Shanna refuză dând din cap.

- E cadou.
- Cred că de-abia aşteaptă să plecăm, remarcă Bree. Mick chiar îi aruncă o privire compătimitoare.

- Nu prea pot spune că n-o înţeleg. Ştii că nu încercăm decât să vă ajutăm, nu?

-Ştiu, murmură Shanna.

Totuşi, cât timp Kevin era hotărât să o ţină la distanţă, nimeni nu putea face nimic să-i ajute.

capitolul 20

Kevin ştia că nu avea să-i meargă să se ascundă în Annapolis la sfârşiturile de săptămână. Rudele lui deja începuseră să pună mult prea multe întrebări despre serile petrecute la serviciu până târziu în timpul săptămânii. Privindu-l înţelegător, Trace reuşise să o reducă la tăcere pe Abby, dar nu era nimeni care să o împiedice pe Bree sau pe Jess să îl bată la cap. Chiar şi buni şi Mick îşi dăduseră cu părerea despre absenţele sale prelungite. Era obositor să le facă faţă, dar se aşteptase la aşa ceva.

În dimineaţa aceasta, imediat ce Davy se trezi şi fu îmbrăcat, iar restul plecaseră la biserică, Kevin îşi luă fiul şi porni spre port pentru a verifica modificările care se făceau la vasul lui. Cel puţin acesta fusese pretextul de care se folosise. Să stea pe punte, chiar fără să plece din port, avea să fie mai odihnitor decât să rămână acasă la prânzul de duminică, ţintuit de privirile atente ale celorlalţi.

Avusese grijă să îi lase un bilet lui buni, ca aceasta să ştie că el şi Davy nu aveau să se întoarcă înainte de masa de prânz, dar intenţionat se exprimă destul de vag, astfel încât nimeni să nu-şi dea seama unde se duseseră. Se aştepta să petreacă o după-

amiază liniştită şi plăcută împreună cu fiul lui.

Asta cel puţin până îşi ridică privirea şi o văzu pe Bree îndreptându-se către el, cu o expresie de hotărâre sumbră întipărită pe chip. Scoase un oftat şi se întrebă dacă ar fi putut să sară peste bord cu Davy şi să înoate departe, foarte departe, înainte ca ea să ajungă acolo.

- Cum de m-ai găsit? întrebă el când ea păşi uşor de pe doc la bordul vasului.

- Bwee! rosti încântat Davy, ridicându-şi mânuţele.

- Nu eşti chiar aşa complex, rosti ea în timp ce-i ridica fiul în braţe. Nu erai pe plajă sau pe pontonul oraşului, iar maşina ta era în parcarea portului. Te-aş sfătui să nu te apuci niciodată de fărădelegi. Eşti mult prea previzibil.

- Pe viitor va trebui să ţin minte să las maşina altundeva, ca să te induc în eroare, zise el acru. Sau poate o să merg pe jos.

- Din vorbele tale înţeleg că încerci clar să ne eviţi, deşi noi te cunoaştem cel mai bine, spuse ea.

- Ei, crezi? O măsură din priviri, curios. Buni te-a trimis?

-Nu.

- Tata?

-Am venit din proprie iniţiativă, îl anunţă ea. îmi fac griji pentru tine.

-Nu-i nevoie. După cum vezi, sunt foarte bine.

- Zău? în loc să fii cu familia la masa de duminică, te ascunzi aici, în Harbor Lights. Şi nici să nu încerci să-mi apui că faci una-alta la vas, pentru că te-am prins în flagrant de stat degeaba.

- Nu-i adevărat, o contrazise el. Eu şi Davy suntem într-o aventură, nu-i aşa, puştiule?

-Âhă, confirmă Davy. Prindem peşte.

- Zău? rosti Bree, cu un scepticism evident. Nu văd nici o undiţă pe-aici.

- Abia acum începeam să ne pregătim, îi spuse Kevin. Ne relaxam, încercând să le dăm peştilor o senzaţie falsă de siguranţă.

Bree se mulţumi să-şi dea ochii peste cap, după care se instală pe scaunul de lângă al lui şi îşi cocoţă picioarele goale pe o balustradă.

- E chiar relaxant, recunoscu după un timp.

- Era, rosti el, cu subînţeles.

-Adică înainte să vin eu aici.

Kevin zâmbi larg.

- Bine, spune-mi ce vreau să ştiu şi o să plec.

-Adică?

- De ce tu şi Shanna v-aţi despărţit.

- Cine spune că asta s-a întâmplat?

- Mi-a recunoscut-o ea. Mi-a spus chiar că a fost ideea ei, dar că tu ai fost cel care a determinat hotărârea asta. Şi, înainte să te agiţi că a vorbit despre chestiunile voastre intime, vreau să ştii că practic am torturat-o ca să obţin şi asta de la ea.

Kevin chicoti, amuzat.

- îmi închipui. E destul de secretoasă, iar tu nu te dai bătută deloc uşor.

- Ei, m-a ajutat şi tata.

Kevin scoase un geamăt.

- Cred că Shannei i-a plăcut la nebunie să vă aibă pe amândoi pe cap.

- Ne-a ţinut piept destul de bine. Asta m-a făcut s-o plac şi mai mult. îl cercetă cu grijă. Ia zi, chiar s-a terminat între voi?

- Sper că nu, recunoscu el.
- Ce s-a întâmplat?

Kevin luă în calcul să evite să răspundă la întrebare, dar nu avea rost. Bree avea să-l bată la cap aşa cum o bătuse la cap şi pe Shanna. De ce să nu cedeze elegant? în plus, putea să-i prindă bine o perspectivă nouă asupra situaţiei.

- Mi-a venit ideea asta tâmpită că ar trebui să încetinim mersul relaţiei, spuse el. Ridică din umeri când văzu că ea îl privea de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ei, la momentul ăla mi se părea că era cel mai bun lucru.
- Şi acum... că ai avut timp să te mai gândeşti?
- Aproape că pot să înţeleg de ce ea a interpretat totul ca pe o respingere.

Bree scoase un geamăt.

- Te rog, spune-mi că nu ai venit cu planul ăsta minunat al tău chiar după ce te-ai culcat cu ea.

-Nu a fost *chiar* imediat, zise el, pe un ton defensiv. La câteva zile după aceea.

- Ceea ce e mult mai bine, rosti ea, cu un dezgust nedisimulat. îl înghionti în braţ. Ce Dumnezeu e în mintea ta?
- Mi-am cam ieşit din mână cu chestiile astea. în plus, relaţiile s-au schimbat de ultima dată când am mai avut eu problema asta, se apără el.
- Zău? N-am observat să fi ieşit pe piaţă o ediţie revizuită a regulamentului. E cumva de vânzare la librăria Shannei? Sunt sigură că ar fi foarte încântată să-ţi vândă un exemplar.

Sesizându-i sarcasmul, Kevin se încruntă.

- În caz că nu ai observat, am fost în doliu. Soţia mea a murit.

Bree îşi îndreptă poziţia şi îl privi în ochi.

- Cu riscul de a părea nepăsătoare şi lipsită de respect... ăsta-i praf în ochi! Nu eşti în doliu. Dacă e să ai o problemă, e că te roade vinovăţia pentru că nu jeleşti moartea Georgiei aşa cum crezi tu că ar trebui sau aşa cum cred părinţii ei c-ar trebui s-o faci.

Auzindu-i siguranţa din glas, Kevin clipi, surprins.

- Era soţia mea! protestă el. Şi mama lui Davy.

- Crezi că eu nu ştiu asta? Şi în mod clar nu spun că moartea ei nu a fost o tragedie îngrozitoare, spuse ea. Dar ştiu şi ce efect a avut asupra ta când a luat decizia de a se întoarce în Irak. Ai acceptat totul cu stoicism, dar ai fost distrus de hotărârea ei de a vă părăsi pe tine ^i pe Davy.

- Işi făcea datoria, ca mii de alţi soldaţi patrioţi, spuse el, cu dârzenie, aşa cum o făcuse de cel puţin o sută de ori înainte.

-Aşa vedea ea lucrurile, consimţi Bree. Şi mulţi oameni le-ar vedea la fel şi ar admira-o pentru dăruirea ei. Dar situaţia voastră era diferită. În cazul vostru, plecarea ei ţi-a adus aminte de cum mama ne-a părăsit pe noi toţi. Nici măcar nu încerca să negi asta!

- Bine, să zicem că e un sâmbure de adevăr în ce spui tu, dar asta nu schimbă faptul că a murit.

-Nu, din păcate, nu, rosti ea, cu mai multă compătimire.

- Ar fi trebuit să o opresc să se întoarcă acolo.

- Ei, te rog, doar nu crezi la modul serios că ai fi putut să spui ceva care să o facă să se răzgândească. Georgia era hotărâtă. Credea cu toată inima în misiunea ei.

-Aş fi putut să fac ceva, insistă el. Dacă m-aş fi străduit, ar fi şi acum în viaţă.

Bree se uita îngrijorată la el.

-Nu poţi să-ţi duci zilele gândindu-te la asta. O să te înnebuneşti singur. A murit. Asta e realitatea. Dar tu nu ai murit, Kevin. Eşti viu şi te-ai îndrăgostit de o femeie minunată care e dispusă să se lanseze într-o relaţie cu tine. Nu-nţelegi ce lucru extraordinar e ăsta? Nu da cu piciorul la tot prefăcându-te că trecutul a fost idilic. Să o iubeşti pe Shanna nu îţi anulează relaţia pe care ai avut-o cu Georgia. Nu înseamnă decât că inima îţi spune că eşti gata să mergi mai departe.

- Cum să pot să fac una ca asta, când ştiu bine cum o să îi afecteze pe părinţii Georgiei, mai ales pe mama ei?

- Nu poţi să-ţi trăieşti viaţa ca să le faci pe plac soţilor Davis. Cel mai bun lucru pe care poţi să îl faci pentru ei e să ai grijă ca Davy să fie sănătos şi fericit. Şi cel mai bun lucru pe care poţi să îl faci pentru nepotul lor e să onorezi amintirea mamei lui, să te asiguri că ei vor face mereu parte din viaţa lui şi să-i oferi o casă normală şi plină de fericire.

- înconjurat de oameni ca tine? glumi el, pentru a mai relaxa atmosfera.

Bree începu să îl gâdile pe Davy.

- Hei, să ştii că sunt cea mai bună mătuşică din toată lumea, nu-i aşa, Davy?

- A mai bună, confirmă băieţelul, dând din cap foarte convins.

-Vezi? Ţi-am spus eu! rosti Bree, ridicându-se şi dân- du-i-l pe Davy. Hai acasă, să iei masa cu noi toţi.

Kevin refuză dând din cap.

-Azi, nu. Poate săptămâna viitoare. Tot trebuie să-mi mai pun gândurile în ordine.

- Ei, nu le învârti prea mult pe-acolo, că-ţi ia capul foc, îl tachină ea.

- O să încerc.

Bree îl sărută pe obraz, după care îi presără pe creştet lui Davy o mulţime de sărutări uşoare şi sări înapoi pe doc.

- Vă iubesc!

- Şi noi pe tine, îi răspunse Kevin. Chiar dacă eşti o pacoste.

- Dar sunt o pacoste deşteaptă, replică ea.

O urmări cu privirea, după care se gândi la ce îi spusese. Să o scoată pe Shanna din viaţa lui pentru că se simţea vinovat chiar era absurd. Dacă lucrurile dintre ei erau atât de pasionale, nu era acesta tocmai un motiv să accepte relaţia, nu drept un pretext pentru a se retrage?

Se întreba dacă era prea târziu să-i spună Shannei că fusese un idiot. Dar, pe de altă parte, nu exact pentru asta trăiau cea mai mare pare dintre femei, să audă bărbaţii recunoscând asta? Probabil că avea să o umple de satisfacţie.

Trecură aproape zece zile până ce Kevin îşi adună curajul necesar pentru a veni la librărie. Habar nu avea la ce primire să se aştepte. Ştia doar că despărţirea aceasta nu era o soluţie bună pentru el. Avusese şi o groază de timp, în drumurile către şi de la Annapolis, să se gân-

dească despre cum vedea Bree întreaga situaţie cu Shanna, asta ca să nu mai pomenim despre părerile ei despre relaţia lui cu Georgia.

În mod clar, era adevărat că sentimentele lui pentru Shanna deveniseră mai profunde puţin câte puţin. Mai ales după chinul acestei despărţiri, nu voia să mai trăiască nici o zi fără să petreacă timp cu ea. Era o femeie în carne şi oase, nu ca imaginea idealizată a Georgiei de care se agăţase până acum.

Bree aproape că-l provocase să se uite atent şi lucid la căsnicia lui. II obligase să vadă lucrurile care fuseseră în faţa lui în tot acest timp. Prinşi în intensitatea atmosferei de război, el şi Georgia se pripiseră să se căsătorească mânaţi pur şi simplu de dorinţa fizică şi de o nevoie disperată de legătură cu o altă persoană. Poate că, dacă ar fi avut destul timp, ar fi putut să se cunoască reciproc pe un alt palier, dar asta nu se întâmplase. Transformarea căsniciei lor într-un fel de basm romantic era o răstălmăcire a trecutului.

Nu că Georgia nu fusese o persoană deosebită şi o femeie frumoasă. Chiar fusese. Dar, când se întorsese în Irak, lăsându-l acasă cu Davy, proclamase că fusese vorba de loialitate pentru datorie faţă de oricine îi pusese decizia sub semnul îndoielii, dar faţă de sine recunoscuse că era pur şi simplu dependentă de adrenalina războiului. Ii plăcea la nebunie să fie soldat şi, cu cât situaţia era mai stimulantă, cu atât era mai încântată. Mai devreme sau mai târziu, ar fi trebuit să privească adevărul în faţă – că îşi doreau lucruri diferite în viitor. Poate că ar fi încercat, dar Georgia n-ar fi acceptat niciodată pe deplin

genul de viaţă liniştită pe care Kevin şi-o dorea pentru el şi familia sa.

De fapt, găsise exact genul acesta de trai aici, în Chesapeake Shores. îi plăcea foarte mult stilul de viaţă domol şi noua slujbă, cu unchiul lui. Şi poate că surorile lui îl băteau la cap scandalos de mult, dar le iubea la nebunie. Pe buni o adora efectiv. Chiar şi contactele sale cu Mick, şi mai ales cu Megan, începeau să ia o nouă turnură. Era un mediu grozav în care să îşi crească fiul.

Şi mai era şi Shanna. Era stabilă ca o stâncă şi la fel de îndrăgostită de Chesapeake Shores ca şi el. îl adora pe Davy. Şi îi intrase pe sub piele cu ochii aceia mari, zâmbetul amabil şi atingeri care îi încălzeau sângele, aducându-l la punctul de fierbere într-o clipită. Se putea vedea cu ea. Era timpul să recunoască toate aceste lucruri în faţa ei.

în seara aceea îşi făcu apariţia la librărie, ajungând intenţionat chiar când ea închidea, pentru a fi şanse minime să fie întrerupţi.

- Hai să luăm cina împreună, îi propuse, fără nici un preambul.

- Pardon?

Shanna nu părea impresionată de această invitaţie de ultim moment.

- Ei, hai, încercă el să o convingă. Putem să ne urcăm în maşină, să găsim un local romantic, pe malul oceanului...

În ochii ei apăru o scânteiere de alarmă, dar şi altceva. Un dor, dacă nu se înşela el.

- Ce s-a schimbat? întrebă ea, arătându-şi clar ezitarea.

- O să-ţi explic la cină. Dacă încerc să o fac aici, acum, o să stăm aici până la micul dejun.

Shanna îl cercetă un minut încheiat, după care dădu aprobator din cap.

- Bine, sigur, spuse ea. Ai ceva anume în gând?

Kevin dădu din cap, în semn de confirmare.

- Pe tine. Cam tot timpul.

În ochii ei apăru o sclipire de speranţă.

- înţeleg.

Kevin era tentat să îi explice pe loc, să-şi dea cărţile pe faţă şi să o implore să îl ierte. Totuşi, înainte să apuce să o facă, uşa librăriei se deschise şi o femeie necunoscută intră. Cu ea era un băieţel, de vreo şase-şapte ani, care o ţinea strâns de mână. Văzu în ochii Shannei că aceasta îi recunoscu imediat, chiar în acelaşi timp când se albi la faţă.

- Bună seara, Shanna, rosti pe un ton scorţos femeia mai în vârstă.

Băieţelul îşi ridică privirea la ea, cu o expresie circumspectă. Shanna se lăsă în genunchi la nici un metru în faţa lui.

- Bună, Henry, îi spuse în şoaptă, cu glasul tremurând şi lacrimi pe obraji.

Apoi îşi deschise braţele şi, după o ezitare care păru cât o eternitate, acesta se avântă în îmbrăţişarea ei.

- Mami, scânci el, cu braţele petrecute strâns pe după gâtul ei.

Kevin se holba la ei, invadat de o senzaţie de şoc. Shanna avea un copil? Un fiu despre care nu rostise nici o vorbă? Un fiu pe care îl lăsase în grija altcuiva? Amintirile despre cum mama lui îşi părăsise familia i se revărsară în minte. Durerea pe care o simţise de fiecare dată când ea trecuse fulgerător prin vieţile lor, când venise într-una dintre vizitele ei, după care

plecase din nou. Şi o mai vedea şi pe Georgia, care alesese să-şi servească ţara în defavoarea rămânerii alături de copilul ei, o decizie admirabilă poate, dar una cu consecinţe tragice. Era oare blestemat să fie înconjurat de femei care aveau priorităţile total distorsionate, sau cel puţin după standardele lui?

Intr-o clipită, tot ce ştia – sau credea că ştie – despre Shanna fu întors cu susul în jos. Fără nici un cuvânt, ieşi din librărie şi o lăsă să-şi vadă de reuniunea ei, bles- temându-se din nou pentru că era un idiot.

Shanna era conştientă de şocul întipărit pe chipul lui Kevin chiar înainte de a se întoarce şi de a pleca din librărie, dar cu Henry agăţându-se de ea şi doamna Hamilton aşteptând, nu îndrăzni să fugă după el. În plus, momentul acela era prea dulce, prea îndelung aşteptat, pentru a nu savura fiecare clipă.

Băieţelul pe care îl iubea era chiar aici, în braţele ei. Crescuse de când îl văzuse ultima oară. Părul îi era plin de şuviţe blonde de la timpul petrecut jucându-se în soarele verii, iar pe nas avea pistrui. Braţele lui slăbuţe o strângeau strâns.

- Mă bucur atât de tare că eşti aici, îi tot spunea, ri- dicându-şi privirea, pentru a o include şi pe mama lui Greg în această situaţie.

Poate că doamna Hamilton nu era persoana ei preferată, dar chiar în secunda aceea o adora pentru că îl adusese pe Henry la ea.

Când, într-un final, băieţelul îi dădu drumul din braţe, se uită în jur, cu ochii luminaţi de curiozitate.

- Librăria ta e chiar tare. Pot să mă uit pe-aici?
- Bineînţeles, răspunse ea imediat. Alege-ţi câteva cărţi pe care le-ai vrea, iar eu şi bunica ta putem să stăm puţin de vorbă. Se întoarse către mama lui Greg, remarcă osteneala din ochii ei şi resemnarea întipărită pe trăsături.
- Pot să te servesc cu un ceai? Sau o cafea?

-Aş vrea un ceai, dacă nu e prea mare deranjul.

-Nici un deranj, o asigură Shanna. Earl Grey?

Doamna Hamilton păru surprinsă că Shanna îşi amintea ceaiul ei preferat.

- Da, te rog.

Shanna se duse în cămăruţa din spate şi rămase câteva minute acolo, fierbând apa şi pregătind ceaiul, încercând în tot acest timp să-şi dea seama de ce veniseră doamna Hamilton şi Henry aici. Nu că avea vreo importanţă, cât timp ea putea să stea chiar şi puţin timp cu Henry.

Se întoarse în librărie şi o găsi pe fosta ei soacră aşezată în secţiunea pentru copii, privindu-l pe Henry cu un amestec de adoraţie şi tristeţe. Deloc conştient de starea ei, băieţelul trăgea cărţi de pe rafturi şi turuia despre cele care erau preferatele lui şi cele pe care voia să le citească. În momentul acela, Shanna îşi aminti cât se putea de acut cât de mult Henry era o versiune mai mare a lui Davy.

Ii înmână doamnei Hamilton ceaşca cu ceai şi se aşeză pe marginea fotoliului aflat faţă în faţă cu cel pe care stătea ea.

- Chiar mă bucur că aţi venit, spuse simplu. Privirea îi alunecă spre Henry. Mi-a fost atât

de dor de el...

- Şi lui i-a fost dor de tine, răspunse doamna Hamilton. Şovăi un moment, cu un aer care trăda că încă nu se hotărâse pe deplin într-o anume privinţă. Intr-un final, spuse: Am putea să vorbim între patru ochi? în cămăruţa din spate, poate?

- Bineînţeles. Shanna se opri doar cât să ciufulească părul deja răvăşit al lui Henry. Ne întoarcem imediat, dragule.

- Bine, răspunse el, abia aruncându-i o privire, absorbit de acumularea teancului de cărţi pe care voia să le citească.

în spate, Shanna îi făcu semn doamnei Hamilton să ia loc pe scaunul mai confortabil de la biroul ei, după care îşi trase un taburet.

- E totul în regulă?

Ochii femeii mai în vârstă se umplură de lacrimi.

-Nu. Greg nu se reface aşa cum sperasem. Ficatul i-a fost afectat.

- îmi pare sincer rău, îi spuse Shanna, întinzând mâna către a ei. Vorbesc foarte serios.

Doamna Hamilton păru surprinsă, fie de atingerea ei, fie de sinceritatea din spatele acelor cuvinte.

- Chiar te cred.

- Am încercat din răsputeri să îl conving să apeleze la cineva pentru a fi ajutat, îi spuse Shanna. Era convins că nu avea o problemă. Deşi reuşi să-şi cureţe tonul de orice note acuzatoare, adăugă: Şi nici voi.

- Eu şi tatăl lui pur şi simplu nu voiam să acceptăm una ca asta. Cred că eram chiar un pic jenaţi că fusese nevoie să apară cineva ca

tine ca să ne spună că propriul nostru fiu avea probleme. Oamenii din cercurile în care ne învârtim mai beau câteva cocteiluri în plus... Am presupus că la asta se rezuma şi Greg.

Shanna încercă să nu se simtă jignit de exprimarea „cineva ca tine”. Totuşi, din câte se părea, doamna Hamilton îşi dădu seama cum sunase această formulare.

-Nu am vrut să mă exprim aşa înjositor, spuse, cu o notă de scuze sincere în voce. Mă refeream la faptul că tu abia dacă-l cunoşteai pe Greg, dar ai sesizat problema.

- Sunteţi părinţii lui. Nu aţi vrut să vedeţi că există o problemă, răspunse Shanna, capabilă să fie mai generoasă în opinii acum, că se mai detaşase de acea situaţie volatilă. Nici eu nu am vrut să accept asta, la început.

- Ei bine, îmi pare rău pentru cum am reacţionat când ai apelat la noi, rosti ea. Mai ales acum, că am venit să te rog ceva.

Shanna o privi cu surprindere.

- Cu ce pot să te ajut?

- Să ai grijă de Henry, răspunse ea. Nu e fericit cu noi. Eu şi bunicul lui suntem prea în vârstă ca să putem ţine pasul cu un băieţel plin de energie. În zona noastră nu sunt copii de vârsta lui. Mă tem că situaţia nu are decât să devină şi mai dificilă. Greg va veni să stea la noi. Sperăm că starea lui se va îmbunătăţi, dar e posibil să nu. În momentul de faţă, se pare că nu se recomandă transplantul, aşa că nu avem cum să ştim ce-o să se întâmple. Henry n-ar trebui să trăiască într-o asemenea incertitudine.

Shanna abia dacă îndrăznea să spere că înţelesese corect.

- Vreţi ca eu să îi fiu tutore? O mamă temporară? Aţi fi dispuşi să mă lăsaţi să îl adopt?

Aceste întrebări părură să o facă pe doamna Hamil- ton să se fâstâcească.

-Nu am discutat între noi aspectele legale, deşi ştiu că trebuie. Eram atât de nerăbdătoare să discut cu tine, că pur şi simplu m-am urcat în maşină cu Henry şi am venit ţintă aici.

Shanna îşi dorea cu disperare ca totul să fie cât mai clar, dar în situaţia de faţă, poate că nu se putea aştepta la aşa ceva, cu atât mai puţin să bată din picior ca să fie aşa.

- Ce-ar fi să considerăm şederea lui aici drept o vizită prelungită, cel puţin până începe şcoala? sugeră Shanna. Aşa, Henry n-o să-şi facă speranţe că o să locuiască aici cu titlu permanent, iar voi veţi avea timp să hotărâţi ce fel de aranjament pe termen lung ar fi cel mai potrivit.

Doamna Hamilton o privi cu uluire.

-Te porţi foarte generos, având în vedere situaţia. După ce s-a întâmplat la procesul pentru custodie, am crezut că s-ar putea să ne refuzi.

-Mie acum nu-mi pasă, ca întotdeauna, decât de ce e cel mai bine pentru Henry. II iubesc. Dacă pot să fac ceva să-l ajut în vreun fel, fie temporar, fie permanent, o s-o fac.

Rosti aceste cuvinte fără nici o ezitare şi fără să se gândească deloc ce efecte devastatoare ar avea asupra ei dacă ar fi trebuit să renunţe la el din nou.

- Aş vrea să stabilim din capul locului că o să vină des acasă, ca să-şi vadă tatăl, dacă situaţia permite aşa ceva.

-Absolut, rosti Shanna fără ezitare.

Doamna Hamilton şovăi o clipă.

- Ai loc pentru el? N-o să fie un deranj să îl ai aici?

-Am un apartament cu două dormitoare chiar la etaj. Poţi să-l vezi chiar acum, dacă vrei. Pot să aranjez al doilea dormitor pentru el.

- Dar ai librăria, totuşi... O să poţi să te descurci cu un băieţel cu tine?

- încerci să mă descurajezi?

- Nu, mă gândesc doar la aspectele practice, insistă doamna Hamilton.

- Ei, după cum am spus, apartamentul e chiar la etaj. Henry poate veni aici în timpul zilei, sau o să fac aranjamentele necesare ca să-şi petreacă timpul cu alţi copii de vârsta lui.

- Un fel de grădiniţă de vară? întrebă doamna Hamilton, cu o expresie oripilată.

Văzându-i reacţia, Shanna aproape că izbucni în râs.

- Am o prietenă care are două gemene de aceeaşi vârstă cu Henry. Ea are o guvernantă care are grijă de ele şi de nepotul ei. Sunt convinsă că vor fi încântaţi să-l primească şi pe Henry la ei din când în când.

Asta presupunând că Kevin nu avea să refuze categoric, îşi spuse ea, ştiind cât de supărat fusese când plecase, mai devreme.

- Nu m-aş fi aşteptat ca familiile dintr-un orăşel ca ăsta să aibă guvernante, spuse mama lui Greg, pe un ton tocmai potrivit pentru o snoabă din înalta societate.

- De fapt, Abby e un agent de bursă de mare succes pe Wall Street, care acum conduce sucursala din Balti- more a firmei ei de brokeraj. Logodnicul ei se ocupă de design

grafic şi are o listă de clienţi impresionantă, printre care o mulţime de companii importante. Tatăl ei e arhitectul care a proiectat oraşul acesta şi multe altele din toată ţara.

Doamna Hamilton părea uimită.

-Trebuie să recunosc că sunt surprinsă şi impresionată.

-Ar trebui să te plimbi un pic cu maşina prin zonă înainte să te întorci acasă. Cred că o să descoperi că e un orăşel minunat. Henry o să se simtă foarte bine cât o să stea aici.

- O să fie cu cineva care îl iubeşte. Asta e singurul lucru de care îmi pasă, răspunse doamna Hamilton.

- Aveai de gând să îl laşi la mine azi? întrebă Shanna, abia îndrăznind să spere aşa ceva.

-Nu, recunoscu doamna Hamilton, cu o expresie stânjenită. Decizia de a veni aici a fost una impulsivă. Cred că am vrut să arunc o privire pe aici înainte de a lua o decizie fermă. O să discut cu soţul meu şi cu Greg în seara asta.

Văzând expresia dezamăgită care apăru instantaneu pe faţa Shannei, o linişti:

-Nu-ţi face griji. Vor fi şi ei de acord că asta e cea mai bună soluţie, o să mă ocup eu. Ce-ar fi să-l aduc pe Henry înapoi vineri? E bine aşa?

Shanna avu nevoie de toată puterea ei de stăpânire pentru a nu scoate un chiot de bucurie în stare pură.

-Vineri ar fi minunat. O să am timp să-i aranjez camera.

Doamna Hamilton îşi puse ceaşca deoparte. Abia dacă gustase din ceai. Shanna bănuia că

nu fusese decât un fel de recuzită, să îşi liniştească emoţiile.

Shanna se ridică odată cu musafira ei şi fu şocată când doamna Hamilton o îmbrăţişă stângaci.

- Mulţumesc că ai acceptat asta, îi spuse ea. Ştiu că nu aveam nici un drept să-ţi cer aşa ceva.

- Când vine vorba de Henry, vei avea mereu dreptul de a-mi cere orice, o asigură Shanna. Să-i spunem acum?

- Dacă nu te superi, lasă-mă să fiu eu cea care să-i spună, răspunse doamna Hamilton. Aş vrea să aştept până după ce voi fi discutat cu tatăl şi bunicul lui. Buzele i se curbară uşor. Şi o să fie frumos ca eu să fiu cea care-i dă şi cea mai bună veste cu putinţă, nu ca de obicei. O să fie foarte entuziasmat. A tot întrebat de tine de când s-a mutat la noi acasă. Iar Greta – dădu uşor din cap – jur că femeia aia îţi cântă osanale cât e ziua de lungă. Dacă ţi-ar fi de ajutor, o s-o trimit aici. O să mă ocup eu de cheltuielile necesare ca să aibă locuinţa ei separată.

Shanna o privi uluită.

- În mod clar, pentru Henry ar fi mai uşor să treacă peste toate aceste schimbări dacă ar continua să o aibă alături. Eşti sigură?

- Ei, nu prea pot să o las fără slujbă după tot ce-a făcut pentru băieţelul nostru, nu? rosti doamna Hamilton. O să mă ocup de toate aranjamentele necesare.

-Mulţumesc.

În librărie, Henry îşi redusese teancul de cărţi la trei volume pe care pur şi simplu trebuia să le aibă în biblioteca lui.

- Sunt prea multe? întrebă el, îngrijorat.
- În nici un caz, răspunse Shanna.

Băieţelul îi adresă o privire plină de dor.

- Mi-ar plăcea să le citeşti şi tu cu mine.
- Şi mie, îi spuse ea, abia reuşind să se abţină să-i spună că exact asta avea să facă peste doar câteva zile. Dar îi datora doamnei Hamilton prilejul de a fi cea care să îi dea vestea. Ştia exact cât de greu îi venea să facă asta, pentru binele lui Henry.

Puse cărţile într-o pungă, după care ieşi din librărie cu Henry şi cu bunica lui. Se lăsă în genunchi şi îl îmbrăţişa cu căldură pe micuţ.

-Te iubesc.

De data aceasta, cu faţa ascunsă în curbura gâtului ei, îl auzi murmurând cuvintele:

- Şi eu te iubesc.

Uimitor, când se ridică în picioare, îşi dădu seama că durerea aceea permanentă din inima ei, care se instalase acolo de la divorţ, dispăruse în sfârşit. Fusese înlocuită în mod miraculos de speranţă.

capitolul 21

Recunoscătoare că unele dintre hypermarketuri se aflau la nici o oră cu maşina de Chesapeake Shores, Shanna plecă imediat după ce închise librăria să ia toate cele ce i se păreau necesare pentru aranjarea camerei unui băieţel. Deja pusese deoparte mai multe dintre cărţile la care se uitase Henry. Pe acelea avea să le pună lângă patul lui. Deşi se întreba dacă n-ar fi trebuit să aştepte ca doamna Hamilton să îi spună că decizia fusese acceptată de toţi din familie, nu se putea

abţine să se pregătească pentru vizita lui Henry ca şi cum totul ar fi fost deja sigur.

Până se întoarse acasă, la zece, comandase un pat de o singură persoană şi o comodă asortată, care trebuia asamblată, apoi alesese o vopsea de un galben ca soarele, cearceafuri şi prosoape, o veioză cu elemente decorative din sport şi afişe cu echipele lui preferate de baseball şi fotbal american, de pus pe pereţi. Acestea erau obiectele pe care şi le amintea că le avea şi în camera lui de acasă. Ar fi cumpărat chiar mai multe, dar când era pe punctul de a întrece orice măsură, se hotărâse că Henry ar fi trebuit să aibă un cuvânt de spus în alegerea celorlalte obiecte din camera lui cea nouă.

întoarsă acasă, prea entuziasmată ca să doarmă, rămase trează până după miezul nopţii pentru a da cu un prim strat de vopsea pe pereţii dormitorului. Având doar câteva zile până ce Henry probabil că avea să vină într-o vizită prelungită de cel puţin o lună, voia ca totul să fie perfect.

De dimineaţă, cutiile cu patul şi comoda îi fură livrate chiar când Mick O'Brien se dădea jos din maşină, îndreptându-se către Sally's. îşi schimbă imediat direcţia de mers, venind către ea, şi arătă către cutiile care erau transportate înăuntru.

- O să poţi să te descurci cu alea? o întrebă. Presupun că le duc sus, în apartamentul tău?

Shanna confirmă dând din cap.

- Habar n-aveam că vor fi aşa mari cutiile.

-Ce-ai zice să rămân eu în librărie, ca tu să poţi să-i îndrumi pe muncitori să le ducă sus şi să le pună unde vrei să le aşezi? Aşa n-o să te mai chinui cu ele mai târziu.

Shanna ezită o clipă, întrebându-se dacă era chiar un lucru înţelept ca Mick să fie implicat chiar şi în toate acestea. Lui Kevin poate că avea să i se pară un act de trădare. Evident, era extrem de supărat pe ea. încercase să îl sune de mai multe ori în timpul excursiei ei la cumpărături din seara precedentă, dar toate apelurile ei fuseseră direcţionare direct către mesageria vocală, în afară de faptul că-t ruga să o sune, ca să îi poată explica exact ce se întâmplase la librărie, nu mai spuse nimic de Henry. Nu era ceva ce putea lămuri într-un mesaj scurt. Situaţia era mult prea complicată.

într-un final, trecând peste scrupulele ei privind reacţia lui Kevin, alese soluţia cea mai eficientă. Mick era acolo şi ea avea nevoie de ajutor.

- Eşti sigur că nu ar fi un deranj?
- Nu m-aş fi oferit dacă ar fi fost, o linişti el.
- Mulţumesc, rosti Shanna şi îi conduse imediat pe muncitori pe uşa din spate şi la etaj, pe scara interioară.

După ce aceştia aşezaseră toate cutiile în al doilea dormitor, Shanna coborî treptele scării interioare în grabă şi îl găsi pe Mick citind absorbit un roman de acţiune broşat pe care îl alesese de pe raftul cu cărţi de mare succes comercial.

- Cred că trebuie să cumpăr cartea asta, acum că m-a prins, îi spuse, băgând mâna în buzunar pentru a scoate o bancnotă de douăzeci de dolari. Când Shanna dădu să spună ceva, o opri.
- Nu o accept în dar. Dacă tot dai mărfuri în stânga şi în dreapta ca să mulţumeşti oamenilor, o să ajungi la sapă de lemn.

- Probabil că e o politică foarte proastă, recunoscu ea. Doar că... mă bucur atât de mult să văd cărţile în mâinile oamenilor, datorită acestei librării, că uit că obiectivul e să câştig bani.
- Dacă aşa vezi tu lucrurile, poate că ţi-ar fi mai bine lucrând într-o bibliotecă, unde cărţile sunt gratuite, spuse el.

Shanna izbucni în râs.

-Ai dreptate. Mulţumesc, totuşi, că ai avut grijă de librărie.

-N-a fost vorba decât de câteva minute. Nimic ieşit din comun. Dar ce e cu mobila aia, totuşi? Te pricepi să o asamblezi?

- Sunt convinsă că o să mă descurc.
- Am ceva timp liber. Aş putea să mă ocup eu. Ii adresă o privire atentă. Asta dacă nu cumva aveai de gând să îl rogi pe Kevin.
- Nu cred că asta e o opţiune viabilă, rosti ea, cu regret în glas.

Mick o studie cu grijă.

- Ştiu că nu e chiar maestru în mânuirea şurubelniţei, dar rafturile tale nu s-au dărâmat. Nu poate să fie chiar de antitalent.

-Nu pun sub semnul întrebării priceperea lui, doar dorinţa, recunoscu ea cu sinceritate. A fost aici ieri când cineva din trecutul meu a venit în vizită. Cred că a înţeles greşit. Până acum, nu a părut dispus să-mi dea ocazia să-i explic.

-Vrei să-mi spui mie? întrebă Mick, plin de speranţă. Aş putea să îi transmit eu despre ce a fost vorba.

Shanna zâmbi larg la adresa planului lui cusut cu aţă albă.

- Ţi-ar plăcea la nebunie să fii implicat în

chestia asta, nu-i aşa?

- Nu m-ar deranja, recunoscu el, cu un ton nobil şi o scăpărare în ochi.

- Nu cred. Aşa, ai şti ceva înaintea lui, şi nu cred că lui i-ar plăcea. Dădu din cap, tristă. Am încurcat atât de tare borcanele... Ar fi trebuit să-i spun totul acum câteva săptămâni bune. Bree m-a avertizat, dar am avut impresia că aveam timp la dispoziţie.

Mick dădu aprobator din cap.

-Viaţa are talentul de a-ţi scăpa de sub control. Mie, unuia, mi se pare că e mai bine să spui ce ai pe suflet şi apoi să acţionezi în consecinţă. Zâmbi larg. Am învăţat una-două despre asta pe pielea mea, aşa că ai face bine să mă asculţi.

- Să sperăm că n-o să mai am de-a face cu o situaţie ca asta vreodată, îi spuse ea.

- Ei, acum m-ai făcut şi mai curios, zise Mick, după care o opri cu o fluturare din mână când Shanna începu să-i repete că nu avea de gând să zică nimic. în regulă. N-o să-ţi mai pun nici o întrebare. între timp, măcar lasă-mă să te ajut cu mobila. N-o să-mi ia decât puţin să asamblez tot.

Shanna ezită câteva clipe, după care decise că era chiar logic să accepte ajutorul unui om calificat în aşa ceva când i se oferea.

- Mulţumesc. Ţi-aş rămâne recunoscătoare. îi dădu cheia de la apartament. O să găseşti cutiile în dormitorul de oaspeţi.

- Mă descurc, o asigură el.

Se întoarse la parter în mai puţin de o jumătate de oră.

-Totul e gata, o anunţă, dându-i înapoi cheia.

Albastrul ăla aprins al patului şi al comodei dă chiar bine cu pereţii galbeni. O să iasă o cameră pe cinste pentru un băieţel.

Shanna ştia că, de fapt, Mick încerca să obţină o explicaţie, însă nu avea nici o intenţie să cedeze în faţa curiozităţii lui.

-Mulţumesc pentru ajutor, Mick. Chiar m-ai salvat.

- îţi vine un musafir? insistă el.
- Ceva de genul.

Bărbatul îi aruncă o privire exasperată.

-N-o să-mi spui absolut nimic, nu?

Shanna izbucni în râs.

-Nu.

- Măcar spune-mi atât, reluă el, cu o expresie sobră. Fiul meu are de ce să fie supărat pe persoana care vine la tine?
- Nu cred, răspunse ea sincer. Dar el s-ar putea să vadă lucrurile altfel.
- Ei, m-ai lămurit.
- Pur şi simplu nu pot să spun nimic mai mult, îi zise ea. Nu încă. Situaţia s-ar putea schimba.

Mick o cercetă.

- Dar, orice se întâmplă cu tine, este ceva ce te face fericită?
- Mai fericită decât ai putea să-ţi închipui.
- Ei bine, în cazul ăsta, Kevin va trebui să se adapteze, atâta tot.

Shanna îi adresă o privire plină de îndoieli.

-S-aud aşa ceva din gura ta e chiar un eveniment. Din câte am auzit, cei din familia O'Brien nu sunt chiar cei mai flexibili oameni din univers. Ba chiar toată lumea zice că sunteţi încăpăţânaţi ca nişte catâri.

Mick izbucni în hohote.

- Dacă ţi-ai dat seama de asta, o să te descurci de minune ca una dintre noi.

Alarmată de anticiparea pe care o sesiză în glasul lui, Shanna răspunse:

-Mick, lucrurile chiar nu merg bine între mine şi Kevin în momentul de faţă. Nu sunt deloc sigură că pot fi aduse pe calea cea bună.

-Vor fi, zise el, cu siguranţă în glas. Ai încredere în ce-ţi spun. Om fi noi încăpăţânaţi, dar recunoaştem o femeie pe cinste când o avem în faţa ochilor. O groază de femei din oraşul ăsta au încercat să-i atragă atenţia lui Kevin când s-a mutat înapoi. Pe el nu l-a interesat nimeni până nu ai apărut tu. Evident, eşti specială pentru el. Nu renunţa la el deocamdată.

Când Mick plecă să se întâlnească cu prietenii lui la Sally's, Shanna lăsă să îi scape un oftat. Spera că avea dreptate, dar ea sigur nu avea să se bazeze pe asta.

Nu mult după ce Mick ieşise, telefonul mobil al Shan- nei începu să sune. De cum văzu numărul lui Laurie, răspunse.

- Ia ghici? rosti ea încântată, înainte ca prietena ei să apuce măcar să o salute.
- Henry o să stea cu tine, spuse Laurie, deşi nu părea nici pe departe la fel de entuziasmată ca şi Shanna despre acest lucru.
- Să nu încerci să-mi strici bucuria, îi zise Shanna. Dar cum ai aflat despre asta, până la urmă? Nici măcar nu e vorba de ceva oficial încă.
- Am văzut zilele trecute un articol pe pagina mondenă în care se spunea că Greg a fost internat în spital, aşa că m-am interesat în stânga, în dreapta ca să aflu ce se întâmplă.

Aseară, o prietenă a soţilor Hamilton mi-a dat vestea cea mare că doamna Hamilton s-a decis ieri să-l aducă pe Henry la tine. E încă acolo?

Deloc surprinsă că Laurie era atât de la curent cu zvonurile care circulau în lumea bună, Shanna spuse:

- Dacă Greg e de acord cu această idee, vine vineri.
- Pentru cât timp?
- Până la începerea şcolii. Poate chiar mai mult.

-Ah, draga mea, te pui într-o situaţie din care n-o să te alegi decât cu o mare suferinţă, zise Laurie, îngrijorată. Oamenii ăia n-o să se dea în lături să se folosească de tine acum, după care să-l înşface pe Henry înapoi când o să le convină lor.

- Ştiu că e şi asta o posibilitate, recunoscu Shanna. Nu mă deranjează. Accept bucuroasă orice timp pe care-l pot obţine împreună cu Henry.
- Eşti prea sufletistă pentru binele tău.
- Important e că Henry are nevoie de mine acum. O să fie din nou parte din viaţa mea. De-abia aştept. Te rog, bucură-te pentru mine.
- Eşti naivă dacă ai impresia că n-o să doară ca dra- cu' atunci când o să se întoarcă la ei. Şi exact asta o să se întâmple. E practic o certitudine. Soţii Hamilton nu vor renunţa la el pentru totdeauna nici într-un milion de ani.

-Ar putea să rămână definitiv la mine, rosti Shanna, incapabilă să-şi cureţe glasul de nota plină de dorinţă ce se strecurase în el.

Evident, Laurie se legă tocmai de ea.

- Ei, poftim! Deja ai pornit pe un drum care nu poate duce decât la dezamăgire.

Shanna îşi pierdu răbdarea.

- Ei bine, spune-mi tu ce trebuia să fac atunci când doamna Hamilton m-a rugat să am grijă de Henry pentru câteva săptămâni.

- După chinurile prin care ai trecut din cauza oamenilor ălora, ar fi trebuit să refuzi.

- Şi pe cine ar fi rănit cel mai mult refuzul meu? Pe Henry! răspunse Shanna, furioasă. Băieţelul ăla nu are nici o vină în situaţia asta. Are nevoie să stea cu cineva care îl iubeşte, mai ales acum, că Greg e atât de bolnav.

Laurie scoase un oftat resemnat.

- Bine, văd clar că n-o să te fac să te răzgândeşti, aşa că dă-mi voie să-ţi pun o ultimă întrebare şi după aia o să las baltă chestiunea asta.

- Ce întrebare?

- Ce părere are Kevin?

- Nu ştie, recunoscu Shanna.

- Nu l-ai pus la curent cu ce se întâmplă?

- De fapt, era aici când a venit Henry ieri într-o vizită scurtă, cu bunica lui, îi mărturisi ea.

- Deci ştie că Henry e fiul tău vitreg.

- Nu chiar. L-a auzit pe Henry spunându-mi mami şi apoi a plecat. Evident, a crezut că i-am ascuns ceva extrem de important.

Laurie suspină, exasperată.

- Uite ce e, ştiu că nu am susţinut mai deloc relaţia asta a ta cu el, dar ai de gând să îi dai cu piciorul pentru asta? Greg şi familia Hamilton reprezintă trecutul. Kevin ar putea să fie viitorul tău.

- El e cel care nu vrea să vorbească cu mine. Am încercat să îi explic, dar nu-mi răspunde la telefon. Iar în momentul de faţă nu

am timpul necesar să-mi fac griji în privinţa asta.

- Faci o greşeală.

- Ba chiar mai multe, dacă e să te ascult pe tine, îi răspunse Shanna. Nu pot să fac decât ce mi se pare mie bine şi corect.

- Bine, atunci, zise Laurie. Te iubesc, draga mea. Sper ca lucrurile să iasă aşa cum vrei tu. O să încerc să ajung pe acolo în vreo săptămână, două, să văd cum îţi merge.

- Doar dacă o să mă susţii, o avertiză Shanna. Nu vreau să vii aici ca să-mi critici hotărârile, mai ales când acestea sunt legate de Henry.

- Hei, şi mie mi-e drag Henry, îi declară Laurie. E un puşti minunat care n-a avut deloc noroc. N-o să fac nimic să-l tulbur. Dar asta nu înseamnă că nu pot să am grijă de maică-sa vitregă.

- O să fiu chiar bine, spuse Shanna.

Totuşi, faptul că prietena ei cea mai bună îi plantase sămânţa îndoielii în minte în mod clar nu o ajută să rostească aceste cuvinte cu siguranţă în glas.

Punctuală, vineri la amiază, doamna Hamilton sosi la librărie cu Henry şi destule valize pentru o şedere de câteva luni, nu doar câteva săptămâni, la prima vedere. Imediat ce maşina se opri, Henry coborî în grabă şi veni în fugă la Shanna.

- O să stau cu tine, o anunţă fericit. Mult, mult timp!

- Ştiu, răspunse ea, la fel de entuziasmată ca şi el. O să ne distrăm de minune!

- O să am camera mea? întrebă el. Nu e nici

o problemă dacă nu.

- O să ai camera ta, îi confirmă Shanna. Dacă mă laşi un minut să dau un telefon, te duc sus şi v-o arăt, ţie şi bunicii tale.

Sună la florăria lui Bree pentru a o anunţa pe Jenny că avea nevoie de ea acum. Aranjase ca adolescenta să aibă grijă de librărie timp de câteva ore, cât ea îi prezenta apartamentul lui Henry şi-l scotea în oraş pentru masa de prânz. Bree fusese imediat de acord cu tot când i se spusese că fiul vitreg al Shannei venea în vizită.

-Jenny poate să aibă grijă de librărie ori de câte ori ai nevoie, se oferise Bree. Am o angajată nouă cu normă întreagă, aşa că o să poată să se ocupe ea de tot când nu sunt la florărie. În ultima vreme, se pare că petrec din ce în ce mai mult timp ocupându-mă de teatru.

- Dacă nu te deranjează să vină, o s-o plătesc eu pe Jenny ori de câte ori îmi ţine locul aici, o asigurase Shanna. Promit să nu abuzez de oferta ta.

- Stabileşti cu ea cât îi plăteşti, îi spusese Bree. îşi poate împărţi programul între noi după cum e nevoie.

înţelegerea pe care o făcuseră era promiţătoare. Jenny fusese încântată să aibă posibilitatea de a munci câteva ore în plus.

Acum, de îndată ce Jenny sosi să preia librăria, Shan- na îi conduse pe Henry şi pe bunica lui la etaj. De cum îşi văzu camera, Henry îi zâmbi radios.

- E chiar grozavă! exclamă, entuziasmat. Uite, bunica, pe pereţi am afişe cu Phillies, şi cu Eagles... Sunt echipele mele preferate.

- Ştiu, îi răspunse bunica Iui şi îi zâmbi

Shannei. Nici c-ai fi putut să-l faci să se simtă mai acasă. Acum ar trebui s-o pornesc înapoi spre Philadelphia, să vă las să vă instalaţi în voie.

- Deja? întrebă Henry, cu o feţişoară dezamăgită. Mă gândisem să luăm prânzul mai întâi.

- Şi eu la fel, rosti Shanna. Poate ceva rapid, la cafeneaua de alături?

Femeia mai în vârstă păru încântată de insistenţa lor.

- Ceva rapid, bine.

Jos, Shanna se opri pentru a se asigura că Jenny ştia să se ocupe de toate lucrurile pe care le discutaseră.

- Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti la Sally’s şi am şi telefonul mobil la mine.

- E totul sub control, o asigură Jenny. Bree are acelaşi tip de casă de marcat şi mi-ai arătat cum să scanez codurile de pe etichete şi să completez în registru.

Shanna îi zâmbi larg.

- Scuze, aşa sunt eu, mereu îmi fac o mie de griji.

- Ei bine, nu e cazul. Dacă e să am chiar şi cea mai mică îndoială despre ceva, o să te sun. Am numărul tău de mobil chiar aici.

Mulţumită, Shanna îşi conduse oaspeţii la restaurant, ştiind că vestea ieşirii ei în public cu Henry avea să se răspândească în tot oraşul până la lăsarea serii.

De cum se aşezară într-un separeu, Sally îşi făcu apariţia, cu carneţelul de comenzi în mână şi o expresie plină de curiozitate pe chip.

- Ei, pe cine avem noi aici? întrebă ea, zâmbindu-i larg lui Henry.

- E fiul meu vitreg, Henry Hamilton, îi spuse Shanna. Iar aceasta e bunica lui, Loretta Hamilton. Henry o să stea cu mine o vreme, e în vizită.

Sally o privi cu bucurie în ochi.

- Minunat! Ii făcu cu ochiul lui Henry. Mă aştept să te văd des pe-aici. Ia spuneţi, cu ce vă pot servi?

Shanna îi aruncă o privire fostei ei soacre, care se uita la meniul simplu cu o expresie uimită. Era departe de preparatele cu care era obişnuită ea, de la countrji clubul pe care îl frecventa.

- Ştiu că îţi place salata cu pui, i se adresă Shanna. Cea făcută de Sally e grozavă, mai ales servită într-unul dintre croasanţii ei proaspăt scoşi din cuptor.

- Chiar sună bine, acceptă doamna Hamilton imediat. Şi o ceaşcă de ceai.

- Earl Grey, dacă ai, Sally, adăugă Shanna.

-Am. Sally se uită la Henry. Şi tu, tinere?

- Aş vrea un hamburger, vă rog.

-Vai, ce manierat! rosti Sally, aprobator. Şi tu, Shanna?

- Tot salată cu pui, într-un croasant.

- Mă întorc imediat cu mâncarea, îi asigură Sally.

Totuşi, în ciuda acestei promisiuni de întoarcere grabnică, Shanna observă că Sally se opri ca să transmită cele mai recente bârfe mai multora dintre clienţii frecvenţi şi abia apoi intră în bucătărie. Până seara, jumătate din oraş avea să ştie că fiul vitreg al Shannei – nu fiul ei biologic – venise în vizită. Poate că

această veste avea să ajungă şi la Kevin, deşi Shanna nu se baza pe faptul că această distincţie avea să-l facă să se mai îmbuneze. Era totuşi clar că ea îi ascunsese ceva important.

Când îşi îndreptă privirea înapoi asupra fostei ei soacră, observă că aceasta se uita prin cafenea cu interes.

- Când eram la şcoală, acum mulţi, mulţi ani, frecventam un local exact ca ăsta. Mergeam cu prietenii în fiecare după-amiază.
- Ca să te uiţi după băieţi? cuteză Shanna să o tachineze.

Doamna Hamilton scoase un chicotit amuzant.

- În mod clar n-am recunoscut aşa ceva faţă de părinţii mei, dar da. îmi închipui că asta n-o să se schimbe niciodată în firea umană.

-Aşa l-ai cunoscut pe domnul Hamilton?

- A, nu, răspunse ea, cu o expresie nostalgică. Familiile noastre erau prietene de ani buni. Practic, am crescut împreună. A fost mereu de la sine înţeles că o să ne căsătorim.
- Şi dragostea? întrebă Shanna, încercând să-şi închipuie cum era o relaţie bazată mai degrabă pe aşteptările rudelor decât pe iubire pasională.

Cândva, întrebarea ei ar fi fost considerată drept impertinentă, dar acum doamna Hamilton doar dădu negativ din cap.

- Tinerii din ziua de azi au impresia că dragostea poate începe doar cu atracţie şi o pasiune mistuitoare. Pe vremea mea, aveam şi noi sentimentele astea, bineînţeles, dar ştiam şi că dragostea şi o căsnicie solidă se pot naşte din prietenie, obiective comune şi respect.

- Eu nu-mi aduc aminte de mama mea adevărată, dar tati şi mami erau îndrăgostiţi, spuse Henry, cu o expresia tristă. Doar că nu pentru mult timp.

Shanna îl îmbrăţişă rapid.

-A fost o situaţie complicată, dragule. Eu ţin şi acum la tatăl tău şi pe tine te iubesc mai mult decât orice.

Pe faţa lui se întinse un zâmbet larg.

- Mai mult decât zăpada?
- în mod clar mai mult, zise ea, intrând în jocul atât de familiar cândva.
- Mai mult decât curcubeiele?
- Absolut.
- Mai mult decât florile?
- Sigur!

Henry se opri o clipă, cu o expresie concentrată, înainte de a rosti provocarea supremă:

- Mai mult decât îngheţatele cu sirop fierbinte de ciocolată?

Shanna oftă din rărunchi.

- îngheţatele cu sirop fierbinte de ciocolată sunt chiar grozave, rosti ea, ca şi cum ar fi fost nehotărâtă. Apoi începu să îl gâdile până ce băieţelul începu să chicotească. Da, mai mult decât îngheţatele cu sirop fierbinte de ciocolată.

Când îşi ridică privirea, descoperi că doamna Hamil- ton se uita la ei cu lacrimi în ochi.

-Vă rog să mă scuzaţi, zise grăbită. Trebuie să mă duc până la baie.

Privind-o cum se retrăgea, Shanna o înţelese într-un mod cu totul nou pe femeia care o dispreţuise atât odinioară. Deşi părea scorţoasă şi neîndurătoare, chiar îşi iubea

nepotul. Suficient cât să-l lase să trăiască departe de ea.

Nu era zi dată de la Dumnezeu în care Kevin să nu audă de la cineva despre băieţelul care locuia acum cu Shanna. Era fiul ei vitreg, se părea, nu biologic, dar lui nu i se părea că asta schimba prea mult lucrurile. Era clar că băiatul era o parte importantă din viaţa ei, iar ea îl ţinuse secret. Cum să ierte aşa ceva?

Evident, alţi oameni din oraş nu aveau aceeaşi dilemă. Practic, nu-şi mai încăpeau în piele de bucurie auzind această veste. Mick se lăuda mai tot timpul că el îi asamblase mobila băiatului. Bineînţeles, Bree şi Jess erau cele mai nesuferite.

- E aşa drăgălaş! spuse Bree, entuziasmată.

- Ştiu, confirmă Jess. L-am văzut cu Shanna la Sally's, chiar în ziua în care a sosit. E un drăguţ. Ţie nu ţi se pare aşa, Kev? L-ai cunoscut în seara în care a venit prima oară în vizită, nu?

Aşa cum făcuse în seara aceea, Kevin ieşi din încăpere fără să scoată nici o vorbă. Nu era un subiect pe care voia să-l discute, cu atât mai puţin să-l disece, cu nimeni. Şi în nici un caz cu rudele lui băgăcioase.

Totuşi, Bree nu avea nici o intenţie să-l lase să scape aşa uşor. Veni imediat după el.

- Ştiam eu! rosti ea, înghiontindu-l cu un deget în abdomen. Eşti îmbufnat nevoie-mare că ţi-a ascuns ceva.

- E ceva destul de important, mârâi el. Din câte se pare, a părăsit un copil.

- Exact ca mama şi ca Georgia, rosti Bree,

înţelegător.

- Da, sigur, exact ca mama şi ca Georgia. Ce, vrei să spui că tu eşti de acord cu aşa ceva?

- În primul rând, eu n-aş judeca-o până nu aş şti toate detaliile. Şi, în al doilea, din moment ce eu le ştiu, am venit aici ca să-ţi spun clar că nu a fost deloc ca în cazul mamei şi al Georgiei. Dacă ai coborî din sferele tale morale înalte şi ai vorbi pur şi simplu cu ea, ai afla exact cât de diferită a fost situaţia ei.

- Nu-i nimic ce-ar putea să spună...

- Ei, astupă-ţi gura cu o şosetă sau ceva şi termină cu purtarea asta de nemernic care-i judecă el pe toţi, dar fără să ştie toate elementele, îl dăscăli Bree, întrerupân- du-1. N-o să ştii că nu-i până nu o asculţi efectiv. îi adresă o privire atotştiutoare. Asta dacă nu cumva te agăţi de chestia asta pentru a pune ceva distanţă între voi doi pentru că ţi-e teamă că te îndrăgosteşti de ea.

Kevin încercă să-ţi menţină expresia neutră, astfel încât Bree să nu-şi dea seama că era foarte posibil să aibă dreptate. în loc să-i dea un răspuns, trecu la contraatac:

- Dacă ştii tu aşa sigur că mă înşel, de ce nu-mi spui cum stau, de fapt, lucrurile?

- Pentru că trebuie să discuţi cu Shanna, nu cu mine. Se numeşte comunicare, Kevin. Trebuie să înveţi cum să comunici.

Kevin se uită urât la ea.

- Hei, chestia asta cu comunicarea are două capete. Nu e ca şi cum Shanna mi-ar fi bătut la uşă ca să-mi povestească tot.

- Pot să pun pariu că-ţi lasă mesaje pe

telefon de zile bune, răspunse Bree.

Kevin îşi simţi obrajii îmbujorându-se la auzul acestei acuzaţii.

- Mi-a lăsat câteva, recunoscu. Dar, dacă i-ar păsa cu adevărat ce cred eu, ar fi venit aici şi m-ar fi obligat să o ascult.

Bree scoase un geamăt exasperat.

- Tu chiar te auzi? E-o nebunie ce spui, chiar şi după standardele tale.

-Mulţumesc frumos, mârâi el.

Avea şi el o bănuială că era absurd, dar, la naiba, credea că avea tot dreptul să fie supărat.

Bree dădu negativ din cap.

- Doamne, păzeşte-mă de ăştia doi idioţi care au mai multă mândrie decât minte! Chiar trebuie să mă aliez cu Jess şi cu Abby ca să staţi faţă în faţă, în aceeaşi încăpere? Credemă, nici măcar n-o să bănuiţi nimic dacă va trebui să recurg la asemenea măsuri. Noi trei suntem mult mai viclene decât buni, iar ea deja îşi pune la punct planul de a vă face să vă împăcaţi. Poţi să fii sigur de asta.

-Nici nu mă gândesc să pun sub semnul întrebării priceperea voastră de a vă băga nasurile unde nu vă fierbe oala, mormăi el.

în mod clar, nu voia să le facă un compliment.

Dar măcar îl avertizase. Trebuia să stea mereu în gardă de acum încolo, pentru că ultimul lucru pe care şi-l dorea era o discuţie între patru ochi cu o altă femeie care-şi putea părăsi fiul, sau chiar fiul vitreg, cu care evident avusese o relaţie foarte apropiată.

Şi, indiferent de pretextele pe care i le servise lui Bree, asta era esenţa situaţiei.

Văzuse felul în care băieţelul acela se uitase la Shanna. Kevin îi înţelesese suferinţa, pentru că trecuse şi el prin aşa ceva în adolescenţă, simţise ceva asemănător când Megan îi părăsise pe toţi.

Din punctul lui de vedere, ce făcuse Shanna era de neiertat. Nu avea să înţeleagă în veci cum a crede aşa ceva îl transforma pe el în personajul negativ.

capitolul 22

Mick era atât de supărat pe Kevin, că efectiv lua în calcul să se ducă până la Annapolis pentru a se sfătui cu Thomas. Poate că, dacă el şi fratele lui îşi puneau amândoi capetele la contribuţie, puteau să găsească o modalitate de a-l face pe Kevin să priceapă că dădea cu piciorul la cea mai mare şansă la fericire.

Mick ştia foarte multe despre mândrie şi încăpăţânare. Nu o pierduse el pe Megan purtându-se exact cum făcea Kevin acum? Bineînţeles, ştia din acea perioadă tristă din viaţa lui şi că nu era nimeni în toată lumea care ar fi putut să-l facă să înţeleagă. Acesta era singurul lucru care-l împiedica să se ducă la Thomas, să-i ceară ajutorul. Bineînţeles, asta şi faptul că nu voia să îi dea fratelui său satisfacţia de a fi apelat la el pentru a-l ajuta cu unul dintre copiii săi.

- Nu ştiu ce să fac ca să repar relaţia dintre Kevin şi Shanna, îi spuse lui Megan în timp ce mergeau cu maşina de la aeroport către casă.
- Poate că nu poţi să faci – sau ar trebui să faci – nimic, răspunse ea. Kevin trebuie să se

lămurească de unul singur. Tu aşa ai făcut.

- Şi mi-a luat prea mult timp, fir-ar să fie, zise Mick. Nu vreau să-l văd şi pe el irosind atâta vreme.

-Nici eu, recunoscu ea.

Mick îi aruncă o privire.

-Am putea să-l învăţăm prin exemplul personal, îi sugeră.

Megan se uită suspicioasă la el.

- Adică?

Mick abordă ideea la care voia să ajungă.

- Dacă am avea o nuntă elegantă, i-am arăta că oamenii pot trece peste orice, dacă vor îndeajuns de mult, poate că o să ia legătura cu Shanna.

Megan chiar avu îndrăzneala de a râde când auzi această propunere.

- Mick O'Brien, eşti incorigibil. Nu mă mărit cu tine ca să îi dăm o lecţie fiului nostru.

- M-ai auzit pe mine spunând că n-ar fi pentru că te iubesc? Am crezut că e de la sine înţeles, se îmbufnă el.

-Atunci poate că ar fi trebuit măcar să aduci aminte de asta, răspunse ea.

- De ce-o să fie nevoie ca să te conving, până la urmă, Meggie? o întrebă el, exasperat. Nu mai ştiu ce să fac ca să-ţi dovedesc că o să avem o relaţie reuşită de data asta. Sunt un om diferit. O să fim parteneri egali, o să împărtăşim totul. O să fiu pe-acasă atât de mult că o să începi să dai telefoane prin ţară, ca să-mi aranjezi contracte ca să mai scapi de mine de-aici.

- Ei, ăsta e un scenariu pe care mi-e greu să mi-l închipui, zise ea.

Deşi erau la câţiva kilometri buni de ieşirea către Chesapeake Shores şi de-abia aşteptase să ajungă acasă, Mick luă o decizie sub imperiul momentului. Intră pe banda din stânga şi semnaliză că avea să vireze. Probabil că ar fi trebuit să o ia pe Megan în această excursie în urmă cu câteva săptămâni bune.

- Unde mergem? întrebă ea. Asta nu e drumul spre casă!

- O să vezi, răspunse el, hotărât într-un mod sumbru să îi arate o dată pentru totdeauna că avea dreptate. Dacă nici aşa nu reuşea, chiar nu mai avea alte idei.

Conduse până la locul unde se construia complexul de locuinţe ieftine în cadrul programului Habitat pentru Umanitate. El cumpărase terenul din banii personali şi îl donase, iar acum superviza construcţia. Apăsă pe frână şi opri motorul.

- Uită-te în jur, îi ordonă. Ce vezi?

Megan cercetă imaginea din faţa lor preţ de câteva clipe şi remarcă activitatea febrilă.

- Un şantier pentru un nou complex rezidenţial, răspunse ea, pe un ton uluit. E unul dintre şantierele tale? Nu arată precum cele pe care le construieşti tu de obicei.

Mick îi explică sarcina pe care şi-o asumase.

-Am făcut asta pentru tine, ca să pot să fiu aproape de casă şi să mă ocup în continuare de ce iubesc să fac. A fost ideea mamei. Mi-a zis că aş putea să fiu de ajutor şi să te impresionez în acelaşi timp. Pentru complexul ăsta am contribuit eu cu terenul, şi am apelat la o groază de prieteni care-mi erau datori cu diverse servicii. Contribuie cu toţii la construcţie, iar familiile care vor locui aici ne

ajută şi ele.

Megan se uită lung la el, apoi la casele în construcţie.

- M-ai lăsat cu gura căscată, zise ea.

Mick se încruntă auzind una ca asta.

- Ce înseamnă asta? Că eşti şocată şi nu-ţi vine să crezi?

Megan dădu aprobator din cap.

- Nu-mi vine să cred că ai face aşa ceva, Mick. Mereu ai fost un om generos, dar... Ochii i se umplură de lacrimi. Mick, e minunat! Ce mod grozav de a-ţi folosi talentul şi experienţa!

Era plăcut să o audă lăudându-l, dar nu asta voia.

- Deci acum înţelegi? întrebă el, autoritar. Am intenţii serioase în privinţa relaţiei dintre noi, Meggie. Nu m-am retras din activitate, dar îmi petrec nouăzeci la sută din timp chiar aici, aproape de casă, pe şantierul ăsta şi pe câteva altele. Incapabil să-şi reprime nota de frustrare din glas, o întrebă: O să fie suficient pentru tine, sau mai e alt cerc de foc prin care trebuie să sar?

Megan păru şocată de aceste vorbe, sau poate că tonul lui fu cel care îi întipărise expresia aceea chinuită de pe chip.

- Ah, Mick, n-am vrut nicicând ca tu să treci prin foc ca să-mi dovedeşti mie ceva. În mod clar, tu nu mi-ai cerut mie aşa ceva, deşi şi eu trebuie să-ţi recâştig încrederea. Voiam doar să fiu sigură, voiam ca amândoi să fim siguri că am putea avea o relaţie reuşită de data asta. La vârsta mea, nu vreau să trec printr-un alt divorţ pentru că tot nu suntem în stare să facem căsnicia să meargă.

- Şi crezi că eu vreau? întrebă el, indignat.

Suntem amândoi suficient de maturi şi de trecuţi prin viaţă ca să ştim că o căsnicie înseamnă efort, mai mult decât am fost dispus să depun data trecută. Acum, totuşi, o să fac orice o să fie nevoie.

Ochii ei se uitară adânc în ai lui, neabătuţi şi ficşi.

- Cere-mă iar, zise ea, cu un tremur de emoţie în voce.

Mick se uită nedumerit la ea.

- Ce să-ţi cer?

Megan pur şi simplu ridică dintr-o sprânceană.

-Oh, îngăimă el, cu inima începând să-i bubuie dintr-odată. Trebui să-şi adune gândurile, să formuleze cererea exact cum trebuia. Megan O'Brien, începu el într-un final, vrei să-mi faci marea onoare de a deveni soţia, partenera mea, sufletul meu pereche? O să mă tragi de mânecă ori de câte ori greşesc şi o să împărtăşeşti totul cu mine?

Buzele ei se curbară încet şi lacrimile i se scurseră pe obraji.

- Da, Mick O'Brien, cred că da.

Mick încercă să o cuprindă în braţe, dar în SUV-ul lui mare, acest gest era mai degrabă stângaci decât romantic. Păcat că nu o luase de la aeroport în decapotabila lui clasică, dar momentul fu destul de emoţionant. Nu avea să irosească prea mult timp cu regretele.

- Te iubesc, Meggie, zise el, mângâindu-i obrazul. Mereu te-am iubit, chiar şi când eram un idiot şi jumătate.

Megan izbucni în râs.

- Şi eu, recunoscu ea. Dar poate că, de data asta, doi idioţi bătrâni se pot abţine să facă

aceleaşi greşeli.

- Pe asta mă bazez, îi spuse el, chiar înainte de a găsi o modalitate de a o cuprinde în braţe şi să o sărute fără ca afurisitul acela de schimbător de viteze să nu-l împungă pe nici unul dintre ei. De-abia aştept să ajung acasă şi să le spun tuturor.

-Nu, zise ea imediat. Trebuie să ţinem vestea doar pentru noi deocamdată.

Furia lui scăpără.

- Lămureşte-mă tu de ce Dumnezeu să nu le spunem tuturor.
- Gândeşte-te bine, Mick. Fiica noastră se mărită în câteva săptămâni. N-ar trebui să o eclipsăm în vreun fel pe Abby. Şi, cu idila fiului nostru într-o stare atât de precară, s-ar putea să fie ca sarea pe rană.

Mick oftă.

- O să vii mereu cu câte un pretext?
- Nu, îi promise ea, ridicându-i mâna la buze şi pe- cetluindu-i încheieturile degetelor cu un sărut. De cum Abby şi Trace se vor căsători şi Kevin va lămuri lucrurile cu Shanna, o să facem marele nostru anunţ. Zâmbi larg. Deşi... cunoscând-o pe mama ta, o să priceapă cum stau lucrurile cu mult înainte de acel moment.

-Mama chiar are un al şaselea simţ când vine vorba de tot ce se întâmplă în familia noastră, nu? zise el. Se consolă adăugând: Ei, poate aşa o să aibă timp să se obişnuiască cu ideea.

Megan dădu aprobator din cap.

- Vreau să mă asigur că o să înţeleagă că întoarcerea mea nu înseamnă că locul ei nu mai e aici.
- Asta se va rezolva de la sine, Meggie, zise

el, încrezător. Mama te iubeşte.

- Şi eu pe ea, răspunse ea. Dar, cu noi doi sub acelaşi acoperiş, o să fie nevoie să facem nişte compromisuri. Nu vreau să fie nefericită, Mick.

- N-o să fie, cât timp o să vadă cât de fericiţi suntem noi.

- Cred că eşti excesiv de optimist, pentru că asta vrei tu. Ştii bine că şi-a făcut griji în privinţa noastră de când am început din nou să ne vedem.

-Aşa e, recunoscu el. Dar mai ştiu şi că voi două o să puneţi lucrurile la punct în aşa fel încât să fiţi amândouă mulţumite. Iar eu o să-mi aduc contribuţia, asigu- rându-mă că înţelege că vrem să o avem aici, alături de noi. O să se ofere să se mute înapoi în vechea ei căsuţă, dar cred că nu s-ar simţi deloc bine fără toată agitaţia din reşedinţa de familie.

- Bine, atunci, aşa rămâne, zise Megan. Aşteptăm şi ne asigurăm că totul e în regulă cu Nell.

Mick nu era deloc încântat să aştepte, dar putea înţelege că era o mişcare înţeleaptă.

- De acord.

Megan îi strânse mâna.

- O să fie bine aşa, Mick. Putem să o luăm încet şi să punem la punct toate detaliile.

- Ce detalii?

-Am o slujbă la New York, îi spuse ea, ca şi cum Mick avea nevoie să i se reamintească asta.

- O să-ţi dai demisia.

Megan se încruntă auzind asta.

-Nu fără să am altceva pregătit, zise ea, răspicat. N-o să stau cu mâinile în sân, să

depind de tine pentru fericirea mea, aşa cum a fost pe vremuri.

- Atunci o să deschizi o galerie de artă în Chesapeake Shores. Poate că şeful ăla al tău o să vrea să-şi extindă afacerea aici şi să deschidă o sucursală sau cum i-o zice în domeniul vostru. Ai putea să o conduci tu. Sau să pui bazele unei galerii proprii. Indiferent ce vrei să faci, eu te susţin sută la sută.
- Chiar aşa? N-o să ai nimic împotrivă ca eu să lucrez în continuare?
- Nu câtă vreme o să ai destul timp pentru relaţia noastră. O să ai nevoie şi de o asistentă de încredere, să ştii, pentru că vreau să călătoreşti cu mine, Meggie. Gata cu perioadele de separare.

Megan dădu aprobator din cap.

- De acord.

Mick zâmbi larg.

- Vezi ce uşor o să meargă totul? Deja am trecut cu brio prin nişte nisipuri mişcătoare.

Megan începu să râdă.

- Cam da, nu?
- Totul o să meargă exact cum vrem noi, Meggie.

Gândul i se duse la incapacitatea sa de a face compromisuri în trecut. Asta, plus incapacitatea ei de a cere exact ce voia până nu era prea târziu, avusese ca rezultat un dezastru. De data aceasta, lucrurile aveau să fie altfel.

- Totul o să meargă lin.

Megan îi aruncă o privire circumspectă.

- Nu, n-o să fie aşa, dar fiecare dificultate depăşită o să merite. Chiar sunt convinsă de asta.

Mick dădu aprobator din cap, mulţumit. Poate că acesta era secretul unei căsnicii de succes, să ştii că vor fi multe dificultăţi, dar să crezi că, într-un final, dragostea merita tot efortul.

Kevin îşi dădu seama că era în încurcătură când Trace şi Jake îşi făcură apariţia la el acasă sâmbătă dimineaţa, aparent angrenaţi într-o misiune comună de Abby şi Bree.

- Presupun că voi doi n-aţi venit aici ca să jucaţi ceva baschet unu-la-unu pe teren, le zise el, sorbind tacticos din cafea.

Jake şi Trace se instalară pe balansoarele aflate de-o parte şi de alta a lui şi începură să se legene. Probabil că arătau ca trei moşnegi care erau pe punctul de a discuta subiectele profunde ale lumii, dar Kevin ştia că nu era cazul.

-Nu-i timp de baschet, răspunse Jake. Am o lucrare de peisagistică într-o oră.

- Iar eu le duc pe fete la ferma soţilor Myers, ca să călărească ponei, adăugă Trace.

- înseamnă că sunteţi aici pentru că Bree şi Abby v-au trimis, zise Kevin, sumbru.

- Exact, recunoscu Trace.

- Putem să cădem de acord de pe acum că ştiu tot ce ar trebui să-mi spuneţi şi să terminăm totul? întrebă Kevin.

Jake dădu negativ din cap.

-Nu. Surorile tale sunt îngrijorate, zise el.

- Ştiu asta.

-Trebuie să le liniştim, adăugă Jake.

- Cred că ai judecat-o greşit pe Shanna şi că îi eşti dator să îi dai o şansă să îţi explice clar ce se întâmplă, adăugă Trace.

- Ştiu şi asta, rosti Kevin, dându-şi seama că aveau să îi servească toată predica, indiferent ce le spunea el. Mai e şi altceva?

-Cred că mai era destul, spuse Jake. Dar n-am mai ascultat atent. Se uită urât la ceilalţi doi bărbaţi. Lucru pe care îl voi nega vehement dacă vreunul dintre voi îndrăzneşte să spună aşa ceva.

- De la mine n-o să afle, îl asigură Trace. Nici eu nu prea am urmărit atent restul.

- Slavă Domnului pentru lucrurile mici, zise Kevin printre dinţi. Acum puteţi să plecaţi. V-aţi făcut datoria.

- O să te duci să vorbeşti cu Shanna? întrebă Jake, cu o expresie plină de speranţă.

-Nu, răspunse Kevin.

Trace oftă din adâncul sufletului.

- Deci nu ne-am făcut datoria. Am primit sarcina de a ne asigura că te duci la ea, ca să lămuriţi lucrurile.

- Şi trebuie să mă târâţi până în oraş? întrebă Kevin, curios, întrebându-se dacă prietenii lui ar îndrăzni să încerce aşa ceva. Trecuseră ani buni de când Kevin se mai lansase voit într-o încăierare, dar în ultima vreme chiar simţea nevoia să dea cu pumnii în ceva. Poate că cei doi bărbaţi din faţa lui erau numai buni pentru asta.

- Cred că Bree ar recomanda uzul de forţă, dacă ar fi nevoie, spuse Jake. Eu nu susţin violenţa.

-Nici eu, spuse Trace.

-Bine, atunci. Şi-acum ce? întrebă Kevin.

Jake ridică din umeri.

- Habar n-am.

- Mai e cafea din-aia? întrebă Trace. Mi-ar

prinde bine înainte să mă duc înapoi să le iau pe fete.

-Nici mie nu mi-ar pica rău, rosti Jake.

Kevin se uită la cei doi şi dădu exasperat din cap.

- Abby şi Jake ştiu măcar cât de jalnici sunteţi?

- Din fericire, nu, răspunse Trace.

Kevin începu să râdă.

- Mă duc să vă aduc cafea. Apoi, în interesul solidarităţii între cumnaţi şi toate cele, poate că o să vă dau nişte ponturi despre cum să vă descurcaţi cu surorile mele.

- Ar fi chiar bine-venite, acceptă Trace. Pentru că, cu cât data nunţii se apropie mai mult, cu atât mai puţin reuşesc să o înţeleg pe Abby.

Jake dădu aprobator din cap, cu un aer compătimitor.

- Chiar şi după atâţia ani, Bree e în continuare un mister pentru mine.

- Nu doar ele sunt aşa, rosti Kevin înainte să plece spre bucătărie. Aşa-s femeile, prieteni. Toate sunt nişte enigme.

-Amin, spuse Jake.

Kevin îi bătu pe amândoi pe umăr.

-Aşa, acum puteţi să vă duceţi acasă şi să le spuneţi surorilor mele că am încheiat această discuţie într-un acord unanim.

Se gândea că asta le-ar face pe surorile lui să îl mai lase în pace, măcar până discutau între ele şi începeau să pună întrebări mai detaliate despre motivul pentru care această discuţie intimă nu avusese ca rezultat o împăcare.

La o lună după sosirea lui Henry, Shanna stătea în cadrul uşii camerei ei de oaspeţi, care acum era decorată în aşa fel încât să fie pe placul unui băieţel. Tot nu-i venea să creadă că Henry chiar era aici, că era chiar posibil să poată fi la ea definitiv, dacă instanţa aproba înţelegerea la care ajunseseră ea şi Greg săptămâna trecută, graţie intervenţiei hotărâte din partea părinţilor lui.

Henry era deja înscris la şcoală aici. Avea să devină tutorele ei legal şi, în cele din urmă, dacă Greg termina tratamentul de la dezalcoolizare şi respecta toate condiţiile de bună purtare stabilite de instanţă, va putea primi dreptul de a avea din nou întrevederi nesupravegheate cu fiul lui. Timpul avea să hotărască dacă avea să se întâmple asta. Intre timp, Shanna sau părinţii lui aveau să fie de faţă la întâlnirile lui cu Henry. Audierea finală pentru ratificarea înţelegerii era programată pentru săptămâna viitoare, dar cu toţi cei implicaţi de acord cu aceşti termeni, era puţin probabil ca judecătorul să o respingă.

Henry tresări uşor, se întoarse şi o văzu. Un zâmbet ştirb îi înveseli chipul. Acel zâmbet apărea mai des pe măsură ce treceau zilele petrecute împreună şi el se simţea din ce în ce mai în siguranţă.

- Dacă te îmbraci repede, avem timp să mergem pe pontonul oraşului să pescuim înainte să fie nevoie să mă duc la muncă, îi spuse Shanna. Ce zici?

Răspunsul lui fu să o zbughească din pat şi să-şi tragă pe el pantalonii scurţi şi un tricou, după care să îşi petreacă braţele pe după gâtul ei.

-Te iubesc. Şi iubesc şi pescuitul.

- Mă bucur că eu sunt totuşi pe primul loc, îl tachină ea. Hai, ţi-am pus un castron cu cereale în bucătărie.

Douăzeci de minute mai târziu, erau pe ponton. Soarele îşi strecura razele printre rămăşiţele ceţii de dimineaţă devreme. În aer se simţea un uşor miros de toamnă, deşi era abia începutul lunii septembrie. Henry se cocoţă pe o bancă, aşteptă ca Shanna să îi lanseze cârligul cu momeală în apă, după care luă undiţa din mâna ei şi o ţinu strâns. Shanna se aşeză lângă el, zâmbind la vederea micii cute de concentrare apărută între sprâncenele lui. întinse mâna şi îi dădu pe spate părul moale ca mătasea, după care îşi ridică privirea şi dădu de ochii circumspecţi ai lui Kevin.

- Nu mă aşteptam să te văd aici, îi spuse acesta.

-Venim în aproape toate dimineţile de sâmbătă, răspunse ea. Lui Henry îi place foarte mult să pescuiască.

Kevin avea aerul unui om care nu ştia ce să spună mai departe, iar ea nu îi sări în ajutor. Pe măsură ce trecuse timpul şi îşi dăduse seama că el sigur ştia adevărul, ajunsese să accepte că pur şi simplu nu-i păsa suficient de ea pentru a dori să rezolve lucrurile între ei. îşi dăduse seama că explicaţiile ei nu aveau să fie ascultate sau acceptate, pur şi simplu nu îl interesau. Nu avea deloc de gând să o ierte pentru că îi ascunsese existenţa lui Henry.

Acum, privirea lui trecu la băieţelul de lângă ea şi duritatea expresiei lui se îndulci uşor. Totuşi, reveni în forţă când se concentră din nou asupra ei.

- Fiul tău vitreg, din câte am auzit? întrebă el, dovedind că aflase măcar o parte din adevăr până acum.

Shanna dădu afirmativ din cap.

- Sper să devin tutorele lui legal în curând.

Ochii lui se întunecară, umbriţi de confuzie.

- Cum adică? Şi tatăl lui?

Henry îşi ridică privirea către el tocmai atunci.

-Taţi e bolnav. Dacă judecătorul e de acord, pot să stau aici pentru totdeauna.

Kevin se uită de la ea la Henry şi apoi înapoi.

-Nu înţeleg...

- E o poveste complicată.

- Ceva îmi spune că trebuie să o ascult, zise el, cu o reţinere evidentă.

- Iar mie ceva îmi spune că Bree şi Abby ţi-au tot spus asta de săptămâni bune, zise ea.

Kevin dădu afirmativ din cap.

- Nu-mi place deloc când au dreptate.

Shanna chicoti, amuzată.

- Sunt convinsă.

-Mă pui la curent?

-Altă dată, zise ea, uitându-se cu subînţeles către Henry.

- Bineînţeles. Kevin şovăi o clipă, după care o privi în ochi. îmi pare rău că, din câte se pare, am interpretat greşit lucrurile la librărie în seara aia, după care am agravat situaţia încăpăţânându-mă şi refuzând să ascult atunci când ai încercat să-mi explici.

-Te-ai purtat ca un O'Brien tipic, rosti ea sec. Deşi trebuie să recunosc că e una dintre cele mai puţin atrăgătoare trăsături ale celor din familia ta.

-Şi surorile mele mi-au zis asta o dată... sau

de mai multe ori. îi adresă o privire plină de speranţă. Te ascult acum, dacă nu cumva e deja prea târziu.

- Henry o să petreacă ziua de mâine cu bunicii şi cu tatăl lui, zise ea într-un final. Jenny o să se ocupe de librărie. Ai vrea să luăm prânzul împreună?

-Ar fi bine. Vin şi te iau la amiază.

Shanna dădu aprobator din cap.

- Ne vedem atunci. Privirea i se întoarse către copil. Hai să mergem, dragule. Trebuie să mă duc la muncă.

Dezamăgirea se întipări pe chipul lui Henry, dar îşi strânse cuminte firul undiţei şi se dădu jos de pe bancă.

- Am o idee! zise Kevin. Aveam de gând să-l duc pe Davy la pescuit de pe docul din dreptul casei noastre peste puţin timp. Poate i-ar plăcea lui Henry să vină.

Shanna se uită la Henry, dar acesta se trăgea discret către ea, cu o teamă evidentă în privire. Una era să vorbească cu Kevin cu ea în apropiere, şi cu totul alta să aibă încredere să rămână singur cu un bărbat. Faptul că avusese de-a face cu stările imprevizibile ale tatălui său îşi pusese amprenta asupra încrederii sale în oameni. Probabil că aceasta era una dintre cele mai grave traume pe care Greg i le cauzase fiului său.

- Altă dată, zise ea. Putem discuta despre asta mâine, când o să ne vedem.

- Sigur, răspunse Kevin. Ii surâse lui Henry. Poate că Shanna o să vină cu tine pe vasul meu într-o zi.

La una ca asta, ochii lui Henry se luminară.

- Ai un vas?

- Da. A fost un vas de pescuit, dar acum e de cercetare. E folosit pentru studierea golfului.
- Cum adică studiere?
- Testăm apa, să vedem dacă e poluată. Verificăm dacă stridiile, crabii şi peştii o duc bine. Vrem să ne asigurăm că toate vor fi în stare bună şi când o să fii tu mare şi o să vrei să-ţi aduci copiii aici, să pescuiască.
- Grozav! rosti Henry şi se întoarse entuziasmat către Shanna. Putem?
- Bineînţeles, răspunse ea, răvăşindu-i părul. Aruncă o privire la ceasul de la mână. Trebuie să plecăm chiar acum.

Kevin dădu aprobator din cap.

- Ne vedem mâine, deci.

Shanna avea senzaţia că ochii lui erau în continuare aţintiţi asupra lor, o privire speculativă, chiar şi după ce coborâră de pe ponton şi porniră către Main Street.

- E prietenul tău? o întrebă Henry pe Shanna pe drumul de întoarcere la librărie.

Shanna dădu afirmativ din cap.

- E un prieten bun de-ai mei, da.

Henry o privi atent.

- Cum eraţi tu şi tati?

Shanna se trezi pusă în încurcătură.

- Intr-un fel.
- Aaa, zise el, cu un tremur uşor în glas.

Shanna se opri din mers şi se ghemui în faţa lui.

- Te deranjează asta? Nu ţi-a plăcut de el?

Din câte se părea, lui Henry îi venea greu să-şi pună gândurile în cuvinte, dar nu avea cum să nu îi observe expresia tulburată şi nefericită. Shanna îi acordă timp să-şi

formuleze răspunsul.

- E-n regulă, cred, zise el într-un final. Şi e tare că are un vas.

- Şi atunci, ce te deranjează?

- Tu şi tati v-aţi căsătorit, zise el, cu ochii în pământ. Şi apoi tu ai plecat. Dacă o să plece şi el? O să fie din cauza mea?

Saltul imens în viitor pe care îl făcuse fu un şoc pentru ea.

- Henry, în primul rând, eu şi Kevin n-o să ne căsătorim. Nici măcar nu am discutat despre asta. În al doilea, tu nu ai avut nici o legătură cu motivul pentru care eu şi tatăl tău am divorţat şi în nici un caz nu o să fii o problemă între mine şi Kevin. Eşti un băieţel minunat. Eu şi tatăl tău suntem foarte norocoşi să te avem în vieţile noastre. Ştii asta, nu?

Henry ridică din umeri.

- Cred că da.

Shanna ezită o clipă, după care spuse:

- Ştii ceva? Şi Kevin are un băieţel. L-ai auzit zicând de Davy. Ei bine, are aproape trei ani. Şi, cum ai păţit şi tu, mama lui a murit. Ştii cum e. Ai putea să fii prietenul lui şi să-l ajuţi. Aveţi o groază de lucruri în comun. Amândurora vă place la nebunie să citiţi. Ştiu sigur că i-ar plăcea foarte mult dacă i-ai citi din când în când.

- Ar fi aproape ca şi cum aş fi fratele lui mai mare, zise băieţelul, cu entuziasmul răzbătându-i încet prin voce. Adică... dacă vă răzgândiţi şi vă căsătoriţi.

- Hei, ia-o mai încetişor, spuse ea, cu un hohot. Deja ai luat-o mult în viitor. Hai să ne concentrăm doar pe a încerca să fim prieteni cu toţii, bine?

Deocamdată, să-l aibă pe Kevin înapoi în viaţa ei, ca prieten era tot ce conta. După cum acesta o exclusese din viaţa lui, nu era sigură că *ea* putea să îl ierte *pe el* acum. Prânzul de mâine avea să îi arate dacă aşa ceva era cu putinţă. După aceea... ei bine, aveau să vadă ei ce avea să se mai întâmple.

capitolul 23

Când Kevin se întoarse acasă sâmbătă dimineaţa, îl găsi pe Davy deja pe chei, pescuind cu Mick. Ieşi din casă şi veni şi el la ei.

-Văd că voi doi aţi furat startul, rosti el, ciufulind părul cu şuviţe decolorate de soare al fiului său.

- Peştii nu aşteaptă după tine, îi răspunse tatăl lui.

-Aţi prins ceva până acum?

-Uită-te în găleată, îl îndemnă Mick, cu o sclipire în ochi.

Kevin aruncă o privire şi descoperi un peştişor care înota în cerc în apa de mare din vas.

- Frumuşel, zise el sec.

- Primul peşte prins de Davy pe ziua asta, îl informă tatăl lui.

Kevin îi zâmbi larg fiului său.

- Bravo, puştiule, dar mă gândesc că poate ar trebui să-l aruncăm înapoi în ocean, să înoate cu familia şi prietenii lui.

- Pentru prânz, insistă Davy, cu maxilarul încordat a încăpăţânare.

- Crede-mă, am încercat să îl conving şi eu,

zise Mick. Vrea să i-l arate mamei. Din câte se pare, i-a promis că o să-i aducă o groază de peşti pentru la prânz.

Kevin abia dacă îşi reţinu un zâmbet amuzat.

- O să fie impresionată, asta-i clar.

- Ia zi, unde ai zbughit-o aşa devreme? întrebă Mick, în timp ce Kevin punea momeală în cârlig şi îşi aruncă propria undiţă în apă, după care se instală de cealaltă parte a fiului lui. Căldura soarelui îi pătrundea în umeri, relaxându-i după alergarea de dimineaţă devreme care îl adusese până la ponton.

-Am fost să alerg, răspunse el.

-Te-ai întâlnit cu cineva interesant? întrebă Mick, cu o inocenţă exagerată.

Studiind expresia tatălui lui, Kevin îngustă din pleoape.

- Ştii deja că m-am întâlnit întâmplător cu Shanna, nu? Cum Dumnezeu a ajuns informaţia la tine atât de rapid?

Mick chicoti.

-Telefonul mobil, amice. Nu numai că am fost sunat, dar am primit şi o fotografie cu voi doi pe pontonul oraşului. Bree de-abia aştepta să spună cuiva că voi doi vă vorbiţi din nou.

Kevin dădu din cap, perplex.

- Chiar mă gândesc din ce în ce mai serios să mă retrag la o mănăstire.

Mick se puse pe hohotit.

- Da, Thomas spunea ceva de asta. Am o admiraţie profundă pentru preoţi, dar cred că ţi-ar fi mai bine dacă ai repara relaţia cu Shanna. Locul tău e cu ea.

Kevin se uită nedumerit la el.

- Pari atât de sigur... De ce?

- Dragostea e un lucru preţios, spuse Mick.

Se vede în ochii tăi când eşti cu ea. Te-a readus la viaţă după o perioadă foarte tristă. Nu e ceva peste care să treci aşa uşor. Şi, în mod clar, nu e ceva la care să renunţi doar pentru că aţi avut o neînţelegere.

- Dar n-am avut nici o neînţelegere, spuse Kevin.

Mick îşi dădu ochii peste cap.

- Asta pentru că nu i-ai dat şansa de a-ţi spune măcar ce se întâmpla în viaţa ei, zise el. E greu să te înţelegi cu cineva când te închizi într-o încăpere întunecată.

- Lasă-mă cu predicile. Le-am mai auzit.

- Dar se pare că nu ţi-au intrat în cap, spuse Mick, neabătut.

- Luăm prânzul împreună mâine, îl anunţă Kevin. Mă mir că Bree nu ţi-a spus şi asta.

- Din păcate, nu a fost îndeajuns de aproape să audă ce vorbeaţi.

Kevin râse de frustrarea clară din glasul tatălui său.

- Cred că a fost o adevărată tortură pentru ea. Şi pentru tine, de altfel.

Mick recunoscu printr-o mişcare din cap.

-Aşa e. Dar e o veste bună să aud că luaţi masa mâine. O să-i spun şi soră-tii, n-ai grijă.

Kevin dădu să spună ceva grosolan, dar chiar atunci undiţa lui Davy fu trasă. Kevin îşi ajută fiul să rămână pe poziţii, după care trase peştele afară din apă. Acesta era chiar o pradă pe cinste, neputând fi mâncat doar dintr-o singură îmbucătură.

- Bravo! îl lăudă el.

- În găleată, porunci Davy.

Kevin îl puse în vasul cu apă, după care se uită cum Davy se ghemui să se uite la cei doi

peşti, cu o figură încântată.

-Uite, Davy, sunt prieteni, spuse el, arătându-i cu degetul.

- Mhmm, murmură Mick. Acum sigur aducem acasă peştii ăia.

Kevin oftă.

- Mă tem că da, dar măcar n-o să ajungă pe masă. Ceva-mi spune că trebuie să intervenim rapid cu ceva poveşti, altfel prichindeii ăia vor deveni animale de casă.

Mick dădu negativ din cap.

-Stai liniştit. Sunt destul de neîndemânatic. Aş putea să mă împiedic pur şi simplu de găleata aia, şi totul să se verse direct înapoi în apă.

Kevin se uită lung la el.

-Aşa ajungeau şi peştii mei înapoi în golf?

- Glumeşti? Tu îi aruncai înapoi de cum îi scoteam din cârlig. Dacă voiam să mănânc peşte la masă, trebuia să-i prind singur când nu erai tu prin preajmă şi să o pun pe maică-ta să îi pregătească atunci când nu erai tu atent.

- Dacă stau să mă gândesc, exact asta mi-a spus şi mama când mi-a sugerat să lucrez cu Thomas.

Mick se uită la el cu o expresie nemulţumită.

- Presupun c-a avut dreptate cu chestia asta, recunoscu el, înciudat. Iţi place postul ăsta nou, nu?

- Da, spuse el. Mult mai mult decât mi-ar fi plăcut să închiriez un vas pentru excursii la pescuit.

- Tu şi Thomas vă înţelegeţi bine?

- Sigur. E un om rezonabil.

- Şi eu nu? întrebă Mick, simţindu-se jignit într-o clipită.

Kevin se uită lung la el.

-Nu am spus asta. Uite ce e, ştiu că tu sperai că fie Connor, fie eu o să fim interesaţi de domeniul în care ai tu compania, dar ştii bine că nici unul dintre noi nu se pricepe la asta.

- Asta se învaţă. Nu e ceva înnăscut, mormăi Mick. Crezi că eu m-am născut cu un ciocan în mână?

- Nu, dar munca asta ţi s-a potrivit, exact cum munca asta de cercetare mi se potriveşte mie.

- Cred că da. Mick îl cercetă atent. Eşti mai fericit făcând asta decât să fii medic?

Kevin dădu afirmativ din cap.

- Până acum, absolut. Poate că, în viitor, o să fiu pregătit să mă ocup din nou cu aşa ceva. Echipa orăşenească mereu are nevoie de voluntari calificaţi, zise el. Ştiu că am abilităţile de care e nevoie, dar având în vedere tot ce s-a întâmplat, această nouă carieră mi se potriveşte. Nu e o activitate pe care să o fi făcut cândva cu Georgia. E un început nou.

- În privinţa asta nu pot să te contrazic, zise Mick. Şi mie-mi plac foarte tare noile începuturi în ultima vreme.

- Tu şi mama?

Mick dădu aprobator din cap.

- Facem progrese simţitoare. Sper că n-o să te deranjeze asta.

- M-am obişnuit cu ideea, recunoscu Kevin. Să o am din nou pe-aici a fost mai bine decât mă aşteptasem. Dacă voi puteţi să vă înţelegeţi, asta e tot ce contează. N-ar fi trebuit să vă judec.

- Sau pe ea, îi reaminti Mick.

- Bine, aşa e.

Mick se ridică în picioare.

-Mie mi se pare că am prins deja singurii doi peşti de-aici care muşcă în dimineaţa asta. Ce-ai zice să mergem înăuntru şi să ne luăm ceva rece de băut? Davy, eşti pregătit pentru nişte suc?

Băieţelul dădu afirmativ din cap, se ridică, se duse la găleată şi încercă să o ia de toartă, dar era prea grea pentru el.

- O iau eu, spuse Mick, după care o balansă stângaci şi o scăpă. Găleata căzu într-o parte şi se rostogoli pe doc.

Davy se duse în fugă până la margine, dar Kevin îl prinse înainte să cadă şi el după ea. Fiul lui se uită la el cu o expresie tristă.

- Peştii căzut, anunţă el, îndurerat.

Kevin dădu aprobator din cap.

- Peştii căzut, dar ştii ceva? E un lucru bun. S-au dus acolo unde e locul lor. O să prindem alţii în altă zi.

Davy se însenină imediat.

-Bine.

Mick dădu din cap privindu-şi nepotul, nevenindu-i să creadă.

- E minunat să vezi capacitatea asta de a renunţa şi de a trece la altceva.

Kevin dădu aprobator din cap. Spera să facă şi el asta după ce o vedea pe Shanna mâine.

Duminică dimineaţă, după ce îl trimise pe Henry cu doamna Hamilton, Shanna verifică dacă Jenny avea totul sub control la librărie, după care se duse la etaj pentru a se îmbrăca pentru întâlnirea ei de la prânz cu Kevin. O jumătate de oră mai târziu, Laurie apăru la uşa

ei, cu Drew lângă ea. Amândoi aveau o expresie care trăda că abia dacă-şi mai încăpeau în piele de bucurie. Parcă nu puteau să-şi ia privirile – şi mâinile – unul de pe celălalt.

- Ei bine, voi sunteţi chiar ultimii oameni pe care mă aşteptam să-i văd în dimineaţa asta, spuse Shanna, dân- du-se un pas în spate pentru a-i lăsa să intre.

Laurie îi zâmbi radios.

- Ne căsătorim! anunţă ea de cum intrară. Azi, dacă-ţi faci timp să-mi fii domnişoară de onoare.

Shanna clipi, surprinsă de această veste.

- Parcă nunta fusese amânată, fără să aveţi vreun termen clar. Ce s-a întâmplat?

Drew îi adresă o privire mâhnită.

- M-am trezit dintr-odată că eram un mare prost. M-am întors acasă aseară şi i-am spus lui Laurie că aş vrea să ne căsătorim, dacă mă mai vrea.

- Şi eu am zis da, adăugă Laurie, dar numai dacă nu mai aşteptăm. Şi uite aşa am ajuns aici. Avem permisul de căsătorie şi am găsit un notar care e dispus să oficieze ceremonia. E perfect! Mie mi se pare că este un semn bun.

Shanna se întrebă dacă să îi spună că avea planuri cu Kevin şi că spera să aibă şi ea parte de o împăcare, dar de ce să îi strice marea zi a lui Laurie?

-Va trebui să dau un telefon rapid, îi spuse ea. După aceea, sunt total la dispoziţia voastră.

Oricât de egocentrică putea fi Laurie uneori, de data aceasta îşi dădu imediat seama despre ce e vorba.

-Te pregăteai să ieşi în oraş, nu-i aşa?

- Sinceră să fiu, da, dar nu e nimic important. Eu şi Kevin putem reprograma.

-Adu-l şi pe el cu tine, spuse Laurie, aruncându-i o privire lui Drew, să vadă dacă era şi el de acord.

- Sigur că da, zise Drew. Mi-ar prinde bine un cavaler de onoare. Poate că nu l-ar deranja să joace acest rol.

-Nu ştiu...

- Hai, Shanna. Poate aşa-i vine şi lui o idee, zise Laurie. Având în vedere obiecţiile ei faţă de relaţia Shannei cu Kevin, această remarcă arăta clar că era atât de îndrăgostită că vedea totul în roz. După cununie, mergem la han, să luăm prânzul, continuă ea, entuziasmată, aşa că o să fie aproape ca nunta pe care am plănuit-o iniţial, doar mai restrânsă şi mai puţin costisitoare. Vreau să fiţi amândoi cu noi, să sărbătorim împreună.

înainte ca Shanna să poată accepta, se auzi o altă bătaie la uşă. Deschise şi se trezi faţă în faţă cu Kevin.

- Am venit prea devreme? întrebă el.

- Depinde. Se pare că Laurie şi logodnicul ei s-au hotărât să se căsătorească azi şi vor să le fim martori. Poţi să fugi acum, să te salvezi, sau să pofteşti înăuntru.

- Bineînţeles că vine înăuntru, zise Laurie, venind lângă ei. Hai, Kevin, nu poţi să ne laşi baltă.

Laurie le făcu cunoştinţă lui Kevin şi Drew, după care îl luă de braţ pe Drew.

- Bine, oameni buni, haideţi să mergem şi să pecetlu- im afacerea asta până nu o zbugheşte iar Drew.

Kevin aruncă o privire neajutorată în direcţia

Shannei, dar aceasta se mulţumi să ridice din umeri. Odată ce Laurie îşi punea ceva în minte, semăna din ce în ce mai mult cu un tăvălug.

-Uite adresa notarului, îi spuse Laurie lui Kevin. Ştii unde e?

- Da, răspunse el. Ce-ar fi să conduc eu?

- Perfect, spuse Laurie. Eu şi Drew putem să stăm în spate, să ne prefacem că suntem într-o limuzină. Dar să nu te uiţi în oglinda retrovizoare, totuşi, pentru că probabil o să ne tot sărutăm.

Kevin lăsă să-i scape un hohot amuzat.

- Promit că nu mă uit.

- Dar eu, da, îi avertiză Shanna, aşa că fiţi cuminţi!

Drumul cu maşina abia dacă dură cinci minute, iar ceremonia fu doar cu puţin mai lungă. În ciuda lipsei de formalism, Laurie practic radia de fericire când notarul îi declară soţ şi soţie. Drew părea uşor năucit, dar aproape la fel de fericit. Shanna se întreba dacă nu cumva aşa trebuia procedat – să iei pur şi simplu decizia de a te cununa şi să o pui imediat în practică, în loc să o lungeşti şi să aştepţi până ce un milion de îndoieli ţi se strecurau în suflet.

-Acum mergem la han, zise Laurie, pe un ton imperios. Am vorbit cu Jess şi deja ne-a pus şampania la gheaţă.

Când ajunseră la hanul Eagle Point, fură conduşi într-un salonaş particular, pe care Jess reuşise ca prin minune să îl decoreze cu flori şi pe masă fuseseră puse cele mai bune porţelanuri şi cristaluri pentru a sărbători evenimentul. Ba chiar aranjase să aibă şi muzică pe fundal.

Shanna se uită la Kevin.

- Sora ta e uimitoare! Ştiu sigur că n-a avut aproape deloc timp să pună totul la punct, dar uite ce frumos e aici!

-Jess e o fire romantică, iar Bree are o florărie. Am o bănuială că şi-a adus şi ea contribuţia.

- E absolut superb! spuse Laurie. Nici c-aş fi putut să-mi doresc o recepţie de nuntă mai încântătoare!

Shanna o trase deoparte pe Laurie şi îi cercetă figura, căutând orice semn că ar fi fost dezamăgită că nu avea parte de nunta grandioasă pe care şi-o dorise iniţial. Nu văzu însă decât o femeie care practic radia de fericire. O îmbrăţişă strâns.

- Sunt atât de fericită că lucrurile au ieşit aşa cum ţi-ai dorit tu... îi spuse prietenei ei.

Laurie îi oferi un zâmbet strălucitor.

- Mie tot nu-mi vine să cred că s-a răzgândit, că într-adevăr i-a fost dor de mine.

-Uneori, distanţa chiar îi apropie pe oameni, zise Shanna, întrebându-se dacă despărţirea lor îl făcuse şi pe Kevin să îi ducă dorul. Evident, Drew a avut nevoie doar de ceva timp, să se obişnuiască cu ideea de a fi un bărbat căsătorit.

Laurie izbucni în râs.

-A, cred că partea aia îl sperie de moarte, dar măcar a rezistat la cununie.

Shanna schiţă un zâmbet.

- Poate că toţi cei care se căsătoresc ar trebui să simtă o anumită doză de teamă. E un pas uriaş, şi e pentru totdeauna.

Laurie îşi duse palma la inimă, într-un gest teatral.

- Ei, acum mă sperii *pe* mine!
- Pe tine nu te sperie nimic. Aruncă o privire către Drew, care nu-şi luase ochii de la Laurie, ca şi cum abia dacă-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. Ce-ar fi să te duci să dansezi cu noul tău soţ? îi sugeră Shanna.
- Doar dacă dansezi şi tu cu cavalerul de onoare, zise Laurie, conducând-o de cealaltă parte a camerei, unde stăteau bărbaţii.

Kevin ezită un moment, după care o întrebă:
- Dansezi?

Shanna dădu afirmativ din cap şi se lăsă cuprinsă în braţele lui. De cum îi simţi apropierea, îşi aminti cât de protejată şi de în siguranţă o făcea el să se simtă şi cât de mult îi fusese dor de această senzaţie. Işi ridică privirea şi se uită în ochii lui.

- Mulţumesc că faci asta. Ştiu că nu aşa ai vrut să-ţi petreci ziua. Tot mai avem o groază de lucruri de discutat.

- Şi-o să ajungem şi la ele, îi spuse el. Dar, momentan, e chiar plăcut să ne petrecem timpul cu doi oameni care sunt atât de fericiţi. Expresia îi deveni nostalgică. îmi aduc aminte că mă simţeam şi eu aşa odată.

- Când te-ai căsătorit cu Georgia?

Kevin dădu negativ din cap.

- În noaptea pe care am petrecut-o în patul tău.

Imediat, ochii ei se umplură de lacrimi.

- Kevin, n-ar trebui să spui asemenea lucruri.

- De ce nu? E adevărul.

- S-au întâmplat atâtea lucruri de-atunci, îi reaminti ea. Ştiu că te-am făcut să te simţi

îngrozitor.

-Nu tu, răspunse el. Eu m-am făcut să mă simt îngrozitor din cauză că nu am avut încredere în tine. Am luat cele mai rele amintiri din trecutul meu şi le-am proiectat pe tine fără să mă deranjez să aflu adevărul. Ai încercat să-mi explici, dar am fost prea încăpăţânat să te ascult măcar. Pentru asta sunt doar eu vinovat.

Shanna se prefăcu a-i cântări aceste vorbe.

- Ştii ceva? Ai dreptate, zise ea, teatral. Ai fost un nemernic!

Kevin izbucni în râs.

-Am fost. Expresia îi redeveni serioasă. Dar chiar vreau să aflu totul. Poate când o să plecăm de-aici?

- Dacă avem timp, consimţi ea. Henry o să se întoarcă pe la şase.

Kevin făcu un semn către Laurie şi Drew, care se ţineau strâns în braţe şi abia dacă se legănau în ritmul muzicii.

-Am o bănuială că ăştia doi abia dacă vor observa dacă plecăm.

-Nu cred că se cuvine să îi lăsăm baltă pe mire şi pe mireasă, zise ea. Ei trebuie să plece primii. As- ta-i tradiţia.

- Nu e vorba chiar de un cuplu tradiţional, zise Kevin sec. Mă îndoiesc că o să aibă nevoie de mult ca să se convingă că petrecerea a ajuns la final şi că pot să treacă la noaptea nunţii... sau la după-amiaza nunţii, practic.

-Aş putea să le sugerez să ceară să li se servească masa în cameră, zise Shanna.

- Dă-i bătaie.

Shanna aşteptă până ce se termină melodia,

după care o bătu uşor pe umăr pe Laurie.

- Cred că poate ar trebui să muţi petrecerea sus şi să ceri să vi se aducă mâncarea în cameră. Puteţi să o savuraţi în intimitate.

Expresia lui Laurie se umplu de tristeţe.

- V-am invitat aici la recepţia de nuntă, iar acum vă ignorăm...

-Abia v-aţi căsătorit, zise Shanna. Nu ne simţim deloc insultaţi. Sincer.

Laurie aruncă o privire la Drew, roşind.

- Ar fi plăcut să mergem în cameră.

Privirea lui Drew nu se desprinse de chipul ei.

- Mie-mi convine.

- Atunci duceţi-vă, aveţi binecuvântarea noastră, le spuse Shanna. O îmbrăţişă pe Laurie. Mă bucur atât de mult pentru voi! Se întoarse către Drew. Ai grijă de ea, da?

- întotdeauna, îi promise el.

Kevin o sărută pe obraz pe Laurie, după care îi strânse mâna lui Drew.

- Mulţumesc că ai luat parte la nunta noastră, îi spuse Laurie. Data viitoare, sper să dansăm noi la nunta voastră.

Shanna simţi fierbinţeala care-i aprinse obrajii la auzul acestor vorbe.

- Nu o lua în seamă. Femeile îndrăgostite spun tot felul de nebunii.

-Vorbesc serios, zise Laurie.

- Hai, duceţi-vă! le porunci Shanna, dând vina pe şampanie şi pe atmosfera romantică a nunţii ei pentru schimbarea de atitudine a lui Laurie în ceea ce privea relaţia dintre ea şi Kevin.

Imediat ce Laurie şi Drew plecară, Shanna se uită la Kevin:

- Şi-acum ce facem?

Kevin o luă de mână.

- Hai să plecăm de aici.

-Am putea să luăm prânzul aici, pur şi simplu.

- Nu cu soră-mea plimbându-se încolo şi încoace, zise el. Una e să luăm prânzul, dar sigur n-am avea cum să purtăm o discuţie doar între patru ochi.

- Probabil că ai dreptate. Şi-atunci unde mergem?

Kevin şovăi câteva clipe.

- Ştii ceva? Nu ştiu sigur. Ştiu din surse sigure că surorile mele au spioni infiltraţi peste tot. Ştiai că Bree ne-a făcut fotografii ieri, pe ponton, şi le-a trimis tuturor de pe telefonul mobil?

Dacă n-ar fi fost atât de scandalizată, Shanna ar fi putut să izbucnească în râs. Părea ceva tipic pentru cineva din familia O'Brien.

-Atunci hai la mine acasă, sugeră ea. Am putea lua nişte sendvişuri sau o pizza şi să le ducem în apartamentul meu. Dacă vreuna din ele nu se cocoaţă într-un copac cu un aparat de fotografiat profesional sau cu un binoclu, nu vor putea să ne vadă.

Kevin dădu aprobator din cap.

- E bine aşa. Te duc acasă, după care mă duc să iau de mâncare. Ai vreo preferinţă?

- Mi-ar plăcea un *quiche* şi o salată Caesar. Ţie îţi place ceva din meniul bistroului franţuzesc?

- Găsesc eu ceva.

O lăsă pe aleea din spatele librăriei, de unde începea scara care ducea la apartamentul ei.

- Mă întorc imediat.

Shanna ajunsese la jumătatea scării când uşa din spate a florăriei lui Bree se deschise şi aceasta scoase capul pe ujă.

- încerci să te strecori neobservată? întrebă ea.

Shanna izbucni în râs.

- Mă duceam acasă. Nici nu m-am gândit la tine.

- Unde se duce fratele meu? Parcă aveaţi de gând să vă petreceţi toată după-amiaza împreună. Nu v-aţi certat iar, nu?

- De fapt, am participat la o nuntă, îi spuse Shanna, resemnându-se că trebuia să îi dea suficiente detalii pentru a-i satisface curiozitatea.

-A, da. Am dus mai devreme florile la han. Prietena ta Laurie s-a măritat. Cum a fost?

-Pe repede-înainte, dar... ştii ceva? Cred că o nuntă sub imperiul impulsului de moment i s-a potrivit ca o mănuşă.

- Kevin se întoarce?

Shanna îi adresă o privire piezişă.

- Nu şi dacă ştie că ţii aleea sub supraveghere.

Bree chicoti.

- Bine, am înţeles. O să mă întorc în florărie şi-o să-mi văd de-ale mele.

- Zău? întrebă Shanna, cu scepticism în ton. E posibil să faci aşa ceva?

- Când e vorba de o cauză bună, da, o asigură Bree. E o cauză bună, nu-i aşa? Voi doi o să vă lămuriţi neînţelegerile?

- Sper că da, răspunse Shanna. Vreau să fim din nou prieteni.

- Prieteni? exclamă Bree, indignată. Aţi face bine să nu vă rezumaţi la doar atât! Trebuie să

vă băgaţi minţile în cap.

- Ce-ai zice să ne laşi de capul nostru, să putem să o luăm din aproape în aproape? zise Shanna, exprimân- du-se destul de tăios, dar pe un ton blând.

Bree scoase un oftat.

-Cred că ai dreptate, în fond. De obicei, intervenţiile fac mai mult rău decât bine.

- Da, cam aşa.

- Bine, mă retrag, zise Bree, făcând un pas înapoi şi închizând uşa.

înainte ca Shanna să apuce să mai urce alte două trepte, uşa lui Bree se deschise din nou.

- încă un lucru, zise ea. Şi dup-aia mă retrag de tot.

-Da?

- Kevin te iubeşte. Ştiu sigur. Aşa că, şi dacă încurcă vorbele, ascultă ce-ţi transmite inima lui, bine?

- Eu cred că fratele tău e cât se poate de capabil să-şi exprime sentimentele de unul singur, îi spuse Shanna. Dar, spre deosebire de cum a procedat el în ultima vreme, eu *chiar* îl voi asculta, promit.

- E tot ce-ţi cer, spuse Bree, închizând din nou uşa. De data aceasta, rămase aşa.

Shanna scoase un oftat, continuând să urce treptele şi intră în apartament, să îl aştepte pe Kevin. începea să înţeleagă genul de presiune pe care Kevin o simţea zi de zi. Avea această familie minunată, bine intenţionată, dar toate aşteptările acestea, toate certitudinile rudelor sale că ştiau ce era mai bine pentru el sigur erau extrem de obositoare. Ea simţea presiunea aceasta şi putea să le spună să-şi vadă de treburile lor, dacă voia. Dar el trebuia

să suporte şi să îi asculte pe toţi.

Nu că trebuia să le şi urmeze sfaturile. Ea văzuse clar că el avea aceeaşi fire independentă ca şi restul celor din clanul O'Brien. Acum îşi dădea seama că era chiar o necesitate, în familia aceea.

Şi totuşi, în ciuda potenţialelor dezavantaje pe care le întrevedea, până la urmă tot îşi dorea să devină una de-a lor. îşi dorea să fie soţia lui Kevin.

Această conştientizare, formulată astfel pentru prima oară, fără nici o ezitare, o ului. Işi permisese să accepte faţă de sine că îi era dor de el, ba chiar că îl iubea, dar era prima oară când privea spre viitor şi îşi dădea seama atât de clar ce-şi dorea.

Chiar când avu această revelaţie, în urechi îi răsună glasul lui Laurie reamintindu-i că-şi dorise acelaşi lucru când se pripise să se căsătorească cu Greg. Totuşi, cei doi nici c-ar fi putut fi mai diferiţi. Şi familiile lor... ei bine, cei din clanul O'Brien erau oameni calzi şi o primiseră cu braţele deschise. Soţii Hamilton fuseseră scorţoşi, glaciali şi inflexibili, cel puţin până nu demult.

Convinsă nu numai de ce – de *cel* pe care şi-l – dorea, dar şi că era decizia potrivită pentru ea, nu putea să nu se întrebe dacă ce avea să-i spună Kevin în după-amiaza aceasta avea să deschidă uşa pentru un astfel de viitor pentru ei doi. Sau dacă, odată ce avea să afle mai multe despre prima ei căsătorie şi despre situaţia complicată cu Henry, nu cumva avea să pună capăt pentru totdeauna legăturii dintre ei.

capitolul 24

Kevin observă că uşa din spate de la Flowers pn Main era întredeschisă când urca treptele către apartamentul Shannei câte două odată. Ştia instinctiv că sora lui stătea chiar în spatele acelei uşi. Sus, ajuns în faţa uşii, se aplecă peste balustradă şi strigă:

- închide uşa şi treci înapoi la treabă!

O auzi pe Bree chicotind, dar uşa se închise fără zgomot. Abia atunci, bătu la uşa Shannei.

Când aceasta o deschise doar un pic, pentru a arunca o privire atentă, fu rândul lui să izbucnească în râs.

-Te asiguri că eşti în siguranţă înainte de a mă primi?

- Ceva de genul, zise ea, făcând un pas în lateral, pentru a-l lăsa să intre.

- Şi pe tine te-a spionat Bree?

- Ba m-a atacat cu un tir de întrebări, mai degrabă, răspunse ea. Pe tine;?

-Nu. S-a mulţumit doar să tragă cu ochiul de după uşa din spate a florăriei.

- îmi sunt tare dragi rudele tale, dar sunt un pic cam obsedate când vine vorba de relaţia dintre noi.

- Mie-mi spui? Eu m-am trezit luat în vizor de Mick, Trace şi Jake în ultima vreme. Probabil că ar trebui să te bucuri că sunt toţi de partea ta.

- Nu mi-am dat seama că situaţia noastră necesita ca cei din jur să fie de-o parte sau alta, zise ea, căutând în sacoşele pe care le adusese el şi punând mâncarea pe farfuriile pe care le aşezase deja pe masa de lângă fereas-

tră, de unde se vedea pajiştea oraşului.

Kevin ridică din umeri.

- Discutăm de rudele mele aici. Pentru cei din familia mea, orice lucru necesită să iei o poziţie, ceea ce şi reprezintă unul dintre motivele pentru care tata şi unchii mei de-abia dacă-şi vorbesc. Sunt destul de sigur că fata unchiului Jeff, Susie, e singura care încalcă regula asta. Ea vorbeşte cu noi toţi. Fraţii ei de-abia dacă salută dând scurt din cap dacă ne întâlnesc pe stradă. Singura perioadă în care atmosfera se relaxează e de sărbători, când ne supraveghează buni.

- Dar conflictul nu e între tatăl tău, Thomas şi Jeff? întrebă ea, privindu-l uimită.

-Aşa a început, confirmă el. După cum îţi spuneam, fiecare s-a situat apoi de câte o parte. Argumentele şi logica nu prea au aşa mare importanţă. Nu s-a ţinut cont decât de loialitatea de familie, care ne-a fost insuflată tuturor de mici.

- Dar toţi faceţi parte din familia O'Brien, protestă Shanna.

Kevin hohoti, amuzat.

- Uite, vezi? încerci să te foloseşti de logică!

Shanna se aşeză la masă, îşi luă furculiţa, împunse cu ea o frunză de salată şi începu să mestece gânditoare.

- Dar nu vă pierdeţi minţile trăind aşa? întrebă ea, după un timp. Cine poate să investească atâta energie ţinând duşmănie după atâţia ani?

Kevin se aplecă uşor peste masă.

- N-ai zice, dacă îi vezi acum, dar tata nu a vorbit cu mama vreo cincisprezece ani după divorţ. Nici noi, aproape toţi, n-am vorbit cu

ea, decât atunci când ne obliga buni, când mama venea în vizită.

- Deci asta ar fi putut să mă aştepte şi pe mine, dacă nu te-ai fi hotărât să asculţi cum stau lucrurile cu Henry, din perspectiva mea? M-ai fi scos din viaţa ta pentru totdeauna?

- Ce pot să spun? E o tradiţie de familie.

- E-o nebunie, asta e.

- Ştiu, îi confirmă el. Dar sunt aici acum şi vreau să aflu tot. înainte să începi, însă, vreau să-mi cer scuze că te-am judecat greşit, că m-am pripit să trag concluzii de capul meu, că am refuzat să-ţi ascult explicaţiile şi... pentru restul de lucruri prosteşti pe care le-am făcut.

- Bine, vrei să-ţi spun versiunea detaliată sau pe cea prescurtată? îl întrebă ea.

- Pe care vrei tu să mi-o spui, răspunse Kevin.

Shanna începu şovăitor, dar până la urmă cuvintele începură să îi curgă de pe buze. Kevin scoase mai multe înjurături printre dinţi când îi povesti despre căsnicia ei dezastruoasă cu tatăl lui Henry.

- Dă-mi voie să-ţi spun clar un lucru, zise ea. Greg nu ne-a abuzat niciodată fizic, nici pe mine, nici pe Henry, dar imprevizibilitatea stărilor lui şi abuzurile verbale au fost aproape la fel de vătămătoare. în cele din urmă, mi-am dat seama că nu mai puteam rămâne cu ei. Doar gândul la ce i s-ar fi putut întâmpla lui Henry m-a făcut să rămân cu el atât.

- Ar fi trebuit să-l părăseşti de cum ţi-ai dat seama cât de gravă era dependenţa lui de alcool, spuse Kevin.

- Rostisem un jurământ, răspunse ea simplu. Şi, mai important de atât, trebuia să ţin

cont de Henry. Se uită în ochii lui. II iubeam ca şi cum ar fi fost sânge din sângele meu.

-Ar fi trebuit să îl iei cu tine.

- Mi-a trecut prin cap, crede-mă, dar neavând absolut nici un drept legal asupra lui, aş fi fost acuzată de răpire. Din moment ce nimeni – nici măcar propriii lui părinţi – nu mă credea când le spuneam de beţiile şi scandalurile lui Greg, ştiam că n-aveau să mă creadă în veci că îl luasem pentru binele lui Henry. Ne-arn fi ascuns de ei pentru tot restul vieţii. Cum să îi fac una ca asta? Intr-un fel, asta mi se părea o cruzime la fel de gravă ca a-l lăsa în grija tatălui său. Orice aş fi făcut, tot nu ar fi fost bine.

- Dar sigur legea ar fi fost de partea ta, o contrazise Kevin. Trebuie să fi existat probe, ceva! Pentru numele lui Dumnezeu, ai fi făcut-o ca să-l protejezi pe micuţ!

- Nimic, îi răspunse ea. Să-l las pe Henry acolo a fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată. Dacă n-ar fi avut-o pe guvernantă acolo cu el, nu cred că aş fi putut să o fac. În fiecare zi după aceea, m-am rugat ca părinţii lui să deschidă ochii şi să înţeleagă ce se întâmplă şi să aibă grijă de Henry. Tatăl lui nu l-a lovit niciodată, dar strigătele sale îl băgau în sperieţi pe bietul copil. Şi asta era atunci când era pe-acasă. În mare parte din timp, guvernanta era singura persoană cu care-şi petrecea timpul Henry.

-Şi-atunci cum de a ajuns aici, în grija ta?

Shanna îi povesti despre supradoza accidentală, despre internarea în spital, despre boala de ficat a lui Greg şi despre decizia părinţilor acestuia că Henry avea nevoie de un

mediu mai stabil.

- S-a ataşat de mine. Chiar şi înainte ca eu şi Greg să fim logodiţi oficial, Henry îmi spunea mami. Iniţial, amândoi am încercat să-i spunem să nu-mi zică aşa, dar îl făcea atât de fericit... Cred că ăsta a şi fost unul dintre motivele pentru care ne-am hotărât să ne căsătorim, pentru că ştiam cât de încântat avea să fie Henry.

Oftă, amintindu-şi perioada în care chiar fuseseră o familie adevărată. Durase atât de puţin! După aceea, Greg reîncepuse să bea foarte mult.

- Deci, după ce l-au ţinut departe de tine timp de mai mult de un an, şi-au dat seama dintr-odată că tu erai părintele de care copilul avea nevoie? o întrebă el, neve- nindu-i să creadă.

- Cred că părinţii lui Greg au ştiut asta tot timpul, dar nu voiau să recunoască aşa ceva, se temeau de gura lumii. Apoi... situaţia s-a schimbat şi au fost nevoiţi să ia măsuri drastice pentru binele lui Henry. Zâmbi larg. Guvernanta m-a ajutat şi ea. Greta le-a tot spus că lui Henry i-ar fi mult mai bine cu mine. Trebuie să-i recunosc şi meritele doamnei Hamilton, totuşi. În cele din urmă, ea a fost cea care l-a adus aici. Trebuie să se fi simţit destul de umilită să recunoască prin asta că eu avusesem dreptate, dar a făcut-o.

- Ea era femeia care a venit cu el la librărie atunci?

Shanna îi confirmă dând din cap.

- Şi-a dat seama în sfârşit că Greg nu putea să-i ofere lui Henry viaţa pe care acesta o merită şi că să aibă grijă ca Greg să se

însănătoşească era o misiune care avea să îi solicite la maximum pe ea şi pe soţul ei. L-a convins pe Greg să fie de acord să mă lase să devin tutorele legal al lui Henry. Vom vedea cum evoluează lucrurile mai departe. Ba chiar s-a oferit să o trimită pe Greta aici, să mă ajute să am grijă de Henry, dar până la urmă aceasta s-a hotărât să accepte un post la o altă familie.

Kevin era uluit.

- Ia stai puţin! Vrei să spui că e încă posibil ca Henry să se întoarcă în grija tatălui lui?

Shanna îi confirmă cu o mişcare din cap.

- Dar numai dacă starea de sănătate a lui Greg se îmbunătăţeşte.

- Iţi asumi un risc imens. Eşti sigură că meritã? II iubeşti pe copilul ăsta?

- Bineînţeles, răspunse ea. Din punctul meu de vedere, e fiul meu, indiferent ce spune legea. Ştiu că îmi asum un risc, dar trebuie să o fac. Să-l las acolo mi-a lăsat un gol imens în inimă.

Kevin nu putu să nu se întrebe ce însemna asta pentru relaţia dintre ei doi.

-Viaţa ta e foarte complicată în momentul de faţă. Sunt conştient că eu ţi-am complicat-o şi mai rău.

- Nu mai rău. Doar că îmi doream atât de mult să înţelegi! Când am văzut că nu-mi răspunzi la telefoane, am crezut că n-o să se mai poată niciodată să fim prieteni, ca înainte. Se uită în ochii lui. Nu mi-a plăcut deloc asta.

- Nici pentru mine n-a fost o perioadă roz, recunoscu el. Nu-mi dădusem seama cât de dor avea să-mi fie de tine. îmi tot spuneam că aşa era cel mai bine. Bree mi-a zis că mă foloseam de situaţia asta ca să nu recunosc cât de mult

te iubesc.

Se ridică, ocoli masa şi îi întinse mâna. Shanna îşi puse palma într-a lui şi se ridică şi ea. Aerul dintre ei scăpăra de intensitatea energiei degajate.

Chiar în secunda aceea, uşa se deschise şi Henry năvăli înăuntru, urmat de bunica lui. Se opri brusc, aproape derapând, când dădu cu ochii de Kevin. Shanna îşi smulse mâna dintr-a lui Kevin şi se lăsă în genunchi, să-l îmbrăţişeze pe băiat.

- Cum a fost azi? îl întrebă. Te-ai distrat cu tatăl tău?

Kevin sesiză mişcarea subtilă de negare pe care o schiţă capul doamnei Hamilton, chiar în clipa în care ochii lui Henry se umplură de lacrimi.

- Greg nu se simţea bine, rosti ea, pe un ton rigid.

Shanna îl strânse pe Henry la piept.

- îmi pare atât de rău, dragule.

-A fost o zi frumoasă, rosti copilul, arborând o expresie stoică. Bunica şi bunicul m-au dus la un meci de baseball. Scoase un oftat. Dar Phillies a pierdut.

- Of, vai de mine, chiar că n-ai o zi reuşită, nu? rosti Shanna, ştergându-i delicat lacrimile de pe obraji.

- Pun pariu că ştiu eu cum s-o fac mai bună, rosti Kevin, deloc sigur dacă se cuvenea să intervină, dar incapabil să stea cu mâinile în sân şi să-l vadă pe copilul acela atât de nefericit. Ce-ar fi să-l luăm pe Davy şi să ieşim în larg cu vasul meu, cum ţi-am promis? Se uită la Shanna. Ce zici? N-o să stăm până târziu.

- Eu cred că e o idee minunată, spuse doamna Ha- milton, privindu-l dintr-odată cu o lumină aprobatoare în ochi. Lui Henry îi plac la nebunie ambarcaţiunile, nu-i aşa?

Băieţelul dădu aprobator din cap, entuziasmat.

-Bine, atunci, rosti Kevin. Shanna, ştii unde e portul. Ce-ai zice să vii cu Henry acolo într-o oră? Eu mă duc să-l iau pe Davy.

Ea îi zâmbi.

- Ne vedem acolo.

Când Kevin ajunse în dreptul doamnei Hamilton, aceasta îl opri atingându-l pe braţ.

- Mulţumesc, îi spuse discret. Chiar avea nevoie de ceva să-i înveselească ziua asta.

Kevin dădu din cap.

- Mă bucur doar că pot să-i fiu de ajutor.

Şi, deşi tot ce aflase în ziua aceea îi umplea inima de durere atât pentru Henry, cât şi pentru Shanna, era cum nu se putea mai hotărât să se asigure că vieţile lor aveau să fie mai bune de acum încolo. Fusese educat să-i protejeze pe cei pe care îi iubea. Acum, se părea, printre aceştia se numărau şi Shanna şi fiul ei vitreg.

Henry nu se mai oprea din vorbit despre excursia pe vasul lui Kevin. Aceasta păruse să fi şters cu buretele toată tristeţea din restul zilei.

- A fost grozav de distractiv, nu-i aşa, mami? zise din nou în timp ce se băga în pat.

-A fost minunat, îi confirmă ea.

- Şi Davy e chiar deştept pentru un copil mic, nu?

- Chiar e.

- Kevin ştie multe, multe lucruri despre golf. Tu ştiai toate chestiile alea pe care ni le spunea?

-Nu.

- Vreau să învăţ şi eu toate astea, ca să fac şi eu ce face el, când o să mă fac mare, o anunţă.

Shanna îşi dădu seama că făcuse o adevărată pasiune pentru Kevin, pe care-l vedea ca fiind un fel de erou. Pe de o parte, se bucura să-l vadă aşa. Henry nu prea avusese în viaţa lui oameni pe care să-i considere modele de urmat. Pe de altă parte, nu avea nici o certitudine privind rolul pe care ar fi putut să-l joace Kevin în viaţa lui pe viitor.

- Kevin mi-a zis că o să ne vedem mâine, după ce vin de la şcoală, îi comunică Henry. Zice că o să-l aducă pe Davy la librărie după ce se întoarce de la serviciu şi că putem să mergem cu toţii la o îngheţată.

Shanna abia acum afla de acest plan.

- Ţi-a spus el asta?

- Mi-a promis, îi răspunse Henry, cu o feţişoară serioasă. Se ţine de promisiuni?

- Şi-a ţinut toate promisiunile pe care mi le-a făcut mie, îl asigură ea.

- Ce tare!

Shanna se aplecă şi îl sărută pe frunte.

- Culcă-te, puştiule. A trecut de mult ora ta de culcare şi dimineaţă te duci la şcoală.

- Dar voiam să mă uit pe una dintre cărţile tale despre golf! protestă el.

- Mâine, insistă ea.

- Bine, zise el imediat şi închise ochii.

Shanna rămase lângă el câteva clipe, absorbită de bucuria de a-l avea acolo cu ea, în

siguranţă. În câteva zile avea să afle dacă acest aranjament va fi permanent.

-Nu pot să adorm dacă te uiţi fix la mine, murmură băieţelul.

Shanna izbucni în râs.

- Scuze. Sting chiar acum lumina. Te iubesc.

Răspunsul lui veni, şoptit, după doar o clipită de ezitare.

- Şi eu te iubesc.

După ce ieşi din camera lui, Shanna se sprijini de perete şi clipi de câteva ori, să-şi alunge lacrimile din ochi. De câte ori primea acele cuvinte, un premiu câştigat cu greu, se simţea binecuvântată. Spera că, în curând, Henry avea să înveţe să le rostească senin, plin de încredere în dragostea care îl înconjura.

În toată casa domnea haosul. Nunta lui Abby începea în două ore. Megan era agitată la maximum, ocupându-se de detaliile de ultim moment. Jeff plecase la han, să se asigure că totul era sub control acolo. Bree şi sora lui Trace, Laila, încercau să o facă pe Abby să-şi păstreze calmul, o misiune deloc uşoară, cu Carrie şi Caitlyn acolo şi practic dansând de bucurie.

Kevin abia dacă rezistă un minut în mijlocul acestei nebunii, după care se duse afară, unde dădu de Jake, Connor şi Mick, care încercau să-l menţină pe Trace calm. Kevin se uită la cel care avea să-i devină cumnat în doar câteva ore şi dădu dezamăgit din cap.

- Ce-i cu tine, amice? îl întrebă pe mire. Tu erai cel care de-abia aştepta ziua asta.

- Nu mă pot relaxa până Abby nu vine la altar şi o aud spunând *da,* îi răspunse Trace.

încă mai are timp să dea înapoi.

- N-o să facă aşa ceva, îl asigură Mick. Nu-i dau voie.

Kevin hohoti, amuzat.

- Să nu cumva să te audă spunând aşa ceva. O să se urce în primul avion, indiferent de destinaţie, dacă îşi dă seama că vorbeşti cu aşa siguranţă despre ce-o să facă ea sau nu.

-Ai dreptate, rosti Mick, renunţând imediat la poziţia lui de forţă.

Chiar atunci, Carrie şi Caitlyn ieşiră din casă în fugă, cu panglicile din păr deja desfăcându-se, eliberându-le cârlionţii.

- Mami e foarte, foarte frumoasă, îi spuse Carrie lui Trace.

- Sunt convins, răspunse el.

Caitlyn dădu să îl ia de mână.

- Vrei s-o vezi?

- Nu, aduce ghinion, refuză Trace, trăgându-se înapoi.

Ambele fete se holbau la el, neînţelegând.

- Cum adică?

- E doar o superstiţie prostească, le spuse Mick. Dar femeile cred în asta, aşa că bărbaţii trebuie să o respecte şi ei.

- Tot nu înţeleg, zise Carrie.

-Nici eu, spuse Mick. Ce-aţi zice să vă iau pe amândouă şi să mergem la han? Putem să verificăm cum stau lucrurile pe-acolo, dacă e totul gata pentru ceremonie. Trace, vrei să vii şi tu? Pe-aici doar le încurcăm pe fete.

- II iau şi eu pe Davy şi ne întâlnim acolo, spuse Ke- vin. Vreau să îi mai spun o dată ce trebuie să facă, dacă tot a primit misiunea de a duce pernuţa cu verighetele. Altfel, ne trezim că trebuie să pescuim verighetele de pe fundul

piscinei.

Trace se încruntă la el.

- Nici în glumă să nu zici una ca asta!

Kevin îl bătu uşurel pe umăr.

- Liniştește-te. Toate o să meargă ca unse. Davy nu o să se apropie de piscină, cu sau fără verighetele voastre asupra lui.

- Bine, bine, rosti Trace, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte.

Mick dădu dezaprobator din cap, cu o expresie compătimitoare.

- Pentru un bărbat care a ţinut atât de mult ca nunta asta să aibă loc, eşti într-o stare jalnică.

- O să-mi revin după cununie, zise din nou Trace. Ştie cineva ceva de părinţii mei?

- Vor veni direct la han, îi reaminti Kevin.

Trace dădu aprobator din cap.

- Exact.

- În caz că erai curios, sora ta e în casă, cu Abby, adăugă Mick. Acum, că ştii unde-s toţi, putem să plecăm?

- Sigur, acceptă Trace, urmându-i pe Mick şi pe fete la maşină.

Cincisprezece minute mai târziu, Kevin îi întâlni pe peluza de la han, pe care fuseseră puse scaune pentru ceremonia de cununie. De asemenea, fuseseră instalate şi mai multe corturi, pentru petrecerea de după slujbă. Golful, vârstat cu culorile asfinţitului, avea să reprezinte fundalul tuturor acestor evenimente.

Nu invitaseră decât vreo cincizeci de oameni, şi cei mai mulţi sosiseră deja. Kevin o remarcă pe Shanna, care-l ţinea de mână pe Henry, stând deoparte. Se duse la ea. Ea îl

văzu pe Davy şi se lăsă în jos, să-l privească de la nivelul lui.

- Ce chipeş eşti, îi spuse, aranjându-i gulerul fracului în miniatură. În secunda următoare, privirea ei o întâlni pe cea a lui Kevin. Ce faci? Pari aproape la fel agitat ca şi mirele.

- Am o responsabilitate foarte mare, să mă asigur că puştiul ăsta ajunge la altar cu verighetele, îi spuse el. Pe Trace deja îl trec toate transpiraţiile făcându-şi tot felul de scenarii dezastruoase.

Shanna chicoti uşor, amuzată.

- Din câte am văzut, pe Trace îl trec toate transpiraţiile pentru toate detaliile.

- Dacă e să mă întrebi pe mine, prietena ta Laurie şi Drew au făcut cea mai bună alegere – să facă totul sub impulsul de moment şi cu asta, basta.

- Ei, ce perspectivă romantică! comentă ea.

- Eu şi Georgia ne-am organizat nunta în două zile şi ne-am cununat la aeroport, zise el, după care îşi dori să-şi fi ţinut gura când văzu expresia care apăru pe faţa Shannei. Părea întristată. Presupun că tu ai avut o nuntă grandioasă, cu multe persoane.

- Au fost foarte, foarte mulţi oameni, confirmă Henry. Am fost şi eu.

Shanna oftă.

- Ceea ce ne arată că nu prea contează ce fel de nuntă faci. Pur şi simplu, nimic nu-ţi garantează că o să iasă bine.

-Corect, spuse Kevin, simţindu-se dintr-odată dezumflat.

În ultima vreme, avusese o atitudine mai optimistă legată de viaţa lui, de relaţia dintre

ei. Acum, în mai puţin de un minut, reuşise să proiecteze o stare de descurajare asupra amândurora.

-Ştii ce? Cred c-ar trebui să-l duc pe Davy acolo, un- de-s şi ceilalţi participanţi la ceremonie. Ne vedem după ce se termină, bine?

Shanna dădu aprobator din cap.

Kevin dădu să plece, dar se întoarse după doar câţiva paşi.

-Apropo, arăţi foarte bine. Nu cred că ţi-am mai spus-o.

Shanna schiţă un zâmbet plin de timiditate.

- Eşti chiar mai frumoasă decât mireasa, adăugă el.

Shanna râse uşor.

- Să nu cumva să-i spui aşa ceva lui Abby. O să te bată, şi zău că are tot dreptul.

- O să încerc să ţin minte asta.

În timp ce se îndepărta, mângâie cutia de bijuterii pe care o avea în buzunar şi se întrebă dacă avea cumva să-şi adune curajul de a o cere în căsătorie până la finalul acestei zile.

Pe peluza hanului, Shanna rămase încremenită, cu gura căscată de uimire, când buchetul de mireasă al lui Abby nimeri chiar în braţele ei. Nici măcar nu-şi dăduse seama când le întinsese ca să îl prindă.

- Ei, cred că asta rezolvă situaţia, zise încetişor Bree. Acum trebuie să te măriţi cu frate-meu.

Shanna începu să râdă.

- Nu văd nici un bileţel cu numele lui printre florile astea.

- Ei, în nici un caz nu poţi să îţi iei lumea în

cap şi să te măriţi cu altul! răspunse Bree, indignată. N-ar fi corect.

Kevin îşi făcu apariţia chiar atunci şi se uită urât la sora lui.

- Pleacă de-aici, Bree.
- Ziceam doar...

Kevin îi stăvili cuvintele.

- Pleacă. Mă ocup eu mai departe.
- Ştii bine că-ţi vrea binele, îi spuse Shanna.
- Practic, sugerează că eu nu pot să-mi dau seama ce vreau şi să mă mobilizez să obţin asta, zise el. Hai cu mine! Am chef să ies cu vasul în larg.
- Dar băieţii...
- Buni şi Mick îi vor duce înapoi acasă.

-Atât de sigur erai că o să accept să vin cu tine?

-Speram şi eu... Cum rămâne? Vii cu mine?

Cu inima bubuindu-i în piept, Shanna dădu aprobator din cap şi îl urmă până la maşină. Câteva minute mai târziu, erau pe puntea vasului şi porneau spre larg.

Când ajunseră în mijlocul golfului, înconjuraţi de apa sclipitoare, stele şi lumina lunii, Kevin lăsă ancora şi vasul se opri, legănându-se uşor în voia valurilor. Apoi veni lângă ea, la balustrada care mărginea puntea.

Shanna se întoarse către el şi îl privi în ochi.

- Ce vrei, Kevin?
- Te vreau pe tine, zise el fără nici o ezitare.

Shanna clipi, surprinsă de siguranţa din vocea lui.

- Chiar aşa?
- Sigur ştiai asta, zise el, cercetându-i ochii.

Dar tu? Tu ce vrei?

Shanna îşi pusese deja inima în pericol luându-l pe Henry la ea. Şi riscul acesta dăduse rezultate. Instanţa aprobase cererea ei de a i se acorda custodia lui cu titlu permanent. Iar acum cuteză să rişte din nou.

- Pe tine.

- Nu eram deloc sigur, după cum m-am purtat cu tine.

-Te vreau de mult timp, recunoscu ea, sinceră. Dar nu eram sigură că aveam dreptul de a iubi pe cineva sau de a fi iubită după ce s-a întâmplat cu Greg şi cu Henry.

- Nu-mi vine în minte o persoană care să merite mai mult decât tine să fie iubită, îi spuse el. Putem să o luăm de la început, Shanna? Putem să pornim la drum din secunda asta, fără secrete, şi să vedem unde ne duce viaţa?

- Eu ştiu deja unde vreau să ne ducă, zise ea, nefiind dispusă să aştepte. Viaţa putea fi prea scurtă, ceva ce el ar fi trebuit să ştie mai bine decât ea. II privi nesigură preţ de o clipă. Ştii că eu şi Henry venim la pachet, da?

- Mi-am dat seama se asta de prima dată când te-am văzut cu el, zise el. Cred că lui Davy o să-i placă să aibă un frate mai mare. Iar eu ştiu sigur că o să-mi placă la nebunie să am un fiu vitreg, când va veni vremea.

Când va veni vremea? Cuvintele lui o străbătură ca un fior rece. Işi lăsa loc de manevră. Ii era clar. Nu era cu totul implicat în relaţia lor, spre deosebire de ea.

- Am crezut că ştii ce vrei, zise ea. Făcu un gest cuprinzător, arătând decorul în care se aflau. Am crezut că de-aia m-ai adus aici.

- Chiar ştiu, insistă el. Dar m-am mai aruncat cu capul înainte într-o căsnicie o dată, din motive total greşite. Vreau să o iau încet cu tine, să savurez fiecare etapă. Când o să ne căsătorim – şi nu am absolut nici o îndoială că o să o facem, ca să ştii – va fi pentru că vom fi amândoi pregătiţi sută la sută pentru acest angajament. Avem doi copii la care trebuie să ne gândim. Au nevoie de o familie de care să fie siguri că va rezista în timp.

Shanna interpreta ezitarea lui ca o lipsă de dorinţă de a se dedica acestei relaţii, ca o incapacitate de a se încrede în legătura dintre ei. Căuta garanţii imposibil de obţinut.

- Kevin, ţi-am spus deja că te iubesc şi am vorbit foarte serios, dar...

Pe faţa lui apăru o expresie de panică în stare pură. O întrerupse imediat.

- Căsătoreşte-te cu mine, îi zise, nemaiputând să se abţină.

Shanna se clătină uşor, dezorientată de această schimbare bruscă.

- Poftim?

- Nu vreau să te pierd. Chiar acum... am văzut nesiguranţa din ochii tăi şi mi-am dat seama că ai putea să mă părăseşti. Nu pot să permit să se întâmple aşa ceva.

Shanna îi cerceta faţa cu maximă atenţie.

- Eşti sigur?

Kevin dădu aprobator din cap.

- Am început să mă gândesc la asta acum câteva săptămâni bune, după care a apărut în peisaj Henry şi am început să inventez o mie şi unul de pretexte pentru a mai aştepta. Ideea e că, în fond, ca şi tine, ştiu ce vreau. De ce să mai aştept?

Ea îl privi cu îndoială.

- Acum nici un minut, voiai să aşteptăm, să fii tu sigur că nu faci o greşeală, ca aceea pe care ai impresia că ai făcut-o cu Georgia.

-Nu pot să te contrazic în privinţa asta. Momentul, situaţia... Ridică din umeri. Am crezut că între mine şi Georgia era ceva special. Am vrut să cred asta. Şi n-o să regret niciodată că îl am pe Davy graţie acestei decizii.

- Bineînţeles că nu, spuse ea.

-Ştiu ce vreau, insistă el. Cu adevărat, de data asta. Nu am nici o urmă de îndoială, nici în mintea, nici în inima mea. Te vreau pe tine şi îi vreau pe băieţi împreună pentru totdeauna. Poate şi vreo două fetiţe, ale noastre.

-Nu poţi să alegi, îi reaminti ea.

- Fetiţe, alţi băieţi, nu contează. Ideea e că tu eşti soţia pe care mi-o doresc, că asta e familia pe care o vreau. Aşteptarea n-o să schimbe asta.

Shanna voia nespus de mult să îl creadă.

- Eşti sigur? Sută la sută?

- O mie la sută, răspunse el, Băgă mâna în buzunar şi scoase o cutiuţă. Vezi? L-am tot purtat cu mine. Am trecut pe Main Street de cel puţin treizeci de ori, hotărât să intru la tine şi să te cer în căsătorie.

- Dar nu ai făcut-o.

- Ceva m-a reţinut, recunoscu el.

- O spaimă care-ţi paraliza toţi muşchii, poate?

Kevin dădu negativ din cap.

- Nu, aşteptam asta. Tu şi eu, stelele pe cer, o panglică de argint proiectată de lună pe apă.

Voiam să-ţi dăruiesc romantismul acestui moment. Să fim aici, pe vasul meu, cu luminile şi stelele sclipind pe apă, chemându-ne înapoi pe maţ acasă... totul îmi dă sentimentul că e o decizie bună. Ii dădu o şuviţă de păr de pe obraz. Suntem mereu atât de practici... şi tu, şi eu. Voiam ca, măcar acum, să creez o atmosferă specială. Voiam să fac ceva ce-o să-ţi aduci aminte pentru totdeauna.

Buzele ei tresări uşor.

- Cererea ta în căsătorie e destul de memorabilă. Decorul în care~ a avut loc e doar cireaşa de pe tort.

- Şi ăsta? Ii puse inelul cu diamant pe deget.

Shanna studie bijuteria în lumina lunii, aparent fascinată de sclipirile diamantului.

- Cum să pot refuza un bărbat care tocmai mi-a dăruit stelele? zise ea în şoaptă. Cine-ar fi ştiut că ai atâta magie în suflet?

-Nu-i vorba de sufletul meu. E dragostea. Ea scoate la iveală magia din orice suflet.

Şi, privindu-l în ochi, Shanna îşi dădu seama că aşa era. Ce era între ei era magie pură. Poate chiar îndeajuns de puternică încât să le garanteze veşnicia. Dar nici măcar magia nu era îndeajuns de una singură, iar ea ştia cu toată fiinţa că aveau în ei toate ingredientele succesului. Trebuiau doar să-şi păstreze sufletele deschise şi să asculte.

disponi
bil

Tradiţie din 1989

ISBN 9Z8-606-33-4652-1

disponi
bil